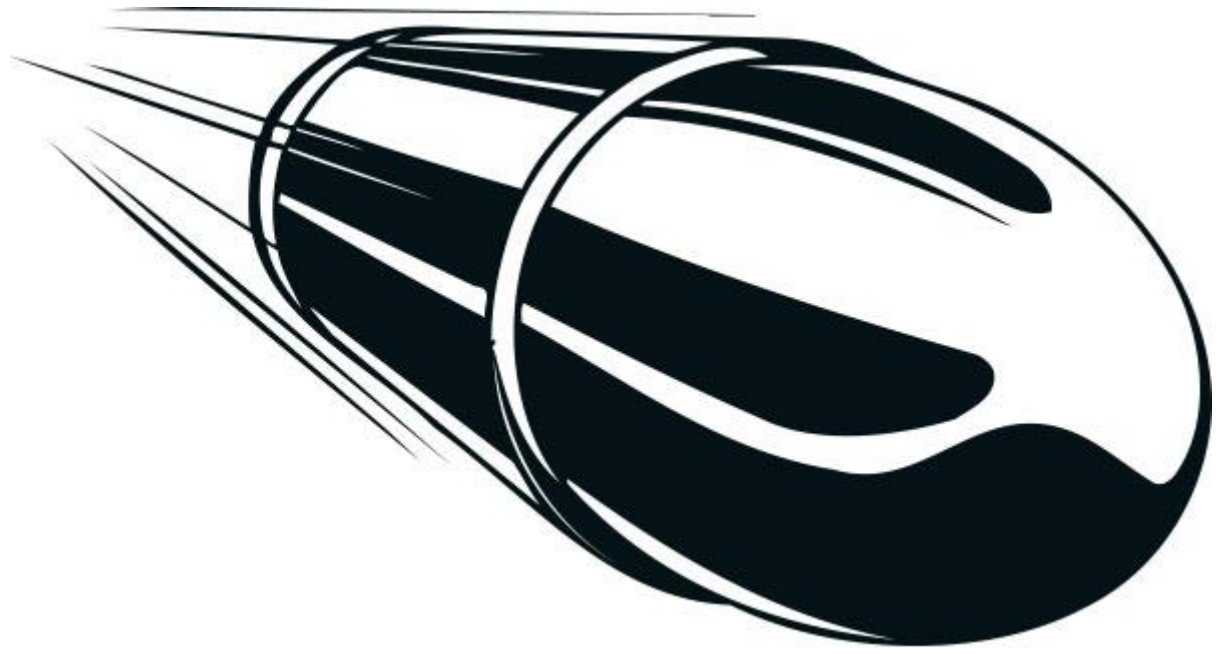

சுற்றம் 'பரிந்தவர்!'

சுற்றம் 'பரிந்தவர்!'

குற்றம் புரிந்தவர்

குற்றம் 'புரிந்தவர்!'

மனதைப் பதைபதைக்க வைக்கும் மரணம்... அதைச் சுற்றிலும் முடிச்சு அவிழாத மர்மம்! இவையே பெரும்பாலான குற்றக் கதைகளுக்குச் சிக்கலான அடித்தளம் அமைக்கின்றன. பொதுவாக எந்தக் குற்றம் நிகழ்ந்தாலும் திரட்டப்பட்ட தடயங்கள், நடத்தப்பட்ட விசாரணைகள், வாங்கப்பட்ட வாக்குமூலங்கள் இவற்றை வைத்தே குற்றவாளியை நீதிமன்றம் தீர்மானிக்கிறது. ஆனால், குற்றத்தைச் செய்தவரும், பிடிபட்டு தண்டனையை அனுபவிப்பவரும் ஒரே நபர்தான் என்று நூறு சதவிகிதம் எந்தத் தீர்ப்பினாலும் சொல்ல இயலாது.

அதிபுத்திசாலியான குற்றவாளிகள், காவல் துறையை வெகுவாகக் குழப்பிய வழக்குகளும் உண்டு. மாட்டிக்கொள்ளாமல் குற்றம் எப்படி செய்யப்படலாம் என்று புரிந்துகொண்டவர் குற்றம் புரிகையில், கடைசிவரை பிடிபடாமல், சட்டத்தால் தண்டிக்கப்படாமலேயே தப்பித்துப் போன கதையும் உண்டு. குற்றம் எப்படி நிகழ்ந்திருக்கிறது என்று புரிந்துகொண்டவர் சாதூர்யமாகத் தேடுகையில் குற்றவாளி மாட்டிய கதையும் உண்டு. இப்படிக் குற்றம் 'புரிந்தவர்' பற்றியது, இந்தத் தொடர்!

காவல் துறையினர் கண்டுபிடித்த, கண்டுபிடிக்க முடியாமல் கைவிட்ட, யூகித்த, யூகம் பொய்யான பல வழக்குகளை இந்தத் தொடரில் அலசப் போகிறோம். முதலிலேயே ஒரு விஷயத்துக்காகக் கைதூக்கி விடுகிறோம். உலகின் வெவ்வேறு பாகங்களில் நடந்த குற்றங்களை எடுத்துச் சொல்கையில், சம்பவங்களில் ஈடுபட்டவர்களின் அயல்நாட்டுப் பெயர்கள் உச்சரிக்கப்படும் விதத்தில் சில குழப்பங்கள் நேரலாம். 'குவால்ட்ரோ' என்று எழுதியிருக்கிறீர்கள். உண்மையில் அது, 'க்வால்ட்ரா' என்று யாரும் சண்டைக்கு வராதீர்கள். உண்மைக் குற்றவாளி யார் என்பதை வரிக்கு வரி கண்டுபிடிக்க முடிகிறதா என்பதைக் கவனமாகப் பாருங்கள்.

- உங்கள் சுபா

1 துற்றம் 'பரிந்தவர்'!

• சுபா

காசேதான் கடவுளடா!

ஆண்டு: 1892. தேதி: ஆகஸ்ட் நான்கு.

ஃபால் ரிவர் என்னும் சிறிய அமெரிக்க நகரம். கோடை வெயில் தகித்துக்கொண்டிருந்தது. நகரத்தின் இரண்டாவது தெரு. 92 இலக்க வீடு.

காலை 11 மணி இருக்கும். ஏதோ வேலையாக வெளியே சென்றிருந்த குடும்பத் தலைவர் ஆன்ட்ரூ போர்டன் களைப்புடன் வீடு திரும்பினார். மாடியும், கீழுமாக இருந்த அந்த வீட்டின் கீழ்த் தளத்தில் ஓய்வெடுக்கத் தொடங்கினார். திடீரென்று வீட்டிலிருந்து 'ஐயோ...' என்று ஒரு பெண்ணின் அவலமான ஓலம் கேட்டது.

'ஓடி வாருங்கள்... அப்பாவை யாரோ கொன்றுவிட்டார்கள்!'

வீட்டில் இருந்தவர்களும், அண்டை வீட்டுக்காரர்களும் விழுந்தடித்து ஓடி வந்தார்கள். ரத்தத்தை உறைய வைக்கும் அந்தக் காட்சியைக் கண்டார்கள். நாற்காலியில் அமர்ந்த நிலையிலேயே,

மண்டை பிளந்து, சிதைந்து, ரத்த வெள்ளத்தில்
 பிணமாகக் கிடந்தார் ஆன்ட்ரூ போர்டன். வீட்டில்
 கொலை நடந்திருக்கிறது. கொலையுண்டவரின் மகள்
 போட்ட கூக்குரலைக் கேட்டு அக்கம் பக்கத்தவர்கள்
 எல்லாம் ஓடி வந்திருக்கிறார்கள். இவ்வளவு களேபரங்கள்
 நடந்தும், இறந்து போனவரின் மனைவி அபி போர்டன்
 ஏன் ஓடி வரவில்லை என்று வந்தவர்கள் வியந்தார்கள்.
 போர்டன் கொலையான சமயத்தில் வாசல் கதவு
 தாழிடப்பட்டிருந்ததால், அவள் வெளியே சென்றிருக்க
 வாய்ப்பு இல்லை. எனவே, வந்திருந்தவர்கள் அபியை
 வீட்டுக்குள்ளேயே தேடினார்கள். கீழே அவள் இல்லை.
 மெல்ல மாடிப் படிகளில் ஏறினார்கள். அங்கே அவர்கள்
 அபி போர்டனைக் கண்டு பிடித்தார்கள். பிணமாக!

அபியும், மண்டை உடைந்து, சிதைந்து, ரத்த
 வெள்ளத்தில் பிணமாய்க் கிடந்தாள். கணவன், மனைவி
 இருவரும், வீட்டுக்குள்ளேயே, ஒரே நேரத்தில், ஒரே
 முறையில், மிகக் கொடுமையாகக் கொலை
 செய்யப்பட்ட செய்தி நாட்டையே உலுக்கியது. போலீஸ்
 மேற்கொண்ட தீவிர விசாரணையில், போர்டனின்

குடும்பப் பின்னணி, அவர்களது வாழ்க்கை முறை மற்றும் குடும்பத்துக்குள் நிலவிய மனக்கசப்புகள் போன்ற பல திடுக்கிடும் தகவல்கள் வெளிப்பட்டன. பெரும் பரபரப்பை ஏற்படுத்தின.

இறந்தவர் உடல்களை அடக்கம் செய்வது முதல், சொத்துகளை வாங்கி விற்கும் ரியல் எஸ்டேட் வேலை வரை பலவகையான தொழில்களைச் செய்து வந்த ஆன்ட்ரூ போர்டன் அப்படி ஒன்றும் நேர்மையானவர் இல்லை. பணம் சம்பாதிப்பது ஒன்றையே வாழ்க்கையின் குறிக்கோளாகக் கொண்டிருந்தார். பல குள்ளநரி வேலைகள் செய்து பெரும் செல்வத்தைக் குவித்திருந்தார். ஆனால் படு கஞ்சன். மலிவான உணவு, நைந்து போன உடைகள், ரிப்பேர் செய்யப்படாத வீடு என்று யாவற்றிலும் அவரது கஞ்சத்தனம் வெளிப்பட்டது. வேறு வழியின்றி அவரது குடும்பத்தினர் பிச்சைக்காரர்களைப்போல வாழ்க்கை நடத்தி வந்தார்கள்.

அபி, போர்டனின் இரண்டாவது மனைவி. ஆன்ட்ரூ போர்டனுக்கும், அவரது முதல் மனைவியான சாரா போர்டனுக்கும், எம்மா, லிஸ்ஸி என்ற இரண்டு பெண்கள் இருந்தனர். 1862-ல், இரண்டாவது மகளான லிஸ்ஸிக்கு இரண்டு வயதானபோது, சாரா இறந்து போனாள். கொஞ்ச நாட்களுக்குப்

பிறகு ஆன்ட்ரூ போர்டன், நடுத்தர வயதுள்ள அபியை இரண்டாவதாகத் திருமணம் செய்துகொண்டார். குறைந்த சம்பளத்தில் வீட்டு நிர்வாகத்தைக் கவனித்துக்கொள்ள எந்த வேலைக்காரியும் முன் வராததால்தான், அழகோ, பெண்மையின் நளினமோ இல்லாத அபியை போர்டன் மணந்துகொண்டார். ஆனால், அபி தன் அப்பாவைக் கல்யாணம் செய்துகொள்ள முன்வந்தது அவரது பணத்தைக் குறிவைத்து மட்டும்தான் என்று எண்ணினாள் போர்டனின் இளைய மகள் லிஸ்ஸி. சிறு வயதிலிருந்தே மற்றாந்தாயை வெறுத்துக் கொண்டிருந்தாள் லிஸ்ஸி. சித்திக்கும் அவளுக்கும் இடையில் பேச்சுவார்த்தையே கிடையாது.

கல்யாணமான புதிதில், அபியின் சகோதரி வீடு ஏலத்துக்கு வந்தது. மனைவியின் வேண்டுகோளை ஏற்று, பணத்தைச் செலவு செய்து, அந்த வீட்டைக் காப்பாற்றிக் கொடுத்தார் போர்டன். லிஸ்ஸியின் சந்தேகம், இந்த நிகழ்ச்சியால் மேலும் வலுவடைந்தது. இது நடந்து சில நாட்களிலேயே, வீட்டின் மாடியிலிருந்த அபியின் படுக்கை அறை ஒருநாள் சூறையாடப்பட்டு, பொருட்கள் எல்லாம் அடித்து நொறுக்கப்பட்டிருந்தன. 'திருடர்கள்தான் இப்படிச் செய்திருக்கிறார்கள்' என்ற லிஸ்ஸியின் பேச்சை நம்பி, போர்டன் போலீஸில் புகார் செய்ய, 'இதைச் செய்தது லிஸ்ஸிதான், வேறு யாரும் அல்ல!' என்பது அவர்களது விசாரணையில் வெளிப்பட்டது. மாற்றாந்தாய் மீது லிஸ்ஸி

கொண்டிருந்த வெறுப்பு வளரத் தொடங்கியது. குடும்பத்துக்குள் பெருகிய பகைமை உணர்வு, நாளடைவில் வீட்டின் மாடியில் இருந்த படுக்கை அறைகளுக்குப் போவதற்குக்கூட பெற்றோர்களும் பெண்களும் தனித்தனி மாடிப்படிகளை உபயோகிக்கும் அளவுக்கு வளர்ந்துவிட்டது.

'கொலைகளுக்கான துப்பு ஏதாவது கிடைக்குமா?' என போலீஸ் நடத்திய வேட்டையில், கீழே கூடத்தை ஒட்டிய அறையில் மறைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த கோடரி ஒன்றின் இரும்பாலான மேற்பகுதி அகப்பட்டது. வீட்டுக்குள் இருக்கும் யாரோதான் கொலைகளைச் செய்திருக்க வேண்டும் என்று காவல் துறை சந்தேகப்பட்டது. கோடரியிலோ கைரேகைகள் எதுவும் இல்லை. கொலையாளி யாராக இருந்தாலும் சாமர்த்தியமாகச் செயல்பட்டிருப்பது புரிந்தது. போலீஸின் கவனம் வீட்டில் இருந்தவர்கள் மீது பதிந்தது. போர்டனின் மூத்த மகள் எம்மா, சிலநாட்கள் முன்னர்தான் தன் நண்பரின் வீட்டுக்குச் சென்றிருந்தாள். கொலை நடந்த நேரத்தில் இளைய மகள் லிஸ்ஸியும் வேலைக்காரி பிரிட்ஜெட்டும்தான் வீட்டில் இருந்தார்கள். பிரிட்ஜெட்டை போலீஸ் தோண்டித் துருவியது. கொலை நடந்த நேரம், உடல் நிலை சரியில்லாததால் வேலையை சீக்கிரமே முடித்துக்கொண்டு, வீட்டின் ஒரு மூலையில் முடங்கியிருந்திருந்ததாக அவள் சொன்னாள். மேலும் போர்டனையும் அபியையும் கொலை செய்யும் அளவுக்கு

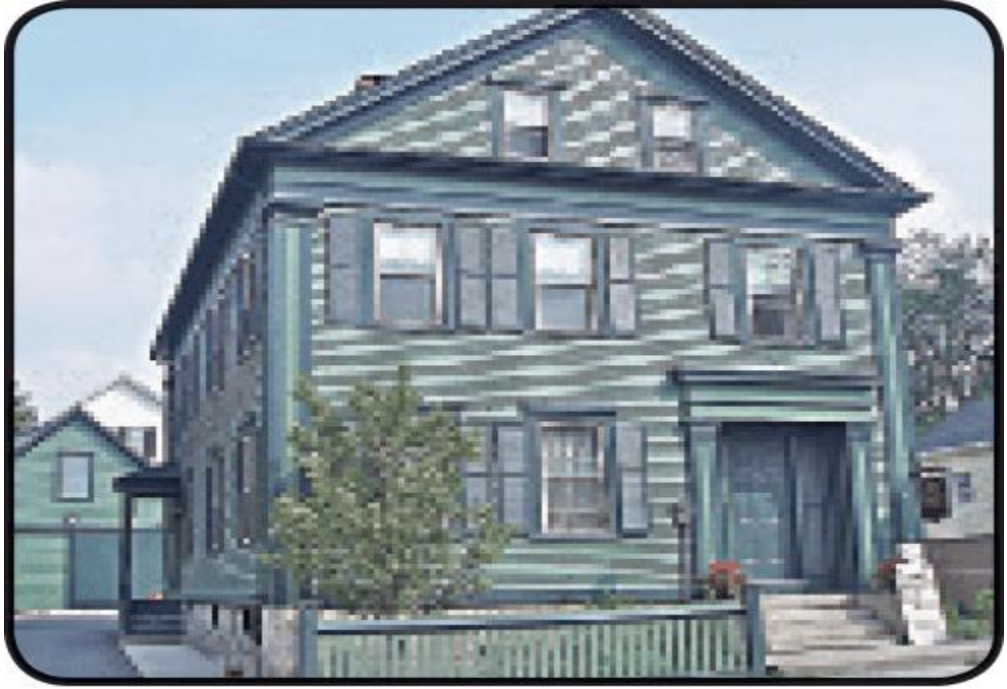

அவளிடம் எந்தக் காரணமும் இல்லை. அடுத்து, போலீஸின் கவனம் இரண்டாவது மகள் லிஸ்ஸியின் பக்கம் முழுமையாகத் திரும்பியது.

லிஸ்ஸி 32 வயது முதிர் கன்னி. அதிகம் பேசாதவள். எப்போதும் சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருப்பவள். லிஸ்ஸியிடமும் லிஸ்ஸியைப் பற்றி மற்றவர்களிடமும் தீர விசாரித்ததில், போலீஸ் ஒன்றை மட்டும் நிச்சயமாகத் தெரிந்துகொண்டது. லிஸ்ஸியிடம் பெற்றோரைக் கொல்வதற்குப் பல காரணங்கள் இருந்தன. கொலை நடப்பதற்கு முதல் நாள், அருகில் இருந்த பார்மஸியில் கடும் விஷம் ஒன்றைத் தருமாறு லிஸ்ஸி கேட்டதாக மருந்துக் கடைக்காரர் போலீஸாரிடம் கூறினார். தவிரவும், கொலை நடந்த அன்று காலை 11 மணிக்கு போர்டன் வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்தபோது, வாசல் கதவைத் திறந்துவிட்ட வேலைக்காரி பிரிட்ட்ஜெட், அதே நேரம் பின்னால் இருந்த படிகள் வழியாக லிஸ்ஸி மாடியிருந்து கீழே இறங்கி வந்ததைப் பார்த்ததாகச் சொல்லியிருந்தாள்.

மாடியில் அந்தப் படிக்கட்டுகள் முடிவடைந்த இடத்தில் இருந்த படுக்கை அறையில்தான், அபி கொலை செய்யப்பட்டுக் கிடந்தாள். 'கொலை நடந்த நேரங்களில் எங்கே இருந்தாய்?' என்று போலீஸ் அவளைத் துளைத்தெடுத்தபோது லிஸ்ஸி முன்னுக்குப்பின் முரணான பதில்கள் அளித்தாள். 'லிஸ்ஸிதான் கொலைகளைச் செய்திருக்கிறாள்' என்று காவல் துறை

தீர்மானித்துவிட்டது. ஆனால், போலீஸ் சற்றும் எதிர்பாராத விதத்தில் வழக்கு முற்றிலும் வேறு திசையில் செல்லத் தொடங்கியது. லிஸ்ஸிக்கு எதிரான சாட்சிகள் பலர், தங்களது முந்தைய வாக்குமூலங்களை மாற்றிச் சொல்லத் தொடங்கினார்கள். வழக்கு லிஸ்ஸிக்கு ஆதரவாகத் திரும்பியது. போலீஸ் பெரிதும் நம்பியிருந்த ஆதாரங்கள் பலவற்றை நீதிமன்றம் ஏற்க மறுத்துவிட்டது. 'வீட்டுக்குள் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட ஆயுதம்தான் கொலைகளுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டதா? அப்படியே இருந்தாலும், அதில் ரேகை எதுவும் இல்லாத நிலையில், லிஸ்ஸிதான் குற்றவாளி என்று நிச்சயமாகச் சொல்வது எப்படி?' என்ற இரண்டு முக்கியக் கேள்விகளுக்கு போலீஸிடம் விடை இல்லை. சந்தேகத்தின் பலனை அளித்து, 'லிஸ்ஸி குற்றவாளி அல்ல' என அவளை நீதிமன்றம் விடுதலை செய்தது.

'இந்தக் கொடூரக் கொலைகளைச் செய்தது யார்?' என்ற கேள்விக்கு விடை தெரியாமலே, வழக்கு இழுத்து மூடப்பட்டது. மக்களோ, 'தர்மம் வென்றது. துன்புறுத்தப்பட்ட நிரபராதிக்கு நியாயம் கிடைத்துவிட்டது!' என்று கூறி மகிழ்ச்சியைக் கொண்டாடினார்கள். சகோதரி எம்மாவுடன் இணைந்து, தந்தையின் திரண்ட சொத்துகளுக்கு வாரிசாக செல்வத்தில் புரண்ட லிஸ்ஸி, வாழ்க்கையை முழுவதுமாக அனுபவித்துவிட்டு, 1927-ம் ஆண்டு தனது 67-ம் வயதில் மரணமடைந்தாள். வழக்கு முடிந்து சொந்த ஊர் திரும்பிய பணிப்பெண் பிரிட்ஜெட், திடீர்ப் பணக்காரியாய் மிக வசதியாய் வாழத் தொடங்கியது பலரை ஆச்சர்யமும், சந்தேகமும் கொள்ள வைத்தது.

'இந்த வழக்கு நியாயமாக நடந்ததா? வென்றது தர்மமா, அதர்மமா?' என்ற கேள்வி முதல் முறையாக பலர் மனதில் எழுந்தது.

உண்மையில் நடந்தது என்ன?

மதி கெட்ட தகப்பனும் அவனது நிதியைத் தேட்டம் போட வந்த மாற்றாந்தாயும் உயிரோடு இருக்கக் கூடாது என்று தீர்மானித்து அவர்களைக் கொன்றது லிஸ்ஸிதான். இந்த விஷயத்தைத் தனக்கு நெருங்கியவர்கள் பலரிடம் லிஸ்ஸியே பெருமையாகச் சொல்லியிருந்தாள்.

பின் அவள் எப்படி விடுவிக்கப்பட்டாள்? லிஸ்ஸிக்கு பயந்து அவளுக்கு நெருங்கியவர்கள் யாரும் நீதிமன்றப் படியேறவில்லை. கூண்டில் ஏறிய மற்ற சாட்சிகளை பணத்தாலும், நீதிபதியை செல்வாக்காலும் விலைக்கு வாங்கி, நீதியின் கண்களிலேயே வெற்றிகரமாக லிஸ்ஸி மண்ணைத் தூவினாள்.

- குற்றம் தொடரும்

2

குற்றம் 'புரந்தவர்'!

பூதம் வந்து தூக்கிப்போனதா?

ஃபிலடெல்ஃபியா. 1945. ஜனவரி 25.

டாரதி, கடைவீதியில் காணப்பட்டாள். அன்றைய இரவு சமையலுக்குத் தேவையான இறைச்சியையும், ரொட்டிகளையும் வாங்கினாள். தோழி ஒருத்தி எதிர்ப்பட்டாள்.

"ஹாய் க்ளாரா.."

"வாழ்க்கை எப்படிப் போய்க்கொண்டிருக்கிறது, டாரதி?"

'மிக சந்தோஷமாக..."

"உன் கணவனுக்கு நீதிபதியாகப் பதவி உயர்வு கிடைத்துள்ளதாமே..?"

"எல்லாம் இறைவன் செயல்..."

"அவர் உன்னிடம் அன்புடன் இருக்கிறாரா..?"

"முற்றிலுமாக. முதல் மனைவி மூலம் பிறந்த இரண்டு குழந்தைகளையும் யாருக்கோ பிறந்த குழந்தைகளாக நானும் நடத்தவில்லை. என்னை இரண்டாவது

மனைவியாகவே அவரும் நடத்தவில்லை. அம்மா இல்லாத குறை தெரியாமல், குழந்தைகளும் என்னிடம் பாசத்துடன் இருக்கின்றன."

"குழந்தைகள் எங்கே?"

"கடைவீதிக்கெல்லாம் அழைத்துவர வேண்டாமே என்று பக்கத்து வீட்டில் விட்டிருக்கிறேன்.. அப்புறம் ஒரு நாள் வீட்டுப் பக்கம் வாயேன், க்ளாரா" என்று அவளிடம் விடைபெற்றாள், டாரதி.

முதல் மனைவி இறந்ததும், அவளை வந்து சந்தித்த ஜூல்ஸ் ஃபார்ஸ்ட்டன் [Jules Forstein], அவளுடைய பால்ய சினைகிதன். அவனுடன் வாழத் தீர்மானம் செய்த தினத்திலிருந்தே டாரதி மகிழ்ச்சியாகத்தான் இருந்தாள்.

கணவனின் முதல் இரண்டு குழந்தைகளான மிர்ணா, மார்சி இருவருக்கும் தாயாகப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டது மட்டுமல்லாமல், தனக்குப் பிறந்த குழந்தை எவ்வாறையும் அவர்களுக்குச் சமமாகவே அவள் நடத்திவந்தாள்.

இரண்டு கைகளிலும் சுமைகளுடன் டாரதி வீடு திரும்பினாள். அது மூன்று மாடி செங்கல் கட்டடம்.

"உள்ளே வைத்துவிட்டு வந்து குழந்தைகளை அழைத்துக்கொள்கிறேன்" பக்கத்து வீட்டு மரியாவிடம் புன்னகையை உதிர்த்துவிட்டு, கதவைத் திறந்து நுழைந்தாள். வாழ்நாளின் பேரதிர்ச்சியைச் சந்தித்தாள்.

படிக்கட்டுகளுக்குக் கீழ் இருந்த இருள் முக்கோணத்திலிருந்து எந்த முன்னறிவிப்புமின்றி யாரோ அவள் மீது திடீரென்று பாய்ந்ததும் கையிலிருந்த பொருட்கள் சிதற, அவள் விழுந்தாள். பாய்ந்தவன் அரக்கன்போல் வலுவாக இருந்தான். தன்னுடைய முஷ்டியை மடக்கி மீண்டும் மீண்டும் டாரதியைத் தாக்கினான். முனை மழுங்கிய ஆயுதத்தைக்கொண்டு டாரதியை ஒங்கி அடித்தான்.

டாரதி தாக்கப்பட்டபோது, ஒரே ஒரு அதிர்ஷ்டம் அவள் பக்கம் இருந்தது. அவளை அறியாமலேயே அங்கிருந்த தொலைபேசியில் அவள் முழங்கை இடித்தது. அந்த வேகத்தில் தொலைபேசி ரிசீவர் அவிழ்ந்து தொங்கியது. இன்றைக்கு இருப்பது போன்ற தானியங்கி தொழில் நுட்பம் அன்றைக்கு இல்லை. மற்றொருவருடன் பேச வேண்டுமென்றால் தொலைபேசியை எடுத்து ஓர் ஆபரேட்டர் மூலமாகவே தொடர்புகொள்ள வேண்டும்.

மறுமுனையில் 'ஹலோ, ஹலோ' என்று குரல் கொடுத்த டெலிஃபோன் ஆபரேட்டர் பெண், அவிழ்ந்து தொங்கிய ரிசீவர் வழியே ஒரு பெண்ணின் அலறலும் ஹீனமான முனகலும் கேட்டு உஷாரானாள். உடனடியாக போலீஸுக்குத் தகவல் தெரிவித்தாள்.

டாரதியின் விபரீதமான குரல் கேட்டு அக்கம்பக்கத்து வீட்டினர் ஓடி வந்தபோது, அவளைத் தாக்கியவன் மாயமாகியிருந்தான்.

போலீஸ் உடனடியாக வந்துசேர்ந்தது.

டாரதி ரத்தத்தில் புரண்டு கிடந்தாள். அவளுடைய தாடை உடைபட்டிருந்தது. மூக்கு உடைந்து ரத்தம் கொட்டியது. தோள்பட்டை எலும்பு முறிந்திருந்தது. டாரதி நிலைகுலைந்து மயக்கமாகி இருந்தாள்.

டாரதியின் கணவர் நீதிபதி ஜூல்ஸ் பதறிக்கொண்டு ஓடிவந்தார். அவளை மருத்துவமனைக்குக் கொண்டு சென்றனர்.

போலீஸ் விசாரித்தபோது, அண்டைவீட்டு மரியா குழப்பமாகவே பதில் சொன்னாள். "டாரதியின் பின்னால் யாரோ வந்தாற்போல் இருந்தது. என் கற்பனையாகவும் இருக்கலாம்"

மருத்துவமனையில் ஆரம்ப சிகிச்சைகள் முடிந்து டாரதி கண்விழித்தாள். படுக்கை அருகில் கேப்டன் ஜேம்ஸ் கெல்லி காத்திருந்தார்.

"என்ன ஆயிற்று, மேடம்..?"

"வீட்டுக்குள் இருட்டில் ஒளிந்திருந்த எவனோ ஒருவன் என் மீது பாய்ந்தான். யாரென்று அடையாளம் காண முடியவில்லை. என்னை மீண்டும் மீண்டும்

தாக்கினான்" என்று மட்டுமே அவளால் சொல்ல முடிந்தது.

போலீஸ் வீட்டை மும்முரமாக ஆராய்ந்தது. வீட்டில் எந்தப் பொருட்களும் களவு போகவில்லை. அதனால் இது கொலைக்கான முயற்சி என்றே தோன்றியது. முதல் சந்தேகம் உறவினர் மீது விழும் என்பதால், நீதிபதியாக இருந்தபோதிலும், ஜூல்ஸ் ஃபார்ஸ்டனை அவர்கள் கேள்விகளால் துளைத்தனர். ஆனால், அசைக்க முடியாத அலிபியை அவர் வழங்கினார்.

டாரதியிடம் துருவித் துருவி விசாரித்தனர். "என்னைக் கொலை செய்யும் அளவுக்கு யாருடனும் பகைமை இல்லை. யார் மீதும் சந்தேகமும் இல்லை."

பல கோணங்களில் போலீஸ் ஆராய்ந்தது. டாரதியின் கணவன் ஜூல்ஸ் நீதிபதியாக இருந்ததால், அவரால் தண்டனை

விதிக்கப்பட்ட யாரோ அவரைப் பழிவாங்கும் நோக்கத்தில் அவர் மனைவியைத் தாக்கியிருக்கக் கூடும் என்ற முடிவுக்கு வந்தது. தன்னால் தீர்ப்பளிக்கப்பட்ட யாரோ தன் குடும்பத்தின் மீது பழிதீர்த்துக்கொள்வார்கள் என்று ஜூல்ஸாலும் அறுதியிட்டுச் சொல்ல

முடியவில்லை. கடைசிவரை யாரையும் கைது செய்யாமல் கேஸ் முடிந்தது.

டாரதி மெள்ள மெள்ள தன் காயங்களிலிருந்து குணம் பெற்று சகஜி வாழ்க்கைக்குத் திரும்பினாள். ஆனால், அன்றைய மாலை நிகழ்வு முற்றிலுமாக அவள் தைரியத்தைக் குலைத்துவிட்டது.

வீட்டின் கதவுகளுக்குக் கூடுதலான பூட்டுகள் பொருத்தப்பட்டன. சந்தோஷமும், குதூகலமுமாகப் போய்க்கொண்டிருந்த டாரதியின் வாழ்வு திசை மாறியது. எப்போதும் பதற்றமாகவே காணப்பட்டாள். ஜின்னலிலிருந்து பூனை குதித்தால்கூட திடுக்கிட்டு நெஞ்சைப் பிடித்துக்கொண்டாள்.

ஐந்து வருடங்கள் நிம்மதியான இடைவெளிவிட்டு, அடுத்த புயல் வீசியது. 1949 அக்டோபர் பதினெட்டு. மாலை ஜூல்ஸ் வீட்டுக்கு போன் செய்தார். "ஒரு முக்கிய விருந்து. சென்று வரவா?"

"இங்கு ஒரு பிரச்சனையும் இல்லை. மூத்தவள் தன்னுடைய தோழி வீட்டுக்குப் போயிருக்கிறாள். எட்வர்டும், மார்சியும் என்னுடன்தான் இருக்கிறார்கள். (விருந்தில்) என்னை மிஸ் பண்ணுவீர்கள் என்று நம்புகிறேன்" உற்சாகமாக பதில் சொன்னாள்.

இரவு மணி 11.30. ஜூல்ஸ் வீடு திரும்பினார். தன்னிடம் இருந்த சாவியால் வாசல் கதவைத் திறந்தார். ஓர் அமானுஷ்யமான சூழல் அவரைத் தாக்கியது.

மாடியில் குழந்தைகளின் அழகையும் முனகலும் கேட்டன.

ஜூல்ஸ் பதறிக் கொண்டு படிகளில் ஏறி ஓடினார். தங்கள் படுக்கையறையில் டாரதியைக் காணாமல், குழந்தைகளின் படுக்கையறையைத் திறந்தார். எட்வர்டும், மார்சியும் ஒருவரை ஒருவர் கட்டிப் பிடித்து அழுதுகொண்டிருந்தனர். அவர்கள் உடல்கள் கட்டுப்பாடின்றி நடுங்கின.

"மார்சி, அம்மா எங்கே?" என்று பதறும் குரலில் கேட்டார்.

"அம்மாவை அவன் தூக்கிப் போய்விட்டான்!" என்று ஒன்பது வயது மார்சி விசம்பினாள்.

டாரதியின் பர்ஸ், பணம், வீட்டு சாவி எல்லாம் அங்கேயே கிடந்தது. ஜூல்ஸ் குழம்பினார். இளம் குழந்தைகளைத் தன்னந்தனியாக விட்டுவிட்டு, டாரதியாருடனாவது செல்வாளா என்ன? அவருக்குத் தெரிந்த அத்தனை நண்பர்களுக்கும், உறவினர்களுக்கும் போன் செய்து விசாரித்தார். டாரதி எங்கும் வரவில்லை.

வேறு வழியின்றி, விவரம் போலீஸுக்குப் போனது. மீண்டும் கேப்டன் கெல்லி.

மருத்துவமனைகள், மார்ச்சுவரிகள், தங்கும் விடுதிகள் என்று ஃபிலடெல்ஃபியாவில் அனைத்துப் பகுதிகளிலும் டாரதி தேடப்பட்டாள். எங்கும் அவள்

காணப்படவில்லை. அக்கம்பக்கத்திலிருந்த ஒவ்வொரு வீட்டிலும் கேப்டன் கெல்லியே கதவைத் தட்டி விசாரித்தார். 'யாரும் எதையும் வித்தியாசமாகப் பார்க்கவில்லை' என்றார்கள்.

சுற்றிச்சுற்றி விசாரணை அந்த ஒன்பது வயதுச் சிறுமியிடமே வந்து நின்றது. "மார்சி, நடந்ததைத் தெளிவாகச் சொல்..!"

"படுத்திருந்தேன். யாரோ வீட்டுக் கதவைத் திறக்கும் சத்தம் கேட்டது. ஓடிப்போய்ப் பார்த்தேன். படிகளில் ஒருவன் ஏறி வந்து கொண்டிருந்தான். பிரெளன் நிற தொப்பியும் பிரெளன் நிற குளிர் ஜாக்கெட்டும் அணிந்திருந்தான். அவனை நான் இதுவரை பார்த்ததே இல்லை. அம்மாவை எழுப்பலாம் என்று அவள் அறைக்கு ஓடினேன். அவளுடைய படுக்கையைக் கதவு திறந்திருந்தது. அவள் தரைக்கம்பளத்தில் குப்புறக் கிடந்தாள்"

"அப்புறம்..?"

"வந்தவன் அம்மாவை அப்படியே ஆட்டுக்குட்டியைப்போல் தூக்கி, தன் வலது தோளில் போட்டுக்கொண்டான். அம்மா கண் திறக்கவே இல்லை. வழியில் அவனை மறித்தேன். 'என் அம்மாவை விடு' என்றேன். அவன் செல்லமாக என் தலையை வருடிக் கொடுத்தான். 'போ கண்ணு.. தூங்கு! அம்மாவுக்கு உடம்பு சரி இல்லை. ஆனால், இனிமேல் எல்லாம்

சரியாகிவிடும் என்றான்.. அம்மா அவன் முதுகில் ஊசலாட, படிகளில் இறங்கினான். கதவைத் திறந்தான். இழுத்து சாத்திக்கொண்டு போய்விட்டான். கிட்டத்தட்ட 15 நிமிடங்கள் கழித்து அப்பா வந்து சேர்ந்தார்"

கடைசிவரை போலீஸால் சில கேள்விகளுக்கு விடை கண்டுபிடிக்கவே முடியவில்லை.

யாரும் திறந்துவிடாமல், பூட்டப்பட்ட வீட்டுக்குள் ஒருவன் எப்படி முதலில் நுழைந்தான்? அவன் வீட்டுக்குள் நுழையும்போதே மார்சி பார்த்துவிட்டாள் என்றால், அதற்குமுன்பே டாரதி தாக்கப்பட்டாளா? டாரதி தன் அறையில் மயக்கமாகக் குப்புறக் கிடப்பாள் என்று வரும்போதே அவனுக்கு எப்படித் தெரியும்? தோளில் ஒரு பெண்ணை சுமந்துகொண்டு, ஒருவனால் தடுமாறாமல் படிகளில் இறங்க முடியுமா? இரவு 11 மணியானாலும், தோளில் தொங்கும் பெண்ணுடன் சாலையில் நடந்து யார் கண்ணிலும் படாமல் அவன் காற்றோடு கரைய முடியுமா? சந்தேகத்துக்கிடமான ஒரு தடயமோ, கைரேகையோ கடைசிவரை கிடைக்கவில்லையே, இது எப்படி சாத்தியம்?

டாரதி அதன்பின் உயிருடனோ, பிணமாகவோ எங்கும் கிடைக்கவில்லை. சந்தேகத்துக்குரிய நபர்களோ, தடயங்களோ, விளக்கங்களோ எதுவுமே கிடைக்காமல் காவல் துறையினர் ஓய்ந்தனர்.

வேறொரு சாரார், 'டாரதி தூக்கிச் செல்லப்படவேண்டும் என்று திட்டமிட்டே ஜூல்ஸ் வெகு தாமதமாக வீடு திரும்பினாரா? வீடு புகுந்தவனுக்கு சாவி கொடுத்து அனுப்பியது அவர்தானா? அவருடைய செல்வாக்கு போலீஸை திசை திருப்பிவிட்டதா? குழந்தைகளை அதிக நேரம் தனியாக விடாமல், டாரதி விலக்கப்பட்டதும், 15 நிமிடங்களில் அவர் வீடு வந்து சேர்ந்தது எப்படி?' என்று கேட்க மறக்கவில்லை. ஆனால், இந்தக் குற்றத்துக்கான மோடிவ் என்ன என்று அவர்களாலும் சொல்ல முடிவதில்லை.

65 வருடங்கள் கடந்தும் டாரதி எப்படி மாயமானாள் என்பது பற்றி யாருக்கும் தெரியாது.

- குற்றம் தொடரும்

3

சுபா

குற்றம் 'புரிந்தவர்!'

சாத்தானின் புதல்வர்கள்

அமெரிக்கா நியூயார்க் நகரத்தில் ஓர் இனிய மாலைப்பொழுது. சற்றே ஒதுக்குப்புறமான பிரதேசத்தில் அந்த கார் தனியாக நின்றிருந்தது.

காரில் அமர்ந்திருந்த 20 வயது ஆணழகனான பாபி, கல்லூரி மாணவியான தன் காதலி ஸ்டேஸியின் இதழ்களில் தன் இதழ்களைப் பதித்துச் சுவைத்தபடி 'ஐ லவ் யூ' என்று கிசுகிசுத்துக் கொண்டிருந்தான். காதலனின் அன்பான அணைப்பில் கிறங்கி, செருகிய கண்களுடன் இருந்த ஸ்டேஸி அதற்கு என்ன பதில் சொல்ல விரும்பினாள் என்பது யாருக்கும் தெரியாமலேயே போய்விட்டது.

ஆம்.. சரியாக அதே தருணத்தில் காரின் கண்ணாடியைத் துளைத்துப் பாய்ந்து வந்த துப்பாக்கி குண்டு ஒன்று, பாபியின் முகத்தில் பாய்ந்தது. தொடர்ந்து வந்த அடுத்த குண்டு, ஸ்டேஸியை வீழ்த்தியது. காதலன் கண்களை இழந்தான்.

ரத்த வெள்ளத்தில் கிடந்த இளம் காதலர்களுக்கு அருகே ஒரு துண்டுச் சீட்டைக் கண்டெடுத்தது போலீஸ். அதில் 'சாமின் புதல்வன் நான்' என்று எழுதப்பட்டிருந்தது.

நியூயார்க்கைப் பொறுத்தவரை 1977 ஒரு துரதிர்ஷ்டமான ஆண்டு. அந்த ஆண்டில்தான் நகரத்தையே நடுங்க வைப்பதுபோல் அடுத்தடுத்துப் பல கொலைகள் நிகழ்ந்தன. அவற்றில் இதுவும் ஒன்று. இளம் ஜோடிகளையும் பொது இடங்களில் காதல் வயப்பட்டிருந்தவர்களையும் பெண்களையும் குறிவைத்து நடத்தப்பட்ட இந்தத் தாக்குதல்களில் பலர் கொல்லப்பட்டார்கள். மனிதர்கள் மட்டுமல்லாமல், இந்த வெறிச் செயல்களில் நாய்களும் கொல்லப்பட்டன. படுகாயம் அடைந்தவர்களோ இன்னும் அதிகம்.

எப்போதும் பரபரப்பாக இயங்கும் நியூயார்க் பீதி வசப்பட்டது. 200-க்கும் மேற்பட்ட துப்பறியும் போலீஸ்காரர்களைக்கொண்ட ஒரு தனிப்படை தீவிரத் தேடலில் இறங்கியது. தாக்குதல்களைக் கச்சிதமாக நடத்திவிட்டு, எந்தச் சுவடும் இல்லாமல் குற்றவாளி மாயமாகிக் கொண்டிருந்தான்.

'இந்தக் கொலைகளைச் செய்வது ஒரு தனி மனிதனா, ஒரு கும்பலா? இதுபோன்ற பயங்கர குற்றங்களைச் செய்வதன் நோக்கம் என்ன? போன்ற பல கேள்விகளுக்கு விடை தெரியாமல் மிகவும் குழம்பிப்போனது போலீஸ். அந்த நேரத்தில்தான் மிகச் சாதாரண சம்பவம் ஒன்று நடந்தது. நியூயார்க்கின் புறநகர்ப் பகுதியில், கார் பார்க்கிங் மைதானம் ஒன்றில் தவறான முறையில் ஒரு கார் நிறுத்தப்பட்டிருந்தது. அபராதம் விதித்து, அதற்கான தொகையைச் செலுத்த உத்தரவிடும் 'பார்க்கிங் டிக்கெட்' எனப்படும் சீட்டை, காரின் முன் கண்ணாடியில் ஒட்டியது போக்குவரத்துக் காவல் துறை.

காவல் துறையினர் அப்பால் நகர்ந்ததும் அங்கு வந்த காரின் சொந்தக்காரன் அந்த டிக்கெட்டை ஆவேசமாகக் கிழித்து எறிந்தான். அந்த ஆளின் இந்தச் செயலை அப்போது அந்தப் பக்கமாகச் சென்ற பெண் ஒருத்தி பார்த்தாள். சட்டங்களை மிகவும் மதித்து நடக்கும் இயல்புள்ள அமெரிக்கர்களின் இடையே இப்படி ஒரு ஆளா என்று அவள் ஆச்சரியப்பட்டாள். சற்று அருகே

சென்று பார்த்தபோது அதிர்ந்தாள். அந்த ஆளின் கையில் ஒரு துப்பாக்கி. அவளுக்கு பயத்தில் வியர்த்தது. அந்தக் கிறுக்கனின் கண்ணில்படாமல் காரின் எண்ணைக் குறித்துக்கொண்டு விரைவாக அந்த இடத்தைவிட்டு அகன்றாள்.

வீட்டுக்குப் போய்ச் சேர்ந்ததும், நடந்த நிகழ்ச்சியை மீண்டும் மனதில் ஓட்டிப் பார்த்தாள். அவ்வளவு ஆவேசமாகக் காரில் ஓட்டப்பட்டிருந்த டிக்கெட்டைக் கிழித்துப் போட்டபோதும் கூட, அந்தக் கிறுக்கனின் முகத்தில் ஒரு வினோதமான புன்னகை தவழ்ந்தது அவளது நினைவுக்கு வந்தது.

உடனே காவல் துறையுடன் தொடர்புகொண்டாள். நடந்ததை விவரித்து, கார் எண்ணையும் குறிப்பிட்டாள். அந்த ஆளின் முகத்தில் தான் கண்ட அந்த வினோதமான புன்னகையைப் பற்றியும் குறிப்பிட்டாள். முதலில் அசட்டையாக அவள் சொன்னதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த காவல் துறையினர், அந்த வினோதமான புன்னகையைப் பற்றி அவள் சொன்னதும் நிமிர்ந்து அமர்ந்தனர். சில கொலைகள் நடந்தபோது சம்பவ இடங்களில் இருந்த சிலர், இதுபோன்ற வினோதமான புன்னகையுடன் அங்கே காணப்பட்ட ஒரு மனிதனைப் பற்றிக் கூறியிருந்தார்கள். இலக்கில்லாமல் அங்குமிங்கும் தேடிக்கொண்டிருந்த காவல் துறை, உடனே அந்தக் காரைத் தேடும் முயற்சியில் இறங்கியது.

அவர்கள் பக்கம் அதிர்ஷ்டக்காற்று வீசியது. அடுத்த நாளே, அதே காரை ஓட்டி வந்து, ஓரிடத்தில் நிறுத்திவிட்டு, இறங்கி வந்தபோது, அந்த மனிதனை போலீஸ் சுற்றி வளைத்தது. அவன் தனது பையிலிருந்த துப்பாக்கியை வெளியே எடுக்க விடாமல் அவனை நெருக்கிப் பிடித்தார்கள், காவலர்கள். 'யார் நீ?' என்ற போலீஸாரின் கேள்விக்கு 'என் பெயர் சாம்' என்று மிருதுவான குரலில் பதில் கூறினான். அடுத்த வினாடியே, 'நான் சாமின் மைந்தன்..' என்றும் கூறினான்.

சூதுவாதே அற்ற குழந்தைத்தனமான முகத்தில் ஒரு வினோதமான புன்னகை தவழக் காட்சியளித்த அவனது உண்மையான பெயர் டேவிட் பெர்கோவிட்ஸ். விசாரணையின்போது, ரத்த வெறி பிடித்த பிசாசுகள், ஆவிகளின் தூண்டுதலால்தான், தான் இந்தக் கொலைகளைச் செய்ததாக அவன் கூறினான். அவன் சுட்டுக் கொன்ற ஒரு நாயின் உடலில் 6,000 ஆண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்த ஒரு மனிதனுடைய ஆவி குடிக்கொண்டிருந்ததாகவும், அதுவும் இவனைக் கொலை செய்யத் தூண்டியதாகவும் அவன் சொன்னபோது, பலருக்குத் தலை சுற்றியது. 'பல தாக்குதல்களை நடத்தி, பல கொலைகளையும் செய்தவன் நானே..' என்று அவன் நீதிமன்றத்தில் ஒப்புக்கொண்டான். அந்த ஒப்புதல் வாக்குமூலம் காவல் துறைக்கு சாதகமாக அமைந்தது.

வழக்கு விசாரணைகள் விரைவில் முடிவடைந்து டேவிட் பெர்கோவிட்ஸை நீதிமன்றம் குற்றவாளி என்று

தீர்ப்பளித்து 30 ஆண்டு கடுங்காவல் தண்டனை விதித்தது. வழக்கு விசாரணையின்போது, டேவிட் பெர்கோவிட்ஸ் தன்னை 'நியூயார்க் சாத்தான்களின் சங்கம்' என்னும் ரகசியக் குழுவின் உறுப்பினர் என்றான்.

பத்திரிகைகள் மற்றும் பொதுமக்கள் மத்தியில், டேவிட் பெர்கோவிட்ஸ் கொடுத்த இந்த வாக்குமூலம் ஒரு சந்தேகத்தைக் கிளப்பியது. கொலை தொடர்பாக வெளியான பல தகவல்களைப் பத்திரிகைகள் அலச ஆரம்பித்தன. அதன் விளைவாக பல வியப்பான செய்திகள் வெளியாகத் தொடங்கின. 'இந்தக் கொடூரக் கொலைகளைச் செய்த உண்மையான குற்றவாளிகள் அனைவரும் பிடிபட்டு தண்டிக்கப்பட்டு விட்டார்களா?' என்ற ஐயம் மக்கள் மனதில் எழுந்தது. குறிப்பிட்ட அந்தக் குழுவைச் சேர்ந்தவர்களில், சில ஆண்களைத் தவிர, ஓர் இளம்பெண்ணும் கொலைகளில் தனக்கு உதவியதாக பெர்கோவிட்ஸ் சொல்லியிருந்தான். இதற்கு என்ன சமாதானம் சொல்வது என்று யோசித்த காவல் துறை ஓர் அறிக்கைவிட்டது. 'குற்றவாளி குற்றத்தை ஒப்புக்கொண்டுவிட்டான். மேலும் கொலைகளில் தொடர்புடைய மற்றவர்களைப் பற்றிய தகவல்கள் எதையும் தெரிவிக்க மறுத்துவிட்டான். எனவே, இந்தக் கொலைகள் அனைத்தையும் செய்தது டேவிட் பெர்கோவிட்ஸ் மட்டுமே. அதற்கான தண்டனையும் அவனுக்குக் கிடைத்துவிட்டது.'

மேற்கண்ட அறிக்கையின் மூலம் அந்தப் பரபரப்பான வழக்குக்கு, ஓர் இறுதி முற்றுப்புள்ளி வைத்து, கடையைக் கட்டியது அமெரிக்கக் காவல் துறை. ஆனால், காவல் துறை அறிவித்ததுபோல் டேவிட் பெர்கோவிட்ஸ் தனியே செயல்பட்டிருக்க முடியாது என்று பத்திரிகைகள் கதறின. சில வருடங்களுக்குப் பிறகு, காவல் துறை இந்த வழக்கை மீண்டும் திறந்தது. புதிய தடயங்கள் எதுவும் கிட்டாமல், வேறு யாரும் குற்றவாளிகளாக அறிவிக்கப்படாமல், மூடப்படாமலேயே விடப்பட்ட இந்த வழக்குக்கு ஒரு சிறப்பு உண்டு. சிறையில் இருந்த பெர்கோவிட்ஸ் தன் சரிதத்தை எழுத முன்வந்ததும், பெரும் தொகை கொடுத்து அதை வாங்கி வெளியிட பல பதிப்பாளர்கள் போட்டிபோட்டனர். ஒரு கொடூரனை நாயகனாக்கும் இந்த முயற்சி அரசுக்குக் கடும் சவாலாய் இருந்தது. அமெரிக்காவின் பல மாநிலங்களில் புதியதொரு சட்டம் அமலுக்கு வந்தது. இந்த மாதிரியான புத்தகங்களை வெளியிட்டு பதிப்பாளர்கள் பெறும் தொகை அவர்களிடமிருந்து கைப்பற்றப்பட்டு, சமூக நலன்களுக்குச் செலவிடப்படும் என்பதே அந்தச் சட்டத்தின் முக்கிய அம்சம். இந்தச் சட்டம் 'ஷிஷீஸ் ளியீ ஷிணீன்' ட லிணீஷ்' என்றே இன்று வரை அழைக்கப்படுகிறது.

- குற்றம் தொடரும்

4

சுபா

குற்றம் 'புரிந்தவர்!'

வந்தான், வளர்ந்தான், விழுந்தான்...

அமெரிக்க அரசியல் சரித்திரத்தில் ஜனாதிபதி ஜான் எஃப். கென்னடி எந்த அளவுக்குப் புகழ் பெற்றவரோ, அதே அளவு அவருடைய மரணமும் அதன் பின்னணி என்று கருதப்படும் சம்பவங்களும் புகழ் பெற்றவை. இதில் அதிகம் கவனிக்கப்படாத ஒரு கோணம் ஜிம்மி ஹோஃபா பற்றியது.

ஜிம்மி ஹோஃபா, சென்ற நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் பிறந்தவன். நிலக்கரி சுரங்கத்தில் பணிபுரிந்த அவனுடைய தந்தை இளம் வயதிலேயே இறந்து போனார். ஹோஃபாவையும் அவனுடைய மூன்று உடன்பிறப்புகளையும் கரையேற்ற அவனுடைய விதவைத் தாய்,

வேலைக்குப் போக வேண்டியிருந்தது. ஹோஃபாவுக்கு படிப்பில் நாட்டமில்லை. ஏழாம் வகுப்போடு பள்ளியைவிட்டு விலகினான்.

டெட்ராய்ட் நகரத்தில் ஒரு பெரிய அங்காடித் தொடரின் கிளையில் மூட்டை களை இறக்கி ஏற்றும் வேலை கிடைத்தது. செய்யும் வேலைக்கு ஏற்ற நியாயமான ஊதியம் தரப்படவில்லை என்று ஹோஃபா கருதினான். தொழிலாளர்களை ஒன்றுகூட்டினான்.

'கொடுக்கும் காசுக்குக் கேள்வி கேட்காமல் உழைக்கிறோம். முதலாளி சுரண்டுவது தெரிந்தும், முணுமுணுக்கக்கூட தைரியமின்றி அடிமைகள் போல் உழைக்கிறோம். அனைவரும் ஒன்று திரண்டால், நமக்கென ஒரு சங்கம் அமைந்தால், இதைத் தட்டிக் கேட்டு, நிலைமையை மாற்றிக் காட்டுவேன்' என்றான்.

பொறுப்பேற்க ஓர் இளைஞன் முன்வந்ததும், சக பணியாளர்கள் தலை நிமிர்ந்தனர். புதிதாக ஸ்ட்ராபெர்ரி பழங்கள் வந்து சேர்ந்திருந்த ஒரு பொழுதைத் தங்களுக்குச் சாதகமாக ஹோஃபா பயன்படுத்திக் கொண்டான்.

'கூலியை உயர்த்திக் கொடுத்தாலொழிய பழங்களை இறக்கித் தரமாட்டோம்' என்று அனைவரும் போராட்டத்தில் இறங்கினர். முதலாளிகள் திகைத்தனர். உரிய நேரத்தில் இறக்கப்படவில்லை என்றால், பழங்கள் அழுகிப்போகும். முதலாளிகள் இறங்கி வந்தனர். தொழிலாளிகள் ஹோஃபாவைக் கொண்டாடினர்.

தன்னுடைய 17வது வயதிலேயே, ஹோஃபா தலைமைப் பொறுப்பேற்கத் தயங்கவில்லை. தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளில் முழுமையாகத் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டான். சிதறிக் கிடந்த சிறு சிறு தொழிற்சங்கங்களை ஒன்றாக இணைத்து மாபெரும் தொழிற்சங்கக் கூட்டமைப்பு ஒன்று உருவாகிக் கொண்டிருந்தது. ஹோஃபா அதில் இணைந்தான்.

விரைவிலேயே டெட்ராய்ட் கிளைக்குத் தலைவனாகப் பதவியேற்றான். உறுப்பினர்களாக பெருவாரியான தொழிலாளர்கள் சேர்ந்தனர். பேச்சு

வார்த்தைக்கு ஹோஃபா வந்தால், முதலாளிகள் வேறு வழியின்றி இறங்கி வந்தனர். ஹோஃபாவின் வாழ்வில் நண்பர்களைவிட எதிரிகள் அதிகமாயினர்.

தன்னுடைய 23வது வயதில், ஹோஃபா, ஜோஸ்பினை மணந்தான். பார்பரா, ஜேம்ஸ் என்று இரண்டு குழந்தைகள்.

தன்னுடைய 39வது வயதில், தொழிற்சங்கக் கூட்டமைப்புக்கே துணைத் தலைவராக அவன் பொறுப்பேற்றான். ஐந்தே வருடங்களில் தலைமைப் பதவியே அவனிடம் வந்து சேர்ந்தது.

ஆனால், அதிகாரமும், ஆள் பலமும் சேரும்போதுதானே புத்தி பிசகிப் போகிறது..? தொழிற்சங்கங்களுக்கு ஆதரவளிப்பதுபோல் காட்டிக் கொண்டு, மாஃபியாக்கள் சில சமயங்களில் தங்களுக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக்கொள்ளும். ஹோஃபா, அந்த வலையில் சிக்கினான்.

நாடெங்கிலும் இவர்களது அடாவடித்தனங்கள் முதலாளிகளுக்குப் பெரும் தலைவலியாகிப் போயின. மாஃபியாவின் பின்பலம் கொண்டு ஹோஃபா செய்த அட்டுழியங்களைத் தாங்க முடியாமல், அவனை வீழ்த்த, சரியான சந்தர்ப்பத்துக்காகக் காத்திருந்தனர்.

ஜான் எஃப்.கென்னடி அமெரிக்க ஜனாதிபதியாகப் பதவியேற்றார். அவருடைய சகோதரர் ராபர்ட் கென்னடி, அட்டார்னி ஜெனரலாகப் பதவியேற்றதும்,

காவல் துறையையும் நீதித்துறையையும் முடுக்கிவிட்டார். அவை ஹோம்பாவைக் குறிவைத்து வேட்டையாடின.

தொழிற்சங்கப் போர்வையில் முதலாளிகளிடம் பெருந்தொகைகளை வற்புறுத்திப் பெறுவதாகவும், தொழிலாளர்களுக்கு ஓய்வூதியம் கொடுப்பதற்காக வசூலிக்கப்பட்ட பணத்திலிருந்து 17 லட்சம் டாலர்களை கையாண்டதாகவும் அவன் மீது வழக்குகள் தொடுக்கப்பட்டன.

நீதிமன்றத்தில் இருதரப்பு விவாதங்களும் முடிந்தன. ஜூரர்கள் கூடினர். ஹோம்பாவைக் குற்றமுள்ளவனா, குற்றமற்றவனா என்று இறுதித் தீர்ப்பு எழுத இயலாமல் சமமான இரண்டு அணிகளாகப் பிரிந்து நின்றனர். சற்றுப் பொறுமையாக இருந்திருந்தால், ஹோம்பா வெளியில் வந்திருக்கலாம். ஆனால், அவசரப்பட்டான். எதிரணியில் இருந்த ஒரு ஜூரை விலைக்கு வாங்கப் பார்த்தான்.

ஜூரர்களுக்கு லஞ்சம் கொடுத்தான் என்ற புதிய வழக்கு அரசாங்கத்தின் வாதத்துக்குப் பெரும் பலம் சேர்த்தது. ஹோம்பாவுக்கு எட்டு வருட சிறைத் தண்டனை விதிக்கப்பட்டது.

இடையில் ஜான்கென்னடி சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். ஆட்சி மாறியது.

அடுத்த மூன்று வருடங்கள் ஹோம்பா அப்பீலுக்கு மேல் அப்பீல் செய்தும் தண்டனை உறுதி செய்யப்பட்டு, ஹோம்பா சிறைக்குள் போனான்.

1967... ஹோம்பாவுக்கு விதிக்கப்பட்ட13 வருட சிறைவாசம் தொடங்கியது. ஹோம்பாவின் வலது கையாக விளங்கிய ஃபிராங்க் சிம்மன்ஸ் யூனியன் தலைவராக இருக்க வேண்டும் என்று மாஃபியா முடிவு செய்தது. அவன் வெள்ளை மாளிகைக்கும் மாஃபியாவுக்கும் பாலமாக இருந்தான்.

புதிய ஜனாதிபதியாக நிக்சன் பொறுப்பேற்ற பின், அவர் சிறையில் அடைக்கப்பட்டிருந்த ஹோம்பாவுக்கு மன்னிப்பு வழங்கச் சம்மதித்தார்.

1971... ஹோம்பா விடுதலையானான். மாஃபியா இதற்காக, நிக்ஸனின் தேர்தல் செலவுகளுக்கென்று ஒரு மில்லியன் டாலருக்கு மேல் வழங்கியதாகச் சொல்லப்படுகிறது. நிக்ஸனின் சில நிழலான நடவடிக்கைகளுக்கு மாஃபியாவின் அடியாட்கள் பேருதவி செய்யவும் தலைமையால் பணிக்கப்பட்டனர்.

ஹோம்பாவுக்கு ஒரே ஒரு நிபந்தனை. சிறையில் இருந்திருந்தால், தண்டனைக் காலம் முடியும் வரை அவன் தொழிற்சங்கப் பதவிகளில் அமரக்கூடாது.

அதிகாரத்தை ருசிபார்த்தவனுக்கு அதை விட்டுக்கொடுக்க மனம் வருமா? ஹோம்பா மீண்டும் தொழிற்சங்கங்களைத் தன் ஆளுகைக்குள் கொண்டுவர மும்முரமாக ஈடுபட்டான்.

சட்டமும், அரசாங்கமும் துரத்திக்கொண்டிருக்கும் ஒருவனை தொழிற்சங்கத் தலைவனாக

வைத்துக்கொள்வதில் மாஃபியாவுக்கு விருப்பமில்லை. தொழிற் சங்க நடவடிக்கைகளில் தலையிட வேண்டாம் என்று ஹோஃபா பலமுறை எச்சரிக்கப்பட்டான். ஆனால், மாஃபியாவின் பேச்சைக் கேட்க மறந்தான்.

1975. ஜூலை 30.

ஹோஃபாவின் நண்பனிடமிருந்து ஃபோன்.

'ஹோஃபா, உனக்கும் மாஃபியாவுக்கும் இருக்கும் பிரச்சனையைப் பேசித் தீர்த்துக் கொள்ளலாம். பிற்பகல் இரண்டு மணிக்கு ரெட்ஃபாக்ஸ் ரெஸ்டாரன்ட்டுக்கு வந்துவிடு..'

சொன்ன நேரத்துக்கு ஹோஃபா அங்கே சென்றான். அழைத்த நண்பனுக்காகக் காத்திருந்தான். 30 நிமிடங்கள் ஆயின.

யாரும் வரவில்லை. வெறுத்தான்.

மனைவிக்கு போன் செய்தான்.

'இன்னும் சிறிது நேரம் காத்திருந்துவிட்டு வீடு திரும்புவேன்..' என்றான். அதுவே அவனுடைய மனைவி, அவனுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்ட கடைசித் தருணம்.

2.45க்கு ஹோஃபா பொறுமையிழந்து ஹோட்டலுக்கு வெளியே வந்தான். ஒரு கார் வந்து நின்றது. அதில் இருந்தவர்கள் அவனுக்குப்

பரிச்சயமானவர்களாக இருந்திருக்க வேண்டும். அதில் அவன் ஏறியதோடு சரி.

ஜிம்மி ஹோஃபா திடீரென்று மாயமானதில் தொடர்புடையவர்கள் என்று ஒரு சந்தேகப் பட்டியல் தயாரானது. அதில் முக்கியமாக இருந்தவர்கள் டோனி, ரஸல், தாமஸ், கேப்ரியல், ஷீரன் ஆகியோர். யார் யார் மீது சந்தேகம் வலுத்ததோ, அவர்கள் அனைவருமே உறுதியான அலிபி வைத்திருந்தார்கள். ஹோஃபா திட்டமிட்ட ஒரு சதிவலைக்குள் இழுக்கப்பட்டிருந்தான் என்று புரிந்தது.

ஹோஃபா யாரோ ஒரு புதிய காதலியுடன் பிரேசில் நாட்டுக்கு ஓடிப் போய்விட்டான் என்று பெரும்பாலான தொழிற்சங்க உறுப்பினர்களிடம் ஒரு கதை பரப்பப்பட்டது.

'ஹோஃபாவின் நண்பன் ஒருவன் இதன் பின்னணியில் இருந்தான் என்று எல்லோரும் அறிவோம். ஆனால், ஆதாரங்கள் எதுவும் இல்லை. சாட்சிகள் சொல்ல யாரும் முன் வரவில்லை...' என்று வேறு ஒரு யூனியன் அதிகாரி குறிப்பிட்டார்.

பல வருடங்கள் ஹோஃபாவைத் தேடும் முயற்சியில் அரசாங்கம் ஈடுபட்டது. ஹோஃபா கடைசி வரை உயிருடனோ, பிணமாகவோ கிடைக்கவில்லை. ஏழு வருடங்கள் கழித்து, அவன் இறந்துவிட்டதாக அறிவிக்கப்பட்டது.

சந்தேகப் பட்டியலிலிருந்த பெரும்பாலான வர்கள், வேறு வேறு குற்றங்களுக்காக சிறைச்சாலைகளுக்கு வந்து போய்க் கொண்டிருந்தனர். மறக்காமல் ஹோஃபா பற்றிய கேள்விகள் அவர்கள் மீது வீசப்பட்டன.

'ஹோஃபாவின் உடல் ஓர் இரும்பு ட்ரம்மில் போடப்பட்டு, மாஃபியாவைச் சேர்ந்தவரின் நிலத்தில் புதைக்கப்பட்டது..' என்பது, ஒரு கைதியின் வாக்குமூலம்.

'நட்சத்திர ஹோட்டல் ஒன்றின் ஹெலிபேடுக்குக் கீழ் புதைக்கப்பட்டான் என்றும், 'இறைச்சிகள் வெட்டும் தொழிற்சாலைக்கு அனுப்பப்பட்டான் என்றும் வெவ்வேறு கைதிகள் கூறினர்.

ஹோஃபா எங்கே புதைக்கப்பட்டான் என்று அவ்வப்போது அதிகாரிகளுக்கு மர்மமான நபர்களிடமிருந்து தகவல்கள் வரும். ஆனால், இதுவரை அவனுடைய உடல் கண்டெடுக்கப்படவில்லை.

கிட்டத்தட்ட 26 வருடங்களுக்குப் பிறகு, எந்த வாகனத்தில் ஹோஃபா ஏறினான் என்று சொல்லப்பட்டதோ, அந்த வாகனம் கண்டு பிடிக்கப்பட்டது. சில டி.என்.ஏ பரிசோதனைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. காய்ந்த குருதியும், முடிகளும், ஹோஃபா அதில் பயணம் செய்தான் என்று உறுதி செய்தன. ஆனால், அதற்கு மேல் வேறு முன்னேற்றம் இல்லை. ஆன்டனி ஜோசஃப் ஜெரிலி மாஃபியாவைச் சேர்ந்தவன். 2013, ஜூன் மாதம் தன் 86வது வயதில்

தன்னிடம் சுத்தமாகப் பணம் இல்லை என்றும், ஹோஃபா பற்றிய சில உண்மைகளை விற்கத் தயாராக இருப்பதாகவும் அவன் அறிவித்தான்.

'குறிப்பிட்ட நாளில் ஜிம்மி ஹோஃபா நண்பர்களின் காரில் ஏறியதும், ஒரு மண்வெட்டியால் பின்னந்தலையில் தாக்கப்பட்டான். உயிருடன் புதைக்கப்பட்டான். அந்த இடம் எனக்குத் தெரியும்..' என்று அவன் சொன்னான்.

மிச்சிகனில் உள்ள ஓக்லேண்ட் டவுன்ஷிப்பில் அவன் குறிப்பிட்ட இடம் தோண்டப்பட்டது. ஆனால், எந்த உடலின் மிச்சமும் அங்கு கண்டெடுக்கப்படவில்லை.

குற்றத்தில் தொடர்புடையவர்கள் தாமத முன்வந்து உண்மைகளைச் சொன்னாலொழிய ஹோஃபா மாயமாக மறைந்த புதிருக்கான விடை தெரியப் போவதில்லை என்ற சூழலில்...

பல வருடங்கள் கழித்து ஃபிராங்க் ஷீரன் மனம் திறந்தான்...

- குற்றம் தொடரும்

சுபா

குற்றம் 'புரிந்தவர்!'

நண்பா... துரோகி வந்திருக்கிறேன்!

ஃப்ராங்க் ஷீரன், நல்ல உயரம். ஆறடி, நான்கு அங்குலம். எப்போதுமே மிகச் சிறப்பாக உடுத்துவான். 200க்கு மேற்பட்ட டிசைனர் சூட்களை வைத்திருந்தான். 100 ஜோடிகளுக்கு மேல் ஷூக்கள் வைத்திருந்தான். அவனைப் பார்க்கும் யாரும் அவன் கூலிக்கொலைகாரன் என்று கருத மாட்டார்கள்.

மனித உயிர்களைக் கூசாமல் எடுப்பதற்கு அவன் கற்றுக்கொண்டதே அமெரிக்க ராணுவத்தில் சேர்ந்தபின்தான். இரண்டாம் உலகப்போரில் 400 நாட்களுக்கு மேல் பணிபுரிந்ததில், ரத்தமும சிதறும் உடல்களும் அவனுக்குப் பழக்கமாகிவிட்டன.

ஊர் திரும்பியதும், மாஃபியாவைச் சேர்ந்த ரஸல் புஃபாலினோவின் பாதுகாவலனாக இருந்து, உயிரைப் பறிக்கும் கூலிக் கொலைகாரனாக மாறிப்போனான்.

இளம் வயதிலேயே மாஃபியாவின் கூலிக் கொலைகாரனாகச் செயல்பட்டாலும், ஷீரனுக்கு

குடும்பப் பாசம் அதிகம். மனைவியிடமும் மகள்களிடமும் மிகுந்த அன்புடன் இருப்பான்.

ஒரு முறை அவனுடைய இளம் மகள் மேரி, கடையில் பொருள் வாங்கச் சென்றாள். கைத்தவறுதலாக அங்கிருந்த ஒரு பாட்டிலை அவள் கீழே தள்ளிவிட்டாள். அதற்காகக் கடைக்காரர் அவளை அசிங்கமாகத் திட்டிவிட்டார். தன் அப்பா வீடு திரும்பியதும் அதைச் சொன்னாள்.

ஷீரன் நேரே அந்தக் கடைக்குப் போனான். தன் மகளைக் கடிந்துகொண்டவனை வீதிக்கு இழுத்தான். புரட்டிப் புரட்டி அடித்தான். கடைக்காரனின் கை எலும்புகள் முறிந்து, அவன் செயலற்று வீழ்ந்தபின்தான் வீடு திரும்பினான்.

இன்னொரு முறை தன் மூத்த மகளை எவனோ ஒருவன் தெருவில் கேலி செய்தான் என்று யாரோ ஷீரனிடம் சொல்லிவிட்டார்கள். 'அவன் யாரென்று இப்போதே காட்டு' என்று ஷீரன் தன் மகளை இழுத்துக்கொண்டு கிளம்பினான். அந்தப் பையன் ஷீரனின் பார்வையில் பட்டான். அவனைத் தரதரவென்று வீட்டுக்கு இழுத்துப்போனான்.

"உன் அப்பாவை வெளியே கூப்பிடு.." என்று மிரட்டினான். மிரண்டு போன பையனின் தந்தை வெளியே வந்ததும், அவரை நையப்புடைத்தான்.

'பையனை ஒழுங்காக வளர்க்க வேண்டியது உன் பொறுப்பு" எச்சரித்துவிட்டு வீடு திரும்பினான்.

தன் அன்பான மனைவியையும் மூன்று மகள்களையும் அணைத்தப்படி, "இந்த உலகமே ஆபத்தானதாக இருக்கிறது.. கவனமாக இருங்கள்" என்று நெகிழ்ந்த குரலில் சொன்னான்.

ஒருமுறை வீட்டில் தொலைக்காட்சி ஓடிக் கொண்டிருந்தது. செய்தியறிக்கையில், ஷீரன் கைது செய்யப்பட்டுச் சிறையில் அடைக்கப்படுவதாகக் காட்டியதும், மகள், "எதற்காக அப்பா சிறை செல்ல வேண்டும்..?" என்றாள்.

அம்மாவின் கண்ணீர்தான் அவளுக்கு பதிலாகக் கிடைத்தது.

மாஃபியாவால், ஷீரன் செல்லமாக 'ஐரிஷ்மேன்' என்று அழைக்கப்பட்டான். மாஃபியாவின் வேலை நிமித்தம், அவன் யூனியன் லீடர் ஜிம்மி ஹோஃபாவைச் சந்தித்தான்.

ஹோஃபா, ஷீரனின் உயரத்தை அண்ணாந்து பார்த்தான். "நீ வீடுகளுக்கு வர்ணம் அடிப்பவன் என்று கேள்விப்பட்டேன்" என்றான். ஒரு கொலை நடக்கும்போது, சுவர் எங்கும் ரத்தம் பீய்ச்சியடிப்பதைத்தான் மாஃபியாவில் 'வர்ணமடிப்பது' என பூகமாகக் குறிப்பிடுவார்கள்.

"வர்ணம் பூசுவன் மட்டுமல்ல. தச்சு வேலைகளையும் செய்வேன்" என்று சிரித்தபடியே பதில் சொன்னான், ஷீரன். தச்சு வேலை என்றால், சவப்பெட்டியைக் குறிக்கும். கொலை செய்வதோடு நிற்காமல், அந்த உடலைக் காணாமல் அடிக்கும் வேலையிலும் ஷீரன் தேர்ந்தவன் என்று ஹோஃபா புரிந்துகொண்டான்.

"பொதுவாக என்னைப் பார்த்தால், மாஃபியாவைச் சேர்ந்தவன் என்று யாரும் சொல்ல மாட்டார்கள். தொப்பியை அணிந்துகொண்டால் ஒரு லாரி டிரைவரைப் போலத்தான் தோற்றமளிப்பேன்" என்று சிரித்தான், ஷீரன்.

முதல் சந்திப்பிலேயே அவர்கள் நெருக்கமானார்கள். தொடர்ந்த சில வருடங்களில், ஷீரன் ஹோஃபாவுக்காகவும் சில தலைகளைக் கிள்ளியெறிந்தான். ஷீரன் மீதுகொண்ட அன்பின் காரணமாக, ஜிம்மி ஹோஃபா, அவனுக்கு தங்கமும், வைரமும் பதிக்கப்பட்ட ஒரு விலை உயர்ந்த வாட்சைப் பரிசளித்தான். அந்த வாட்சை ஷீரன் தன் இறுதி மூச்சுவரை அணிந்திருந்தான்.

இந்த நிலையில், அமெரிக்க ஜனாதிபதி கென்னடி, மாஃபியாவின் விரோதத்தைச் சம்பாதித்துக்கொண்டார். அவரைக் கொல்ல சதித்திட்டம் தீட்டப்பட்டது. இதற்காக மூன்று ரைஃபில்களை டல்லாஸ் நகரத்துக்கு எடுத்துப் போனதாக ஷீரன் பிற்பாடு குறிப்பிட்டிருக்கிறான்.

"ஜனாதிபதி கென்னடியைக் கொலை செய்த ஆஸ்வால்ட் தனியாக வேலை செய்யவில்லை. அந்தக் குற்றத்தைச் செய்துவிட்டு தப்பித்துவிட முடியும் என்று அவன் நம்பினான். ஜாக் ரூபி அதற்கு வாய்ப்பு கொடுக்கவில்லை" என்று ஷீரன் தனக்கு நெருக்கமானவர்களிடம் சொன்னான்.

1975 ஜூலை 30. ஷீரன் சற்றும் எதிர்பாராத உத்தரவு ஒன்று மேலிடத்திலிருந்து அவனுக்கு வந்தது.

"ஜிம்மி ஹோஃபா.." என்று இரண்டு சொற்கள் செவியில் மோதின. ஷீரன் திடுக்கிட்டான். ஹோஃபா

அவனுடைய நெருங்கிய நண்பன். ஆனால், மாஃபியா உத்தரவு கொடுத்தபின், அதை மீறினால், அவன் உயிருக்கே உத்தரவாதமில்லை.

ஹோஃபாவைக் குறிவைத்துச் சிறையில் அடைத்த பாபி கென்னடி, ஜனாதிபதி ஜான் எஃப்.கென்னடியின் சகோதரர். ஹோஃபாவின் பொருட்டே, ஜனாதிபதி கென்னடி சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார் என்று ஒரு வதந்தி உண்டு.

ஹோஃபாவுக்காக இவ்வளவு செய்தும், அவன் சொன்ன பேச்சைக் கேட்டுக்கொண்டு, நன்றியுள்ளவனாக அடங்கியிருக்கவில்லை என்பதே மாஃபியாவின் கோபத்துக்குக் காரணம்.

யூனியனுக்காக, தொழிலாளர்கள் கட்டும் பணத்திலிருந்து மாஃபியா ஆட்கள் பெரும் பகுதியை தங்களுடைய திட்டங்களுக்குத் திருப்பிவிட்டிருந்தார்கள். இந்த விஷயம் ஹோஃபா மூலம் வெளியில் தெரியவந்தாலோ அல்லது ஹோஃபா அதிகாரத்தை மீண்டும் கைப்பற்றிப் பெரும் பங்கைக் கேட்டாலோ, தேவையற்ற பிரச்னை என்று மாஃபியா அவனைத் தீர்த்துக்கட்ட முடிவு செய்தது என்று ஷீரன் உணர்ந்தான்.

ஹோஃபாவின் குற்றங்களை மாஃபியா மன்னிக்கக் காத்திருக்கிறது என்று அவன் பொது இடத்துக்கு வரவழைக்கப்பட்டான். அங்கிருந்து அவன் காணாமல் போனான்.

அதே நாள், ஷீரன் தன் வீட்டுக்கு போன் செய்தான். "ஜிம்மி காணாமல் போய்விட்டான்" என்றான்.

போனை எடுத்தது, மகள் டொலோரிஸ். "நீங்கள் எங்கே இருக்கிறீர்கள்..?" என்று கேட்டாள்.

"இங்கு பக்கத்தில்தான் ஒரு திருமணத்துக்காக வந்திருக்கிறேன்.." என்று ஷீரன் சொன்னதை அவன் வீட்டாரே நம்பவில்லை. பிற்பாடு, எஃப்.பி.ஐ அவன் மீது சந்தேகம்கொண்டு பல முறை சிறைப்படுத்தியது. ஷீரன் கடுமையான விசாரணைக்கு உட்படுத்தப்பட்டான். ஆனால், ஜிம்மி ஹோஃபாவின் மரணத்துக்கும் தனக்கும் தொடர்பு இல்லை என்றே அவன் சாதித்தான். காலம் ஓடியது. தன் 74ம் வயதில் ஷீரன் வேறொரு காரணத்துக்காகச் சிறைப்பட்டிருந்தபோது, உடல் நலமிழந்தான். அவனுக்காக சார்லஸ் பிராண்ட் என்ற வழக்கறிஞரை மாஃபியா நியமித்தது. மருத்துவக் காரணங்களை ஏற்று கோர்ட் அவனை விடுதலை செய்தது.

வாழ்க்கையின் கடைசி நாட்களைச் சந்திக்க நேர்ந்தபோது, ஷீரன் கலங்கினான். கத்தோலிக்க நம்பிக்கைகளை தான் முறையாகப் பின்பற்றவில்லையோ என்ற குற்ற உணர்ச்சி அவனைக் குடைந்தது. ஏசுவிடம் பாவ மன்னிப்பு கேட்க விழைந்தான்.

மகள் டொலோரிஸ் அவனை சர்ச்சுக்கு அழைத்துச் சென்றாள்.

"பாவ மன்னிப்பு கேட்டுவிட்டு, வீடு திரும்பியபோது, அப்பாவிடம் அதுவரை நான் காணாத மகிழ்ச்சி காணப்பட்டது..." என்று டொலோரிஸ் குறிப்பிட்டாள்.

ஏசுவிடம் சொன்னதை வெளிப்படையாக மற்றவர்க்கும் சொல்ல முடிவு செய்தான், ஷீரன். தனக்காக வாதாடிய வக்கீல் சார்லஸ் பிராண்டை அழைத்தான்.

"என்னைப்பற்றிய எல்லா உண்மைகளையும் சொல்கிறேன். அதைப் புத்தகமாக எழுதுங்கள்" என்றான்.

ஐந்து வருடங்களில் அவரிடம் அவன் அத்தனை உண்மைகளையும் தெளிவாக முழுமையாக எடுத்துச் சொன்னான். கேட்கக் கேட்க, பல சந்தர்ப்பங்களில் அவர் முதுகெலும்பு சில்லிட்டுப்போனது.

சார்லஸ் எழுதிய கையெழுத்துப் பிரதியை முழுவதுமாகப் படித்துப் பார்த்தான், ஷீரன். திருப்தி ஆனான். அச்சுக்குப் போகலாம் என்று அனுமதி கொடுத்தான். அன்றிலிருந்து உணவு உண்ண மறுத்தான். ஆறே வாரங்களில் தன் 83வது வயதில் ஷீரன் மரணம் எய்தினான்.

I heard you paint houses

(ஷீரனிடம் ஜிம்மி ஹோஃபா முதலில் உதிர்த்த வார்த்தைகள்) என்ற தலைப்பில் புத்தகம் வெளியானது.

"ஷீரன் பொதுவாக எல்லோராலும் விரும்பப்படுபவனாகவே இருந்தான். எங்கள் வீட்டுக்கு வந்தபோதெல்லாம் அவன் நடந்துகொண்ட விதத்தைப் பார்த்து அவன் ஒரு கொலைகாரன் என்பதை என் மனைவி நம்ப மறுத்தாள். அறிவும், அழகும், நகைச்சுவையும் நிரம்பப் பெற்றவன்.. நான் வக்கீலாக இருப்பதால் எதையும் உடனடியாக ஏற்றுக்கொள்ளாமல் பல குறுக்குக் கேள்விகள் கேட்டு, விஷயத்தை வாங்கினேன். ஷீரன் சொன்னவற்றை ஒரு முறைக்கு இரு முறை மற்றவர்களிடமும் கேட்டு, சரிபார்த்தேன்.." என்கிறார், சார்லஸ்.

போலீஸோ, எஃப்.பி.ஐயோ கடைசிவரை கண்டுபிடிக்க முடியாமல் போன பல கொலைகளின் பின்னணியில் ஷீரன் இருந்தது, உலகுக்குத் தெரியவந்தது.

ஜிம்மி ஹோஃபா பற்றி ஷீரன் என்ன சொன்னான் என்பதே இங்கு முக்கியம்.

"ஜிம்மி ஹோஃபா என் நெருங்கியத் தோழன். ஆனால், என் பாஸ் ரஸல் என்னை அழைத்து அவன் கதையை முடிக்கச் சொன்னபோது, மறுக்க இயலவில்லை. பேச்சுவார்த்தைக்குப் போகலாம் என்று நான் அழைத்ததும், நம்பிவந்தான். காரில் ஏற்றிப் போனோம். ஒரு காலியான வீட்டுக்குள் அழைத்துப் போனேன். என் துரோகத்தை அவன் உணரும் முன், அவனுடைய பின் மண்டையில் இரு முறை சுட்டேன். உயிரற்று அவன் கீழே விழுந்ததும், அந்த வீட்டைவிட்டு

வெளியே வந்துவிட்டேன். ஜிம்மியின் உடலை எடுத்துச்
சென்று புதைக்கும் வேலையை 'சிவப்புத் தலையன்'
என்று அழைக்கப்பட்ட ஃப்ரான்சிஸிஸும்,
மாஃபியாவைச் சேர்ந்த மற்றவர்களும்
ஏற்றுக்கொண்டனர்."

ஜிம்மி ஹோஃபா மாயமானதன் மர்மம் உலகுக்கு
விளங்கியது. ஆனால், ஷீரன் புத்தகத்தில் சொன்னதை
வாக்குமூலமாக ஏற்க திணிமி முன்வரவில்லை. அவனைக்
கைது செய்ய அவன் உயிருடனும் இல்லை.

"என் அப்பாவைப் போன்ற பல
கூலிக்கொலைகாரர்கள், மோசமான மரணத்தையே
சந்தித்திருக்கிறார்கள். என் அப்பாவோ தன் குற்ற
உணர்ச்சியை முற்றிலுமாகக் களைந்துவிட்டு, தன்
பாவங்களை எல்லாம் இறக்கிவைத்துவிட்டு, தன் மரண
நாளைக்கூட தானே தேர்ந்தெடுத்து, இந்த உலகிலிருந்து
விடைபெற்றார்" என்று அவனுடைய மகள்
டொலோரிஸ் அவன் மரணத்தில் மட்டுமே
பெருமைகொள்ள முடிந்தது.

- குற்றம் தொடரும்

சுபா

குற்றம் 'புரிந்தவர்!'

சதுப்பு நிலத்தில் சவக் குழிகள்!

இங்கிலாந்து. மான்செஸ்டர் நகரம்.

1965 அக்டோபர் 7. காலை மணி: 06.20.

டேவிட் ஸ்மித் அந்தப் பொதுத் தொலைபேசியில் தட்டுத் தடுமாறி போலீஸ் நிலையத்தின் எண்ணைச் சுழற்றினான். பதற்றத்தில் கை, கால்கள் நடுங்கின. குழறலாகவும் குரல் நடுக்கத்துடனும் அவன் கூறியதைக் கேட்டு போலீஸ் திடுக்கிட்டது. அடுத்த சில நிமிடங்களில், அந்தத் தொலைபேசிக் கூண்டருகே போலீஸ் ஜீப் ஒன்று டயர்கள் தேய பிரேக் அடித்தது. மயங்கி விழும் நிலையில் இருந்த டேவிட் ஸ்மித்தை அள்ளி ஜீப்பில் போட்டுக்கொண்டனர், காவலர்கள்.

விடுப்பில் செல்லவிருந்த மேலதிகாரி உடனடியாக அவனை விசாரணை செய்ய அழைக்கப்பட்டார்.

மேலதிகாரி வருவதற்குள் சில முந்தைய தேதிகளுக்குப் போய் வருவோம்.

1963 ஜூலை 12. பின்மாலைப் பொழுது. மான்செஸ்டர் சாலையில் வேன் ஒன்று மெல்ல ஊர்ந்தது. சிறு இடைவெளிவிட்டு மோட்டார் சைக்கிள் ஒன்று பின்தொடர்ந்தது.

வேனில் இருந்தவள் மைரா. 21 வயது.

இரவு எட்டு மணிக்குப் பிறகு, வெளிர் நீல கோட் அணிந்து, ஒரு பெண் தனியாக நடந்து செல்வதை அவர்கள் கவனித்தார்கள். வேன் நின்றது. வேனில் இருந்த மைராவுக்கு அவளை அடையாளம் தெரிந்தது. அவளுடைய தங்கையின் தோழி பாலின்.

'ஹேய் பாலின்..! எங்கே போகிறாய்..?'

'பிரிட்டிஷ் ரயில்வே கிளப்பில் நடக்கும் நடன நிகழ்ச்சிக்கு.. நீ?'

'நானும் அந்தப் பக்கம்தான் போகிறேன். வேனில் ஏறு' தனக்கு நிகழ்ப்போகும் ஆபத்து பற்றி உணராமல், பாலின் ஆசையாக மைராவின் வேனில் ஏறிக்கொண்டாள்.

வேன் ஓர் ஒதுக்குப்புறமான சதுப்பு நிலத்தருகே நின்றது.

'பாலின், ஒரு சின்ன உதவி. என்னுடைய கையுறை இங்கேதான் எங்கேயோ விழுந்தது. அதை மட்டும் கண்டுபிடித்து எடுத்துக்கொண்டு, உடனே போய்விடலாம்..'

பாலினும், அவளும் இறங்கினர். பின்னாலேயே
மோட்டார் சைக்கிள் வந்து நின்றது.

'இது ப்ராடி.. என் பாய் ஃப்ரெண்ட்..' என்று
அறிமுகப்படுத்தினாள், மைரா.

'ஹாய், ப்ராடி..' என்று புன்னகைத்தாள், பாலின்.

'மைரா, நீ இங்கே தேடு. நானும், பாலினும் அங்கே
தேடுகிறோம்..' என்று ப்ராடி தன் டார்ச்சை
அடித்துக்கொண்டு இருட்டுக்குள் நடந்தான். பாலின்
அப்பாவியாகப் பின்தொடர்ந்தான்.

கிட்டத்தட்ட 30 நிமிடங்களுக்குப் பிறகு, ப்ராடி
மட்டும் திரும்பி வந்தான். மைராவை அழைத்துப்போய்க்
காட்டினான்.

பாலின், உடைகள் களையப்பட்டு, சம்மட்டியால்
அடிக்கப்பட்டு உயிர் நீத்திருந்தான். மண்வெட்டியால்

அவள் புதைக்கப்பட வேண்டிய இடத்தைத் தோண்ட ஆரம்பித்தான், ப்ராடி.

1963 நவம்பர் 23. 12 வயது ஜான் கில்ப்ரெய்டு, மார்க்கெட்டிலிருந்து திரும்பும் வழியில் மைராவின் பார்வையில் விழுந்தான். வேனில் லிஃப்ட் கிடைத்தது. அதோடு காணாமல் போனான்.

1964 ஜூன் 16. தன் பாட்டி வீட்டுக்குப் போகும் வழியில், 12 வயது கீத் பென்னெட், மைராவின் வேனில் ஏறினான். தொலைந்துபோனான்.

1964 டிசம்பர் 26. 10 வயது நிரம்பிய லெஸ்லி யாருக்காகவோ தனியாகக் காத்திருப்பதை அறிந்து, நைச்சியமாகப் பேசி, மைரா அவளை வேனில் ஏற்றிச் சென்றாள். அவளும் வீடு திரும்பவில்லை.

தொலைந்துபோன இளம்வயதினர் பல நாட்களாகியும் திரும்பவில்லை. பெற்றோர்கள் போலீஸில் புகார் செய்தார்கள். பத்திரிகைகளில் விளம்பரங்கள் கொடுத்தார்கள். எந்தப் பலனும் இல்லாததால் அச்சமும், கண்ணீருமாகக் குழந்தைகளைத் தேடிக் கொண்டேயிருந்தார்கள்.

'குழந்தைகள் கடத்தப்பட்டிருந்தால், ஏன் யாரும் பணயப் பணம் கேட்கவில்லை? மாயமாகிப் போனவர்கள் என்ன ஆனார்கள்?' என்றெல்லாம் போலீஸ் குழம்பியது.

இந்த நிலையில், அந்த முக்கிய நாள் வந்தது.

1965 அக்டோபர் ஆறு. 17 வயது நிரம்பிய எட்வர்டு ஈவன்ஸ் என்பவனை மான்செஸ்டர் ரயில் நிலையத்தில் கண்டான், ப்ராடி. நட்பாகப் பேசி, தன் வீட்டுக்கு அழைத்து வந்தான்.

அதற்கப்புறம் என்ன நடந்தது என்பதை போலீஸ் உயர் அதிகாரியிடம் டேவிட் ஸ்மித் மற்றும் அவன் மனைவி மாரின் இருவரும் சொல்வதைக் கவனிப்போம்.

டேவிட் ஸ்மித் நடுங்கும் குரலில் விவரித்தான்.

'நேற்றிரவு என் மனைவியின் அக்கா மைரா எங்கள் வீட்டுக்கு வந்தாள். 'இருட்டில் தனியாக வீட்டுக்கு நடக்க பயமாயிருக்கிறது. என்னுடன் துணைக்கு வருவாயா?' என்று கேட்டாள். அவளை வீட்டில் கொண்டுபோய் விட்டேன். 'உள்ளே வா, ஓயின் பாட்டில்கள் வாங்கிப்போ' என்றாள். அவள் தன் காதலன் ப்ராடியுடன் அங்கே வாழ்கிறாள் என்று தெரியும். கிச்சனில் அவள் கொடுத்த ஓயின் பாட்டில்களை நான் பார்த்துக்கொண்டு இருந்தபோது, திடீரென்று ஒருவன் பெரும் வலியில் அலறும் ஓலம் கேட்டது. பின்னாலேயே 'உடனே உதவிக்கு வா' என்று என்னை மைரா சத்தம்போட்டு அழைத்தாள். ப்ராடிக்குதான் ஏதோ ஆகிவிட்டது என்று அங்கு ஓடினேன். கண்ட காட்சி என் ரத்தத்தை உறையவைத்தது. படுக்கையிலும், தரையிலுமாக ஓர் இளைஞன் விழுந்துகிடந்தான். ப்ராடி

ஒரு கோடாலியை தன் தலைக்கு மேல் உயர்த்தி, இளைஞனின் தோளில் ஓங்கி இறக்கினான். மீண்டும் மீண்டும் கோடாலியால் தாக்கப்பட்டதில், அந்த இளைஞன் ரத்தவெள்ளத்தில் உயிரைவிட்டான்.

'போராட்டத்தில் ப்ராடியின் கணுக்கால் சுளுக்கிக்கொண்டுவிட்டது. செத்தவனை இழுத்துப்போட்டு அந்த இடத்தைச் சுத்தம் செய்ய நீ அவனுக்கு உதவு. நான் போய் டீ போட்டு எடுத்து வருகிறேன்..' என்று மைரா அதிராமல் சொன்னாள். அவளும் அவள் காதலனும் நடந்துகொண்ட விதம் பார்த்து ஒன்றைப் புரிந்துகொண்டேன். எதிர்த்து ஏதாவது செய்தால், கோடாலி என் தலையிலும் இறங்கிவிடும். பேசாமல் அந்த இடத்தைச் சுத்தம் செய்ய அவர்களுக்கு உதவினேன்.. 'காலையில் மீண்டும் வந்து உடலை அப்புறப்படுத்த உதவுகிறேன்' என்று சொல்லிவிட்டு ஒரே ஓட்டமாக ஓடிவந்துவிட்டேன்.. என் மனைவியிடம் நடந்ததைச் சொன்னேன். உடனே போலீஸில் சொல்லிவிடு என்றாள். போன் செய்தேன்..'

டேவிட் ஸ்மித் சொன்னது கேட்டு, காவல் துறையினர் அதிர்ந்து போயினர்.

ப்ராடியின் வீட்டுக்குப் படையெடுத்தது, போலீஸ். வந்திருப்பது காவல் துறையினர் என்று தெரிந்தபின்னரும், ப்ராடியும், மைராவும் அவர்களைத் தைரியமாக எதிர்கொண்டனர். மாடியில் பூட்டப்பட்டிருந்த

அறையைத் திறந்து காட்ட மறுத்தனர். போலீஸ் தன் அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி கதவை உடைத்துத் திறந்தது.

உள்ளே மூட்டையாகக் கட்டப்பட்டிருந்த உடலைக் கண்டெடுத்தது.

விசாரணை துவங்கியது.

இயான் ப்ராடிக்கு 27 வயது. மைரா ஹின்ட்லேவுக்கு 23 வயது. ப்ராடி மீது பெரும் காதல்கொண்டு, மைரா பழைய காதலனை உதறிவிட்டு அவனுடன் வந்திருந்தாள். ப்ராடி குமாஸ்தாவாகவும், ஹின்ட்லே டைப்பிஸ்டாகவும் பணிபுரிந்து கொண்டிருந்தனர்.

வீட்டில் பூட்டி வைக்கப்பட்டிருந்த அலமாரிகளில் ஒளித்து வைக்கப்பட்டிருந்த சில புகைப்படங்கள் போலீஸிடம் சிக்கின. கொலைசெய்து, சிதைக்கப்பட்ட சிறுவர்களின் உடல்களுக்கு அருகே வெற்றிச் சிரிப்புடன் பெருமையுடன் நின்று ப்ராடியும், மைராவும் எடுத்துக்கொண்ட படங்கள் அவை. செய்தித்தாள்களில் வெளியான அந்தப் புகைப்படங்களைப் பார்த்து நாடே அதிர்ச்சியில் உறைந்துபோனது.

ப்ராடியும் மைராவும் கைதுசெய்யப்பட்டனர்.

சித்ரவதை செய்து, ஈவிரக்கமின்றிக் கொல்லப்பட்டவர்களின் சடலங்களைத் தேடும் பணியில் போலீஸ் மிகத் தீவிரமாக இறங்கியது. மாயமாகிப்போன

நாடாவை கோர்ட்டில் போலீஸார் இயக்கினர். அதைக் கேட்டுக் கதறி அழாதவர்களே இல்லை.

கொலையாளிகளுக்கு தூக்குத் தண்டனை நிச்சயம் என மக்கள் முழுமையாக எதிர்பார்த்தனர். ஆனால், இடையில் இங்கிலாந்து அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் செய்யப்பட்ட ஒரு மிக முக்கியமான திருத்தம் அந்த நம்பிக்கையைத் தகர்த்தது.

அவலத்திலும் அவலமாக, இந்தப் பரபரப்பான வழக்கு தொடங்கியபோது இங்கிலாந்தில் அமலில் இருந்த தூக்குத் தண்டனை, வழக்கு முடிந்து தீர்ப்பு வெளியாவதற்கு முன் ஒழிக்கப்பட்டுவிட்டது.

இயான் ப்ராடியையும், மைரா ஹின்ட்லேயையும் கொடூரக் குற்றவாளிகள் என்று முடிவு செய்தது நீதிமன்றம். 1966ம் வருடம் மே ஆறாம் தேதி தீர்ப்பு வாசிக்கப்பட்டது. அந்த நேரத்தில் உச்சபட்ச தண்டனையாய் இருந்த ஆயுள் தண்டனையே இருவருக்கும் வழங்கப்பட்டது.

சிறைக்காவலர்களோ, சக கைதிகளோ யாருமே அவர்களோடு ஒரு வார்த்தைக்கூடப் பேசவில்லை. மற்றவர்களின் வெற்றுப்பார்வை மட்டுமே அவர்களைத் துளைத்தது. அவர்களது கெஞ்சலான அழைப்பும் அவலமான அழுகையும் யார் மனதையும் இறுதிவரை கரைக்கவில்லை. தனிமைச் சிறையில் நடைப் பிணங்களாகவே அவர்கள் உயிர்வாழ நேர்ந்தது.

மக்களின் ஒட்டுமொத்தக் காழ்ப்பையும்
பெற்றோர்களின் கடும் சாபத்தையும் கைதிகளிடம்கூட
வெறுப்பையும் சம்பாதித்திருந்த ப்ராடிக்கும்
மைராவுக்கும் மரண தண்டனை கிடைக்காதது
அதிர்ஷ்டமா அல்லது துரதிருஷ்டமா?

- குற்றம் தொடரும்

சுபா

குற்றம் 'புரிந்தவர்!'

வட்டமிட்ட இயந்திரப் பருந்து..!

அயர்லாந்து. அக்டோபர் 28, 1973. ஞாயிறு. 'ஐரிஷ் ஹெலிகாப்டர்ஸ்' கம்பெனியின் மேனேஜரைச் சந்திக்க வந்தவன், நல்ல உயரமாக இருந்தான்.

'என் பெயர் லியோனார்டு. அமெரிக்காவிலிருந்து வருகிறேன். எங்கள் படக்குழு அயர்லாந்தின் அற்புதமான இடங்களில் படப்பிடிப்பு நடத்த விரும்புகிறது. அதற்கு முன்னோடியாக உங்கள் நாட்டின் வசீகரமான பகுதிகளைச் சுற்றிப் பார்த்து படம் பிடித்துத் தருவதாகச் சொல்லியிருக்கிறேன். எனக்கு ஒரு ஹெலிகாப்டர் தேவைப்படும். உங்களிடம் வாடகைக்குக் கிடைக்குமா..?'

மேனேஜர் வந்தவனை உபசரித்து, தங்கள் கம்பெனியின் ஹெலிகாப்டர்களைப் பார்வையிட அழைத்துச் சென்றார். ஐந்து பேர் அமரக்கூடிய ஒரு சக்திமிக்க ஹெலிகாப்டரைத் தேர்வு செய்தான், லியோனார்டு.

'அக்டோபர் 31 வருகிறேன்..' என்று விடைபெற்றான்.

சொன்ன நேரத்தில் லியோனார்டு வந்து சேர்ந்தான். காற்றில் கலந்திருந்த அதீதக் குளிர் அவனை பயமுறுத்தவில்லை. அயர்லாந்தின் எந்தப் பகுதிகளை உலகத்துக்கு எடுத்துக் காட்ட வேண்டும் என்று மேனேஜரும் ஆவலுடன் ஒரு பட்டியல் தயாரித்து அவனிடம் கொடுத்தார்.

காலைப் பனியில், ஹெலிகாப்டர் பளபளப்பாக மின்னியது. அதைச் செலுத்தவிருந்த பைலட் தாம்சன், 'இந்த அமெரிக்கர்கள்தாம் வாழ்க்கையை எவ்வளவு உன்னதமாக வாழ்கிறார்கள். சினிமாவுக்குக் களம் தேடக்கூட இவ்வளவு செலவு செய்ய முடிகிறது இவர்களால்..!' என்று லியோனார்டைப் பொறாமையோடுப் பார்த்தார்.

லியோனார்டை ஏற்றிக்கொண்டு ஹெலிகாப்டர் ஜிவ்வென்று மேலேறியது.

'காத்திருக்கும் என் கேமரா குழுவையும் ஏற்றிக்கொள்ள வேண்டும்' என்று சற்று ஒதுக்குப்புறமாய் இருந்த பகுதியில், ஹெலிகாப்டரைத் தரையிறக்கச் சொன்னான் லியோனார்டு.

அது தரையிறங்கியதும், லியோனார்டு குதித்து இறங்கி வெளியேறினான். அவன் கொடுத்த அமெரிக்க சாக்லேட்டை ருசித்து சுவைத்துக் கொண்டிருந்த பைலட்டின் பின்கழுத்தில் திடீரென்று ஒரு பிஸ்டலின் சில்லென்ற வட்டம் அழுத்தியது. சடாரென்று இருவர்

ஹெலிகாப்டருக்குள் பாய்ந்து ஏறினர். இருவரும் அடையாளத்தை மறைத்து, முகமூடி அணிந்திருந்தனர்.

பைலட்டின் வாயிலிருந்த சாக்லேட் நழுவினது. 'உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்? லியோனார்டு எங்கே?'

'கேள்விகள் கேட்காதே. மைக்கை அவிழ்த்துப்போடு. இந்தக் கணத்திலிருந்து யாரிடமும் ஒரு வார்த்தைகூட பேசக் கூடாது.. நாங்கள் சொல்லும் வழியில் ஹெலிகாப்டரைச் செலுத்து..' என்று கரகரத்த குரல் கட்டளையிட்டது.

யார் அந்த லியோனார்ட்? எந்த அமெரிக்கத் திரைப்படக் குழுவைச் சேர்ந்தவன்? துப்பாக்கி முனையில் மிரட்டியவர்கள், ஹெலிகாப்டரைத் கடத்திப்போனது எங்கே?

உண்மையில் அந்தக் கடத்தலின் பின்னணியில் இருந்த வரலாறே வேறு..

இங்கிலாந்தின் ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுபட வேண்டும் என்று புரட்சியில் ஈடுபட்ட அயர்லாந்துப் போராளிகளில் முக்கியமானவன் சீமஸ் த்வோமி. 'ஐரிஷ் ரிபப்லிக்கன் ஆர்மி' என்ற புரட்சி இயக்கத்தின் தலைவன்.

1972 ஜூலையில், இங்கிலாந்து அரசாங்கத்துடன் புரட்சி இயக்கம் நடத்திய அமைதிப் பேச்சுவார்த்தை தோல்வியில் முடிந்தது. அதன் விளைவு?

சுமார் 80 நிமிடங்களுக்குள் 26 வெவ்வேறு இடங்களில் நிறுத்தப்பட்டிருந்த வாகனங்களில், புரட்சி இயக்கத்தின் கார் வெடிகுண்டுகள் வெடித்தன. 'ரத்தக்களரியான வெள்ளிக்கிழமை' என்று அந்த ஜூலை 21 அழைக்கப்பட்டது.

'எங்களுடைய கோரிக்கைகள் நிறைவேற்றப்படாவிட்டால், இதுவே எங்கள் பதில்' என்று உறுமினான், சீமஸ் த்வோமி.

மீண்டும் பேச்சுவார்த்தைக்கு அழைக்கப்பட்டபோது, பங்குகொள்ள த்வேமிக்கு விருப்பம் இல்லை.

'போராடி, ஒட்டுமொத்தமாகச் சுதந்திரத்தைப் பெற வேண்டுமே தவிர, அமைதிக்கான பேச்சுவார்த்தை என்ற பெயரில் நிறைய விஷயங்களை நாம் விட்டுக்கொடுக்கக் கூடாது' என்றான். இங்கிலாந்தின் ராணுவ வீரர்களைச் சொல்லொணாத் தொல்லைகளுக்கு உள்ளாக்கியது, புரட்சிப் படை.

ஒரு வழியாக, அயர்லாந்து பாதுகாப்புப் படையினரால் 1973 அக்டோபரில் சீமஸ் த்வேமி கைது செய்யப்பட்டான். அவன் கைதானதும் ஐரிஷ் ரிபப்லிக்கன் ஆர்மியே தவித்துப் போனது.

அரசியல் கைதிகளை அடைத்து வைக்கும் சிறைச்சாலைக்கு த்வேமி இழுத்துச் செல்லப்பட்டான். சிறைச்சாலையின் பெயர்ப் பலகையைப் படித்ததும், த்வேமியின் இதழ்களில் புன்னகை மலர்ந்தது.

மகிழ்ச்சிக்கும், கொண்டாட்டத்துக்கும் இம்மியளவும் இடமில்லாத ஒரு சிறைச்சாலைக்கு எதற்கு 'மவுன்ட்ஜாய்' என்று பெயர்? காவலர்களின் கனத்த பூட்ஸ்களின் ஒலி பகலும், இரவும் எதிரொலிக்கும் ஒரு நரகத்துக்கு எதற்கு பொருத்தமில்லாமல் இப்படி ஒரு பெயர்? த்வேமி கோபத்தில், சிறைச்சுவரில் ஓங்கிக் குத்தினான்.

தன்னுடன் அடைக்கப்பட்ட கெவில் மேலன், ஜேபி ஓ ஹேகன் இருவரிடமும் தன் மனதைத் திறந்தான். 'பல

நூற்றாண்டுகளாகக் கிடைக்காத சுதந்திரத்தைப் பெற்றுத் தரவேண்டிய போராளிகள் நாம். ஒவ்வோர் ஆண்டும் ஆயிரக்கணக்கான இளைஞர்கள் உற்சாகத்துடன் நம் புரட்சி இயக்கத்தில் இணைந்து கொண்டிருக்கும் வேளையில், நாமே சிறையில் மாட்டினால், அவர்கள் நம்பிக்கை என்னாகும்? இங்கிருந்து தப்பிப்பதற்கு ஏதாவது வழி இருக்கிறதா?

'24 மணி நேரமும் காவலர்கள் கண்கொத்திப் பாம்புபோல் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். பள்ளம் தோண்டி பூமிக்கடியில் குகை அமைத்து நாம் தப்பிக்க முடியாது. மாறு வேஷத்தில் ஏமாற்றிவிட்டுத் தப்பிக்கவும் வாய்ப்பில்லை' என்று ஹேகன் தளர்வுடன் சொன்னான்.

'ஆனால், என் உள்ளுணர்வு இங்கிருந்து தப்பிப்போம் என்றது' என்றான், மேலன்.

இது இப்படியிருக்க, மூன்று வாரங்களுக்குப் பிறகு ஒரு பனி படர்ந்த காலை வேளையில்தான் அந்த ஹெலிகாப்டர் கடத்தப்பட்டது.

அதே நேரம். மவுன்ட்ஜாய் சிறைச்சாலை. உடற்பயிற்சிகள் செய்வதற்காக கைதிகள் மைதானத்தில் கூடியிருந்தனர். பாதுகாவலர்கள் கவனம் சிதறாமல் கைதிகளின் மீது பார்வையை வைத்திருந்தார்கள்.

த்வோமி, ஹேகன் இருவரிடமும் மேலன் ரகசியமாக, 'என் அருகிலேயே இருங்கள்..' என்று சொன்னான். உட்கார்ந்து எழுவதும், கைகால்களை நீட்டுவதுமாக,

மூவரும் அருகருகே நின்றபடி, தங்கள்
உடற்பயிற்சிகளைத் தொடர்ந்தனர்.

திடீரென்று ஆகாயத்தில் ஹெலிகாப்டரின் பெரும்
சிறகுகளின் இரைச்சலான ஒலி கேட்டது. மேலன்
ஆகாயத்தை நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

'தயாராயிருங்கள்' என்றான்.

மவுன்ட்ஜாய் சிறைச்சாலையின் திறந்தவெளி
மைதானத்தின் மீது ஹெலிகாப்டர் காணப்பட்டதும்,
சிறை அதிகாரிகள் விரைந்தனர். அமைச்சகத்தில் இருந்து
அதிகாரிகள் யாரோ சிறைக்கு முன்னறிவிப்பின்றி வருகை
தருகிறார்கள் என்றுதான் அவர்கள் முதலில்
நினைத்தார்கள். அவர்களை வரவேற்க அவசரமாகத்
தயாரானார்கள்.

மேலே பறந்துகொண்டிருந்த ஹெலிகாப்டர்
திடீரென்று இரையைக் கண்டுவிட்ட பருந்து போலப்
பாய்ந்து இறங்கியது.

என்ன நடக்கிறது என்று பாதுகாவலர்கள் உணரும்
முன், ஹெலிகாப்டர், சிறைச்சாலையின் மைதானத்தில்
தரையைத் தொடும் தூரத்தில் அந்தரத்தில் நின்றது.
மேலன் தன் நண்பர்களை இழுத்தபடி ஹெலிகாப்டரை
நோக்கி ஓடினான்.

உஷாராகி, பாதுகாவலர்களும் ஹெலிகாப்டரை
நோக்கி ஓடிவந்தனர். ஆனால், அதற்குள்

ஹெலிகாப்டரின் கதவு திறந்து, மூன்று கைதிகளும் உள்ளே இழுத்துக்கொள்ளப்பட்டார்கள். இரையைப் பற்றிவிட்ட பருந்துபோலவே ஹெலிகாப்டர் வானில் மேலேறிப் பறந்தது.

கைதிகள் தப்பிப்பதை உணர்ந்துகொண்டு காவலர்கள் முன்னேறியபோது, மற்ற கைதிகள் அவர்களை குறுக்கில் நின்று மறித்தனர். அங்கு மேலும் குழப்பம் உண்டானது.

ஓர் அதிகாரி, பழக்க தோஷத்தில் 'கேட்டைப் பூட்டுங்கள், கேட்டைப் பூட்டுங்கள்..' என்று அலறினார். சிறைச்சாலையின் கேட்டை கூடுதலாகப் பூட்டுவதற்கு ஆட்கள் ஓடினர். கேட்களை மூடி, ஹெலிகாப்டரைத் தடுக்க முடியாது என்பதைக்கூட அந்தக் கணத்தில் அவர்கள் உணரவில்லை.

உணர்ந்ததும், சிறைக் காவலர்கள் தங்கள் ரைஃபிள்களை இயக்கினர். உயிருக்கு பயந்து, தன் திறமையையெல்லாம் பயன்படுத்தினார், பைலட். துப்பாக்கிக் குண்டுகளிடமிருந்து தப்பித்து ஹெலிகாப்டர் புரண்டு புரண்டு சர்ரென்று மேலேறியது. புள்ளியாகி மறைந்தது.

ஐந்து நிமிடங்களுக்குப் பிறகு, 'குதிரைப் பந்தயம் நடக்கும் மைதானத்தில் இறக்கு' என்று உத்தரவு பிறந்தது. பயணிகள் ஐவரும் வெளியே குதித்து இறங்கினர்.

'திறமையாகச் செலுத்தினாய். நன்றி..' என்று பைலட்டிடம் சொன்னான், ஒரு முகமூடி. அங்கு

காத்திருந்த ஒரு கார், அவர்களை அள்ளிக்கொண்டு பறந்தது.

பட்டப்பகலில் திட்டமிட்டு, கண்ணெதிரே சிறையிலிருந்து வான் வழியே தப்பியவர்களைக் காவலர்களால் தடுக்க முடியவில்லை.

பிற்பாடு, த்வோமி பலவிதங்களில் தங்கள் புரட்சி இயக்கத்தின் குரலை வன்முறையாகவே அரசாங்கத்துக்குத் தெரியப்படுத்திக்கொண்டிருந்தான்.

டிசம்பர் 1977. நிழலான ஓர் ஆயுதப் பரிமாற்றம் நடக்கும் இடத்தில், தன் கார் அருகில் கறுப்புக் கண்ணாடிகளை அணிந்து நின்றிருந்த த்வோமியை பெல்ஜியன் போலீஸார் சூழ்ந்தனர். த்வோமி காரில் பாய்ந்து ஏற..

ஒரு நீண்ட துரத்தலுக்குப் பிறகு, ஒருவழியாக த்வோமி கைதானான். எத்தனையோ உயிர்களைப் பறித்த வெடிகுண்டுகளுக்குப் பின்னால் இருந்தவனுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட தண்டனை என்ன தெரியுமா?

ஐந்து வருட சிறைவாசம்.

1982ம் ஆண்டு விடுதலையான பிறகும், புரட்சிப் போராட்டங்களில் த்வோமி தன்னைத் தொடர்ந்து ஈடுபடுத்திக்கொள்ளத் தவறவில்லை.

அமெரிக்காவுக்கு வருவதற்குத் தடை விதிக்கப்பட்டிருந்தும், தன்னுடைய பெயரை ஜேம்ஸ் டூமி

என்று மாற்றிக்கொண்டு தைரியமாக அமெரிக்காவிலும் சில காலம் இருந்தவன் த்வோமி.

இறுதியாக உடல் நலம் சரியில்லாமல் 1989ல் செப்டம்பர் மாதத்தில் வானில் மேகங்கள் குழுவியிருந்த ஒரு நாளில் மரணம் எய்தினான்.

தனது இறுதி மூச்சு பிரியும் வரை, சிறையிலிருந்து மயிர்க்கூச்செறியும் விதத்தில் சகாக்களுடன் தான் தப்பித்த கதையை, நண்பர்களிடமும் உறவினர்களிடமும் த்வோமி பலமுறை பகிர்ந்துகொள்ளத் தவறவில்லை.

- குற்றம் தொடரும்

சுபா

குற்றம் 'புரிந்தவர்!'

ரோல்ஸ் ராய்ஸ் ரகளை..!

இங்கிலாந்து. டென்னிஸ் விளையாட்டுக்குப் பெயர் போன விம்பிள்டன். 1969, டிசம்பர் 29.

வெற்றிகரமாக இயங்கிக் கொண்டிருந்த 'நியூஸ் ஆஃப் தி வேர்ல்டு' செய்தித்தாள் நிறுவனத்தின் துணைத் தலைவர் அலிக் மக்காய், பணியை முடித்துவிட்டு, இரவு எட்டு மணிக்கு, வீட்டுக்குத் திரும்பினார்.

அழைப்பு மணியை இரண்டு முறை ஒலித்தும், யாரும் வரவில்லை. கதவைத் தட்ட கை வைத்தபோது, தாழிடாத கதவு தானாகத் திறந்துகொண்டது. அலிக் மக்காய் உடனடியாக உஷாரானார். அதிக கவனத்துடன், வீட்டை எப்போதும் பூட்டியே வைத்திருக்க வேண்டும் என்று தன் மனைவிக்கு அறிவுறுத்தியிருந்தது நினைவுக்கு வந்தது.

வீட்டுக்குள் நுழைந்ததும், கண்ட காட்சி அவரைத் தாக்கியது. மனைவியின் கைப்பையும் பையிலிருந்த பல பொருட்களும் மாடிப்படிகளில் சிதறிக் கிடந்தன.

இணைப்பு துண்டிக்கப்பட்ட தொலைபேசி கீழே வீசப்பட்டிருந்தது. உணவருந்தும் மேஜை மீது நைலான் கயிற்றுச் சுருள் ஒன்றும் துருப்பிடித்த வெட்டரிவாள் ஒன்றும் கிடந்தன.

அலிக் மக்காயை அச்சம் தாக்கியது. 'முரியல்..! முரியல்..!' என்று மனைவியை அழைத்துக்கொண்டே மாடிப்படிகளில் ஏறி ஓடினார். அங்கு முரியல் இல்லை. அவசரம் அவசரமாக இழுப்பறைகளைத் திறந்து பார்த்தார். நகைகளும், பணமும் காணாமல் போயிருந்தன.

அலிக் மக்காய் அக்கம் பக்கத்து வீடுகளுக்கு ஓடினார். 'என் மனைவியைக் காணவில்லை. சந்தேகப்படும்படியான நடமாட்டம் ஏதாவது இருந்ததா?'

'அப்படி எதுவும் பார்க்கவில்லையே' என்று பதில் வந்தது.

அலிக் போலீஸுக்கு போன் செய்தார்.

பொதுவாக இப்படிக் காணாமல் போகிறவர்கள் பற்றி சற்று ஆறப்போட்டுதான் போலீஸ் விசாரிப்பது வழக்கம். ஏனென்றால், கொலை செய்துவிட்டு, 'மனைவியைக் காணவில்லை' என்று குற்றவாளிக் கணவனும், 'கணவனைக் காணவில்லை' என்று குற்றவாளி மனைவியும் காவல் துறையில் புகார்கள் கொடுத்திருந்த அனுபவமும் அவர்களுக்கு இருந்தது.

அலிக் மக்காய் தன்னுடைய செல்வாக்கை முழுமையாகப் பயன்படுத்தினார். செய்தித்தாளுடன் தொடர்புடையவர் என்பதால்,, போலீஸ் தாமதம் செய்யாமல் வந்தது. அவர் வீட்டிலேயே துப்புத் துலக்கத் தொடங்கியது.

அன்று இரவு. அதாவது டிசம்பர் 30, இரவு ஒரு மணிக்கு வீட்டுத் தொலைபேசி ஒலித்தது. உஷாரான போலீஸ் அதிகாரி ஓர் இணைப்பை எடுத்துக் கொண்டு அதன் இணையான இணைப்பை எடுக்கச் சொல்லி சைகை செய்தார்.

அலிக் மக்காய் போனை எடுத்தார். பேசியவன் குரல் மெலிதாக இருந்தது.

'நான் M-3 மாஃபியா குழுவைச் சேர்ந்தவன். உன் மனைவி எங்களிடம் இருக்கிறாள். புதன்கிழமைக்குள் ஒரு மில்லியன் பவுண்டை தயார் செய்.'

'மில்லியன் பவுண்டுக்கு எங்கே போவேன்?'

'நண்பர்களைக் கேள். உன் முதலாளியைக் கேள். உன் மனைவி எங்களிடம் மாட்டியதற்கு அவர்தானே காரணம்?'

'என்ன சொல்கிறாய்? என் முதலாளியா?'

'ஆமாம். உண்மையில் நாங்கள் உன் முதலாளி ரூபர்ட் முர்டோக்கின் மனைவி அன்னாவைக் கடத்தி, அவரிடம்தான் பணம் கேட்க நினைத்தோம். அவர்களுடைய ரோல்ஸ் ராய்ஸ் காரை நீ பயன்படுத்தியதால், ஒரு குழப்பம் நேர்ந்துவிட்டது. அன்னாவுக்கு பதில் உன் மனைவி சிக்கினாள். பணயத்தொகையைத் தயார் செய்.'

'என் மனைவியுடன் நான் பேச வேண்டும்.'

'அவள் உயிருடன்தான் இருக்கிறாள் என்பதற்கு ஆதாரம் நாளைக்கு உனக்குக் கிடைக்கும்' தொடர்பு துண்டிக்கப்பட்டது.

மறுநாள், அலிக் மக்காய் வீட்டுக்கு ஒரு கடிதம் வந்தது. மக்காயின் கடத்தப்பட்ட மனைவி முரியலிடமிருந்து கடிதம்.

'என் கண்கள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. இங்கு குளிர் நடுக்குகிறது. கேட்கும் பணத்தைக் கொடுத்து, என்னை எப்படியாவது வீட்டுக்கு அழைத்துப் போங்கள். உங்களையும், குழந்தைகளையும், நண்பர்களையுமே நினைத்து வாடிக்கொண்டிருக்கிறேன். எனக்கு எதற்கு இந்த அவல நிலைமை?

காதலுடன், முரியல்.

'இது என் மனைவியின் கையெழுத்துதான்' என்று கண்ணீர் சிந்தினார், அலிக்.

காவலர்கள் விசாரித்தவரை விட என்றொரு மாஃபியா குழு இருப்பதாகவே தெரியவில்லை. கேட்ட பணயத் தொகையோ மிக மிக மிக அதிகம்.

களவுபோன நகைகள் எங்காவது அடமானம் வைக்கப்படுகிறதா, விற்கப்படுகிறதா என்று போலீஸார் மும்முரமாக அத்தனை அடகுக் கடைகளிலும், நகைக் கடைகளிலும் விசாரித்துக் கொண்டிருந்தனர். ஒரு முழு வாரம் ஓடியது. ஆனால் எந்தத் துப்பும் கிடைக்கவில்லை.

இதற்கிடையில், டென்மார்க்கைச் சேர்ந்த ஜெரார்டு என்பவர் பொதுவாக, பூமிக்கடியில் பிணங்கள் புதைக்கப்பட்ட இடத்தை மிகச் சரியாக அடையாளம்

காட்டவல்ல கூடுதல் சக்தி பெற்றிருந்தார் என்று நம்பப்பட்டது. அவரிடம் நண்பர்கள் மூலம் முரியல் எங்கே என்று விசாரித்துப் பார்த்தார், அலிக். லண்டனிலிருந்து 40 மைல் தொலைவில் அவள் இருக்கக்கூடும் என்று வரைபடத்தில் அவர் குறிப்பிட்டார். இந்த யூகங்களை போலீஸ் சீரியஸாக எடுத்துக்கொள்ள விரும்பவில்லை.

திடீரென்று கடத்தியவர்களிடமிருந்து எந்த அழைப்பும் இல்லை. அலிக் கலங்கினார்.

புத்தாண்டு பிறந்தது. உலகே கொண்டாடியது. அலிக்கின் குடும்பத்தினரோ சோகத்தில் தோய்ந்திருந்தனர். அலிக், முரியல் தம்பதியின் மகள் டயானா, அவள் கணவர் ஆகியோர் தொலைக்காட்சியில் தோன்றி கடத்தியவர்களிடம் முரியலை விடுவிக்கச் சொல்லி கோரிக்கை வைத்த காட்சி நேயர்களைக் கலங்க வைத்தது.

ஜனவரி முதல் வாரத்தில் முரியல் மக்காயின் புகைப்படம் நாடெங்கும் விநியோகிக்கப்பட்டது. இன்டர்போல் மூலம் ஆஸ்திரேலியா, அமெரிக்கா போன்ற எல்லா நாடுகளின் விமானத்தளங்களும் கண்காணிக்கப்பட்டன.

எந்த முன்னேற்றமும் இன்றி, நாட்கள் நகர்ந்தன. இரண்டு வாரங்களுக்குப் பிறகு, வடக்கு லண்டனில் அஞ்சலில் சேர்க்கப்பட்ட ஒரு கடிதம் வந்து சேர்ந்தது.

'டார்லிங்.

என் மீது உங்களுக்குக் கருணை இல்லையா? மறுபடி என்னை உயிருடன் பார்க்க வேண்டுமென்றால், போலீஸை விலகி இருக்கச் சொல்லுங்கள். பணயத்தொகையை விரைவில் ஏற்பாடு செய்து, தயவுசெய்து என்னை உயிருடன் காப்பாற்றுங்கள்.

முரியல்.

அந்தக் கடிதத்துடன் ஒரு மில்லியன் பவுண்டு தொகை கேட்டு மறுபடியும் நினைவூட்டல்.

அடுத்த நாள் விட்டுவிட்டு, மூன்று முறை தொலைபேசி அழைப்பு வந்தது.

'மாஃபியாவின் வி3 குழுவைப் பற்றி நீ சாதாரணமாக நினைத்துவிட்டாய்.'

'என் மனைவி உயிருடன் இருக்கிறாள் என்று தெரியாமல் பணத்தை எப்படிக் கொடுப்பேன்?'

'நாளைக்கு அஞ்சலில் பார்' தொடர்பு அறுந்தது.

மறுநாள் அஞ்சல் வந்தது. காணாமல்போன தினத்தில், முரியல் அணிந்திருந்த உடைகளிலிருந்து சில பகுதிகள் வெட்டியெடுக்கப்பட்டு அனுப்பப்பட்டிருந்தன. வழக்கில் கூடுதலாக நேர்ந்த ஒரே முன்னேற்றம் அந்தக் கவரில் ஒட்டப்பட்டிருந்த ஸ்டாம்ப்பிலிருந்து

மீட்கப்பட்ட கட்டை விரல் ரேகைதான். அது, முரியல் மக்காயின் கைரேகை அல்ல.

'மேலும் தாமதம் செய்தால், என் மனைவி உயிருடன் கிடைப்பாளா என்று பயமாயிருக்கிறது' அலிக் போலீஸிடம் தன் தவிப்பைத் தெரிவித்தார்.

பணத்தைக் கொடுப்பதாகச் சொன்னால் ஒழிய, கடத்தியவர்கள் மீண்டும் தொடர்புகொள்ள மாட்டார்கள் என காவல் துறையினர் உணர்ந்தனர்.

பிப்ரவரி 1. இந்த முறை, அலிக் முரியல் தம்பதியின் மகன் இயானுக்கு அழைப்பு வந்தது.

'மொத்தமாகக் கொடுக்க முடியவில்லை என்றால், ஐந்து ஐந்து லட்சம் பவுண்டுகளாகத் தரலாம். முதல் தவணையை நீ எங்கே வந்து தர வேண்டும் என்று சொல்கிறோம். குறித்துக்கொள்..'

இதற்காகவே காத்திருந்த போலீஸ் பரபரப்பானது. அவசரமாகத் திட்டம் தீட்டப்பட்டது. இயானுக்கு பதில், அவனிடத்தில் காவல் துறையைச் சேர்ந்த ஒருவர் போவது என்று முடிவு செய்யப்பட்டது.

'காவலர் போனால், என் மனைவி உயிருடன் கிடைப்பாளா?' என்று அலிக் பதற்றத்துடன் கேட்டார்.

'உங்கள் மனைவி முரியலிடமிருந்து வந்த கடிதங்கள் எல்லாமே ஒரு குறிப்பிட்ட நோட்டுப் புத்தகத்திலிருந்து கிழிக்கப்பட்ட பக்கங்கள் என்று

கண்டுபிடித்திருக்கிறோம். கடத்தப்பட்ட தினத்திலேயே அவளை மிரட்டி அடுத்தடுத்து இந்தக் கடிதங்களை எழுதவைத்து வாங்கப்பட்டிருக்கலாம். அவளைக் கடத்தியவர்கள் அவள் உயிருடன் இருப்பதாக நம்மை நம்ப வைக்க, ஒவ்வொரு கடிதமாக அனுப்பிக்கொண்டிருக்கலாம். முரியலின் குரலைக் கடைசி வரை நீங்களோ, காவல் துறையினரோ கேட்க இயலவில்லை என்பதை மறக்காதீர்கள். காவல் துறையுடன் நீங்கள் ஒத்துழைத்தால்தான் குற்றவாளிகளைப் பிடிக்க முடியும்' என்று அதிகாரிகள் கூறினர்.

அலிக் வேறு வழியின்றி தலையசைத்தார்.

ஐந்து லட்சம் பவுண்டு என்பது மாபெரும் தொகை. போலீஸ் ஒரு தந்திரம் செய்தது. சாதாரண காகிதங்களை பவுண்டு கரன்ஸியின் அதே அளவுக்கு வெட்டி, அடுக்கடுக்காகக் கட்டினார். அதைப் பெட்டியில் அடைத்தனர்.

300 பவுண்டுகள் மட்டுமே செல்லும் காசு. மற்றதெல்லாம் வெறும் காகிதக் குப்பை. இயானுக்கு பதிலாக காவலர் ஒருவர் பணப்பெட்டியுடன் சென்றார்.

போனில் பேசியவன் குறிப்பிட்டபடி கிராஸ்ரோடில் பணப்பெட்டியை வைத்துவிட்டு, காவலர் ஒளிந்து காத்திருந்தார். ஆனால், கடத்தியவர்கள் இதை எப்படியோ மோப்பம் பிடித்துவிட்டார்கள். பெட்டியை

எடுக்க அவர்கள் கடைசிவரை வரவே இல்லை. காவலர் ஏமாற்றத்துடன் அந்தப் பெட்டியை எடுத்துக்கொண்டு திரும்பினார்.

முரியல் என்னதான் ஆனாள்? அவளைக் கடத்தியவர்கள் மாஃபியாவைச் சேர்ந்தவர்கள் இல்லையென்றால், உண்மையில் அவர்கள் யார்?

அடுத்த இதழில் பார்ப்போம்.

- குற்றம் தொடரும்

சுபா

குற்றம் 'புரிந்தவர்!'

ரோல்ஸ் ராய்ஸ் ரகளை..!

முரியலுக்கு என்ன ஆயிற்று என்று தெரிந்துகொள்வதற்கு முன், அவளைக் கடத்தியவர்கள் பற்றி பார்ப்போம்.

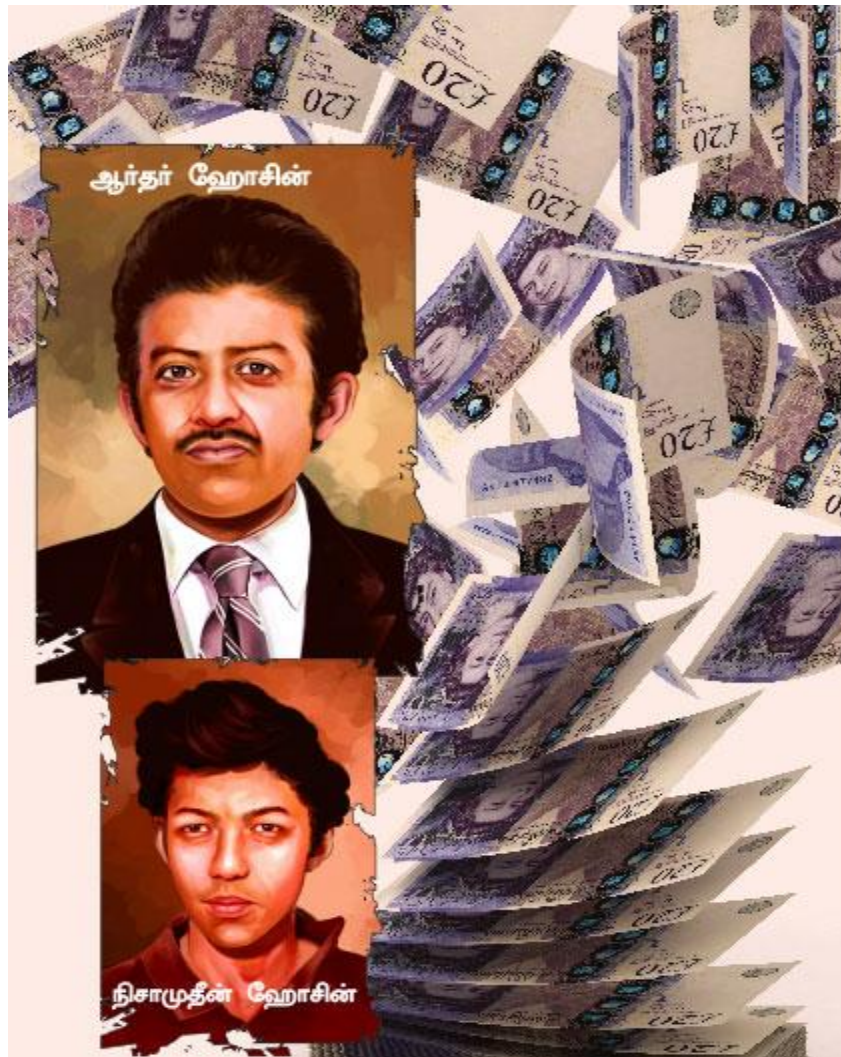
ஆர்தர் ஹோசின், ஓர் ஏழைத் தையல்காரனுக்குப் பிறந்தவன். பெரும் செல்வந்தனாக வாழ்க்கையை அனுபவிக்க வேண்டும் என்ற கனவு, மேற்கிந்தியத் தீவுகளிலிருந்து அவனை இங்கிலாந்துக்குக் கொண்டுவந்தது. தன்னைவிட வயதில் மூத்த எல்ஸா என்ற பெண்ணைத் திருமணம் செய்துகொண்டான். பெரும் தொகையைக் கடனாகப் பெற்று, ஊருக்கு ஒதுக்குப்புறமாக, ரூக்ஸ் ஃபாரம் என்ற இடத்தில் ஒரு பண்ணை வீட்டைச் சொந்தமாக்கிக்கொண்டான். கோழிகளையும் பன்றிகளையும் வளர்த்து விற்பதிலும், அரை ட்ரவுசர் தைத்துக் கொடுத்து ஈட்டுவதிலும் மட்டும் தன் பணக்காரக் கனவுகள் ஒருபோதும் நிறைவேறப் போவதில்லை என்று புரிந்தது. 12 வயது இளையவனான நிசாமுதீன் ஹோசின், தன் அண்ணன் குடும்பத்துடன் வாழ அங்கே வந்தான்.

சகோதரர்கள் இருவரும் ஒருநாள் தொலைக்காட்சிப் பேட்டி ஒன்றைப் பார்க்க நேரிட்டது. பிரபல செய்தித்தாளின் முதலாளி ரூபர்ட் முர்டோக், அவர் மனைவி அன்னா இவர்களுடனான ஒரு நேர்காணல் நிகழ்ச்சி அது.

"கோடிகளுக்கு அதிபரான இவர்தான் நம் கனவை நிறைவேற்றப் போகிறார்' என்றான் ஆர்தர்.

அடுத்த நாளே அவருடைய அலுவலகத்துக்கு அருகே ஒளிந்திருந்து நோட்டமிட்டான். பளபளப்பான ரோல்ஸ் ராய்ஸ் காரில் ஏறி அவர் புறப்படுவதை கவனித்தான்.

காரின் எண்ணைக் குறித்துக்கொண்ட நிசாமுதீன் பதிவாளர் அலுவலகத்துக்கு போன் செய்தான்.

"ஷெரீஃபின் அலுவலகத்தில் இருந்து பேசுகிறேன். ஒரு கார் விபத்துக்கு உள்ளாகியிருக்கிறது. சொந்தக்காரர் யார் என்று தெரிய வேண்டும்..." என்று காரின் எண்ணைச் சொன்னான்.

ரூபர்ட்டின் பெயர் சொல்லப்பட்டது. அடுத்த சில நாட்கள் கழித்து, அந்த ரோல்ஸ் ராய்ஸ் காரைத் தொடர்ந்து சென்று அது நிறுத்தப்படும் வீட்டைக் கவனித்தார்கள் சகோதரர்கள்.

திட்டம் தீட்டப்பட்டது. ஆனால் அவர்கள் குறிவைத்த ரூபர்ட்டும், அன்னாவும் ஆஸ்திரேலியாவுக்கு விடுமுறையில் சென்றுவிட, அந்த காரை துணைத் தலைவர் பயன்படுத்தியதை அவர்கள் அறிந்திருக்கவில்லை. திட்டமிட்டபடி கடத்தல் நடந்தது. மாட்டியவள் முரியல்.

கடத்தியவர்களிடமிருந்து இரண்டாம் முறை பணத்தை எங்கே வைக்க வேண்டும் என்ற அழைப்பு வந்தது.

'சென்றமுறை போலீஸ் காத்திருந்ததை அறிவோம். இந்த முறையாவது ஒழுங்காகப் பணம் கொடுத்து உன் மனைவியை மீட்டுக்கொள்...'

இந்த முறையும், பணம் வைக்கப்பட்ட இடத்தில் தற்செயலாகத் தேவையற்ற கூட்டம் சேர்ந்துவிட்டது. கடத்தியவர்கள் பணத்தை நெருங்கவே மிரண்டு திரும்பிவிட்டனர். காவல் துறையினர் காத்திருந்து ஏமாந்தனர். அலிக் நம்பிக்கையிழந்தார். ஆனால், மீண்டும் போன் வந்தது.

'இதுவே இறுதி எச்சரிக்கை. இந்தமுறை நாங்கள் சொல்லும் இடத்துக்கு பணத்துடன் உன்னுடன் உன் மகளும் வர வேண்டும்' என்று போன் குரல் மிரட்டியது. மகளையும் ஆபத்துக்குள்ளாக்குவதா என்று அறியாமல் கலங்கினார்.

'உங்கள் மனைவி உயிருடன் இருக்கிறாள் என்பதற்கு கடத்தியவர்கள் எந்த ஆதாரமும் தரவில்லை. , உங்கள் இருவர் உயிரையும் பணயம் வைக்க எங்களுக்கு விருப்பம் இல்லை...' என்று அதிகாரிகள் தீர்மானமாகச் சொல்லிவிட்டனர்.

'பின் என்னதான் செய்வது..?'

அலிக் மக்காய் மற்றும் அவருடைய மகள் போன்று காவல் துறையிலிருந்து அதிகாரிகள் இரண்டு பெட்டிகளை எடுத்துக்கொண்டு தயாரானார்கள்.

குறிப்பிட்ட பொதுத் தொலைபேசி அருகில் அவர்கள் காத்திருந்தபோது, அங்கிருந்து பெத்னால் க்ரீன் சாலைக்கு வரச்சொல்லி அடுத்த உத்தரவு வந்தது. அங்கே போனதும், எப்பிங் வந்து சேர் என்றார்கள். எப்பிங்

சென்றடைந்ததும், 'ஒரு டாக்ஸியைப் பிடித்து, பிஷ்ப்ஸ் ஸ்டோர்ட்ஃபோர்ட் வா. அங்கிருக்கும் கேரேஜ் வாசலில், ஒரு மினி வேன் நிற்கும். அங்கே பெட்டிகளை வைத்துவிட்டு நிற்காமல் போய்விடு' என்று அடுத்த உத்தரவு வந்தது.

போலீஸ் மோப்பம் பிடித்துவந்து விடக்கூடாது என்று கடத்தியவர்கள் இடத்தை மாற்றிக்கொண்டே இருந்தார்கள். ஆனால், அலிக் மக்காய், அவர் மகள் இருவரைப்போல உடை அணிந்து எல்லா இடங்களுக்கும் மாறி மாறிப் பயணம் செய்துகொண்டிருந்தது காவலர்கள்தாம் என்று கடத்தியவர்களுக்குத் தெரியவில்லை.

காவல் அதிகாரிகள் குறிப்பிட்ட மினிவேன் அருகில் அந்தப் பெட்டிகளை வைத்துவிட்டு நிற்காமல் போயினர். அடுத்தத் திருப்பத்தில், அந்த வாகனத்திலிருந்து ரகசியமாக, பிளாண்ட் என்று ஓர் அதிகாரி உருண்டு இறங்கினார்.

அப்போது நேரம் இரவு எட்டு மணி.

பெட்டிகளை எடுத்துப் போக யார் வருகிறார்கள் என்று பார்த்துக்கொண்டு, பிளாண்ட் ஒளிந்திருந்தார். இரவு பத்தரை மணி ஆனது. அதுவரை யாரும் பெட்டியை எடுக்க வரவில்லை.

ஆனால், போலீஸ் சற்றும் எதிர்பாராத ஒரு திருப்பம் நிகழ்ந்தது. அந்த வழியே போய்க்கொண்டிருந்த ஒரு தம்பதி, பெட்டிகள் அநாதரவாக அங்கே கிடப்பதைப் பார்த்துக் குழம்பினார்கள். உள்ளூர் போலீஸை அழைத்து வந்தார்கள். விவரம் தெரியாமல், அவர்கள் அந்தப் பெட்டிகளைக் கைப்பற்றி, தங்கள் காவல் நிலையத்துக்கு எடுத்துச் சென்றுவிட்டார்கள். இப்படியாக, இரவு பதினொன்றரை மணிக்கு மேல், அந்தத் திட்டமும் வீணானது.

ஆனால், ஒரு நீல நிற வோல்வோ கார், அந்த இடைப்பட்ட நேரத்தில் மூன்று, நான்கு முறை மினிவேனை நெருங்குவதும், தயங்குவதும், வேகமெடுப்பதுமாக வந்துபோனதை பிளாண்ட் கவனித்து, அந்த காரின் பதிவெண்ணைக் குறித்து வைத்திருந்தார்.

காரின் பதிவெண்ணை வைத்து விசாரித்தபோது, ஆர்தர் ஹோசினின் முகவரி கிடைத்தது. ஆர்தரின் ரூக் பண்ணை வீடு. காவல் துறையினர் கதவைத் தட்டியதும், ஆர்தர் ஹோசினின் மனைவி எல்ஸா, வெளிப்பட்டாள்.

"இந்த வீட்டைச் சோதித்துப் பார்க்க விரும்புகிறோம்"

"ஏழைகள் என்றால் உங்களுக்கு இளக்காரம்" என்று எல்ஸா சற்றுக் கோபப்பட்டாள். வீட்டிலிருந்த ஆர்தர் சற்றும் கவலைப்படவில்லை.

எந்தத் தடயமும் கிடைக்காமல் போலீஸ் சோர்ந்தனர். இடையூறுக்கு மன்னிப்பு கேட்டு கிளம்பவிருந்த கடைசி தருணத்தில், மாடியறையிலிருந்து ஓர் இளம் டிடெக்டிவ், "இதைப் பாருங்கள்" என்று கூச்சலிட்டார்.

அவர் கொண்டுவந்தது, ஒரு நோட்டுப் புத்தகம். அதிலிருந்து சில தாள்கள் கிழிக்கப்பட்டிருந்தன. அதே தாள்கள்தான் முரியலிடமிருந்து வந்த கடிதங்கள் எழுதப் பயன்பட்டிருந்தன. மேலாக இருந்த தாளில் கரும்பொடி தூவியபோது, முந்தின தாளில் முரியல் எழுதிய எழுத்துகளின் அச்சு கிடைத்தது. மேலும், ஆர்தர் ஹோசினின் கைவிரல் ரேகை, அஞ்சல்தலையில் கண்டெடுக்கப்பட்ட ரேகையுடன் ஒத்துப்போனது.

சகோதரர்கள் கைது செய்யப்பட்டனர். "முரியலை என்ன செய்தாய்?" என்று துருவித் துருவிக் கேட்டபோதும், சொல்ல மறுத்துவிட்டான் ஆர்தர்.

இளையவன் நிசாமுதீனோ, விசாரணைக்கு வந்த கணத்திலிருந்து மிக நடுங்கிப் போயிருந்தான்.

'இந்த வெட்டரிவாளை உனக்கு நினைவிருக்கிறதா..?' என்று மக்காய் வீட்டில் கண்டெடுக்கப்பட்ட ஆயுதத்தைக் காட்டியபோது, அவன் உடல் உதறியது.

"எனக்கு எதுவும் தெரியாது.. எனக்கு எதுவும் தெரியாது" என்று முகத்தை மூடிக்கொண்டு அழுதான். வழக்கு சூடுபிடித்தது.

'வீட்டுக்கு வந்த போலீஸார், என்னிடம் முரட்டுத்தனமாக நடந்துகொண்டார்கள்..' என்று ஆர்தரின் மனைவி எல்ஸா சொன்னபோது, "அவர்கள் ஒன்றும் உன் வீட்டுக்கு விருந்துக்கு வரவில்லை.." என்று நீதிபதி கோபமாகச் சொன்னார்.

"பாருங்கள், நீதிபதி இப்போதே ஒரு பக்கம் சாய்ந்துவிட்டார். எங்களைக் குற்றவாளிகளாகவே பார்க்கிறார். நாங்கள் முரியல் மக்காயைக் கொல்லவில்லை. கொன்றதாகச் சொன்னால், அந்த உடலைக் காட்டுங்கள்" என்றான் ஆர்தர்.

ஹோசினுக்காக ஆஜரான வழக்கறிஞரும் அதையே முக்கிய வாதமாய் முன்வைத்தார்.

காவலர்கள் பண்ணை பூமியில் தோண்டிப் பார்த்து உடல் கிடைக்காமல் தோற்றனர். இடையில் அந்த வீட்டைப் பரிசோதனை செய்தபோது, மக்காய் வீட்டில் கண்டெடுத்தது போலவே, வேறொரு வெட்டரிவாள் அங்கு கண்டெடுக்கப்பட்டது.

'இது ஏன் இங்கு வந்தது..?'

'ஒரு கன்றுக்குட்டியை வெட்டுவதற்காகக் கொண்டுவந்தேன்..' என்றான், ஆர்தர் கூலாக.

அவன் வெட்டிப் போட்டது செத்துப்போன
கன்றுக்குட்டியையா.. அல்லது கடத்திப்போன
முரியலையா என்று அவர்கள் கூடுதலாகக்
குழம்பினார்கள். ஆர்தர் ஹோசினின் அலட்சிய பதில்,
அவனுக்கு எதிராகவே அவர்களுடைய உணர்ச்சிகளைத்
திருப்பிவிட்டது. முரியலின் உடல் கிடைக்கவில்லை
என்பதை முன்வைத்து ஆர்தரை விடுவிக்க ஜூரர்கள்
தயாராயில்லை.

சகோதரர்களுக்கு ஆயுள் தண்டனை விதிக்கப்பட்டுத்
தீர்ப்பானது. ஆர்தருக்குக் கூடுதலாக 15 வருடங்கள் கடும்
தண்டனை.

'என் மனைவியின் உடல் எங்கே என்று
சொல்லுங்கள்..' என்று அலிக் மக்காய் பல முறை
அவர்களிடம் கெஞ்சிக் கேட்டார். அவர்கள் பதில்
சொல்லவில்லை.

சிறை நண்பனிடம், 'முரியல் உடலை ஏரியில்
வீசிவிட்டேன்..' என்று ஆர்தர் சொன்னதாக அறிந்ததும்,
காவல் துறையினர் அந்த ஏரித் தண்ணீரை முழுமையாக
வெளியேற்றிக்கூடத் தேடினர்.

கடைசிவரை முரியலின் உடல்
கண்டெடுக்கப்படவில்லை.

முரியல் மக்காய் எப்போது கொல்லப்பட்டாள்?
எப்படிக் கொல்லப்பட்டாள்? அவளுடைய உடல் என்ன

செய்யப்பட்டது..? விடைகள், ஆர்தர் மற்றும் நிசாமுதீன் ஹோசினுக்கு மட்டுமே தெரியும்.

அலிக் மக்காய், தன் வேதனையை பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார்.

"மரணத்தை எதிர்கொள்ள எல்லோரும் தயாராகத்தான் இருக்க வேண்டும். அதை ஏற்று வாழ்க்கையை நடத்திச் செல்லத்தான் வேண்டும். உண்மையில் முரியல் சந்தித்த கொடூரமான அந்தக் கடைசிக் கணங்களைப் பற்றி நான் தெரிந்துகொள்ள விரும்பவில்லை. முரியல் மீண்டும் எங்கள் வீட்டுக்குத் திரும்பி வரப்போவதில்லை என்று என் உள்ளுணர்வு சொன்னாலும், அவள் உடலைக் கண்ணாரக் காணாமல், அவள் இறந்துவிட்டாள் என்று மனம் ஏற்க மறுக்கிறது. இது சாகும்வரை என்னை உறுத்திக்கொண்டுதான் இருக்கும்..."

- குற்றம் தொடரும்

சுபா

குற்றம் 'புரிந்தவர்!'

புலியிடம் சிக்கிய மான்!

ஹரியானா. சண்டிகரை ஒட்டி பஞ்ச்குளா பகுதி.

1990, ஆகஸ்ட். இளமையின் வாயிற்படியில் ருச்சிகா. 14 வயது. 10-ம் வகுப்பு. தன் நெருங்கிய தோழி ஆராதனாவுடன் டென்னிஸ் பயிற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தாள். வக்கிரமான இரண்டு கண்கள் அந்த இளம்பெண்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. அந்தக் கண்களுக்கு உரியவர் ரத்தோர். 49 வயதான ஐ.பி.எஸ் அதிகாரி. உள்ளூர் டென்னிஸ் சங்கத்தின் செயலதிகாரி.

ருச்சிகாவின் வீடு தேடிவந்தார், ரத்தோர். அவளுடைய தந்தை கிரோத்ராவிடம் தேனொழுகப் பேசினார். 'ருச்சிகாவின் டென்னிஸ் திறமையைப் பட்டை தீட்டினால், மாநில அளவில் விளையாட முடியும். நாளைக்கு வந்து சந்திக்கச் சொல்லுங்கள்.'

மனமகிழ்ந்து சம்மதித்தார், கிரோத்ரா.

ஆகஸ்ட் 12, 1990. ஞாயிற்றுக்கிழமை. ருச்சிகா, தன் இணைபிரியா தோழி ஆராதனாவையும் அழைத்துக் கொண்டாள்.

ரத்தோரின் வீட்டு கேரேஜ்தான், டென்னிஸ் விளையாட்டுச் சங்கத்தின் அலுவலகம். ருச்சிகா மட்டும் தனியாக வருவாள் என்று எதிர்பார்த்திருந்த ரத்தோருக்கு ஏமாற்றம்.

'ஆராதனா, மைதானத்துக்குப் போ. டென்னிஸ் கோச் தாமஸைக் கையோடு அழைத்து வா' என்று தோழியைத் துரத்தினார்.

மைதானத்தை நோக்கி ஓடும் வழியில் பெண்களுக்கே உரிய உள்ளுணர்வு ஆராதனாவை நிறுத்தியது. ருச்சிகாவைத் தனியாக விட்டுவிட்டு வந்ததை எண்ணி அவளுக்குக் கலக்கம். மறுபடியும் ரத்தோரின் வீட்டுக்கு ஓடி வந்தாள். அங்கு அவள் பார்த்த காட்சி பதைக்க வைத்தது.

ருச்சிகாவின் ஒரு கையை ரத்தோரின் ஒரு கை பற்றியிருந்தது. இன்னொரு கை அவருடைய இடுப்பை வளைத்து, அவளை முன்னால் இழுத்து, அவருடைய உடலுடன் அழுத்திக்கொண்டிருந்தது. ரத்தோரின் போலீஸ் பிடியிலிருந்து விடுபட ருச்சிகா திமிறித் தோற்றுக்கொண்டிருந்தாள். இத்தனைக்கும், ரத்தோரின் மகள் ப்ரியாஞ்சலி ருச்சிகாவின் வகுப்புத்தோழி.

ஆராதனாவைப் பார்த்ததும் ரத்தோருக்கு அதிர்ச்சி.

'ஏய், கோச் இல்லாமல் ஏன் வந்தாய்?' என்று இரைந்தார்.

அவருடைய கவனம் சிதறிய கண நேரத்தில் ருச்சிகா தன் கையை உருவிக்கொண்டாள். அவரைப் பிடித்துப் பின்னால் தள்ளினாள். இரண்டு பெண்களும் அந்த அறையிலிருந்து தப்பித்து வெளியே ஓடினார்கள்.

ருச்சிகா பயத்தில் அழ ஆரம்பித்தாள். 'வீட்டில் சொன்னால், டென்னிஸ் ஆட அனுப்பவே மாட்டார்களே!'

'யாரிடமும் சொல்ல வேண்டாம். ரத்தோர் இல்லாத நேரமாகப் பார்த்து விளையாடப் போவோம்.'

அடுத்த இரண்டு மூன்று நாட்கள் தொந்தரவின்றிப் போயின. ஒரு மாலை நேரத்தில் பந்துகளைப் பொறுக்கிப் போடும் சிறுவன் பட்லூ ருச்சிகாவிடம் வந்தான். 'ரத்தோர் சார் கூப்பிடறார்' என்றான்.

ருச்சிகாவும் ஆராதனாவும் அந்த இடத்தைவிட்டு
உடனடியாக விலகி ஓடினர்.

ருச்சிகாவுக்குத் தாயில்லை. ஒரே ஒரு வயது
மூத்தவனான அண்ணன் ஆஷுவிடமோ, அப்பாவிடமோ
இதை எப்படிச் சொல்வது?

'என் அம்மாவிடம் சொல்வோம்' என்றாள்
ஆராதனா.

ஆராதனாவின் தாய் மதுவிடம் ருச்சிகா ரகசியமான
குரலில் தனக்கு நேர்ந்ததை விசம்பலுடன் விவரித்தாள்.
ஆராதனாவின் தந்தை ஆனந்த் பிரகாஷிடமும் விஷயம்
பகிர்ந்து கொள்ளப்பட்டது.

தாயில்லாத பெண் என்பதால், ருச்சிகாவின் மீது
ஆராதனாவின் பெற்றோருக்கு அன்பு அதிகம்.
அவளுடைய கண்ணீரைத் துடைத்தார், ஆனந்த் பிரகாஷ்.
உடனடியாக ருச்சிகாவின் தந்தையைச் சந்தித்தார்.

"நம்மைப்போல் உன் ஏஜ் மகள்களை வைத்திருக்கும்
பல குடும்பங்கள் இங்குள்ளன. ருச்சிகாவுக்கு
நேர்ந்ததுபோல் இன்னொரு பெண்ணுக்கு நேராமல்
இருக்க வேண்டும். மேலிடத்தில் புகார் கொடுப்போம்"
என்றார்.

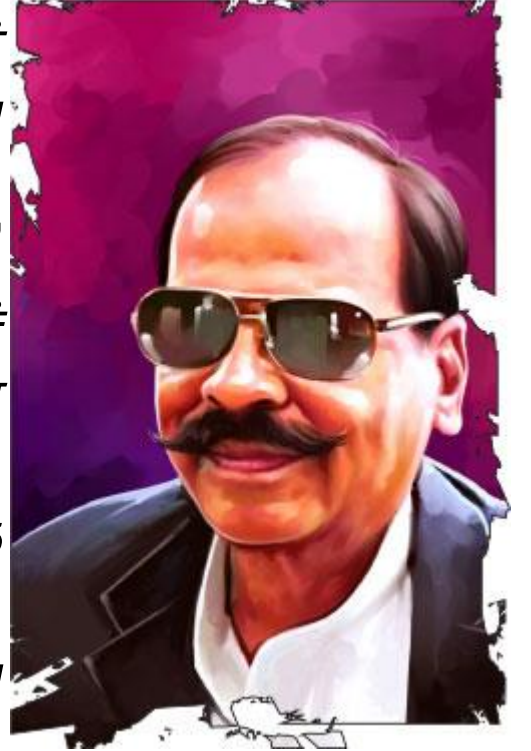
இருவருமாக ஹரியானாவின் தலைமைச்
செயலதிகாரியைச் சந்தித்தனர். நடந்ததைக்

கேட்டுக்கொண்ட அவர், "உள் துறை அமைச்சரிடம் பேசுகிறேன்" என்றார்.

உள் துறை அமைச்சர், டி.ஜி.பி ராம் ரக்ஷபால் சிங்கை இதுகுறித்து விசாரிக்கச் சொன்னார்.

விஷயத்தைக் கேள்விப்பட்டதும், ரத்தோர் கொதித்துப் போனார். ரத்தோரிடம் பணத்தை வாங்கிக்கொண்டு உள்ளூர் விஷமிகள் சிலர் டி.ஜி.பியின் அலுவலகம் மற்றும் வீட்டின் முன் மறியல் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டனர்.

செப்டம்பர் 3, 1990. "ரத்தோர் குற்றம் செய்தவர் என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது. எஃப்.ஐ.ஆர் பதிவு செய்யலாம்" என்று, தலைமைச் செயல்திகாரியிடம், டி.ஜி.பி தன் பரிந்துரையைச் சமர்ப்பித்தார். பரிந்துரை உள்ளதுறை அமைச்சருக்கு அனுப்பப்பட்டது. ஆனால், அமைச்சர் அதை அங்கேயே புதைத்தார்.

ரத்தோரை எதிர்ப்பது, பாம்புப் புற்றுக்குள் கைவிடுவதுபோல் என்று பாவப்பட்ட ருச்சிகாவின் தந்தையான கிரோத்ரா விரைவிலேயே உணர்ந்தார்.

ரத்தோருக்கு நெருக்கமானவர் ஜக்தீத் சிங் டிக்கா. முன்னாள் எம்.எல்.ஏவான அவருடைய அரசியல் கூலிப்படை ருச்சிகாவின் வீட்டின் முன் கூடி, புகாரை வாபஸ் வாங்கச் சொல்லி, அசிங்கமான கோஷங்களை எழுப்பியது.

செப்டம்பர் 20, 1990. ருச்சிகாவை தலைமை ஆசிரியை செபாஸ்டினா தன் அறைக்கு அழைத்தார்.

"நீ ஏன் இன்னும் ஃபீஸ் கட்டவில்லை?"

"பலமுறை ஃபீஸ் கட்ட முயன்றேன். என்னிடம் வாங்கிக்கொள்ள பள்ளிக்கூட ஆபீஸ் மறுத்துவிட்டது" என்று கலங்கினாள், ருச்சிகா.

"அதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது. உன்னை டிஸ்மிஸ் செய்கிறேன்." உரிய நேரத்தில் பணம் கட்டப்படவில்லை என்பதைக் காரணம் காட்டி, ருச்சிகா வெளியே துரத்தப்பட்டாள்.

தன் வயதொத்த ருச்சிகாவிடம், தன் தந்தை தகாத முறையில் நடந்துகொண்டதால், வகுப்பில் அவள் முகத்தை ஏறெடுத்துப் பார்க்க முடியாமல் ரத்தோரின் மகள் ப்ரியாஞ்சலி சங்கடப்பட்டதால் வந்த வினை இது.

பள்ளியிலிருந்து துரத்தப்பட்டபின் ருச்சிகாவின் வீட்டு வாசலில் நின்று ரத்தோரின் ஆட்கள் பேரிரைச்சல் போட்டனர். ருச்சிகா குன்றிப்போனாள். வீட்டைவிட்டு வெளியே வராமல், வீட்டுக்குள்ளேயே தன்னைச்

சிறைப்படுத்திக்கொண்டாள். எப்போதாவது கடைகளுக்கு அவள் புறப்பட்டால், ரத்தோரின் ஆட்கள் அவளைத் தொடர்ந்தனர். கேவலமான வார்த்தைகளை வீசி, வம்புக்கு இழுத்தனர்.

இதெல்லாம் ஒருபுறமிருக்க, ரத்தோருக்கு எதிராக முதல் தகவல் அறிக்கை (திமிஸி) பதிவு செய்யப்பட வேண்டும் என்று அரசு வழக்கறிஞர் சுட்டிக்காட்டியது, அந்தப் பரிந்துரை அலட்சியம் செய்யப்பட்டது. துறைவாரியான விசாரணை நடத்தினால் போதும் என ஒன்பது மாதங்களுக்குப் பிறகு அறிவிப்பு கொடுக்கப்பட்டது. குற்றம் செய்யும் அதிகாரிகளும், அரசியல்வாதிகளும் பெருகியிருந்ததால், காவல் துறையின் உயர் பதவியில் இருந்த ரத்தோரின் நட்பும், ஒத்துழைப்பும் அவர்களுக்கும் தேவைப்பட்டன.

ஹூக்கம் சிங், ஓம் பிரகாஷ் சௌதாலா, பஜின்லால் என்று யார் ஹரியானாவின் முதல்வராக வந்தாலும், அவர்களுடைய முதன்மையான ஆதரவு ரத்தோருக்கு இருந்தது.

1993, செப்டம்பர் 23. ருச்சிகாவின் அண்ணன் ஆஷா, வலுக்கட்டாயமாக போலீஸ் ஜீப்பில் இழுத்துச் செல்லப்பட்டான். குற்றப்பலனாய்வுப் பிரிவின் சப் இன்ஸ்பெக்டர் பிரேம்தத், உதவி சப் இன்ஸ்பெக்டர் ஜெய் நாராயண் இருவரும் அவனைப் பந்தாடினர். ஆஷாவின் கைகளும், கால்களும் பின்புறமாகக் கட்டப்பட்டன.

பின், ரத்தோர் அங்கு வந்தார். "உன் குடும்பத்துக்கு புத்தியே வராதா..? புகாரை வாபஸ் வாங்க மாட்டீர்களா?" என்று ஆஷுவை ஓங்கி அறைந்தார். படுக்க வைக்கப்பட்டு, நான்கு கான்ஸ்டபிள்கள் அவனை மிதித்தனர். "இவனிடம் வெற்றுத் தாள்களில் கையெழுத்து வாங்குங்கள்" என்றார், ரத்தோர்.

சித்ரவதை தாங்காமல் 18 வயதே ஆன ஆஷுவை கையெழுத்திட்ட வெற்றுத் தாள்கள் பிற்பாடு அவனுக்கு எதிராகப் பயன்படுத்தப்பட்டன. வலியில் அவன் அலறியபோது ரத்தோர் வக்கிரமாகச் சிரித்தார். "இந்த அலறலை உன் தங்கை கேட்க வேண்டுமே" என்றார். ஆஷுவைக் கைவிலங்கிட்டு ருச்சிகாவின் தெருவில் அக்கம் பக்கத்தினர் பார்க்கும்படி தரதரவென்று இழுத்து வந்தார் ரத்தோர். அவன் வீட்டு முன் நிறுத்தினார். ருச்சிகாவின் கண்ணெதிரே ஆஷுவை இரக்கமின்றி நையப் புடைத்தார். ருச்சிகா கதறி அழுதாள்.

"இதெல்லாம் தொடரக்கூடாது என்றால் உடனடியாகப் புகாரை வாபஸ் வாங்கு இல்லையென்றால், நாளைக்கு உன் அப்பாவுக்கும், உனக்கும் இதுதான் கதி" என்று ரத்தோர் மிரட்டினார்.

அடுத்து, வங்கி மேலாளராக இருந்த ருச்சிகாவின் தந்தை கிரோத்ரா மீது பல ஊழல் வழக்குகள் போடப்பட்டன. ரத்தோரின் செல்வாக்கால், வங்கிப்

பணியிலிருந்து அவர் தற்காலிகப் பணி நீக்கம் செய்யப்பட்டார்.

ருச்சிகாவின் தோழி ஆராதனாவுக்கு 'ஏய், என்னட..? ஒழுங்கா வாழப் பிரியமில்லையா..?' என்று அடிக்கடி மிரட்டல் போன் வந்தது. அவளுடைய தந்தை ஆனந்த் பிரகாஷ், ஹரியானா வேளாண்மைத் துறையில் பிரதான பொறியாளராக இருந்தவர். ரத்தோரின் செல்வாக்கால் அவர் மீது புகார்கள் பதியப்பட்டன. வேலையிலிருந்து அவரும் தற்காலிக நீக்கம் செய்யப்பட்டார்.

இதற்கிடையில், கஜீந்தர் சிங் என்று கார்களைத் திருடுபவன் ஒருவன் பிடிபட்டான்.

"உன்னை அதிக தண்டனையில்லாமல் விடுவிக்கிறேன். ஆனால், நான் சொல்பவனை உன்னுடைய கூட்டாளி என்று காட்ட வேண்டும்" என்றார், ரத்தோர்.

"சரி, சாஹேப்."

சித்ரவதைசெய்து, ஆஷாவிடம் கையெழுத்து வாங்கப்பட்ட வெற்றுத் தாள்களில், 11 கார்களைத் திருடிய கூட்டாளி என்று அவன் வாக்குமூலம் கொடுத்ததாக எழுதப்பட்டது.

1993, நவம்பர், 11. மார்க்கெட் போயிருந்த இடத்தில், ருச்சிகாவின் அண்ணன் ஆஷாவைக் காவலர்கள் அள்ளிச்சென்றனர். அவன் காவல் நிலையச்

சிறையில் அடைக்கப்பட்டான். காரணமில்லாமல் சித்ரவதை செய்யப்பட்டே அவனுடைய பதின்மப் பருவம் கழியலாயிற்று.

உண்மைக் குற்றவாளி கஜீந்தர் சிங் காவல் துறையின் உதவியுடன் தலைமறைவாகிவிட்டான்.

17 வயதில், ருச்சிகாவின் சின்னஞ்சிறு சிறகுகள் வெட்டப்பட்டிருந்தன. இளமையின் சுதந்திரத்தை ருசிபார்க்க முடியாமல், ஒடுங்கிக்கிடந்த ருச்சிகா இந்த நேரத்தில் ஒரு முக்கிய முடிவெடுத்தாள்.

தொடர்ச்சி அடுத்த இதழில்...

- குற்றம் தொடரும்

சுபா

குற்றம் 'புரிந்தவர்!'

நரிகளின் நாட்டாமை!

தன் மீதும், தன் குடும்பத்தினர் மீதும் மூன்று வருடங்களாகத் தொடர்ந்து ரத்தோரால் கட்டவிழ்த்துவிடப்பட்ட வன்முறைகளைத் தாங்கும் சக்தியை ருச்சிகா இழந்திருந்தாள். எந்தத் தவறும் செய்யாமலேயே, தன் பொருட்டு, காவலர்களால் பிடித்துச் செல்லப்பட்டு, பல வாரங்கள் ஆகியும் தன் அண்ணன் வீடு திரும்பாதது அவளை வதைத்தது. இதற்கெல்லாம் ஒரே ஒரு தீர்வுதான் என்ற முடிவுக்கு வந்தாள்.

1993. டிசம்பர் 29. மகளை எழுப்புவதற்காக ருச்சிகாவின் அறைக்குள் நுழைந்த கிரோத்ரா அதிர்ந்தார். முந்தின இரவு அவள் அருந்திய நஞ்சு அவளுடைய வாயோரத்தில் நுரை தள்ளியிருந்தது. சிகிச்சை பலனின்றி, ருச்சிகா உயிர்நீத்தாள்.

உறவும் நட்பும் அழுது அரற்றின. ரத்தோரோ அன்றைக்கு இரவு, நெருக்கமானவர்களுக்கு ஒரு பார்ட்டி கொடுத்து ஆனந்தப்பட்டார். அவருடைய வக்கிரம் அதோடு நிற்கவில்லை.

போஸ்ட்மார்ட்டம் முடிந்து ருச்சிகாவின் உடலை வாங்கிச் செல்ல கிரோத்ரா வந்தபோது, சில வெற்றுத் தாள்கள் அவரிடம் நீட்டப்பட்டன.

"இதிலெல்லாம் கையெழுத்துப் போடு" என்றார், ரத்தோர். கிரோத்ரா பணிய மறுத்தார்.

"உன்னுடைய செல்ல மகன் ஆஷு இன்னும் எங்கள்வசம்தான் இருக்கிறான். அவனாவது உயிரோடு வேண்டாமா?"

மகளை இழந்த துக்கம் தாளாதிருக்கும் ஒரு தந்தையைப் பணியவைக்க இதைவிட வேறென்ன மிரட்டல் வேண்டும்? கேட்ட இடத்திலெல்லாம் கையெழுத்திட்டுக் கொடுத்தார், கிரோத்ரா.

போஸ்ட்மார்ட்டம் அறிக்கையில் ருச்சிகா என்ற பெயர் பதிவாகாமல், ரூபி என்ற பெயர் குறிப்பிடப்பட்டது. தந்தையின் பெயர் கிரோத்ரா

என்பதற்கு பதில் சுபாஷ் சந்தர் காத்திரி என்று மாற்றப்பட்டது.

குடித்துவிட்டு வந்த காவலர்களால் சரமாரியாகத் தாக்கப்பட்டு, ஆஷா லாக்கப்பில் மயக்கமாகிக் கிடந்தான். தங்கையின் இறுதிச் சடங்குகள் நடக்கவிருந்த நேரம், மயக்கநிலையிலேயே அவனை வீட்டில் கொண்டுவந்து போட்டனர்.

மகளை இழந்து, மனநிம்மதியைத் தொலைத்த பிறகு, அங்கு வசிக்க முடியாமல் கிரோத்ரா, தன் வீட்டைப் பாதி விலைக்கு விற்றுவிட்டு, சண்டிகரைவிட்டு வெளியேறினார்.

ஆனால், ருச்சிகாவின் உயிர்த்தோழி ஆராதனாவும், அவள் பெற்றோரும் கண்ணெதிரே நடந்த இந்த அநியாயத்தைத் தட்டிக் கேட்காமல் விடுவதில்லை என்று முடிவு செய்தனர்.

நவம்பர் 1994. அத்தனை அக்கிரமங்களுக்கும் காரணமாயிருந்த ரத்தோருக்குக் கூடுதல் டி.ஜி.பி ஆக பதவி உயர்வு வழங்கினார், முதல்வர் பஜின்லால். ரத்தோர் மீது விசாரணை நடத்தப்பட்ட அறிக்கை கிடப்பில் போடப்பட்டது.

மூன்று வருடங்கள்விடாமல் போராடி, அந்த விசாரணை அறிக்கையின் நகலைப் பெற்றார், ஆராதனாவின் தந்தை. உடனடியாக, ஹரியானா உயர்

நீதிமன்றத்தில் ரத்தோருக்கு எதிராக ஒரு வழக்கைப் பதிவு செய்தார்.

காசு வாங்கிக்கொள்ளாமல், ருச்சிகாவுக்காக வழக்கில் ஆஜரானார், பங்கஜ் பரத்வாஜ் என்ற வக்கீல். அவர் மீது பொய் வழக்குகள் பாய்ந்தன. அவர் வீட்டில் திடீர் ரெய்டுகள் நடந்தன. பங்கஜ் பின்வாங்கவில்லை.

1998. ரத்தோரை உள்ளூர் போலீஸ் விசாரித்தால், நியாயம் கிடைக்காது என்பதால், சி.பி.ஐயை விசாரிக்கச் சொல்லி உயர் நீதிமன்றம் உத்தரவிட்டது. ஆறு மாதங்களுக்குள் விசாரணையை முடிக்கச் சொல்லியிருந்தும் எதுவும் நடக்கவில்லை.

அக்டோபர் 1999. ரத்தோருக்கு டி.ஜி.பி ஆக பதவி உயர்வு வழங்கியது, ஓம் பிரகாஷ் சௌதாலாவின் அரசாங்கம். மாநிலத்துக்கு மிக உயரிய சேவை செய்ததாக ஜனாதிபதி வழங்கும் போலீஸ் மெடலுக்கும் ரத்தோரின் பெயர் அதே அரசாங்கத்தால் பரிந்துரைக்கப்பட்டது.

இந்த நிலையில் ஆராதனா திருமணமாகி ஆஸ்திரேலியா சென்றுவிட்டார்.

ஒருவழியாக நவம்பர் 2000-ல்தான், சி.பி.ஐ ரத்தோருக்கு எதிரான குற்றத்தைப் பதிவு செய்தது. பாலியல் வன்முறை என்று செக்ஷன் 354 மட்டுமே பதிவானது. ஓர் இளம்பெண்ணைத் தற்கொலை செய்யத் தூண்டியதாக வழக்கைப் பதிவு செய்ய சி.பி.ஐ

செனகரியமாக மறந்தது. சி.பி.ஐயால்
குற்றம்சாட்டப்பட்ட பின்பும், ரத்தோர் தொடர்ந்து
காவல் துறையின் தலைமைப் பதவி வகிப்பதற்கு
செனதாலா அரசாங்கம் அனுமதித்தது.

ரத்தோருக்காக ஆஜராகி வாதாடியவர்களில்
முக்கியமானவர் அவருடைய மனைவி ஆபா.பள்ளியில்
இருந்து டிஸ்மிஸ் செய்யப்பட்ட காரணத்தைக் காட்டி
ருச்சிகாவின் நடத்தை குறித்து கேள்விகள் எழுப்பியது,
ரத்தோருடைய தரப்பு.

பள்ளித் தலைமை ஆசிரியை சிஸ்டர் செபாஸ்டினா
விசாரணைக்கு ஒத்துழைப்பு கொடுக்க மறுத்தார்.
பள்ளியையே இழுத்து மூடும்படி உத்தரவிட நேரும்
என்று நீதிமன்றம் மிரட்டிய பிறகுதான், அவர் பணிந்தார்.

தாமதமாக அபராதத்துடன் பணம் கட்டிய மற்ற 150
பேர் படிப்பைத் தொடர அனுமதிக்கப்பட்டிருக்க,
ருச்சிகா மட்டும் தூக்கியெறியப்பட்டது வெளிச்சத்துக்கு
வந்தது. கார்களைத் திருடியதாக ஆஷுவுக்கு எதிராகப்
பதிவு செய்யப்பட்ட அத்தனை வழக்குகளும் பொய்யாக
ஜோடிக்கப்பட்டவை என்று முதன்மை நீதிபதி தனது
தீர்ப்பில் குறிப்பிட்டார்.

ருச்சிகாவைத் தற்கொலை செய்யத் தூண்டிய
குற்றத்தையும் ரத்தோருக்கு எதிராகப் பதிவுசெய்ய
வேண்டும் என்று ஆராதனாவின் தந்தை ஆனந்த் பிரகாஷ்

முறையிட்டார். சி.பி.ஐ சிறப்பு நீதிபதி ஜகதேவ் சிங், அதற்கு அனுமதியளித்தார்.

சி.பி.ஐயின் இணை இயக்குநராக இருந்த ஆர்.எம்.சிங்கை ரத்தோர் சந்தித்தார். "நீங்கள் குர்கானில் வீடு கட்டுவது தெரியும். அதன் முழுச் செலவையும் ஏற்றுக்கொள்கிறேன். என் மீது பதிவு செய்யப்பட்ட குற்றச்சாட்டுகளைத் தள்ளுபடி செய்யுங்கள்" என்று கோரிக்கை வைத்தார்.

சிங் மறுத்தார். புலனாய்வு செய்த சி.பி.ஐ அதிகாரி ராஜேஷ் ரஞ்சனும், ரத்தோரின் ஆசை வார்த்தைகளுக்கு மயங்க மறுத்துவிட்டார். ஆனால், மேலிடத்திலிருந்து அரசியல் அழுத்தம் வந்தது. சிறப்பு நீதிபதி ஜகதேவ் சிங், பதவிக் காலம் முடியும் முன்பாகவே, ஓய்வு பெற வற்புறுத்தப்பட்டார்.

2002-ல், நீதிபதி ஜே.சி.கத்தூரியா, ருச்சிகாவைத் தற்கொலை செய்யத் தூண்டியதாக ரத்தோருக்கு எதிராகச் சுமத்தப்பட்ட குற்றச்சாட்டைத் தள்ளுபடி செய்தார். அந்த நீதிபதி ரத்தோரின் அருமை நண்பரான ஓ.பி.கத்தோரியாவின் நெருங்கிய உறவினர் என்று பிற்பாடு தெரிய வந்தது.

ஒரு வழியாக 2009-ம் வருடம் டிசம்பர் 21-ம் தேதி, சிறப்பு நீதிபதி ஜே.எஸ்.சித்து, ரத்தோரைக் குற்றவாளி என்று தீர்ப்பளித்தார்.

ரத்தோருக்கு வழங்கப்பட்ட தண்டனை என்ன தெரியுமா? ஆறு மாத சிறைவாசம் மற்றும் 1,000 ரூபாய் அபராதம். நீதிமன்றத்திலேயே எகத்தாளமாகச் சிரித்த ரத்தோர், சில நிமிடங்களில் பெயிலில் வெளியே வந்தார்.

தீர்ப்பைக் கேட்டு, ருச்சிகாவின் அப்பா கிரோத்ரா, "தண்டனை போதாது. நெஞ்சு பதைக்கிறது. ஆனால், தீர்ப்பை எதிர்த்து, மேல் முறையீடு செய்வதற்குப் போதிய தெம்பு என்னிடம் இல்லை. சில காலமாவது நாங்கள் நிம்மதியாக வாழ வேண்டும்" என்றார்.

ருச்சிகா

ரத்தோர்

ருச்சிகாவுக்கு நேர்ந்தது டன் ஏஜி மகள்களை வைத்திருக்கும் அத்தனைப் பெற்றோர்களின் வயிற்றிலும் நெருப்பை ஏற்றியது. "வழக்கு 19 வருடங்கள் இழுத்தடிக்கப்பட்ட பிறகு, இளம்பெண்ணைத் தற்கொலைக்குத் தூண்டியவருக்கு ஆறே மாத சிறைத்

தண்டனையா? 10 நிமிடங்களில் அவர் பெயிலில் வந்துவிட்டார். இதெல்லாம் நமக்குக் கேவலமாக இல்லையா?" என்று நாடாளுமன்றத்தில் ஆவேசக் குரல்கள் எழுந்தன. சோஷியல் மீடியாவில் பல இளைஞர்கள் கொதித்துப்போய்ப் பதிவிட்டனர். வாரணாசியைச் சேர்ந்த உத்சவ் ஷர்மா, கோர்ட்டிலிருந்து வெளியில் வந்த ரத்தோர் மீது ஒரு கத்தியுடன் பாய்ந்தான். ஆனால், பாதுகாவலர்கள் அவனைப் பிடித்து இழுத்துவிட்டார்கள். சிறு காயங்களுடன் ரத்தோர் தப்பித்தார்.

பொது மக்களின் ஆவேசம் காரணமாக, ரத்தோரின் மேல் முறையீடு, அவருக்கே எதிரானது. சிறைவாசம் 18 மாதங்களாக நீட்டிக்கப்பட்டு, தீர்ப்பானது.

இந்த வழக்கு இந்த அளவு உயிரோடு இருந்ததற்கு ஒரே காரணம், ஆராதனாவும், அவளுடைய பெற்றோரும் தான். திருமணமாகி, ஆஸ்திரேலியாவுக்குப் போன பிறகும், பல பயமுறுத்தல்களையும் தாண்டி, ஆராதனா சொந்த செலவில் வந்து சாட்சியம் அளித்தாள்.

ஆராதனாவின் அப்பா சொல்கிறார்: "ரத்தோர் எனக்கும் ஆசை காட்டினார். 'கோர்ட்டுக்கு வெளியே நாம் இதைத் தீர்த்துக்கொள்ளலாம்' என்றார். 'ஒரே ஒருத்தியின் ஒப்புதல் இருந்தால்தான் கோர்ட்டுக்கு வெளியே இதைத் தீர்த்துக்கொள்ள முடியும். அவள் உன்னால் தற்கொலை செய்துகொண்டுவிட்டாள்' என்று

முகத்தில் அடித்தாற்போல் ரத்தோரைத் திருப்பி
அனுப்பிவிட்டேன்.'

வழக்கு நடந்த 19 வருடங்களிலும் ரத்தோர்
எந்தவிதத்திலும் பாதிக்கப்படவில்லை. அவ்வப்போது,
பதவி உயர்வுகள் வழங்கப்பட்டு, நிம்மதியாக அவர்
ஓய்வுபெற்றார்.

நீதி தேவதையின் கண்கள் கட்டப்பட்டிருப்பது
பாரபட்சமற்று இருப்பதற்காகவா அல்லது அநீதியைப்
பார்க்காமல் செயலற்று இருப்பதற்காகவா?

- குற்றம் தொடரும்

சுபா

குற்றம் 'புரிந்தவர்!'

மிதக்கும் கப்பல், குவியும் பிணங்கள்..!

ஜூலை மாதம். 1896. 13-ம் தேதி நள்ளிரவு.

நட்ட நடுக்கடலில், பயங்கரமான கடும் புயலில் சிக்கித் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தது ஹெர்பெர்ட் ஃபுல்லர் என்னும் அந்தக் கப்பல்.

ஹெர்பெர்ட் ஃபுல்லர் ஐந்து நாட்களுக்கு முன்புதான் மரக்கட்டைகளையும், நூற்றுக்கணக்கான பயணிகளையும் சுமந்துகொண்டு அமெரிக்காவின் பாஸ்டன் துறைமுகத்திலிருந்து அர்ஜென்டினாவை நோக்கிப் புறப்பட்டிருந்தது. கடலில் சுமார் 1,200 கிலோ மீட்டர் தூரத்தைக் கடந்திருந்தபோதுதான் பயங்கரமான கடல் கொந்தளிப்பில் அது சிக்கிக்கொண்டது.

ஆர்ப்பரிக்கும் அலைகளின் இரைச்சல், சூறாவளிக் காற்றின் ஓலம் ஆகியவற்றின் இடையில் எந்த வினாடியில், என்ன நடக்குமோ என்ற அச்சத்துடன் அரைகுறைத் தூக்கத்தில் தவித்துக்கொண்டிருந்தனர் பயணிகள்.

திடீரென்று 'உரர்ரும்...' என்ற சுழற்காற்றின் ஓசையை ஊடுருவிக் கொண்டு 'ஓ...' என்ற ஓர் அலறல் ஒலித்தது. ஒரு பெண்ணின் அலறல்.

லெஸ்டர் மாங்க்ஸ் என்ற இளம் பயணி அந்த அலறலைக் கேட்டான். திடுக்கிட்டு, படுக்கையில் எழுந்து உட்கார்ந்தான். மீண்டும் அலறல் கேட்டது. கப்பல் கேப்டனின் அறை இருந்த திசையில் இருந்துதான் குரல் வந்தது.

லெஸ்டர் அந்த அவசரத்திலும் கைத்துப்பாக்கியை எடுத்துக்கொண்டான். அறைக்கதவைத் திறந்துகொண்டு வெளியே வந்தான்.

சரம், சரமாக மழை. பேய்க்காற்று. கப்பலின் ஊசலாட்டம். அவற்றின் ஊடே கேப்டனின் அறையை நோக்கி லெஸ்டர் மாங்க்ஸ் தடுமாறியபடி நடந்தான்.

கப்பல் தலைவனின் அறைக்கதவு திறந்து கிடந்தது. அறைக்குள் மெதுவாக அடியெடுத்து வைத்தான். பளீரென்ற மின்னல் வெட்டில் அந்தக் காட்சியைக் கண்டான். அவனது கண்கள் அச்சத்தில் விரிந்தன.

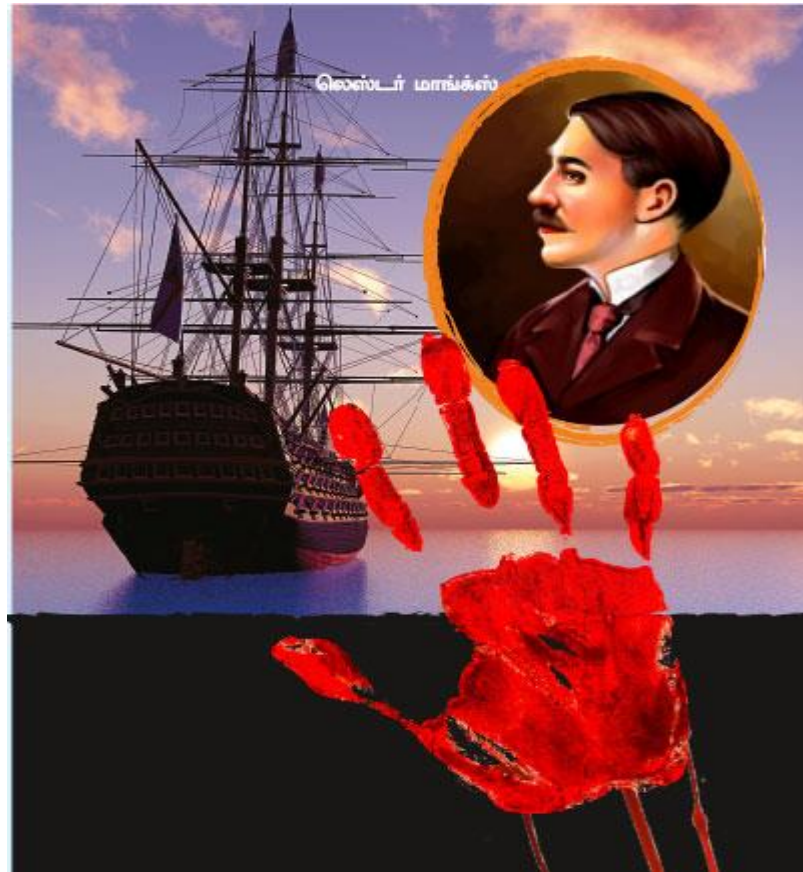
கட்டில் கவிழ்ந்து கிடந்தது. அருகே தரையில், கப்பல் தலைவன் சார்லஸ் நாஷ் மண்டை உடைபட்டு, ரத்த வெள்ளத்தில் கிடந்தான்.

லெஸ்டர் மாங்க்ஸ் பயத்தில் உறைந்தான். இந்தக் காட்சியைப் பார்த்து விட்டுதான் ஏதோ ஒரு பெண்

அலறியிருக்கிறாள். அவள் எங்கே? துப்பாக்கியை இறுக்கிப் பிடித்தபடி பார்வையைச் செலுத்தினான்.

அடுத்த மின்னல் ஒளியில் அறை மூலையில், கப்பல் கேப்டனின் மனைவியும், அதேபோல் மண்டை உடைபட்டு ரத்தம் வழிய, வழியப் பிணமாகக் கிடந்தது தெரிந்தது.

லெஸ்டர் வெளியே ஓடி வந்தான். மேல்தளத்தில் பணியில் இருந்த முதல் துணைக் கேப்டன் தாமஸ் பிராமிடம், "கேப்டனும், அவர் மனைவியும் கொலை செய்யப்பட்டுக் கிடக்கிறார்கள்" என்று மூச்சிரைக்க அதிர்ச்சித் தகவலைக் கூறினான். அவனை இழுத்துக்கொண்டு ஓடிவந்து பிணங்களைக் காட்டினான்.

"தாமஸ், கொலைகாரன் கப்பலில்தான் இருக்கிறான். அவன் மேலும் விபரீதமாக ஏதாவது செய்வதற்குள் உடனே துணை கேப்டன் அகஸ்ட் ப்ளோம்பெர்க்கிடம் நடந்ததைச் சொல்லி உடனே அவனை எச்சரியுங்கள்" என்று படபடத்தான், லெஸ்டர் மாங்க்ஸ்.

ஆனால், தாமஸ் பிராம், 'அகஸ்ட் ஒரு சதிகாரன். எனக்கு எதிராக மற்றவர்களைத் தூண்டிவிடுபவன்' என்று கூறி அவனது அறைக்குச் செல்வதைத் தவிர்த்தான்.

உடனே இரண்டாவது துணை கேப்டனிடம் தகவலைச் சொல்ல ஓடினான் அவன். அடுத்த சில நிமிடங்களிலேயே, "துணை கேப்டன் அகஸ்ட் ப்ளோம்பெர்க்கும் அவனது அறையில் கொலை செய்யப்பட்டு பிணமாகக் கிடக்கிறான்" என்று அலறியபடி ஓடிவந்தான்.

நடுக்கடலில், கப்பலில், ஒரே இரவில், அடுத்தடுத்து மூன்று கொலைகள். நடந்த செய்தி கசிந்து, சிப்பந்திகளும், பயணிகளும் பெரும் அதிர்ச்சிக்குள்ளானார்கள்.

கப்பல் ஊழியர்களும், பயணிகளும் மேல்தளத்தில் கூடினார்கள். அங்கே குழுமியிருந்தவர்களில் யாரோ ஒருவர்தான் இந்தக் கொலைகளைச் செய்திருக்க வேண்டும் என்ற நினைவே அவர்களிடையே பெரும் பயத்தையும் சந்தேக உணர்வையும் ஏற்படுத்தியது.

திடீரென்று தாமஸ் பிராம், "அங்கே பாருங்கள்... அங்கே பாருங்கள். அந்த ஆயுதத்தைக் கொண்டுதான் கொலைகள் எல்லாம் நடந்திருக்கின்றன" என்று கூச்சலிட்டபடி கப்பலின் ஒரு மூலையை நோக்கிப் பாய்ந்தான். அவன் கைகளில், ரத்தம் தோய்ந்த, சதைத் துணுக்குகள் ஒட்டிக்கொண்டிருந்த கோடரி.

"இதுதான் கொலை ஆயுதம். இது இங்கிருப்பது ஆபத்தானது. இதை உடனே கடலில் எறிந்து விடவேண்டும்" என்றபடி, கப்பலின் விளிம்புக்கு ஓடினான் தாமஸ் பிராம்.

"வேண்டாம்... வேண்டாம், அதை எறியாதே" என்று மற்றவர்கள் அவனைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்கு முன், கோடரியை தாமஸ் கடலில் வீசி எறிந்தான். அந்தக் கொடூரக் கொலைகளுக்கான ஒரே ஆதாரமும் கடலுக்கடியில் போய்ச் சேர்ந்தது.

"முட்டாளே.. என்ன காரியம் செய்தாய்? யார் குற்றவாளி என்று கண்டுபிடிக்க உதவும் ஒரே ஆதாரத்தையும் அழித்து விட்டாயே" என்று மற்றவர்கள் அவன் மீது பாய்ந்தார்கள்.

"பொறுங்கள்... பொறுங்கள்" என்று அவர்களைத் தடுத்த தாமஸ், "குற்றவாளி யார் என்று எனக்குத் தெரியும்" என்றான்.

"யார்?"

"இரண்டாம் துணை கேப்டன் அகஸ்ட் ப்ளோம்பெர்க்தான் கொலைகாரன். கேப்டனையும், அவர் மனைவியையும் கொன்றுவிட்டு, அந்தக் கைகலப்பில் அவனும் காயப்பட்டு செத்து விழுந்திருக்கிறான்" என்று உறுதியான குரலில் கூறினான்.

கூடவே, "கப்பலிலேயே பிணங்கள் இருப்பது நம் எல்லோருக்கும் பயத்தையும், அருவருப்பையும் தரும். ஆகவே அவற்றையும் கடலில் வீசிவிடலாம். செத்தவர்கள் போய்த் தொலையட்டும். உயிரோடு இருப்பவர்கள் நிம்மதியாக இருப்போம்" என்று கூறினான். அவனது அந்த யோசனையை யாரும் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை.

பயணிகளில் ஒருவர், "கொலை நடந்த சமயத்தில், சார்லி ப்ரெளன் தன் ஆடைகளைக் கழற்றிவிட்டுப் புது ஆடைகளை அணிவதை நான் பார்த்தேன்" என்றார். சார்லி கப்பல் பணியாளர்களில் ஒருவன்.

'ஒருவேளை ரத்தக் கறை படிந்திருந்ததால்தான், சார்லி தன் பழைய உடைகளைக் களைந்துவிட்டு, புது உடைகளை அணிந்துகொண்டானோ? என்ற சந்தேகம் சிலரிடையே எழுந்தது.

"ஆமாம், அப்படித்தான் இருக்கவேண்டும். சந்தேகமில்லாமல் அவன்தான் கொலைகாரன்" என்று சட்டென்று ஆவேசமாகக் கூச்சலிட்ட தாமஸ் பிராம்,

உடனே சார்லி பிரௌனை கப்பலின் அறை ஒன்றில் சிறை வைத்தான்.

மறுப்பு எதுவும் தெரிவிக்காமல், சார்லி பிரௌன் அமைதியாகவே சிறைப்பட்டான். அவனுடைய அந்தச் செயல் அங்கிருந்தவர்களுக்கு வியப்பாக இருந்தது.

ஆனால் தாமஸ் பிராமுடைய பேச்சை எவ்வளவு பேர் நம்பினார்கள் என்று கூறுவது கடினம். கப்பலில் இருந்த ஒவ்வொருவரும், மற்றவர்களைச் சந்தேகத்துடன் பார்க்கத் தொடங்கினார்கள். யாரும் நிம்மதியாக உறங்கவில்லை.

அந்தப் பயணத்தை விரைவில் முடிப்பதற்காக அருகிலிருந்த ஹாலிபேக்ஸ் என்ற துறைமுகத்தை நோக்கிக் கப்பல் திரும்பியது. அது கரையை அணுகிக்கொண்டிருந்த நேரத்தில், அதுவரை வாயே திறக்காமல் மௌனமாகச் சிறைப்பட்டிருந்த சார்லி பிரௌன், அந்தக் குண்டைத் தூக்கிப் போட்டான்.

"கேப்டனும், அவரது மனைவியும் கொலையுண்ட நேரத்தில் நான் கப்பலைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்தேன். அங்கிருந்த ஒரு சிறிய ஜின்னல் வழியாக கேப்டனின் அறையை என்னால் பார்க்க முடிந்தது. கோடரியை ஏந்திக் கொண்டிருந்த ஒருவன் அந்தக் கொலைகளைச் செய்ததைப் பார்த்தேன். கொலைகாரன் முதல் துணை கேப்டன் தாமஸ் பிராம்தான்!' என்றான் அவன் உறுதியான குரலில்.

"ஐயோ இது பச்சைப்பொய்" என்று கூக்குரலிட்டான் தாமஸ் பிராம்.

வினோதமான நடவடிக்கைகளின் காரணமாக தாமஸ் பிராமின் மீது ஏற்கெனவே சந்தேகம் கொண்டிருந்த மற்றவர்கள் அவனையும் பிடித்து ஓர் அறையில் அடைத்தனர்.

கொலையுண்டவர்களின் உடல்கள் மூன்றையும், 'கொலையாளிகள் இருவரையும் சுமந்துகொண்டு, ஜூலை 21-ம் நாள் ஹாலிபேக்ஸ் பட்டினத்தைக் கப்பல் அடைந்தது.

பயணத்தில் நடந்த பயங்கரங்கள் போலீஸிடம் தெரிவிக்கப்பட்டன. காவல் துறை உடனே செயலில் இறங்கியது. முதலில் விசாரிக்கப்பட்டது, சார்லி பிரெளன்.

"கொலை நடந்த இரவு, புயலின் காரணமாக மிகவும் குளிராக இருந்தது. நான் அணிந்திருந்த மெலிதான உடையைக் களைந்துவிட்டு, குளிருக்கு அடக்கமான உடையை அணிந்தேன். அது தப்பா? நம்புங்கள், என் கண்ணால் பார்த்தேன். தாமஸ் பிராம்தான் கொலைகளைச் செய்தான்" என்று அவன் உறுதியாகக் கூறினான்.

"அப்படியானால், உன் மீது குற்றம்சாட்டப்பட்டபோதே ஏன் இதைக் கூறவில்லை?" என்று போலீஸ் அவனைக் குறுக்குக் கேள்வி கேட்டது.

"ஐயோ.. நான் மறுத்துப் பேசியிருந்தால், அந்தக் கொலைகாரப் பாவி என்னையும் கொன்றிருப்பான். கப்பல் சிறையில் அடைந்து கிடப்பதே அதைவிட நிம்மதியல்லவா? அதனால், கப்பல் கரையை நெருங்கும் வரை காத்திருந்து, உண்மையைக் கூறினேன்."

சார்லியின் பதிலில் நேர்மை இருப்பதாகக் காவல் துறை நம்பியது. அவனை விடுவித்தது.

எஞ்சி இருந்தவன் தாமஸ் பிராம் மட்டும்தான். அவன்தான் அந்தப் புயல் அடித்த இரவில், மூன்று கொடூரமான கொலைகளைச் செய்தவனாக இருக்க முடியும் என்று தீர்மானித்தது.

'அவ்வளவுதான். வழக்கு முடிந்தது' என்று போலீஸ் கணக்கு போட்டது. ஆனால், இந்த வழக்கு யாருமே எதிர்பாராத பல திருப்பங்களைச் சந்திக்கப் போவதை அப்போது யாராலும் யூகித்திருக்க முடியாது.

அது அடுத்த இதழில்...

- குற்றம் தொடரும்

சுபா

குற்றம் 'புரிந்தவர்!'

மூவருக்கு மட்டுமே தெரிந்த ரகசியம்..!

கப்பலில் நடந்த கொடூரக் கொலைகள் பற்றி விசாரித்த காவல் துறையின் கவனம் இப்போது முழுமையாக தாமஸ் பிராம் மீது திரும்பியது.

'கொலைக் கருவியை கடலில் எறிந்து சாட்சியத்தை அழித்தாய். கொலை செய்யப்பட்டவர்கள் உடல்களையும் தூக்கி எறிய முயன்றாய். தவிர, நீ கொலை செய்ததை நேரில் பார்த்ததாக சார்லியின் சாட்சியமும் இருக்கிறது.. உண்மையைச் சொல்' என்று தாமஸ் பிராமை அதட்டியது.

"ஐயோ, நான் கொலை எதையும் செய்யவில்லை. கொலை நடந்த அன்று இரவு கப்பலைச் செலுத்திக்கொண்டிருந்த இடத்திலிருந்து, நான் இருந்த இடத்தை சார்லியால் பார்க்கவே முடியாது" என்றான் தாமஸ் பிராம்.

"ஆக, அன்று இரவு கேப்டனின் அறையில் நீ இருந்ததை ஒருவாறு ஒப்புக்கொள்கிறாய்..'

காவல் துறை தாமஸ் பிராமை, 'கொலையாளி' எனக் குற்றம்சாட்டி, அவன் மீது வழக்கு தொடர்ந்தது.

1896 டிசம்பரில் தொடங்கிய அந்த வழக்கில், தாமஸ் பிராமுக்கு எதிராக இருந்த ஆதாரங்களை கோர்ட்டின் முன் வைத்தது போலீஸ்.

வழக்கு விசாரணையின்போது கப்பல் சிப்பந்திகள் சிலர், 'இதற்கு முன்னால் சில பயணங்களில், கேப்டனையும், அதிகாரிகளையும் கொன்றுவிட்டு சரக்குகளைத் திருடி விற்று, பணத்தைப் பங்கு போட்டுக்கொள்ளலாம் என்று தாமஸ் எங்களிடம் கூறியிருக்கிறான்...' என்று சாட்சி சொன்னார்கள்.

'தான் ஏற்கெனவே சில கப்பல்களை இந்த முறையில் கொள்ளை அடித்திருப்பதாக தாமஸ் எங்களிடம் பெருமை பீற்றிக்கொண்டிருக்கிறான்' என்று இன்னும் சில ஊழியர்கள் நீதிமன்றத்தில் சொன்னார்கள்.

தாமஸ் மீது சார்லி சாட்டிய கொலைக்குற்றம், வழக்கில் மிக முக்கியமான சாட்சியமாக மாறியது. தாமஸ் பிராம் அதை மறுத்தான். சார்லியால் அந்த நேரத்தில் தன்னைப் பார்த்திருக்கவே முடியாது என்று மீண்டும் மீண்டும் கூறினான்.

தாமஸ் பிராம் அந்தக் கொலைகளைச் செய்தானா, இல்லையா என்ற கேள்விக்கான பதில், கொலை நடந்த சமயத்தில் சார்லி சொல்வதுபோல் உண்மையாகவே அவன் இருந்த இடத்திலிருந்து, கேப்டனின் அறையில்

நடந்ததைப் பார்த்திருக்க முடியுமா என்ற கேள்விக்கான பதிலில் புதைந்து கிடந்தது.

'சார்லியால் கப்பல் கேப்டன் அறையைப் பார்த்திருக்க முடியுமா, முடியாதா என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள, சம்பந்தப்பட்ட இடங்களை நாங்களே நேரடியாகப் பார்க்க விரும்புகிறோம்' என்றார்கள், ஜூரர்கள்.

ஆனால், துரதிர்ஷ்டவசமாக ஹெர்பெர்ட் ஃபுல்லெர்தன் அடுத்த பயணத்தைத் தொடங்கிக் கடலில் சென்றுவிட்டது.

இப்போது என்ன செய்யலாம் என்று யோசித்த நீதிபதிகள், அந்தக் கப்பலில் உள்ளதுபோலவே பல்வேறு பகுதிகளையும், அறைகளையும் கோர்ட் வளாகத்திலேயே உருவாக்கி, சார்லி பிரெளன் கப்பலைச் செலுத்திய இடத்திலிருந்து, கேப்டனின் அறையைப் பார்த்திருக்க முடியுமா என்று பரிசோதனை செய்தனர்.

அந்த ஆய்வின் முடிவு தாமஸ் பிராமுக்கு எதிராக அமைந்தது. பெரும்பாலான நீதிபதிகள் 'சார்லியால் பார்த்திருக்க முடியும்' என்ற முடிவுக்கு வந்தனர். அதன் அடிப்படையில் தாமஸ் பிராமைக் குற்றவாளி என நீதிமன்றம் தீர்மானித்தது.

1897 மார்ச் மாதம், தாமஸ் பிராமுக்குத் தூக்குத் தண்டனை வழங்கப்பட்டது. ஜூன் மாதம், 18-ம் தேதி தாமஸ் பிராம் தூக்கில் தொங்கவிடப்படவேண்டும் என்றும் நீதிமன்றம் அறிவித்தது.

'நான் கொலைகாரன் இல்லை, நிரபராதி' என்று தாமஸ் பிராம் கதறினான். தீர்ப்புக்கு எதிராக அமெரிக்க உச்ச நீதிமன்றத்தை அணுகினான். அவனது கோரிக்கையை ஏற்ற உச்ச நீதிமன்றம், வழக்கை மீண்டும் நடத்த உத்தரவிட்டது. வழக்கு மீண்டும் புதிதாகத் தொடங்கிய சமயத்தில் ஹெர்பெர்ட் ஃபுல்லெர் தனது கடல் பயணத்தை முடித்துக்கொண்டு, வழக்கு நடந்துகொண்டிருந்த பாஸ்டன் துறைமுகத்துக்குத் திரும்பி வந்தது.

நீதிபதிகள் கப்பலுக்குள்ளேயே சென்று சம்பவ இடங்களை நேரடியாகப் பார்வையிட்டனர். மேலும், கொலை நடந்தபோது இருந்த புயல், மழை கொண்ட சூழ்நிலையையே அங்கு செயற்கையாக உருவாக்கி, விஸ்வரூபம் எடுத்திருந்த அந்த முக்கிய கேள்விக்கு விடை தேடினர்.

'கப்பலைச் செலுத்தும் இடத்திலிருந்து, கேப்டனின் அறையைத் தெளிவாகப் பார்ப்பது கடினம். அப்படியே பார்க்க முடிந்தாலும், புயலும், மழையுமாக இருந்த அந்தச் சூழ்நிலையில், கேப்டனின் அறைக்குள், யாரோ ஒருவன் கோடரியைக் கொண்டு கொலை முயற்சியில் ஈடுபட்டிருக்கிறான் என்பதுதான் புலனாகி இருக்குமே தவிர, இன்னார்தான் அந்தக் கொலையாளி என்று அடையாளம் குறிப்பிட்டுச் சொல்வது மிகவும் கடினம் என்ற முடிவுக்கு அவர்கள் வந்தனர்.

ஆனால், வேறு பல சாட்சியங்கள் மற்றும் ஆதாரங்களின் அடிப்படையில் இந்த முறையும் தாமஸ் பிராம்தான் குற்றவாளி என்றே கோர்ட்டீர்மனித்தது. ஆனால், சந்தேகத்தின் பலனை அளித்து, முன்பு அறிவித்த தூக்குத் தண்டனையை ரத்துசெய்து, ஆயுள் தண்டனையாக மாற்றியது. தூக்குமேடை வரை சென்று மீண்ட தாமஸ் பிராம், அட்லான்டாவின் சிறைச்சாலையில் அடைக்கப்பட்டான்.

சுற்றிச் சுழன்று சென்ற இந்தச் சுவையான கொலை வழக்கு இத்துடன் முடிந்திருந்தால், நிச்சயமாக இது இவ்வளவு பிரபலமாக மாறியிருக்காது. அமெரிக்க அதிபரின் கவனத்தையே கவர்ந்து, அவரைத் தலையிடவும் வைத்து, கொலைக் கைதியின் தலையெழுத்தையே மாற்றவும் வைத்திருக்காது. இந்தக் கொலை வழக்கு இந்த அளவுக்கு உலகப்புகழ் பெற்றதற்குக் காரணம் ஓர் எழுத்தாளர்!

மேரி ராபர்ட்ஸ் ரினிஹார்ட் (Mary Roberts Rinehart) என்பவர் அமெரிக்காவைச் சேர்ந்த ஒரு புகழ் பெற்ற துப்பறியும் நாவலாசிரியை. மர்மக் கதைகள் எழுதுவதில், அமெரிக்க அகதா க்ரிஸ்டி என்று அழைக்கப் பெற்றவர்.

அந்த எழுத்தாளருக்கு தாமஸ் பிராமின் வழக்கு மீது ஒரு பெரிய ஈர்ப்பு ஏற்பட்டது. வழக்கு தொடர்பான அனைத்துத் தகவல்களையும் சேகரித்தார். வழக்கைப் பற்றிய பத்திரிகைச் செய்திகள் அனைத்தையும் படித்தார். வழக்குடன் தொடர்புள்ள பலரைச் சந்தித்துப் பேசினார். அவருக்குப் பல ஐயங்கள் எழுந்தன.

'தாமஸ் பிராம் சற்றே அசுடன். ஓட்டை வாய் கொண்ட சவடால் பேர்வழி. அவன் இந்தக் கொலைகளைச் செய்யவில்லை. அவன் நிரபராதி. சக ஊழியர்களின் சதியால், இந்தக் கொலைகளில் சிக்க வைக்கப்பட்டு, அநியாயமாகத் தண்டிக்கப்பட்டிருக்கிறான்.

'சார்லி பிரௌன் கொடுத்த வாக்குமூலத்தின் அடிப்படையில்தான் தாமஸ் பிராம் குற்றவாளி என்று தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கிறான். சார்லி பிரௌனின் வாக்குமூலம் அவ்வளவு நம்பகத்தன்மை வாய்ந்தது என்று எவ்வாறு சொல்லமுடியும்? அவன் மட்டும் என்ன சந்தேகங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட தெய்வப்பிறவியா? கப்பலில் நடந்த கொலைச் சம்பவங்கள், பின்பு நடந்த வழக்குகள் ஆகிய அனைத்திலும் முக்கியப்பங்கு வகித்த

சார்லி பிரெளன் ஏன் உண்மையான வில்லனாயிருக்கக் கூடாது? என்று ஒரு புதிய கோணத்தில் அவர் இந்த வழக்கை அலசினார்.

கப்பலில் நடந்த கொலைகளையும், வழக்கையும் மையமாகக் கொண்டு, மேரி ராபர்ட்ஸ் ரினிஹார்ட் 'தி ஆஃப்டர் ஹவுஸ்' என்ற தலைப்பில் ஒரு துப்பறியும் மர்ம நாவலை எழுதினார்.

1914-ல் வெளியான இதில் குற்றம் எதுவும் செய்யாத அப்பாவி தாமஸ் பிராம், நியாயமற்ற முறையில் தண்டிக்கப்பட்டுவிட்டான் என்று உணர்ச்சிகள் கொப்பளிக்கும் விதத்தில் விவரிக்கப்பட்டது.

அமெரிக்க மக்களிடையே இந்த நாவலின் கருத்து பெரும் பரபரப்பை ஏற்படுத்தியது. அமெரிக்க அரசின் உயர்மட்ட நிலைகளையும் இதன் தாக்கம்விட்டு வைக்கவில்லை. எங்கு பார்த்தாலும், இந்த நாவல் தெரிவித்த செய்தி தீவிரமான விவாதப் பொருள் ஆனது. இறுதியில், அது அமெரிக்க ஜனாதிபதியின் கவனத்துக்கும் போய்ச் சேர்ந்தது.

அன்றைய அமெரிக்க அதிபராயிருந்த உட்ரோ வில்சன் 'தி ஆஃப்டர் ஹவுஸ்' நாவலை ஆர்வத்துடன் படித்தார். அதன் பின் வழக்கு தொடர்பான அனைத்துத் தகவல்களையும் விசாரித்து அறிந்து கொண்டார். இறுதியில் எழுத்தாளர் மேரி ராபர்ட்ஸ் ரினிஹார்டின் கருத்தையும், முடிவையும் ஏற்றுக்கொண்டார்.

அதைத் தொடர்ந்து சட்ட வல்லுனர்களுடன் ஆலோசித்த அதிபர் உட்ரோ வில்சன், 1919-ம் ஆண்டு ஏப்ரல் 22-ம் நாள் தாமஸ் பிராமுக்குப் பொது மன்னிப்பு வழங்கி, ஒரு சுதந்திர மனிதனாக அவன் மீண்டும் உலவ வழி வகுத்தார்.

தாமஸ் பிராம் சிறையிலிருந்து வெளியே வந்தான். 'அல்வேனா' என்று ஒரு கப்பல் வாங்கி அதன் கேப்டனாகச் செயல்பட்டான். கடல் பயணங்களில் அவன் வாழ்க்கை தொடர்ந்தது.

ஆனால், அன்றும், இன்றும், என்றும் ஒரு கேள்வி மட்டும் உறுத்திக்கொண்டுதான் இருக்கிறது. 'அந்தக் கொடூரக் கொலைகளை தாமஸ் பிராம் செய்தானா? இல்லையா? அவன் செய்யவில்லை எனில், அவற்றைச் செய்தது யார்?'

புயல் அடித்த அன்றைய இரவில், கப்பலில் அநியாயமாக இறந்தவர்களுக்கு மட்டுமே தெரிந்த ரகசியம் அது!

- குற்றம் தொடரும்

14

சுபா

குற்றம் 'புரிந்தவர்!'

வெட்டி வீசப்பட்ட வாலிபம்..!

கிறங்கடிக்கும் அழகி. கனவுகள் வளர்த்த நட்சத்திரம். அனுபவம் இல்லாத விடலைப் பெண். திட்டமிடும் சாகசக்காரி. நிம்மதியற்ற ஆத்மா.

அமெரிக்காவைச் சேர்ந்த எலிஸபெத் ஷார்ட் [Elizabeth Short], 60 வருடங்களாக செய்திகளில் இப்படி வெவ்வேறு விதமாகச் சித்திரிக்கப்படுகிறாள். ஆனால், உண்மை என்னவென்றால், லாஸ் ஏஞ்சல்ஸ் சரித்திரத்தின் வன்முறைப் பக்கங்களில் உலராத ஒரு கறையாகப் படிந்தவள், எலிஸபெத்.

1947. ஜனவரி 15. ஓர் இளம் தாய், லாஸ் ஏஞ்சல்ஸின் நகர வீதியோரம் மூன்று வயது மகளுடன் கடைத்தெருவுக்கு சென்று கொண்டிருந்தாள். தற்செயலாகப் பக்கத்தில் இருந்த புதரில் அவள் பார்வை விழுந்தது. முதல் பார்வையில், துணிக்கடை பொம்மை இரண்டாக வெட்டப்பட்டு வீசப்பட்டதாகவே அவளுக்குத் தோன்றியது. நின்று உன்னிப்பாகப் பார்த்ததும், நெஞ்சில் தீப்பிடித்தது. அவசரமாகத் தன் குழந்தையின் கண்களை மூடினாள். அருகிலிருந்த

வீட்டுக்கு, குழந்தையை இழுத்துக்கொண்டு ஓடினாள். பதற்றமும், மூச்சிரைப்புமாகக் காவல் துறைக்கு போன் செய்தாள்.

காவல் துறையினர் வந்து சேர்ந்தபோது, பத்திரிகையாளர்களும், வேடிக்கை பார்ப்பவர்களும் அந்த இடத்தில் அலைமோதிக்கொண்டிருந்தனர். கொலையாளி விட்டுச் சென்றிருக்கக்கூடிய முக்கியமான தடயங்கள் எல்லாம் அவர்களுடைய தள்ளுமுள்ளுவில் கலைந்தன.

கண்ட காட்சி காவலர்களையே அதிரடித்தது.

இடுப்புக்குக் கீழ் தனியாகவும், ஓரடி இடைவெளியில் இடுப்புக்கு மேல் தனியாகவும் இரண்டு பகுதிகளாக அவள் புல்தரையில் கிடந்தாள். ஆடைகள் அற்ற உடல். இரண்டு கைகளும் தலைக்கு மேலே 'ப' போல் மடங்கியிருந்தன. வாயோரத்திலிருந்து காது வரை இரு கன்னங்களும் கோரமாகக் கிழிக்கப்பட்டிருந்தன. வெட்டப்பட்ட உடலிலோ, புல்தரையிலோ துளி ரத்தக்கறைகூட இல்லை.

வேறு எங்கோ கொல்லப்பட்டு அவளுடைய உடல் அங்கே கொண்டுவந்து வீசப்பட்டிருந்தது. கொலை செய்யப்பட்ட பின், ரத்தம் முழுவதுமாக வெளியேற்றப்பட்டு, அவளுடைய உடல் சுத்தமாகக் கழுவப்பட்டிருந்தது.

கொலையாளி யார் என்று கண்டுபிடிப்பதற்கு முன், கொலையுண்டது யார் என்று கண்டுபிடிக்கும் வேலை போலீஸுக்குப் பெரும் சவாலாக இருந்தது.

40 போலீஸ் ஆபீஸர்கள் அக்கம் பக்கத்தை சல்லடை போட்டு சலித்தார்கள். வீடு வீடாக ஏறிச் சென்று, சாட்சிகளோ தடயங்களோ கிடைக்குமா என்று அலசினார்கள். சாக்கடைகளிலும், குப்பைத் தொட்டிகளிலும் ரத்தம் தோய்ந்த துணி ஏதாவது கிடைக்குமா என்று தேடினார்கள். குடியிருப்புகளில் இருந்தவர்களைக் கேள்விகளால் துளைத்தார்கள். ஆனால், அவர்களுக்கு எந்த ஆதாரங்களோ, தடயங்களோ கிடைக்கவில்லை.

'உடலின் இரண்டு பகுதிகளையும் இணைத்தால், இந்தப் பெண் ஐந்தரை அடி உயரம் இருப்பாள். சுமார் 50 கிலோ எடை. பழுப்பு நிறத் தலைமுடியில் மருதாணிகொண்டு சாயம் ஏற்றப்பட்டிருக்கிறது. விரல் நகங்களைக் கடிக்கும் பழக்கம் உள்ளவள். மண்டையில் பலமாகத் தாக்கப்பட்டதில் உள்ளே ரத்த நாளங்கள் வெடித்து அவளுடைய மரணம் நிகழ்ந்திருக்கிறது' என்று தடயவியல் நிபுணர்கள் கருத்து தெரிவித்தனர்.

நல்லவேளை கைவிரல்களின் ரேகைகள் சிதைக்கப்படாமல் இருந்தன. திணிமி தங்களிடம் இருந்த பல மில்லியன் ரேகைகளுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தது.

'அனுமதிக்கப்பட்ட வயதுக்கு முன்பாக மது அருந்திய குற்றத்துக்காக கைது செய்யப்பட்ட ஒரு பெண்ணின் ரேகைகளுடன் இது ஒத்துப்போகிறது. இறந்துபோனவள் எலிஸபெத் ஷார்ட்' என்று அடையாளம் சொன்னது, எஃப்.பி.ஐ. தவிர, ராணுவத்தின் அஞ்சல் துறையில் பணிபுரிவதற்காக அவள் விண்ணப்பித்தபோதும், அவளுடைய விரல்ரேகைகள் அரசாங்க ரெக்கார்டுகளில் பதிவாகியிருந்தன. விண்ணப்பத்தில் இணைக்கப்பட்டிருந்த அவளுடைய புகைப்படத்தை எஃப்.பி.ஐ வெளியிட்டது.

பத்திரிகையாளர்களின் வாய்கள் பிளந்தன. 22 வயதே ஆன எலிஸபெத் பேரழகு கொண்டிருந்தாள்.

செக்ஸ், பேரழகு, வன்முறை 'கவர்ச்சி மிக்க ஒரு நாயகியைச் சுற்றி செய்திகளைப் பின்னப்போகிறோம். மற்றவர்களை நாம் முந்திக்கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணம் அத்தனை பத்திரிகையாளர்களுக்கும் பெரும் உற்சாகத்தையும், போட்டியுணர்வையும் கொடுத்தன.

லிஷீஃ கிஸீர்மீநீமீஃ ணிஜீணீனீவீஸீமீக்ஷீ என்ற பத்திரிகையின் நிருபர்கள் செய்திகளில் சுவாரஸ்யம் ஊட்டுவதற்காக, சற்றுத் தரம் தாழ்ந்து, மிகத் தவறான ஓர் அணுகுமுறையைக் கையாண்டார்கள். அந்தப் பத்திரிகையின் நிருபர் எலிஸபெத்தின் தாய்க்கு போன் செய்தார்.

'வாழ்த்துகள். உங்கள் மகள் எலிஸபெத்துக்கு அழகிப் போட்டியில் முதல் பரிசு கிடைத்திருக்கிறது. அவளைப் பற்றிய செய்தியை வெளியிட விரும்புகிறோம்.. அவளைப் பற்றிச் சொல்லுங்கள்..' என்றார்.

உடனடியாக மகளிடம் பேசி செய்தியைச் சரிபார்த்துக்கொள்ள வசதியில்லாத காலம். எலிஸபெத்தின் தாய் அவளைப் பற்றி பல விவரங்களை அப்பாவித்தனமாக அந்தப் பத்திரிகையாளருக்குக் கொடுத்தாள். தங்களுக்குத் தேவையான அத்தனை விவரங்களையும் வாங்கிக் கொண்ட பிறகுதான், அவளுடைய மகள் கொடூரமான முறையில் கொல்லப்பட்ட விஷயத்தை அவளுக்கு அவர் சொன்னார்.

அந்தத் தாய் தன் கோபத்தைத் தெரிவித்தபோது, நிருபர் அடுத்த அஸ்திரத்தை வீசினார்.

'தவறுதான். பிராயச்சித்தமாக, நீங்கள் லாஸ் ஏஞ்சல்ஸ் வருவதற்கு உங்களுக்கு விமானக் கட்டணம் கொடுக்கிறோம். இங்கு நீங்கள் தங்கும் செலவு எங்களுடையது. இங்கிருந்துகொண்டு, போலீஸ் விசாரணைக்கு ஒத்துழைப்பு கொடுக்கலாம்..'

எலிஸபெத்தின் தாய் சமாதானமானாள். உண்மையில் மற்ற எந்தப் பத்திரிகையாளர்களோ, போலீஸாரோ அவளைத் தொடர்புகொள்ள வேண்டுமானால்,

தங்களைக் கடந்துதான் செய்யவேண்டும் என்பதற்காகவே அந்தப் பத்திரிகை அவ்வாறு செய்தது.

அழகி என்று குறிப்பிடப்படுவதற்கு என்னென்ன வளைவுகள் தேவையோ அவ்வளவும் எலிஸபெத்திடம் குறைவற்றுக் குவிந்திருந்தன. மருதாணி சிவப்பு பூசப்பட்ட தலைமுடி. அடர் சிவப்பு லிப்ஸ்டிக். கூந்தலில் செருகப்பட்ட வெள்ளை மலர்கள். பளிங்கு போன்ற சருமம். மயக்கும் வெளிர் நீல விழிகள். முகத்துக்குக் கூடுதல் அழகு சேர்க்க, சற்றே அண்ணாந்த நாசி.

அவளுடைய பெற்றோருக்குப் பிறந்த ஐந்து மகள்களில் எலிஸபெத்தும் ஒருத்தி. தந்தை க்ளியோ, தொழிலில் தோற்று திடீரென்று ஒரு நாள் காணாமல் போனார்.

க்ளியோ அவர்களை உதறிவிட்டுப் போன பிறகு, அந்தக் குடும்பம் ஒரு சிறிய போர்ஷனுக்கு இடம் பெயர்ந்தது. ஐந்து மகள்களையும் முன்னுக்குக் கொண்டு வர, அவர்களின் தாய், கணக்கு எழுதும் வேலையில் சேர்ந்தார். 16 வயதிலிருந்து எலிஸபெத்துக்கு மூச்சிரைப்பு, ஆஸ்துமா தொந்தரவுகள் உண்டு. உணவு விடுதிகளில் அவள் பகுதி நேரப் பணிகள் செய்ததுண்டு.

சிறு வயதிலிருந்தே எலிஸபெத்துக்கு ஹாலிவுட்டில் பெரிய நட்சத்திரமாக வேண்டும் என்று கனவு இருந்தது. அவர்களை உதறிவிட்டுப் போன தந்தை க்ளியோ, சான்

ஃப்ரான்ஸிஸ்கோவில் இருப்பதாக செய்தி கிடைத்தது. தந்தை இருந்த இடத்துக்கு அருகில் ஹாலிவுட் இருந்ததால், தன் 19வது வயதில் அவருடன் வாழ்வதற்காக எலிஸபெத் இடம்பெயர்ந்தாள்.

பல வருடங்களுக்குப் பிறகு, தந்தையும் மகளும் இணைந்தனர். ஒற்றை ஆணாக இருந்த க்ளியோ, தன் மகள் தனக்குச் சமைத்துப் போட்டு, துணிகளைத் துவைத்து, வீட்டை ஒழுங்காகப் பராமரித்துப் பார்த்துக்கொள்வாள் என்று எதிர்பார்த்தார். ஆனால், எலிஸபெத்தின் கனவுகள் வேறு. சிறு சிறு வேலைகள் செய்வதில் அவளுக்கு ஒருபோதும் விருப்பம் இருந்ததில்லை. சுதந்திரப் பறவையாக அலைய விரும்பினாள். ஒரே கூரைக்குக் கீழ் வாழ்ந்தாலும் தந்தை மகளாக இல்லாமல், இரண்டு அந்நியர்களாகவே அவர்கள் வாழ்ந்தார்கள்.

இந்தச் சமயத்தில்தான் ராணுவத்தின் அஞ்சல் பிரிவில் அவள் பணியாற்ற வாய்ப்பு கிடைத்தது. ராணுவ முகாம்களில் இந்தப் பேரெழில் ஓயிலாக நடந்துபோனபோது, குடும்பத்தைப் பிரிந்து, பல காலம் பெண் வாடையற்று வாடியிருந்த இளம் சிப்பாய்கள் பெருமூச்செறிந்தனர். எப்படியாவது அவளுடைய கவனத்தைக் கவர்ந்துவிட வேண்டும் என்று துடியாய்த் துடித்தனர்.

'ஒரு திரைப்பட நட்சத்திரத்தின் அத்தனை அம்சங்களும் உன்னிடம் இருக்கின்றன..' என்று அவர்கள் குறையில்லாமல் புகழ்ந்து தள்ளியபோது, எலிஸபெத் மகிழ்ந்துபோனாள். ராணுவ வீரர்களிடம் தாராளமாகவே நடந்துகொண்டாள்.

ஆனால், அனுமதிக்கப்பட்ட வயதுக்கு முன்பாகவே மது அருந்தி காவலர்களிடம் அவள் சிக்கியதும், அந்த வேலை பறிபோனது.

அடுத்த இரண்டு வருடங்கள் எலிஸபெத், எங்கும் நிலைக்காமல் வெவ்வேறு ஊர்களுக்கு இடம் பெயர்ந்தாள். எங்கே போனாலும், உணவு விடுதியில் அவளுக்கு உடனடியாக வேலை கொடுக்கப்பட்டது. அவளுடைய அழகு, பல வாடிக்கையாளர்களை இழுத்து வரும் என்ற நம்பிக்கையே காரணம்.

தன்னுடைய அழகு காண்பவரைக் கட்டிப் போடுகிறது என்ற கர்வம், எலிஸபெத்துக்கு எப்போதுமே உண்டு. உழைத்துச் சம்பாதிக்காமலேயே தேவையானவை எல்லாம் அவளுக்கு சிறு புன்னகைகளிலும், சற்று தாராளமான தொடுகைகளிலும் கிடைத்துவிடும் என்பதை அவள் புரிந்துகொண்டாள்.

வாழ்க்கையை எந்தக் குறையுமின்றி முழுமையாக வாழ்ந்து பார்த்துவிட வேண்டும் என்ற அவளுடைய இச்சை, இரவு விடுதிகளுக்கு அவளை இழுத்துப் போனது. அதிரும் இசை, கட்டுப்பாடற்ற சூழல்,

தவிக்கும் ஆண்களின் தனிமை எல்லாமே அவளை ஈர்த்தன. அவளாக விரும்பினாலன்றி, ஒருபோதும் அவள் தனித்து விடப்பட்டதில்லை இரண்டாக வெட்டப்பட்டு வீசப்படும் வரை.

இப்படி கொள்ளை கொள்ளையாக விவரங்கள் கிடைத்தனவே தவிர, எலிஸபெத்தின் கொலையாளி யார் என்று புரியாமலேயே போலீஸ் தவித்தது.

செய்தித்தாள்களில் எலிஸபெத்தின் மரணம் பரபரப்பானபோது, அவளுடைய ஆண் தோழர்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டு பலரும் தாமத முன்வந்தார்கள். செய்திகளில் அடிக்கடி தங்கள் பெயரும் அடிபட வேண்டும் என்ற நப்பாசையுடன் வந்தவர்களே அதிகம் என்று போலீஸ் விரைவில் உணர்ந்தது.

இந்த நிலையில்...

உடல் கண்டெடுக்கப்பட்ட எட்டாவது நாள், லாஸ் ஏஞ்சல்ஸ் எக்ஸாமினர் பத்திரிகைக்கு ஒரு போன் வந்தது.

'எலிஸபெத் பற்றிய செய்திகளை நிறுத்தாமல் வெளியிடுங்கள். அவளுடன் தொடர்புள்ள சில பொருட்களை நாளைக்கே உங்களுக்கு அனுப்பி வைக்கிறேன்..' என்று தன்னை அறிமுகம் செய்துகொள்ளாமலேயே தொடர்பைத் துண்டித்தான், போன் பேசியவன்.

வழக்கு புதிய திருப்பத்தைக் காணப் போகிறது என்று
அனைவரும் ஆர்வமாயினர்.

தொடர்ச்சி அடுத்த இதழில்..

- குற்றம் தொடரும்

சுபா

குற்றம் 'புரிந்தவர்!'

கருப்பு அல்லியின் கடைசி தினங்கள்..!

சொன்னபடியே, மறுநாள் லாஸ் ஏஞ்சல்ஸ் எக்ஸாமினர் பத்திரிகை அலுவலகத்துக்கு ஒரு பார்சல் வந்தது. அதில், பெட்ரோல் வாசம் தூக்கலாக இருந்தது. பார்சலைக் கட்டியவன், தன்னுடைய கைரேகைகளை பெட்ரோல் கொண்டு துல்லியமாகத் துடைத்திருந்தான்.

உள்ளே எலிஸபெத்தின் உடைமைகள், புகைப்படங்கள், அவளுடைய பிறப்புச் சான்றிதழ், சோஷியல் செக்யூரிட்டி கார்டு, மேத்யூ மைக்கேல் என்பவனின் காதல் கடிதங்கள், ஒரு முகவரிப் புத்தகம் ஆகியவை இருந்தன.

எலிஸபெத்தின் தந்தை க்ளியோ, அவளுடைய உடல் கண்டெடுக்கப்பட்ட இடத்திலிருந்து மூன்று மைல் தூரத்தில் வசித்தார். இந்த உடைமைகளை அனுப்பியவர் அவராகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று அவரை விசாரித்தது, போலீஸ்.

'கடந்த மூன்று வருடங்களாக எங்கேயிருக்கிறாள், என்ன செய்கிறாள் என்று எந்தத் தகவலும் என் மகளிடமிருந்து இல்லை.. வீட்டை சுத்தமாகப்

பராமரிப்பதற்குத் தயாராய் இல்லாத பெண் அவள்..' என்று அவள் மீது அவருக்குக் கோபம்தான் இருந்தது. அவளுடைய உடலை வந்து அடையாளம் காட்டச் சொன்னபோதுகூட, க்ளியோ திட்டவட்டமாக மறுத்துவிட்டார்.

அடுத்து முகவரிப் புத்தகத்தை போலீஸ் ஆராய்ந்தது. அதில், 75 ஆண்களின் முகவரிகள் இருந்தன. அந்தப் பட்டியலில் சிகாகோவைச் சேர்ந்த ஒரு போலீஸ் அதிகாரியும் இருந்தார்.

போலீஸ் விசாரணையில், 75 பேரும் ஒரே பதிலைத்தான் சொன்னார்கள்.

'அவள் அழகால் கவரப்பட்டோம். பாரில் அவளுடன் சிறிது நேரம் செலவழித்தோம். அவளுக்கு மது வாங்கிக் கொடுத்தோம். ஆனால், அவளுடன் அதன்பின் எங்களுக்குத் தொடர்பில்லை..'

எலிஸபெத்தின் உடல், இரு வேறு பகுதிகளாகக் கச்சிதமாக வெட்டப்பட்டு பிரிக்கப்பட்டிருந்ததால், இது மருத்துவம் படித்தவரின் வேலையாக இருக்கலாமோ என்றும் போலீஸ் சந்தேகப்பட்டது. அவளுடைய உடல் கண்டெடுக்கப்பட்ட இடத்துக்கு அருகாமையில் இருந்த மருத்துவக் கல்லூரியில் மும்முரமான விசாரணை மேற்கொண்டது.

எலிஸபெத்துக்கு எத்தனையோ ஆண்களுடன் பழக்கம் இருந்தாலும், யாரையும் அவளுடைய நெருக்கமான நண்பர்கள் என்று சொல்லிக்கொள்ள முடியவில்லை. பழகிய ஆட்களைவிட புதிய ஆட்களிடம் அவளுக்குக் கவர்ச்சி அதிகம் இருந்தது. விசாரிக்கப்பட்ட பலர், தங்களுக்குப் பிடிக்காத வேறு மாணவர்கள் பெயரை சந்தேகத்துக்கிடமானவர் என்று சொல்லிக் குழப்பினர். தடயங்கள் கிடைப்பதற்கு பதிலாக தலைவலிதான் பெருகியது.

அடுத்து, அவளுக்குக் காதல் கடிதங்கள் எழுதிய மேத்யூ மைக்கேல் யார் என்று போலீஸ் ஆராய்ந்தது.

1945. புத்தாண்டை வரவேற்கும் நள்ளிரவுக் கொண்டாட்டங்கள். சாகசப் பெண்ணாக அலைந்து

கொண்டிருந்த எலிஸபெத், ஏற்கெனவே அறிமுகமான ராணுவ மேஜர் மேத்யூ மைக்கேலுடன் நடனமாடினாள். நடனத்தின் முடிவில் மேத்யூ அவளிடம் மண்டியிட்டு 'என்னைத் திருமணம் செய்துகொள்வாயா..?' என்று கேட்டான். எலிஸபெத்தின் இதயத்தில் பூக்கள் பூத்தன. உடனடியாகத் தன் அம்மாவுக்குக் கடிதம் எழுதினாள்.

மேத்யூ மைக்கேல் போருக்குப் புறப்பட்டுச் செல்ல வேண்டிய சூழல். ஆனால், மேத்யூ அவளுக்குத் தொடர்ந்து காதல் தோய்ந்த கடிதங்களாக எழுதித் தள்ளினான். போர் நிறுத்தப்பட்டது என்று அறிவிப்பு வந்தது. மேத்யூ எந்தக் கணமும் நாடு திரும்புவான் என்று, எலிஸபெத் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டாள். அவளுடைய ஆனந்தத்தை ராணுவத்திலிருந்து வந்த தகவல் சிதறடித்தது.

'போர் முடிந்து, நாடு திரும்பும்போது, விமானம் விபத்துக்குள்ளாகி தலத்திலேயே மேத்யூ மைக்கேல் இறந்துபோனார். எங்களுடைய ஆழ்ந்த அனுதாபங்கள்..!' என்றது அந்தச் செய்தி.

அடுத்த பல நாட்கள் எலிஸபெத் வெளியே வரவேயில்லை. மேத்யூ அவளுக்கு எழுதிய காதல் கடிதங்களை மீண்டும், மீண்டும் படித்துக் கொண்டேயிருந்தாள்.

இந்த வேதனையிலிருந்து வெளிவருவதற்கு அவளுக்கு ஒரு வழிதான் தெரிந்தது. மியாமிக்குக் குடிபெயர்ந்தாள்.

அங்கு எந்தக் கட்டுப்பாடுகளையும் விதித்துக்
கொள்ளாமல் மனதுக்குப் பிடித்த ஆண்களுடன்
இரவுகளைச் செலவழிக்க ஆரம்பித்தாள். ராணுவ
வீரர்கள், வியாபாரிகள், தொழிலதிபர்கள்,
வயதானவர்கள், இளைஞர்கள் என்று எல்லா தரப்பினரும்
அவளால் கவர்ந்திழுக்கப்பட்டார்கள்.

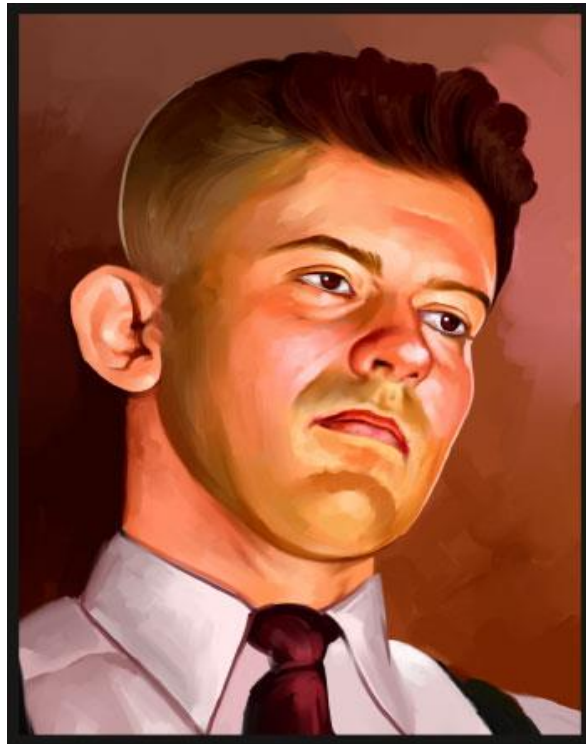
உணவு, மது, புதிய துணிமணிகள், செலவுக்குப்
பணம்.. எது கேட்டாலும், அவள் காலடியில்
கொண்டுவந்து கொட்ட ஆண்கள் தயாராக
இருந்தார்கள்.

ராணுவ வீரர்கள் என்றால், அவளுக்குக் கூடுதலான
கவர்ச்சி இருந்தது. விரைவிலேயே ஜோசப் கார்டன் என்ற
இன்னொரு விமானப் படை அதிகாரியுடன் அவளுக்குப்
பழக்கம் ஏற்பட்டது. ஜோசப் கம்பீரமான ஆணழகன்.
கவர்ந்து இழுக்கும் வசீகரமான கருவிழிகள்.

பிற்பாடு, ராணுவப் பணி நிமித்தமாக ஜோசப்
வெளியூர் கிளம்பிப் போன பிறகும், பிரதி மாதமும்
அவளுடைய செலவுகளுக்கு என நூறு டாலர் பணம்
அனுப்பி வந்தான். எலிஸபெத் இறக்கும் வரை இது
தொடர்ந்தது.

அவளுடைய வாழ்வின் கடைசி ஆறு மாதங்கள்
எலிஸபெத்தின் முகவரி அடிக்கடி மாறியது.
ஹோட்டல்கள், வீடுகள், விருந்தினர் குடியிருப்புகள்
என்று தாவிக் கொண்டே இருந்தாள். இலவசமாக

எங்கெல்லாம் தங்க முடியுமோ அந்த
 இடங்களுக்கெல்லாம் அவள் நகர்ந்துகொண்டே
 இருந்ததிலிருந்து, அவளுக்குப் பெரும் பணத் தட்டுப்பாடு
 இருந்திருக்க வேண்டும் என்று போலீஸ்
 அனுமானித்தது. அவளைக் கடைசியாக உயிருடன்
 பார்த்தவர் யார் என்று கண்டுபிடிக்க முனைந்தது,
 போலீஸ்.

ராபர்ட் மன்லே

ஒரு குறிப்பிட்ட மாதம், ஹாலிவுட்டில் மிகச் சிறிய
 அபார்ட்மென்ட் ஒன்றில் இன்னும் எட்டு பெண்களுடன்
 தங்கியிருந்தாள். வீட்டு மேனேஜர் வரும்போது அந்த
 சொற்ப வாடகையைக்கூட கொடுக்க முடியாமல்
 எலிஸபெத் பல முறை கதவுக்குப் பின்னால்
 ஒளிந்துகொண்டிருக்கிறாள். 'ஒவ்வோர் இரவும் வேறு

வேறு பாய்ஃப்ரெண்டுகளுடன் அவள் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தாள்.." என்று அறைவாசிகள் சொன்னார்கள்.

ஒரு கட்டத்தில், வாடகைப் பணம் கொடுக்க இயலாமல், 24 மணி நேரமும் தொடர் காட்சிகள் ஓடிய ஒரு தியேட்டரில் டிக்கெட் வாங்கிக்கொண்டு தியேட்டரிலேயே முழு நாளையும் எலிஸபெத் கழித்தாள். அதைக் கவனித்து அவள் மீது பரிதாபம்கொண்டு அவளுக்குத் தங்குவதற்கு இடம் கொடுத்தது, ஒரு குடும்பம். ஆனால், அவர்களுக்கும் அவளுடைய விட்டேற்றியான நடவடிக்கைகள் பிடிக்கவில்லை. வெளியே அனுப்பிவிட்டார்கள்.

எலிஸபெத் ஒரு முச்சந்தியில் தனியாக எந்த இலக்குமில்லாமல் நின்றிருந்தபோது, சிகப்புத் தலைமுடியுடன் ஓர் இளைஞன் அவளை கவனித்தான். தன் காரில் ஏற்றிக்கொண்டான்.

'நான் ராபர்ட் மன்லே.. 25 வயது'

'நான் எலிஸபெத்.. 22 வயது' இருவரும் ஒரு நெடுஞ்சாலை விடுதியில் அன்றிரவு தங்கினார்கள். அந்த விடுதியில் கிடைத்த தகவலை வைத்து, மன்லேயை நெருங்கியது, போலீஸ்.

'எலிஸபெத் தன் உடைகளைக் கழற்றாமல்தான் தூங்கினாள். எங்களுக்குள் செக்ஸ் உறவு இல்லை' என்று ராபர்ட் மன்லே சொன்னான்.

'ஜனவரி 9 அன்று லாஸ் ஏஞ்சல்ஸ் பஸ் நிலையத்தில் தன்னுடைய பெட்டியை வைத்துவிட்டு வந்தாள். பில்ட்மோர் ஹோட்டலில் தன் சகோதரியைச் சந்திக்கப் போவதாகச் சொன்னாள். மாலை ஆறு மணியளவில், அங்கு அவளை டிராப் செய்தேன். அதன்பின் அவளைச் சந்திக்கவேயில்லை.. என் குடும்பத்துக்குத் திரும்பிவிட்டேன்..' என்று ராபர்ட் மன்லே சொன்னான்.

பில்ட்மோர் ஹோட்டல் பணக்கார சுற்றுலாப் பயணிகள் வளைய வரும் ஹோட்டல். அழகான பெண்கள் தங்கள் கண்களாலும், கவர்ச்சியான உடைகளாலும் ஆண்களுக்கு வலைவிரிக்கும் இடம். அவ்வளவு அலங்காரமான ஹோட்டலில் ஜனவரி 9 அன்று கடைசியாக உயிரோடு பார்க்கப்பட்ட எலிஸபெத் ஒரு வாரம் கழித்து இறுதியாகக் கண்டெடுக்கப்பட்டதோ ஒதுக்குப்புறமான ஒரு புதரில்.

இடைப்பட்ட காலத்தில் அவளைப் பயன்படுத்திக்கொண்டவன் மிகக் கொடூரமான முறையில் அவளைச் சித்ரவதை செய்து கொலை செய்திருக்கிறான் என்பது மட்டும் புலப்பட்டது.

ஜனவரி 25, எலிஸபெத்தின் தோல் பையும், செருப்புகளும் பல மைல் தூரத்தில் கண்டெடுக்கப்பட்டன. ராபர்ட் மன்லே அவற்றை அவளுடையது என்று அடையாளம் காட்டினான்.

பொய் நிரூபமானி (lie detector) கருவி பொருத்தப்பட்டு, ராபர்ட் மன்லேயிடம் விசாரணை தொடர்ந்தது. அவன் மீது குற்றம் இல்லை என்று இறுதியில் விடுவிக்கப்பட்டான்.

எலிஸபெத்தை அறிந்தவர்கள், எலிஸபெத்துக்குத் தெரிந்தவர்கள் என்று ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்டவர்களை போலீஸ் விசாரித்து ஃபைல்கள்தாம் பெரிதாயின. உண்மையான கொலையாளி சிக்கவில்லை.

அன்றாடம் ஒரு புது ஆணுடன் செலவு செய்யத் தயாராக இருந்தவள் என்பதால், கொலையாளியைக் கண்டுபிடிக்க போலீஸ் திணறியது.

கவர்ச்சியான அழகி, ஆண்களை மயக்குபவள் என்றெல்லாம் வர்ணிக்கப்பட்டாளே தவிர, ஒரு பெற்றோரின் மகளாகவோ, நால்வரின் சகோதரியாகவோ எலிஸபெத் கவனிக்கப்படவேயில்லை. பொதுவாகக் கறுப்பு நிறத்தைக் காதலித்த காரணத்தால், எலிஸபெத் கருப்பு டாலியா, அல்லது கருப்பு அல்லி என்று செல்லமாக அழைக்கப்பட்டாள்.

எலிஸபெத் இறுதியாக மவுண்ட்டன் வியூ இடுகாட்டில் புதைக்கப்பட்டபோது, சில போலீஸ் தலைகளைத் தவிர அவளுடைய குடும்ப உறுப்பினர்கள் ஆறு பேர் மட்டுமே அதில் பங்குகொண்டார்கள்.

எலிஸபெத்தைக் கடைசியாக உயிருடன் பார்த்திருந்த ராபர்ட் மன்லே குற்றமற்றவன் என்று

விடுவிக்கப்பட்டாலும், எலிஸபெத்தின் குரல் காதில் அவ்வப்போது கேட்பதாக அவன் சொன்னதால், ஒரு மனநல மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்டான்.

எலிஸபெத்தின் வாழ்க்கையும், நெஞ்சை உலுக்கும் மரணமும், தீர்வு காணாத மர்மமும் இன்று வரை செய்தியாளர்களைக் கட்டிப்போட்டு வைத்திருக்கிறது.

அவளுடைய சாகசம் நிறைந்த வாழ்வில் மேலும் கற்பனைகள் சேர்த்து, பல புத்தகங்கள் வெளியாயின. அவளுடைய வாழ்க்கை கதையாக்கப்பட்டு, நாடகமானது. ஒரு வீடியோ கேமுக்கும் அவள் நாயகி.

ஹாலிவுட்டில் நாயகியாக வலம் வரவேண்டும் என்று ஆசைப்பட்ட எலிஸபெத்தின் வாழ்வு அதே ஹாலிவுட்டில் திரைப்படமாக எடுக்கப்பட்டதுதான் மிச்சம்.

குற்றம் நடந்து, 60 வருடங்கள் ஆகியும், உண்மையான கொலையாளி யார் என்பது இதுவரை நிரூபிக்கப்படவில்லை. எலிஸபெத்தைக் கொலை செய்தது யார் என்று ஆராய்வது இன்றைக்கும் பல துப்பறிவாளர்களுக்கு சுவாரஸ்யமான பொழுதுபோக்கு.

- குற்றம் தொடரும்

சுபா

குற்றம் 'புரிந்தவர்!'

மீண்டும் புதிய பறவை...

ஜூலை, 1910.

இங்கிலாந்திலிருந்து கனடா நோக்கிப் பயணம் செய்த எஸ்.எஸ்.மான்ட்ரோஸ் என்ற அந்தக் கப்பல், கனடாவின் செயின்ட் லாரன்ஸ் துறைமுகத்தை நெருங்கியது.

கப்பலின் மேல்தளத்தில், மேகங்கள் அற்ற நீலவானையும், மறுபுறம் தொடுவானம் தொட்ட நீலக் கடலையும் பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தார் ஜான் ஃபிலோ ராபின்ஸன். அவருடன் கைகோத்து அமர்ந்திருந்தான், அவரது வாலிப மகன் ஜான்.

கப்பல் நங்கூரம் பாய்ச்சி நின்றது. கேப்டன் உடையில் இருந்த ஒருவர், உதவியாளர் பின்தொடர கப்பலில் ஏறி, ஜான் ராபின்ஸனை அணுகினார். புன்னகைத்தார்.

"குட் மார்னிங் டாக்டர் க்ரிப்பன்" என்றார்.

"நான் க்ரிப்பனில்லை. ராபின்சன்."

"நானும் கேப்டனில்லை. டிடெக்டிவ் வால்டர் ட்யூ" என்றவர், பக்கத்தில் இருந்த இளைஞன் பக்கம் திரும்பினார். "குட் மார்னிங் மிஸ் ஈதல். தந்தையும் மகனுமாக நீங்கள் பயணம் செய்தாலும், உங்கள் கண்களில் தெரிந்த மயக்கமும், நீங்கள் நெருக்கமாகப் பழகிய விதமும் உங்களைக் காதலர்கள் என்று காட்டிக் கொடுத்துவிட்டது.. நான்தான் இங்கிலாந்துக்கு தந்தி கொடுத்தேன்" என்றார், கப்பலின் உண்மையான கேப்டன், கென்டல்.

"அதிவிரைவு ஸ்டீமரைப் பிடித்து அவசரமாக உங்களுக்கு முன் இங்குவந்து சேர்ந்தேன்" என்றார், டிடெக்டிவ் வால்டர் ட்யூ.

அவர்களைத் தேடி அவர் வந்ததற்கான காரணம் காதலும், துரோகமும், காமமும் நிறைந்த ஒரு முன் கதையில் இருக்கிறது.

1893-ம் ஆண்டு. நியூயார்க்கின் ப்ரூக்ளின் மருத்துவமனையில், ஹோமியோபதி மருத்துவராகப் பணியாற்றி வந்தார் டாக்டர் க்ரிப்பன்.

31 வயதிலேயே மனைவியைப் பறிகொடுத்து, தனிமையில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தார். 17 வயது கோரா டர்னர் அப்போதுதான் அவருக்கு அறிமுகமானாள். கவர்ச்சியான உடலமைப்பு. துடிப்பான தோற்றம். யாரோ ஒருவனுடன் நெருங்கங்கிப் பழகியதால் கருத்தரித்து, கரு

கலைந்து, அறுந்த திரையாகத் தளர்ந்து அவரிடம் சிகிச்சைக்கு வந்தாள்.

டாக்டர் க்ரிப்பன் அவளைச் சீராக்கினார். அவளது ஓட்டமும், துள்ளலும், இமைகளின் பட்டாம்பூச்சிப் படபடப்பும் அவரைக் கவர்ந்தன. கோரா டர்னருக்கு ஓபரா பாடகியாக ஜொலிக்கவேண்டும் என்ற ஆசை. டாக்டர் அவளுக்கு இசைப்பயிற்சி அளிக்க ஏற்பாடு செய்தார்.

ஒரு முன்னிரவுப் பொழுதில் அவளை ஒரு நல்ல உணவு விடுதிக்கு அழைத்துச் சென்று ஒற்றை ரோஜாவை நீட்டி தனது காதலைத் தெரிவித்தார். கோரா நாணத்துடன் சம்மதித்தாள். திருமணம். தேனிலவு. சொர்க்கம்.

கொஞ்ச நாட்களுக்கு மட்டுமே சொர்க்கம்
நிலைத்தது. கோரா, பகட்டான வாழ்க்கையை
ஆதரித்தாள். அவள் அணிந்த உடைகளால் மற்ற
ஆண்களின் இதயத் துடிப்பு எகிறியது. ஸ்டார்
ஹோட்டல்கள், வி.ஐ.பிகளுடன் நட்பு, நடனம்
போன்றவை அவளைக் கவர்ந்தன.

டாக்டர் க்ரிப்பன் சாதாரண குடும்பத்தைச்
சேர்ந்தவர். கண்டிப்பான பெற்றோர்கள். கஷ்டப்பட்டுப்
படித்து மருத்துவரான க்ரிப்பன் எளிமையான
வாழ்க்கையை விரும்பியவர்.

கோராவின் நடவடிக்கைகள் அவருக்குப்
பிடிக்கவில்லை. என்றாலும், 'இளம் பெண். அனுபவிக்க
ஆசைப்படுகிறாள். அனுபவிக்கட்டுமே' என்று
கண்டுகொள்ளாமல் விட்டார்.

மூன்று வருடங்கள் கழித்து, லண்டனுக்கு
மனைவியுடன் அவர் இடம்பெயர்ந்தார். அவருடைய
ஹோமியோபதி கல்வித் தகுதி லண்டனில் டாக்டராகப்
பணியாற்ற அனுமதிக்கவில்லை. ஒரு மருந்து
கம்பெனியில் வேலை கிடைத்தது.

புதிய நகரம். புதிய சூழ்நிலை. மனைவி
மாறிவிடுவாள் என்று டாக்டர் நம்பினார். மாற்றங்கள்
நிகழ்ந்தன. அவை விபரீதமாக இருந்தன. லண்டனில்
கோரா செயற்கைச் சிகை அலங்காரங்கள், கவர்ச்சியான

ஆடைகள், ஜிகினா நகைகள் ஆகியவற்றுடன் சுற்றத் தொடங்கினாள். புது நண்பர்கள் பெருகினர்.

கிளப், பார்ட்டி, குடி, கூத்து! வீடு குப்பை மேடாக மாறியது.

1905-ம் ஆண்டு. பணி நிமித்தமாக, சில மாதங்கள் வெளிநாடு சென்று திரும்பினார் டாக்டர்.

கோரா அவரிடம், 'ப்ரூஸ் மில்லர் என்ற மேடைப் பாடகனைக் காதலிக்கிறேன்...' என்றாள்.

டாக்டர் நொறுங்கிப் போனார். ஆனாலும் மனைவியின் மீது இருந்த காதல் மாறவில்லை. அவள் மனதை மாற்றும் முயற்சியில் இறங்கினார். அவளை சந்தோஷப்படுத்த பணக்காரர்கள் வாழும் பகுதியில் வீடு ஒன்றை வாடகைக்கு எடுத்தார். வீடு வசதியாக அமைந்ததும், கோராவின் நண்பர்கள் அந்த வீட்டுக்கே வந்து குடித்துக் கும்மாளமிட்டார்கள்.

'கோரா.. என்ன இது?' என்று நொந்துபோய்க் கேட்டார், க்ரிப்பன்.

'கண்ணசைத்தாலே விரும்பியதை எல்லாம் கொண்டுதர இளைஞர்கள் காத்திருக்கின்றனர். கேள்விகேட்டால், ஒரேயடியாகப் போய்விடுவேன், ஜாக்கிரதை!' என்று மிரட்டினாள், கோரா.

நினைத்த நேரத்துக்கு, விரும்பிய ஆட்களுடன் வீட்டுக்கு வருவது, இஷ்டம்போல் ஆட்டம் போடுவது

என்பது அவள் வாடிக்கையானது. சமூகத்தில் குடும்ப மரியாதை கெட்டுப்போகும் என்று மனைவியின் அட்டகாசங்களைத் தட்டிக் கேட்கத் தயங்கினார், க்ரிப்பன்.

நிலைகுலைந்து போயிருந்த அவர் வாழ்வில், புதிய தென்றல் ஒன்று வீசத் தொடங்கியது.

அவர் பணிபுரிந்த நிறுவனத்தில், ஈதல் லே நேவ் என்னும் இளம் கன்னியை டாக்டர் க்ரிப்பன் சந்தித்தார். அமைதியான அழகு. அடக்கமான குணம். பெண்மையின் நளிணம் எல்லாமே அவளிடம் குடிக்கொண்டிருந்தன.

கோராவைப்போன்ற பிசாசுடனான வாழ்க்கையில் இதுபோன்ற தேவதையைச் சந்தித்தால்? திருமணம் ஆனவர் என்று தெரிந்திருந்தும், க்ரிப்பனின் கம்பீரமும், கண்ணியமும், பெருந்தன்மையும் ஈதலிடம் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தின.

இத்தனைக்கும் ஈதல் இருபதையே தொடாத இளம் கன்னி. அவளுடைய அன்பு அவருக்குப் பாலைவனப் பசுஞ்சோலை! தேன்மழைத் துளிகள்! விரைவிலேயே அவர்களுக்குள் நெருக்கம் ஏற்பட்டது. காதல் மலர்ந்தது.

விஷயம் கோராவின் காதுகளை எட்டியது. டாக்டரைப் பழிவாங்குவதுபோல, அவருடைய வங்கிக் கணக்கில் இருந்த தொகையை வழித்து எடுத்தாள். பரிதாபமான நிலைக்கு டாக்டர் தள்ளப்பட்டார்.

1910-ம் ஆண்டு ஜனவரி 31. நண்பர்கள் சிலரை விருந்துக்காக வீட்டுக்கு அழைத்திருந்தாள் கோரா. கேளிக்கைகள் முடிந்து விருந்தினர்கள் நள்ளிரவுக்கு மேல் புறப்பட்டுப் போனார்கள். அதுவே அவர்கள் அவளைக் கடைசியாகப் பார்த்த நாள்.

அதற்கடுத்த நாட்களில் ஊரில் நடந்த கேளிக்கைகளிலும், பார்ட்டிகளிலும் கோரா தென்படவில்லை. டாக்டரிடம் நண்பர்கள் விசாரித்தார்கள்.

"கோராவின் நெருங்கிய உறவினர் நோய்வாய்ப்பட்டிருக்கிறார். அவரைப் பார்க்க அமெரிக்காவுக்குப் போயிருக்கிறாள்" என்றார், க்ரிப்பன்.

சில நாட்களுக்குப் பின், 'சென்ற இடத்தில், கோராவுக்கு நிமோனியா' என்று தெரிவித்தார்.

1910 மார்ச் 24. கோராவின் நண்பர்களுக்கு, 'கோரா நேற்றிரவு இறந்து விட்டாள்' என்று டாக்டர் க்ரிப்பனிடமிருந்து ஒரு தந்தி வந்தது. இரண்டு நாட்களில், பத்திரிகைகளில் 'கோராவுக்குக் கண்ணீர் அஞ்சலி' என்றும் விளம்பரம் கொடுத்தார்.

மூன்று மாதங்கள் கழித்து, கோராவின் அமெரிக்க நண்பரான நாஷ் என்பவர் க்ரிப்பனைச் சந்தித்தார்.

"கலிஃபோர்னியாவில் விசாரித்தேன். கோரா இறந்ததாக எந்தச் செய்தியும் கேள்விப்படவில்லையே..?"

டாக்டர் அளித்த பதில்களில் நாஷ் திருப்தி அடையவில்லை. கோராவின் மரணத்தில் சந்தேகம் இருப்பதாக, ஸ்காட்லேண்ட் யார்டை அணுகினார்.

ஜூலை 8ம் தேதி ஸ்காட்லேண்ட் யார்டைச் சேர்ந்த துப்பறியும் அதிகாரி வால்டர் ட்யூ டாக்டரை விசாரித்தார்.

"கோரா இறந்ததற்கான மரணச் சான்றிதழ் இருக்கிறதா?" என்று கிடுக்கிப்பிடி போட்டார்.

"உண்மையைச் சொல்கிறேன். தன் காதலன் ப்ரூஸ் மில்லருடன் அவள் ஓடிப் போய்விட்டாள். வெளியே தெரிந்தால், குடும்பத்துக்கே அசிங்கம். அதனால் கோரா இறந்ததாகப் பொய் சொன்னேன்."

புன்னகையுடன் கைகுலுக்கிவிட்டு வால்டர் ட்யூ விடை பெற்றார். ஆனால், அன்றோடு டாக்டர் க்ரிப்பனின் நிம்மதி தொலைந்தது.

"கோரா இருந்தாலும் பிரச்னை, இல்லாவிட்டாலும் பிரச்னை. அவளது நண்பர்கள், போலீஸ் என்று யாராவது கேள்விகளால் துளைப்பார்கள். பேசாமல் அமெரிக்காவுக்குப் போவோம். அங்கே, அமைதியாக வாழலாம்" என்று ஈதலிடம் சொன்னார். ஈதல், மறுபேச்சு பேசாமல் அவருடன் கிளம்பத் தயாரானாள்.

யாருக்கும் சந்தேகம் வரக்கூடாது என்று, மீசையையும், மூக்குக் கண்ணாடியையும் எடுத்து விட்டு,

ராபின்ஸன் என்ற பெயரில் அவரும், அவருடைய
இளைய மகன்போல் ஆண் வேடத்தில் ஈதலும்
எஸ்.எஸ்.மான்ட்ரோஸ் கப்பலில் பயணம்
மேற்கொண்டதுதான் சிக்கலுக்கு வழிவகுத்தது.

அவர்களைக் கப்பலில் மடக்கி, "உங்கள்
இருவரையும் கைது செய்கிறேன்.. கோரா டர்னரின்
கொலைக்காக" என்று புன்னகை மாறாமலேயே
டிடெக்டிவ் ட்யூ கூறினார்.

க்ரிப்பன் மீது குற்றம் சுமத்தப்பட்டதுபோல்,
உண்மையிலேயே அவர் மனைவி கோரா
கொல்லப்பட்டாளா? அப்படியே இருந்தாலும், அந்தக்
குற்றத்தைச் செய்தது அவள் கணவன்தான் என்று
போலீஸ் நிச்சயித்தது எவ்வாறு?

அடுத்த இதழில் தொடரும்..

- குற்றம் தொடரும்

சுபா

குற்றம் 'புரிந்தவர்!'

ஜான் ஃபிலோ ராபின்ஸன் மற்றும் அவரது மகன் ஜான் என்ற பெயர்களில் பயணம் செய்து கொண்டிருந்த டாக்டர் க்ரிப்பனும், அவரது காதலி ஈதலும், நட்ட நடுப்பயணத்தில் கப்பலில் கைது செய்யப்பட்டனர்.

ஆர்வமும், பயமுமாய் மலையுச்சியிலிருந்து பாதாளத்தை நோக்கும் குழந்தையைப்போல், க்ரிப்பனின் மனம் முரண்களும், சிக்கல்களும் நிறைந்த தன் கடந்தகாலத்தைத் திரும்பிப் பார்க்க நேர்ந்தது.

'உங்கள் மனைவி காணாமல் போனது பற்றி விசாரித்துவிட்டுச் சென்ற சில நாட்களிலேயே, வேறு சில சந்தேகங்களைத் தெளிவுபடுத்திக் கொள்வதற்காக, உங்களைச் சந்திக்க வீடு தேடிப் போனேன். வீடு பூட்டியிருந்தது! அக்கம்பக்கத்தில் விசாரித்தேன். 'டாக்டரும், ஈதலும் லண்டனைவிட்டே போய்விட்டனர்..!' என்ற தகவல் கிடைத்தது. முதல் முறையாக உங்கள் மீது சந்தேகம் பிறந்தது...' என்றார், போலீஸ் அதிகாரி வால்டர் ட்யூ.

டாக்டரின் வீடு, தோட்டம் எல்லாவற்றையும் போலீஸ் படை சோதனை இட்டது. ஏறக்குறைய வீண்

சந்தேகம் என்ற தீர்மானத்துக்கு வந்துவிட்டார், ட்யூ. இறுதியாக குளிர் காய்வதற்கான கணப்பு நெருப்புக்குத் தேவையான கரியைச் சேமித்து வைக்கும் பாதாள அறையைச் சோதனையிடச் சென்றார். அங்கே தரையில், ஒரு கல் சமீபத்தில் பெயர்த்து எடுக்கப்பட்டு, மீண்டும் பொருத்தப்பட்டிருந்ததுபோல் தோன்றியது.

அதைத் தூக்கிப் பார்த்தபோது, போலீஸார் அதிர்ந்தனர். உருத்தெரியாமல் சிதைக்கப்பட்டு, புதைக்கப்பட்டிருந்த மனித உடல் ஒன்று கடும் துர்நாற்றத்துடன் வெளிப்பட்டது.

எலும்புகள் அற்ற, சதை, தோல், தலைமுடி போன்றவை மட்டுமே கொண்ட அழுகிப்போன சடலம் அது. ஒரு பைஜாமாவில் சுருட்டி வைக்கப்பட்டிருந்த அந்த மனித மிச்சத்தை மருத்துவப் பரிசோதனைக்கு அனுப்பினார்.

'ஆணா, பெண்ணா என்று சொல்ல முடியாத அளவு, எலும்புகள்கூட இல்லாமல் சிதைக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால், சற்றே பருமனான பெண்ணுடையதாக இருக்க வாய்ப்புள்ளது' என்றது மருத்துவ அறிக்கை.

டாக்டரின் காணாமல் போன மனைவி கோராவின் அங்க அடையாளங்களுடன் அந்த உடல் ஒத்துப் போகிறது என்று போலீஸ் முடிவுக்கு வந்தது.

'டாக்டர் க்ரிப்பனுக்கும், அவர் மனைவிக்கும் இடையே சுமுகமான உறவு இல்லை. மனைவியின்

நடத்தை சரியில்லை. கணவனுக்கு திடீரென்று ஓர் இளம் காதலி கிடைத்திருக்கிறாள். மனைவி காணாமல் போகிறாள். அவள் வெளிநாடு போயிருப்பதாகவும், பின்னர் இறந்துவிட்டதாகவும் கணவன் கூறுகிறான். சந்தேகப்பட்டு போலீஸ் விசாரித்தால், அதை மாற்றி வேறு கதை சொல்கிறான். காதலியையும் கூட்டிக் கொண்டு நாட்டை விட்டே தப்பி ஓடுகிறான்.

வால்டர் ட்யூ ஒவ்வொன்றாகக் கோத்துப்பார்த்தார். 'கோராவைக் கொன்று புதைத்தது டாக்டர் க்ரிப்பன்தான். அதற்கு அவரது காதலி துணை புரிந்திருக்கிறாள்..' என்ற முடிவுக்கு வந்தார்.

காவல்துறை அவர்களைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்கும் பணியில் இறங்கியது. டாக்டர் க்ரிப்பன் மற்றும் ஈதல் ஆகியோரது புகைப்படங்கள், அங்க அடையாளங்கள் ஆகியவற்றுடன் நாலா பக்கமும் செய்தி பரவியது. அந்த நாட்களில் விமானப்பயணம் அவ்வளவாக

ரசிக்கப்படவில்லை. எனவே ஐரோப்பா மற்றும் அமெரிக்காவின் முக்கிய நகரங்களுக்குச் செல்லும் கப்பல்களுக்கும் தகவல் கொடுக்கப்பட்டது.

போலீஸின் வலை தங்களைச் சுற்றி வெகு வேகமாகப் பின்னப்படுவதை அறியாத டாக்டர் க்ரிப்பன், பழைய நினைவுகளைப் புதைத்துவிட்டு, காதலியுடன் கைகோத்துக்கொண்டு, மாற்று அடையாளங்களுடன் நிம்மதியை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்தார்.

ஆனால் அந்த வயதான 'தந்தை' யும், பெண் சாயல்கொண்டிருந்த அவருடைய இளம் 'மகனும்', சந்தேகத்துடன் கவனிக்கப்பட்டார்கள். காரணம் காதலன் காதலி உறவுபோல் அவர்களிடையே நிலவிய நெருக்கம். போலீஸ் அனுப்பிய தகவல்கள், அடையாளங்கள் இவற்றைச் சரிபார்த்து, கப்பலின் கேப்டன் கென்டல் அவர்களுக்கு தந்தி கொடுத்துவிட்டார்.

விரைவு ஸ்டீமரில் துப்பறியும் அதிகாரி வால்டர் ட்யூ வந்து சேர்ந்துவிட்டார்.

கைது செய்யப்பட்ட டாக்டர் க்ரிப்பனையும், ஈதலையும் தனித்தனி அறைகளில் அடைத்து போலீஸார் வேறு கப்பலில் இங்கிலாந்துக்கு அழைத்து வந்தனர்.

பயணத்தின்போது ஒரே ஒரு முறை மட்டும், அவர்கள் இருவரும் சந்தித்துக்கொள்ள

அனுமதிக்கப்பட்டார்கள். கலங்கியிருந்த அவர்கள் கண்கள் கலந்தன. இருவர் கண்களிலும் காதல் வழிந்தது.

'இவ்வளவு நடந்த பின்பும் என்னை நீ இன்னும் நேசிக்கிறாயா ஈதல்?'

'என்ன நடந்தால் என்ன? உங்கள் மீது நான் கொண்ட காதல் என்றும் அழியாதது.'

இருவரது கண்களும் இவ்வாறு மௌன மொழியில் பேசிக்கொண்டன.

1910-ம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம், லண்டன் நீதிமன்றத்தில் அவர்கள் மீது கொலைக் குற்றம் சாட்டி, அவர்களுக்கு எதிராக வழக்குத் தொடர்ந்தது போலீஸ்.

போலீஸ் விசாரணையிலும் சரி, நீதிமன்றத்திலும் சரி, 'நான் குற்றமற்றவன்' என்றே வாதிட்டார் டாக்டர் க்ரிப்பன்.

'ஒருவேளை அந்தப் பிணம் எனக்கு முன்பு அந்த வீட்டில் இருந்தவர்களால் புதைக்கப்பட்டிருக்கலாம். அது என் மனைவியின் உடல் என்று எந்தவிதத்திலும் நிரூபிக்கப்படவில்லை..' என்று டாக்டர் கதறினார்.

ஆனால், சாட்சியங்களும், சந்தர்ப்பச் சூழ்நிலைகளும் டாக்டருக்கு எதிராகவே இருந்தன.

கோராவின் பழைய காதலன் ப்ரூஸ் மில்லர், அவள் தன்னுடன் எந்தத் தொடர்பும் வைத்திருக்கவே இல்லை என்று சாட்சி கூறினான்.

'மனைவி காணாமல் போனபின், டாக்டர் அவளைத் தேடவில்லை. அவள் எங்கிருக்கிறாள் என்று தெரிந்துகொள்ளக்கூட முயற்சி எடுக்கவில்லை. பிணம் சுற்றி வைக்கப்பட்டிருந்த பைஜாமாத்துணியில் இருக்கும் கடைப் பெயரை வைத்து விசாரித்தோம். அதே கடையிலிருந்து அதே போன்ற துணியில் தைக்கப்பட்ட உடையை டாக்டர் வாங்கியிருக்கிறார். விசாரணை தொடங்கியதும், டாக்டரும், ஈதலும் தங்கள் உண்மை அடையாளங்களை மறைத்து ஏன் ஊரை விட்டே ஓட வேண்டும்?' என்றது போலீஸ் தரப்பு. கூடுதலாக, 'இந்தக் கொலையில் டாக்டர் க்ரிப்பனுக்கு அவரது காதலி ஈதலும் உடந்தை' என்றும் போலீஸ் வாதிட்டது.

இது க்ரிப்பனை வெகுவாகக் கலக்கியது.

நீதிமன்றத்தில் தான் நிரபராதி என்று மறுபடி, மறுபடி கூறியதோடு நில்லாமல்.. தன் உயிர்க் காதலி ஈதலை இந்த வழக்கிலிருந்தும், பழியிலிருந்தும் முற்றிலுமாக விடுவிக்க வேண்டி, ஈதலுக்காக ஒரு சிறந்த வழக்கறிஞரை அவர் நியமித்தார்.

'டாக்டர் இந்தக் கொலையைச் செய்தாரா, இல்லையா என்பது வேறு விஷயம்! ஆனால், ஈதலுக்கு இதில் எந்தத் தொடர்பும் இல்லை. அவளுக்கு எதிரான

ஆதாரங்கள் எதுவும் முன்வைக்கப்படவில்லை. அவள் செய்த ஒரே குற்றம், தான் நேசித்த மனிதரின் சொல்பேச்சைக் கேட்டு, மாற்றுப் பெயரில் கப்பலில் பயணம் செய்தது மட்டுமே..!' என்று வாதிட்டார், ஈதலின் வழக்கறிஞர்.

இந்த விஷயத்தில் டாக்டர் க்ரிப்பன் வெற்றி பெற்றார். ஆம், வழக்கின் முடிவில், ஈதல் நிரபராதி என விடுவிக்கப்பட்டாள்.

ஆனால், 'டாக்டர் க்ரிப்பன் தன் மனைவியைக் கொலை செய்தது நிரூபணமாகியுள்ளது. அவருக்கு தூக்குத் தண்டனை விதிக்கப்படுகிறது' என்று தீர்ப்பளித்தது, நீதிமன்றம்.

கண் எதிரே நின்ற தனது மரணத்தைவிட, எந்தவிதப் பழியும், களங்கமும் இன்றி ஈதல் விடுதலையானதே டாக்டருக்கு நிறைவாக இருந்தது.

டாக்டர் சிறைச்சாலைக்குள் மரணத்தை எதிர்நோக்கிக் காத்திருந்தபோது, ஈதல் சிறைவாயிலில் அவர் நினைவிலேயே தங்கியிருந்தாள்.

உள்ளத்தை உருக்கும் கடிதங்கள் மூலம் அவர்கள் காதல் உயிர்ப்புடன் அங்கு உலவியது.

48 வயதில், க்ரிப்பனின் ஆயுள் முடிவுக்கு வந்தது. தூக்கு மேடைக்குப் போகும் தருணம் வந்தது. 'எனக்கு இந்த உலகில் கடவுள் அளித்த ஒரே ஆறுதல் ஈதல்

மட்டுமே, மரணத்தை முத்தமிடவிருக்கும் இந்தத் தருணத்தில் உலகுக்கு ஒன்றை தைரியமாகச் சொல்வேன். ஈதல் என்னைக் காதலிப்பதுபோல, எந்தக் காலத்திலும், வேறு எந்தப் பெண்ணும், வேறு எந்த ஆணையும் காதலிக்கவே முடியாது..' என்று சிறைக் காவலர்களிடம் கண்ணீருடன் கூறினார் அவர்.

'உங்கள் கடைசி ஆசை என்ன..?' என்று அவரிடம் கேட்கப்பட்டது.

'ஈதலின் புகைப்படங்களும், அவள் எழுதிய காதல் கடிதங்களும் என்னுடன் புதைக்கப்படவேண்டும்' என்றார், டாக்டர் க்ரிப்பன். 1910 நவம்பர் 23. தூக்குமேடை அந்தக் காதலனைக் காவுகொண்டது.

தன் இதயத்தின் ஆழத்தில் அவரை வைத்துப் பூஜித்து வந்த ஈதல், அவரது நினைவுடன் மட்டுமே வாழ்ந்தாள். 'ஒரு கண்ணியமான நல்ல மனிதரைத் தூக்கில் தொங்கவிட்டதற்காக, என் மனம் வருந்துகிறது' என்றான், தூக்குக் கயிற்றை முடிச்சிட்டவன்.

ஈதலின் புகைப்படங்களும், கடிதங்களும் அவர் உடலுடன் சேர்த்து அடக்கம் செய்யப்பட்டன. அங்கு அழியாக் காதலின் சின்னமாக ஒரு ரோஜாச் செடி நடப்பட்டது.

தன் இதயத்தின் ஆழத்தில் அவரை வைத்துப் பூஜித்து வந்த ஈதல், வேறொரு துணையை நாடாமல், தனிமையில் தன் வாழ்நாளாக் கழித்து மறைந்தாள்.

வழக்கு முடிந்து தீர்ப்பானாலும், ஒரு கேள்வி
இன்றுவரை குடைகிறது:

குற்றம் புரிந்தவர் யார்? அன்புக்காக ஏங்கி, தவறான
பெண்ணை நேசித்த, டாக்டர் க்ரிப்பனா அல்லது அவரது
இளகிய மனதைக் கறையானாய் அரித்துச் சிதைத்த
கோரா டர்னரா?

- குற்றம் தொடரும்

சுபா

குற்றம் 'புரிந்தவர்!'

மண்ணில் ஒரு மரண தேவதை..!

வருடம் 1873. தேதி மார்ச் 24.

இங்கிலாந்தில், துராம் சிறைச்சாலை. தூக்கு மேடை நோக்கி, 40 வயதான மேரி ஆன் காட்டன் (Mary Ann Cotton) கொண்டுவரப்பட்டாள். அவளுடைய கால்கள் நடுங்கின. கைகள் முகத்தில் அறைந்துகொண்டு கதறின.

'நான் நிரபராதி' என்ற அவளுடைய அலறல் அங்கு யாரையும் அசைக்கவில்லை. இத்தனைக்கும், சில நாட்களுக்கு முன்புதான் ஒரு குழந்தையைப் பிரசவித்தவள் அவள்.

யாருக்கும் எந்த இரக்கமும் பிறக்காத அளவு அப்படி என்ன குற்றம்தான் செய்தாள்?

சுரங்கப் பணியாளர் ஒருவருக்கு மகளாகப் பிறந்த மேரி, தன் ஒன்பதாவது வயதில் தந்தையை இழந்தாள். 16-வது வயதில் ஒரு பணக்கார வீட்டில் வேலைக்குச் சேர்ந்தாள். அப்போதே தேவாலயத்தில் பணிபுரிந்தவருக்கும் அவளுக்கும் தொடர்பு இருந்தது

என்று ஊர் பேசியது. மூன்றே ஆண்டுகளில் தேவோன் நகருக்கு இடம் பெயர்ந்தாள். 20-வது வயதில் வில்லியம் மொபரி என்ற தொழிலாளியைக் கைப்பிடித்தாள். மணவாழ்க்கை தொடங்கியது.

அவளுக்குப் பிறந்த ஐந்து குழந்தைகளும் அடுத்தடுத்து மரணத்தைத் தழுவின. பின்னர், சுந்தர்லான்ட் என்ற பகுதிக்குக் குடிபெயர்ந்த அவர்களுக்கு மேலும் மூன்று குழந்தைகள் பிறந்தனர். அவர்களும் இறந்தார்கள். கடைசியாக கணவன் மொபரியும் போய்ச் சேர்ந்தான்.

எல்லோருடைய மரணத்துக்கும் காரணம்- வயிற்றுக்கோளாறு.

ஆறுதலை நண்பர்களும், உறவினர்களும் வழங்க, மொபரியின் பேரில் எடுத்திருந்த ஆயுள் காப்பீட்டுத் தொகையாக 35 பவுண்ட்களை இன்ஷூரன்ஸ் கம்பெனி வழங்கியது.

அடுத்து மேரி, ஜியார்ஜ் வுட் என்ற பொறியாளரை மறுமணம் செய்து கொண்டாள். 14 மாதங்களில் கணவன் ஜியார்ஜும் இறந்துபோனான்.

தனித்து விடப்பட்ட மேரி, ஜேம்ஸ் ராபின்ஸன் என்பவரின் வீட்டில் வேலைக்குச் சேர்ந்தாள். ஜேம்ஸ் மனைவியை இழந்தவர். அவருக்கு மூன்று குழந்தைகள். விரைவிலேயே, மேரி கருத்தரித்தாள். அதனால் ஜேம்ஸ் ராபின்ஸன் அவளைத் திருமணம் செய்துகொண்டார். சில

நாட்களிலேயே, அவரது குழந்தைகளும் ஒருவரின் ஒருவராக இறந்தனர். அடுத்து, ராபின்ஸனுக்கும், மேரிக்கும் பிறந்த இரண்டு குழந்தைகளில் ஒன்றும் மரணமடைந்தது. இவர்களுடைய இறப்புக்குக் காரணம் - மீண்டும் வயிற்றுப்போக்கு.

குழந்தைகளை அடுத்தடுத்து இழந்த வேதனையில், ஜேம்ஸ் ராபின்ஸன் மேரியிடமிருந்து பிரிந்தார். உயிர் பிழைத்த அவருடைய மகள் இன்னொரு தம்பதிக்கு தத்து கொடுக்கப்பட்டாள்.

மேரி, தாய் வீட்டில் வசிக்கத் தொடங்கினாள். அவளுக்கு நர்ஸ் வேலை கிடைத்தது. 10 நாட்கள்கூட ஆகியிருக்காது. ஆரோக்கியத்துடன் இருந்த மேரியின் 54 வயதுத் தாய், திடீரென நோய்வாய்ப்பட்டு இறந்துபோனாள்.

அதன் பின்னர், இரு குழந்தைகளுக்குத் தகப்பனாயிருந்த ஓப்ரெட்ரிக் காட்டனுடன் மேரிக்கு தொடர்பு ஏற்பட்டது. மேரி மீண்டும் கருவுற்றாள். ஜேம்ஸ் ராபின்ஸனிடமிருந்து அவள் முறைப்படி விவாகரத்து பெறவில்லை என்று அறிந்திருந்தும், தன் குழந்தையைச் சும்மந்த காரணத்துக்காக, மேரியின் நான்காவது கணவனானான், ஓப்ரெட்ரிக். அவர்களுக்கு ராபர்ட் என்ற ஆண்குழந்தை பிறந்தது.

சில நாட்களிலேயே ஓப்ரெட்ரிக்கின் சகோதரி மார்கரட் இறந்துபோனாள். அதன்பின், ஓப்ரெட்ரிக் இறந்தான். மேரியின் மகன் ராபர்ட்டும், ஓப்ரெட்ரிக்கின் ஒரு குழந்தையும் அடுத்தடுத்து இறந்துபோனார்கள். சார்லஸ் என்ற ஓப்ரெட்ரிக்கின் மகன் மட்டும் மிச்சமிருந்தான். தன் ஆயுள் இன்னும் எத்தனை மாதங்களுக்கு என்று தெரியாத அந்தச் சிறுவன் மட்டும் மேரியுடன் வாழ்ந்தான்.

இந்தநிலையில், மேரி தன் முந்தைய காதலன் ஜோசப் நட்ராஸ் என்பவனுடன் தொடர்பைப் புதுப்பித்துக்கொண்டாள். ஆனால், அவளுடைய சபல மனம் ஓரிடத்தில் நிலைக்கவில்லை.

தான் செவிலியாகப் பணிபுரிந்த மருத்துவமனையில் அம்மை நோயால் தாக்கப்பட்ட ஜான் க்விக் என்ற அரசு அதிகாரிக்கு மேரி பணிவிடைகள் செய்தாள். அவர் குணமாகி டிஸ்சார்ஜ் ஆகிப்போன பின்னரும், அவர் மூலம் கர்ப்பம் தரிக்குமளவு நெருக்கமானாள்.

பழைய காதலன் ஜோசப் நட்ராஸ் கேள்விகள் கேட்டான். இன்னொரு சவப்பெட்டிக்கு வேலை வந்தது. இன்னொரு கல்லறைக்கு இடம் பார்க்க வேண்டியிருந்தது. ஆம், அவனும் விரைவிலேயே பரலோகம் போய்ச் சேர்ந்தான். மேரிக்கு 30 பவுண்டுகள் காப்பீட்டுத் தொகையாகக் கிடைத்தது.

அரசு அதிகாரி ஜான் க்விக்கைத் தன் புதிய துணையாக ஏற்று வாழ மேரி முடிவு செய்தபோது, கடைசியாகக் குறுக்கில் நின்றது, ஏழே வயதான சார்லஸ் மட்டுமே. ஏதோ ஒரு கருணையான தருணத்தில், அவனை அருகில் இருந்த சேவை மையத்தில் கொண்டுவிட முடிவு செய்தாள்.

சமூக சேவகர் தாமஸ் ரைலி என்பவர், வறுமை மற்றும் நோயில் வாடிய மக்களுக்கு உதவியாக, தங்கும் விடுதி, சுகாதார நிலையம் போன்றவற்றை நடத்தி வந்தார்.

'பணத்தட்டுப்பாடு. அதை சமாளிக்க, வீட்டின் ஒரு பகுதியை வாடகைக்குவிட விரும்புகிறேன். இவன் என் வளர்ப்பு மகன் சார்லஸ். உங்கள் விடுதியில்

சேர்த்துக்கொண்டு உதவ வேண்டும்...' என்று அவரிடம் கோரினாள், மேரி.

சேவை மையத்தை நடத்திவந்த ரைலி அவளை இரக்கத்துடன் பார்த்தார். 'மன்னியுங்கள். விடுதி நிரம்பி வழிகிறது. இடமில்லை, அம்மணி...' என்று அவளைத் திருப்பி அனுப்பிவிட்டார்.

சில நாட்கள் கழித்து, அவர் மேரியின் வீட்டைக் கடந்துபோக வேண்டியிருந்தது. கர்ப்பிணியாயிற்றே, நலம் விசாரிக்கலாம் என்று அவளது வீட்டுக்குச் சென்றார்.

'வளர்ப்பு மகன் எங்கே? விளையாடப் போயிருக்கிறானா..?' என்று அன்புடன் கேட்டார்.

மேரியின் முகத்தில் சோகம்!

'சார்லஸ் இறந்துவிட்டான்' என்றாள் மேரி வருத்தத்துடன்.

ரைலி திடுக்கிட்டார்.

'நான் பார்த்தபோது, சார்லஸ் ஆரோக்கியமாகத்தானே இருந்தான்..?'

'என்ன நேர்ந்ததோ? நிற்காத வயிற்றுப்போக்கு. அவனைக் காப்பாற்ற இயலவில்லை..' என்று மேரி கண்ணீர் சிந்தினாள்.

தன் அனுதாபங்களைத் தெரிவித்துவிட்டுப் புறப்பட்டார், ரைலி. ஆனால், நேராக காவல் நிலையத்துக்குச் சென்றார்.

'தன் வாழ்க்கைக்கு குறுக்கே நிற்கிறான் என்று வளர்ப்பு மகனை விடுதியில் சேர்க்க முயன்றாள். முடியவில்லை. சில நாட்களிலேயே, அவன் இறக்கிறான்! இதில் ஏதோ தப்பு நடந்திருக்கிறது' என்று மனதில் பட்டதைக் காவலர்களிடம் தெரிவித்தார்.

சார்லஸின் வயிற்று வலிக்கு சிகிச்சை அளித்த டாக்டர் கில்பர்னுக்கும் சார்லஸின் மரணச் செய்தி திடுக்கிடலாக இருந்தது.

புதைக்கப்பட்ட சிறுவனின் உடல் வெளியே எடுக்கப்பட்டது. தீவிரமான பிரேதப் பரிசோதனைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

சிறுவன் சார்லஸின் இதயம், கல்லீரல், சிறுநீரகம் ஆகியவற்றில் ஆர்ஸனிக் என்னும் கொடிய விஷத்தின் அறிகுறிகள் தென்படுவதாக பரிசோதனை முடிவுகள் அறிவித்தன.

காவல் துறையினர் மேரியின் கடந்த காலத்தை ஆராய்ந்தனர். மேரி சென்ற இடமெல்லாம், ஆட்டுக்குட்டிபோல் மரணமும் தொடர்ந்திருப்பதைக் கண்டு திடுக்கிட்டனர்.

மேரி கைது செய்யப்பட்டாள். சார்லஸை விஷமிட்டுக் கொன்ற குற்றத்துக்காக, அவள் மீது வழக்குத் தொடரப்பட்டது.

போதுமான மருத்துவர்களும், தரமான சிகிச்சைகளும், சுகாதாரமானச் சூழலும், அரசின் தீவிர கண்காணிப்பும் இல்லாத காலம். மேரியின் குடும்ப உறுப்பினர்களின் மரணங்கள், வயிற்றுக் கோளாறுகளின் காரணமாகவே ஏற்பட்டிருந்த போதும், சந்தேகம் எழாமலேயே மேரி தப்பித்து வந்திருந்தாள்.

பூச்சிக்கொல்லி மருந்துகளை வாங்கி வீடுகளில் வைப்பதும் அப்போதெல்லாம் இயல்பான நிகழ்வாகவே இருந்தது. தவிர, ஒரு நர்ஸாக பணிபுரிந்ததால், சந்தேகம் எழுப்பாமல் ஆர்ஸனிக்கை வாங்கவும் மேரியால் சுலபமாக முடிந்திருந்தது.

பூமிக்குக் கீழ், நிரந்தர உறக்கத்துக்குப் போயிருந்த பல உடல்கள் வெளியே கொண்டுவரப்பட்டு, மருத்துவ சோதனைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. முடிவுகள் மேரிக்கு எதிராக அமைந்தன.

'மேரிக்கு முதல் திருமணம் ஆன நேரத்திலிருந்து, கடந்த 20 ஆண்டுகளில், அவளுக்கு நெருக்கமான 21 பேர் ஒரேவிதமாக மரணமடைந்திருக்கின்றனர். காலமானவர்களின் ஆயுள் காப்பீட்டுத் தொகை எல்லாம் மேரிக்கு வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. மேரியின் மூன்றாவது கணவர் ஜேம்ஸ் ராபின்ஸன் காப்பீடு எடுக்க

மறுத்ததால்தான் உயிர் பிழைத்தார். நான்காவது கணவன் ஃப்ரெட்ரீக்கின் சகோதரி மார்கரட்டின் வங்கிக் கணக்கில் இருந்த பணமும் அவள் இறந்தபின், மேரிக்கு வழங்கப்பட்டது. தன் குழந்தைகள், பிறர் குழந்தைகள் என்றெல்லாம் பிரித்துப் பார்க்காமல், தன் சொகுசு வாழ்க்கைக்குத் தடையாக உள்ளவர்கள் என்று கருதியவர்களை எல்லாம் பயங்கரமான சுயநலத்துடன் மேரி விஷம் வைத்துக்கொன்றாள்' என்று காவல் துறை அடுக்கடுக்காக அவள் மீது குற்றம் சாட்டியது.

1873 மார்ச் 5. நீதிமன்றத்தில் மேரி ஆஜர்படுத்தப்பட்டபோது, அவளைக் காண மக்கள் திரளாகத் திரண்டார்கள். 'மரண தேவதை!' என பத்திரிகைகள் அவளை வர்ணித்தன.

வழக்கு விசாரணையின்போது, சார்லஸின் மரணத்துக்கு முன் மருந்துக் கடையில் மேரி, ஆர்ஸனிக் என்ற விஷத்தை வாங்கியதற்கான ஆதாரத்தை முன்வைத்தது போலீஸ்.

'மூட்டைப் பூச்சிகளை ஒழித்துக்கட்ட வாங்கிய பூச்சிக்கொல்லி அது..' என்று மேரி வாதிட்டாள். 'கர்ப்பமாயிருக்கிறேன். கருணை காட்டுங்கள்..' என்று கதறினாள்.

அவளது கதறல் நீதிமன்றத்தில் எந்த பாதிப்பையும் ஏற்படுத்தவில்லை. அவள் தரப்பில் சாட்சி சொல்லவும் யாரும் முன்வரவில்லை.

நீதிபதி, அவளுக்கு மரண தண்டனை விதித்துத் தீர்ப்பளித்தார்.

சிறையிலிருந்தபோது, பத்திரிகைகளுக்கு தான் நிரபராதி என்று மேரி கடிதத்துக்கு மேல் கடிதமாக எழுதிப் போட்டாள். யாரும் பொருட்படுத்தவில்லை.

சிறையிலேயே அழகான ஒரு பெண் குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தாள். அந்தக் குழந்தை ஒரு தம்பதியருக்கு தத்து கொடுக்கப்பட்டது.

இறுதியில்... தூக்குமேடையில், வெள்ளைத் துணி கொண்டு அவள் முகம் மூடப்பட்டது. கழுத்தில் சுருக்குக் கயிறு மாட்டப்பட்டது. தூக்குமேடை அவளை இரக்கமின்றி காவுகொண்டது.

உயிர்களைப் பேண வேண்டிய பெரும் பொறுப்பு உள்ள ஒரு செவிலி இரக்கமற்ற தொடர் கொலைகாரியாக இங்கிலாந்தின் குற்றப்பக்கங்களில் பதிவாகிவிட்டாள்.

- குற்றம் தொடரும்

சுபா

குற்றம் 'புரிந்தவர்!'

தப்பித்தால் தப்பில்லை..!

பொற்கோயிலில் நடந்த தாக்குதலுக்காக சீக்கிய மெய்க்காப்பாளரால் இந்திரா காந்தி படுகொலை செய்யப்பட்டார். சீக்கியர்களுக்கு எதிரான வன்முறை வெடித்தது. இதை எதிர்த்து, பஞ்சாபில் சீக்கிய போராட்டக் குழுக்கள் பெருகின. முதல்வர் பியான்ட் சிங்கை, 'காங்கிரஸின் கைக்கூலி' என விமர்சித்தன.

இந்தப் பின்னணியில், 1995. ஆகஸ்ட் 31. மாலை ஐந்து மணி. சண்டிகரில், பஞ்சாப் தலைமைச் செயலகம். அன்றைய பணிகள் முடிந்து, முதலமைச்சர் பியான்ட் சிங் புறப்பட்டார்.

போலீஸ் ஆபீஸர் திலாவர் சிங் பாபர், குண்டு துளைக்க முடியாத காரின் கதவைத் திறந்து பிடித்தார். முதல்வர் காருக்குள் அடியெடுத்து வைத்த நேரம், பெரும் சப்தத்துடன் பாதுகாப்பு ஆபீஸர் திலாவர் சிங் மனித வெடிகுண்டாக வெடித்தார். முதலமைச்சரும் இன்னும் 17 பேரும் சம்பவ இடத்திலேயே கொல்லப்பட்டனர்.

பாபர் கல்சா இன்டர்நேஷனல் என்ற சீக்கிய போராட்டக் குழுவைச் சேர்ந்த ஐக்தர் சிங் ஹவாரா என்பவனே இந்த மனித குண்டுவெடிப்புக்கு முழுவதுமாகத் திட்டமிட்டுத் தந்தவன். ஹவாரா, வெடிகுண்டு விஞ்ஞா னத்தில் பயிற்சி பெற்றிருந்தவன். திலாவர் மனித வெடிகுண்டாகச் செயல்படுவதற்கான பெல்ட்டைத் தயாரித்தவன். இந்தச் சதியில் உடந்தையாக இருந்த பியோரா, தாரா ஆகியோரும் பிடிபட்டனர்.

முதல்வர் கொல்லப்பட்டு, நான்கு மாதங்கள் கழித்து, ஜிலந்தரில் ஹவாரா கைது செய்யப்பட்டான். அவனையும் சேர்த்து இன்னும் ஒன்பது பேர் மீது செக்ஷன் 302, 120-பி ஆகியவற்றின் கீழ் குற்றம் சுமத்தப்பட்டு, வழக்கு தொடரப்பட்டது. ஹவாரா, புரைல் சிறைச்சாலையில் அடைக்கப்பட்டான்.

சிறையில் இருந்தபடியே தீவிரவாதிகளுக்குத் திட்டங்கள் தீட்டிக் கொடுத்தான் ஹாவாரா. 1997. பட்டிண்டாவில் ரயிலில் பாம் வெடித்தது. 38 பயணிகள் உயிர் இழந்தார்கள். பஞ்சாபில் உள்ளூர்த் தீவிரவாதிகளை உக்கிரமாக எதிர்த்தவர் கம்யூனிஸ்ட் தலைவர் ஹர்பஜின் சிங். அவரும் கொல்லப்பட்டார்.

சிறைப்பட்டிருக்க ஹவாரா விரும்பவில்லை. தோழர்கள் இனிப்புகளில் ஒளித்துவைத்து, கொண்டுவந்த வெடிமருந்துகளைப் பயன்படுத்தி, சிறைச்சாலையின் சுவரைத் தகர்க்க முயற்சி செய்தான். இயலவில்லை.

அடுத்து, சிறைச்சாலையின் சமையலறையிலிருந்து ஒரு சுரங்கம் வெட்டி, தப்பிக்க முனைந்தான். கடைசி நிமிடத்தில் பிடிபட்டான்.

1998. மே மாதம். அமெரிக்காவின் புலனாய்வுப் பிரிவான சி.ஐ.ஏ ஒரு முக்கிய ரகசியத்தைப் பகிர்ந்துகொண்டது.

'சண்டிகரிலிருந்து செய்யப்பட்ட சில தொலைபேசி உரையாடல்களைக் குறுக்கிட்டதில், பஞ்சாப் முதல்வர் கொலை வழக்கில் சிறைப்பட்டவர்கள் வசம் பல கிலோ கிராம் வெடிமருந்துப் பொருட்கள் இருப்பதாகத் தெரிகிறது...'

குறிப்பிட்ட சிறை அறைகளில் தேடியதில், அதேபோல் வெடிமருந்துகள் கண்டெடுக்கப்பட்டன. உரிய நேரத்தில் கிடைத்த எச்சரிக்கையால், பேராபத்து ஒன்று தவிர்க்கப்பட்டது. 2003, ஆகஸ்ட். புலனாய்வுத் துறை தலைமை அதிகாரி, பஞ்சாப் அரசாங்கத்துக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினார்.

'சிறையில் ஜக்தர் சிங் ஹவாரா மாபெரும் சதித் திட்டத்தில் ஈடுபட்டிருப்பதாகத் தகவல்கள் கிடைத்துள்ளன. ஆனால், அந்தச் சதிவேலை என்ன என்று குறிப்பிடும் அளவு விவரங்கள் கிடைக்கவில்லை. கவனமாயிருக்கவும்.'

காவல் துறை அதிகாரிகள் அவசரமாகக் கூடினர். பேசினர். 'ஹவாராவும் அவன் தோழர்களும் எப்போதும் உற்சாகமாகக் காணப்படுகிறார்கள். மற்றபடி வித்தியாசமாக எதுவும் தெரியவில்லை. சதி என்னவென்று தெரியாமல் என்ன செய்வது? 100 வருடங்களுக்கு முன் புதைக்கப்பட்ட பிணத்தைப் பற்றி விசாரணை நடத்தச் சொல்வதுபோல் இருக்கிறது...' என்று ஒரு போலீஸ் அதிகாரி குறிப்பிட்டார்.

எல்லோருக்கும் வேறு முக்கிய வேலைகள் இருந்ததால், புலனாய்வுத் துறையின் எச்சரிக்கை கிடப்பில் போடப்பட்டது.

2004. ஜனவரி 21. அதிகாலை. மொத்தம் நான்கு கண்காணிப்புக் கோபுரங்கள் கொண்ட புரைல் சிறைச்சாலையில் ஹவாராவைக் காணவில்லை. அவனுடன் அடைக்கப்பட்டிருந்த பரம்ஜித் சிங் பியோரா, ஜக்தர் சிங் தாரா மற்றும், தயாசிங் என்ற ஒரு கொலைக் கைதியும் காணாமல் போயிருந்தனர்.

அவர்களுடைய சிறை அறையின் தரையில் எட்டடி ஆழத்துக்கு மாபெரும் பள்ளம் வெட்டப்பட்டிருந்தது.

அதற்குள் இறங்கிப் பார்த்தால், பூமிக்கடியில் 108 அடி நீ.....ளச் சுரங்கம்!

அந்தச் சுரங்கப் பாதையின் வழியே தவழ்ந்து போனால், அரண்கள் போன்ற சிறைச்சாலையின் இரு பெரும் சுவர்களைத் தாண்டி வெளியேறும் இடம் வந்தது. அந்தப் பெரும் சுவர்களுக்கு இடையில், இரண்டு உயரமான கண்காணிப்பு கோபுரங்கள். அங்கே எப்போதும் பணியில் இருக்கும் ஆயுதம் ஏந்திய காவலர்கள். வேடிக்கை என்னவென்றால், கண்காணிப்பு கோபுரத்திலிருந்து 10 மீட்டர் தொலைவில் சுரங்கத்திலிருந்து வெளியேறும் இடம். அது கைதிகள் பயிற்சிகள் செய்யும் பரந்த மைதானம்.

சுரங்கத்திலிருந்து அங்கே வெளிப்பட்டு, அங்கிருந்து கிட்டத்தட்ட 60 அடி தொலைவில் இருந்த வெளிச்சுவர் வரை யார் கண்ணிலும் படாமல் ஓடி, 12 அடி உயர பாதுகாப்புச் சுவரில் ஏறி, நால்வரும் இருளில் கலந்திருந்தார்கள்.

விஷயம் வெடிகுண்டாய் வெடித்தது. 'ஸ்பூனையும், அலுமினியத் தட்டையும் வைத்து, எட்டடி ஆழமும், 110 அடி நீளமும் கொண்ட சுரங்கத்தைக் குடைய முடியுமா? ஆயுதங்களே இல்லாமல், ஒலியே எழுப்பாமல் இப்படியொரு பாதாளச் சுரங்கத்தைக் குடைவது சாத்தியமா? தோண்டி எடுத்த மண்ணை சட்டைப் பாக் கெட்டிலா மறைத்து எடுத்துப் போனார்கள்?' என்று கேள்விகள் வீசப்பட்டன.

பத்திரிகையாளர்களையும் கேள்விகளையும் சந்திக்க முடியாமல் சிவந்துபோன முகங்களுடன் சிறை அதிகாரிகள் திணறினர்.

ஒவ்வொன்றாக, உண்மை வெளிப்பட்டது. ஹவாரா, தன் சிறை அறையில் தரையில் பல மாதங்களாகத் தோண்டப்பட்ட சதுரத்தின் மீது படுக்கையை விரித்து அதை மறைத்து வந்திருக்கிறான். பூமியைத் தோண்டும்போது ஒலி வெளியே கேட்காமல் இருக்க, தொலைக்காட்சியின் ஒலியை உரக்க வைத்திருக்கிறான். உடற்பயிற்சி செய்யும் அறையிலிருந்து இருபுறமும் எடைகளை மாட்டும் இரும்புக் கம்பியை எடுத்து வந்து, தோண்டுவதற்கு ஆயுதமாகப் பயன்படுத்தியிருக்கிறார்கள். தோண்டி எடுக்கப்பட்ட மண்ணை கக்கூஸில் கரைத்திருக்கிறார்கள். டர்பன் துணிகளை முறுக்கி கயிறுகளாகப் பயன்படுத்தி சுவரில் ஏறியிருக்கிறார்கள்.

சிறைச்சாலையில் நடத்தப்பட்ட ஆய்வுகள், பல திடுக்கிடும் தகவல்களை வெளிப்படுத்தின. அபாயகரமான தீவிரவாத இயக்கத்தைச் சேர்ந்த மூன்று பேரும், சாதாரண கைதிகள் போல ஒரே அறையில் ஒன்றாக இருப்பதற்கு அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தனர். தொலைக்காட்சி, மொபைல் போன் என்று எல்லா வசதிகளும் அவர்களிடம் இருந்தன. பாகிஸ்தான் உளவாளி, அபித் மெஹ்மூத்கூட ஹவாராவை அடிக்கடி சந்தித்ததாக ரெக்கார்டுகள் சொல்லின.

சுரங்கத்துக்கான மாதிரி வரைபடம்...

அடுத்த வருடம் மே மாதம் 22-ம் தேதி. இரவு 8.15. டெல்லியில் லிபர்ட்டி என்ற தியேட்டரில், இருக்கைக்குக் கீழே வைத்த குண்டு வெடித்தது. 20 நிமிடங்கள் கழித்து, டெல்லி சத்யம் தியேட்டரில் டாய்லெட்டில் குண்டு வெடித்தது. இருவர் இறந்தனர். 60-க்கும் மேற்பட்டோர் படுகாயமடைந்தனர்.

ஒன்பது நாட்கள் கழித்து, பல்வீந்தர் சிங், மற்றும் ஜிகன்னாத் யாதவ் என்ற இருவரின் செல்போன் அழைப்புகளை வைத்து டெல்லி போலீஸ் அவர்களைக் கைது செய்தது. தியேட்டர் குண்டு வெடிப்புக்குப் பின், ஹவாராவால் பயிற்சி கொடுக்கப்பட்ட நான்கு நபர்கள் செயல்பட்டது தெரியவந்தது. கைப்பற்றப்பட்ட செல்போன்களில் கிடைத்த எல்லா உரையாடல்களும் கேட்கப்பட்டன. தேடப்பட்டவர்களில் வதாவா என்பவன் ஹவாராவைத் தொடர்புகொண்டான். "எனக்குப் பாதுகாப்பான இடம் வேண்டும்."

'நீ பாட்டியாலாவுக்கு வா" உறுதி தந்தது,
ஹவாராவின் குரல்.

பாட்டியாலாவில் காத்திருந்த ஹவாராவை டெல்லி
போலீஸ் சுற்றி வளைத்தது.

இந்தியாவில் நடைமுறையில் இருக்கும் விசித்திரமான
சட்டப்பிரிவுகளின் காரணமாக, கடைசி நிமிடத்தில்
அவனுடைய மரண தண்டனை ஆயுள் தண்டனையாக
மாற்றப்பட்டது. தற்போது, டெல்லி திஹார் சிறையில்
ஆயுள்கைதியாக காலத்தை நகர்த்துகிறான், ஹவாரா.

- குற்றம் தொடரும்

சுபா

குற்றம் 'புரிந்தவர்!'

நாயுடன் நடந்தால், நமனுடன் சந்திப்பு..!

நவம்பர் 15. 1997. இங்கிலாந்து. தேவோன் நகரத்தின் புறநகர்ப் பகுதியான எக்ஸ்விக்.

பள்ளி மாணவி கேத் புஷெல், பக்கத்து வீட்டு நாயுடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்தாள்.

'என்னடா, வாக் போகணுமா?' என்று நாயை முத்தமிட்டுவிட்டு, தன் அப்பாவிடம் ஓடினாள். 'அப்பா, டாகியோட வாக் போறேன்.'

"இருட்டறதுக்குள்ள வந்துரு" என்றார், அவளுடைய அப்பா, ஜெரேமி.

"20 நிமிஷத்துல வீட்டுல இருப்பேன்."

நாயை இழுத்துக்கொண்டு கேத் வீட்டைவிட்டு வெளிப்பட்டாள். 20 நிமிடங்கள், 40 நிமிடங்களாயின. 80 நிமிடங்களாயின. இரண்டு மணி நேரம் ஆனது. கேத் திரும்பி வரவில்லை. அவள் அப்பாவுக்குக் கவலை வந்தது. பக்கத்து வீட்டில் விசாரித்தார். நாய் இருந்தது.

மகளைக் காணவில்லை. பயம் வந்தது. போலீஸை அழைத்தார்.

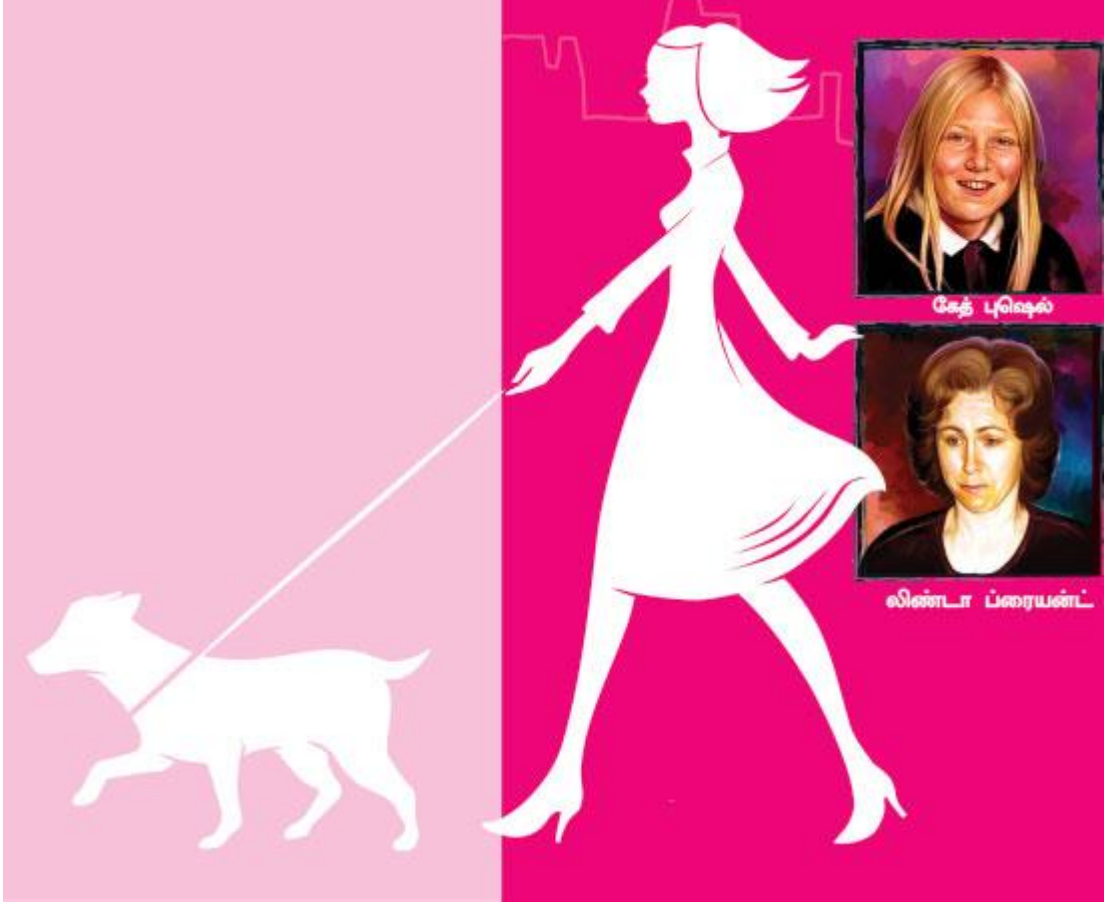
அவருடைய வீட்டிலிருந்து 1,000 அடி தொலைவில் புதருக்குப் பின்னால், இரவு ஏழரை மணியளவில் கேத்தின் உடல் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. அவளுடைய தொண்டை மிகக் கூர்மையான ஆயுதத்தால் வெட்டப்பட்டிருந்தது. அவளுடைய உடைகள் அதிகம் கலைக்கப்படாமல் இருந்தன.

போலீஸ் வாகனங்கள் குவிந்தன. 100-க்கும் மேற்பட்ட போலீஸ்காரர்கள் விசாரணையைத் தொடங்கினர்.

எந்தத் தவறும் செய்திருக்க முடியாத 14 வயதுச் சிறுமியை குரூரமான முறையில் ஒருவன் கொன்று போட்டுவிட்டுத் தப்பித்தது, பொதுமக்களை திடுக்கிட வைத்தது.

"ரத்தம் தோய்ந்த உடைகளுடன் ஒருவன் ஓடியதைப் பார்த்தேன்" என்று ஒரு மூதாட்டி சொன்னார். வேறு சிலரும் அதையே சொன்னார்கள். ஆனால், யாராலும் தெளிவான அடையாளங்கள் கொடுக்க முடியவில்லை.

"கொலை செய்தவன் உறுதியானவனாக இருக்க வேண்டும். கேத்தைத் திமிறவிடாமல் பின்னாலிருந்து பிடித்துக்கொண்டு கழுத்தை வெட்டியிருக்கிறான்" என்றார், உடலை ஆராய்ந்த போலீஸ் அதிகாரி.

எந்தவித முன்னேற்றமும் இல்லாமல் போலீஸ் தவித்தபோது, கரோல் எவரெட் என்ற பெண்மணி போலீஸைத் தேடிவந்தாள்.

"நான் சொல்வதை நம்புவது கடினம். கேத் கொலை செய்யப்பட்ட தினத்துக்கு முன்தினம். நடு ராத்திரியில் மூச்சுத் திணறி விழித்துக்கொண்டேன். என் தொண்டையில் ஒரு கத்தியின் கூரான முனை அழுத்திப் பதிந்திருப்பதுபோல உணர்ந்தேன். அது கொடும் கனவு. கனவில் நான் பார்த்த மனிதன், ஒரு சிறுமியைத் தாக்கினான். சிறுமிக்கு நீளமான, கூந்தல் இருந்தது. மறுநாள் அதேபோன்ற ஒரு கொலை நடந்திருப்பது எனக்குத் திடுக்கிடலாக இருக்கிறது."

எந்தத் துப்பும், அடையாளமும் கிடைக்காமல் திணறிக் கொண்டிருந்த போலீஸ், இந்தக் கனவை ஒதுக்க முடியாமல் தவித்தது.

'அவனுடைய அடையாளங்கள்?'

'20 வயது இருக்கலாம். உறுதியான உடலமைப்பு. அகலமான தோள்கள். சராசரியான உயரம். நினைவில் இருந்ததை வைத்து அவன் முகத்தை வரைந்திருக்கிறேன்...' என்று ஒரு கோட்டோவியத்தை கரோல் கொடுத்தாள்.

"என் அமானுஷ்ய சக்திகள் கொண்டு மேலும் சில விவரங்கள் தருகிறேன். வாகனங்கள் திருடி, போலீஸிடம் அவன் சிக்கியிருக்கலாம். பெயர் 'எம்' என்ற எழுத்தில் தொடங்கக்கூடும். நகரத்தை ஒட்டி ஓடும் எக்ஸ் நதியின் அருகாமையில்தான் அவனுடைய குடியிருப்பு இருக்க வேண்டும்."

'அவன் எப்போதும் ஏதோ யோசனையில் இருப்பவன். சோம்பேறி. கட்டுப்பாடுகள் பிடிக்காது. அமைதியில்லாத குடும்பப் பின்னணி. பெற்றோர் சண்டை போட்டுப் பிரிந்திருப்பார்கள். அம்மாவின் ஆதிக்கத்தில் வாழ்பவன். காதலிகளால் நிராகரிக்கப்பட்டவன். யாரிடமும் மரியாதை காட்டத் தெரியாது. கட்டடத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கக் கூடும். அயர்லாந்துடன் தொடர்புள்ளவன் என்றும் தோன்றுகிறது."

அந்த ஓவியத்தை கேத்தின் பெற்றோர், கேத்துக்கு நெருக்கமானவர்கள், அந்தப் பகுதியில் வசித்தவர்கள் ஆகியோரிடம் காட்டி விசாரித்தார்கள். நகரம் முழுவதும் கேத்தின் போஸ்டர்கள் கொலைகாரனைப் பற்றி துப்பு கொடுக்கச் சொல்லிக் கெஞ்சின. பயனுள்ள துப்பு கொடுப்பவருக்கு 20,000 பவுண்டுகளை பரிசளிக்க லண்டனைச் சேர்ந்த ஒரு வணிகர் முன்வந்தார். குற்றவாளி பிடிபட்டால், கூடுதலாக 5,000 பவுண்டு பரிசளிப்பதாக ஒரு தேசிய நாளிதழ் அறிவித்தது. 11 மாதங்கள் கழித்து, 1998. அக்டோபர் 20.

கான்வால் என்ற இடத்தில் லிண்டா ப்ரையன்ட் என்ற நடுத்தர வயதுப் பெண்மணி தன்னுடைய நாயை வாக் அழைத்துப் போனாள். விரைவிலேயே, ஒரு சுற்றுலாப் பயணியால் புதரில் அவளுடைய உடல் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது.

போலீஸ் சம்பவ இடத்துக்கு விரைந்தது. முதுகு, கழுத்து, தொண்டை என்று பல பகுதிகளில் லிண்டா கத்தியால் குத்தப்பட்டிருந்தாள். அவள் கடைசிவரை தன் உயிருக்காகப் போராடியிருக்கிறாள் என்பது தெரிந்தது.

லிண்டா இரண்டு மகள்களின் தாய். அவள் உடல் கண்டெடுக்கப்படுவதற்கு ஒரு மணி நேரத்துக்கு முன்பு, லிண்டா யாரோ ஒருவனுடன் பேசிக்கொண்டிருந்ததைப் பார்த்தவர்கள் இருந்தனர். அவர்கள் கொடுத்த அடையாளங்களை போலீஸ் செய்தியாளர்களிடம் தெரிவித்தது. ஆனால், லிண்டாவைக் கொலை

செய்தவனோ, கொலை ஆயுதமோ கடைசிவரை
கிடைக்கவில்லை.

கரோல் உடனடியாக காவல் துறையைத்
தொடர்புகொண்டாள். 'கேத் புஷெலைக் கொலை
செய்தவனே இந்த முறையும் தாக்கியிருக்கிறான்..
அவனுக்கு சர்ச் குறித்தும், மதம் குறித்தும் சில
அழுத்தமான நம்பிக்கைகள் இருப்பதாகத் தோன்றுகிறது.
சர்ச் அல்லது இடுகாடு அருகில் இதேபோன்ற
இன்னொரு தாக்குதல் நிகழும் என்று என் உள்ளுணர்வு
சொல்கிறது" என்றாள்.

ஓர் உள்ளுணர்வை நம்பி அறிவிப்புகள்
வெளியிட்டால், சமூகத்தில் தேவையற்ற பீதி கிளம்பும்
என்று கருதியதால், போலீஸ் அறிவிக்காமல் தவிர்த்தது.
போலீஸிடம் கரோல் வேறொரு கனவையும்
பகிர்ந்துகொண்டாள்.

'மூன்று வாரங்களுக்கு முன் கேத் போன்ற சிறுமி என்
கனவில் வந்தாள். அவளைக் கொலை செய்தவன்
தலையில் முக்காடு போட்டிருந்தான் என்று குறிப்பால்
உணர்த்தினாள். சிவப்பும், நீலமும் கலந்த ஸ்கார்ஃப் அது..
அவன் ஓட்டிவந்த கார், சிவப்பு நிறம்."

"கொலையாளியின் நெருக்கமான உறவினர்கள்
அவனைப் பாதுகாப்பதற்காக விஷயத்தை வெளியில்
சொல்லாமல் இருந்தீர்களேயானால், மேற்கொண்டு
கொலைகள் நடக்கக் கூடாது என்பதற்காகவாவது

அவனைக் காட்டிக் கொடுங்கள்..' என்று கேத்தின் குடும்பத்தினர், தொலைக்காட்சிகளில் உருக உருக கோரிக்கை வைத்தனர்.

இன்னும் இரண்டு வருடங்கள் போயின. ஜூலை, 2000.

கார்மன் பாக்ஸ்வெல் என்ற 46 வயதுப் பெண்மணி அவசரமாக போலீஸை அழைத்தாள். அவள் உடைகள் வியர்வையில் தொப்பலாக நனைந்திருந்தன. கிலியில் மூச்சிரைக்கப் பேசினாள்.

'என் அல்சேஷன் நாய் டாப்ஸியுடன் வாக் போனேன். நீல நிற வால்வோ காரிலிருந்து ஒருவன் இறங்கினான். கையில் கூர்மையான கத்தியுடன் என்னைத் தொடர ஆரம்பித்தான். 'ஐயோ, என்னைக் கொல்லப் போகிறான்..!' என்று, அச்சத்துடன் நாயுடன் வேகமாக நடந்தேன். அவனும் அதே வேகத்தில் என்னைப் பின்தொடர்ந்தான். டாப்ஸி, ஆபத்தை உணர்ந்துவிட்டது. அவனைப் பார்த்து ஆக்ரோஷமாகக் குரைத்தது. அவன் மீது பாயவும் தயாராக இருந்தது. கத்தியால் டாப்ஸியின் கழுத்தையும் சீவிவிட்டு, என்னையும் வெட்டுவான் என்று பயந்தேன். ஆனால், டாப்ஸியின் ஆக்ரோஷம் கண்டு அவன் சட்டென்று திரும்பி விலகிவிட்டான். என்னுடைய டாப்ஸி இல்லாதிருந்தால், இந்நேரம் பிணமாகியிருப்பேன்..'

'அவன் எப்படியிருந்தான்..?'

'சருமம் வெள்ளை நிறம். 40 வயது. அடர்பச்சையில் பேன்ட். நீல பனியன்.'

போலீஸ் அதிகாரிகள் குவிந்தனர். ஹெலிகாப்டர் வைத்து அந்தப் பிரதேசமே சல்லடை போட்டு தேடப்பட்டது. ஆனால், அவள் குறிப்பிட்ட நபரோ, காரோ கிடைக்கவில்லை.

பின்னணியில், இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கரோல் குறிப்பிட்டதுபோல், ஓர் இடுகாடு இருந்தது மட்டுமே போலீஸுக்கு வியப்பாயிருந்தது.

நூற்றுக்கணக்கான அதிகாரிகள் கேத்தின் கொலை வழக்கில் ஈடுபட்டனர். 5,000 கைரேகைகள் ஒப்பிடப்பட்டன. சம்பவ இடத்தில் கிடைத்த தடயங்களை வைத்து டி.என்.ஏ பரிசோதனைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. சந்தேகத்தின் பேரில் பலர் கைது செய்யப்பட்டு, விடுவிக்கப்பட்டார்கள். கிட்டத்தட்ட 12 வருடங்கள் கழித்து கேத் கொல்லப்பட்ட அதே பகுதிக்கு ஆவிகளைத் தொடர்புகொள்ளக்கூடிய ஊடகர்கள் சிலர் அழைத்துவரப்பட்டனர். கேத் நாயுடன் நடந்த அதேபோன்ற மாலைப் பொழுதில், அதே பாதையில் அவர்கள் நடந்தனர். தங்களுக்கு ஏற்படும் உணர்வுகளை உரக்கச் சொன்னார்கள்.

'ஆல்கஹால் வாசம் வீசுகிறது. இதோ இங்கே நாய் மோப்பம் பிடித்துக்கொண்டு நிற்கிறது..' என்றாள், ஒருத்தி.

'யாரோ என்னைப் பின்தொடர்கிறான்..' என்றான், அடுத்தவன்.

'அசுத்தமான உடைகள் அணிந்திருக்கிறான். மனநலம் சரியில்லாதவன்..' என்றாள் மூன்றாமவள்.

'கேத்தைவிட ஓரடியாவது உயரம் அதிகம். திடீரென்று பின்னாலிருந்து அவளை வலுவாகப் பற்றுகிறான்..'

'இளம் வயதில் அவனுக்கு நெருக்கமான யாரையோ நாய்க்கடிக்கு பலி கொடுத்தவன்..'

'கேத்தின் கழுத்தில் வெட்டியதும், அவளை அப்படியே கிடத்திவிட்டு, தப்பித்து ஓடுகிறான்..'

'ஆனால், அவன் முகம் தெரியவில்லை..'

அந்த ஊடகர்களாலும் கேத் வழக்கில் எந்த முன்னேற்றமும் இல்லை.

கனவில் குறிப்புகள் கிடைக்கப்பெறுபவர். ஆவிகளுடன் பேசும் ஊடகர்கள். தடயங்களை வைத்துக் குற்றவாளிகளைக் கண்டுபிடிக்கும் காவலர்கள். இவ்வளவு பேர் முயன்றும், இன்றுவரை கேத் புஷெலின் கொலையாளி யார் என்று அறுதியிட்டுச் சொல்ல இயலவில்லை என்பதே நிதர்சனம்.

- குற்றம் தொடரும்

21

சுபா

குற்றம் 'புரிந்தவர்!'

வாழ்விலும், சாவிலும் ஒன்றாக..!

அமெரிக்கா. டல்லாஸ் நகரம். 1929.

போனி எலிஸபெத் பார்க்கருக்கு 18 வயது. காண்பவரை மயக்கும் அழகு. ஒரு மாலை நேரத்தில் தோழியின் வீட்டில் நடந்த விருந்தில், கிளைட் பர்ப்ரோவைச் சந்தித்தாள். அவனைப் பார்த்த கணத்திலேயே இதயத்தில் பட்டாம்பூச்சிகள் சிறகடித்தன. அறிமுகங்கள் முடிந்தன.

"பள்ளி நண்பன் ராயைக் காதலித்தேன். 16 வயதிலேயே எங்கள் கல்யாணம் முடிந்தது. ராய் திருடன். ஏமாற்றுக்காரன். குடிகாரன். என் மீது வன்முறை காட்டத் தயங்காதவன். திருட்டுக் குற்றத்தில் மாட்டி, இப்போது சிறையில் இருக்கிறான். கணவன் உயிரோடிருந்தும் விதவைபோல் உணர்கிறேன்" என்றாள், போனி.

கிளைட் வசீகரமாகப் புன்னகைத்தான். "விவசாயியின் மகன் நான். கிதார் மற்றும் சாக்ஸஃபோனை இசைக்கத் தெரியும். இசையில் பெரும் விருப்பம்" என்றான்.

போனி அவனை ஏக்கத்துடன் பார்த்தாள். "ஐயோ, என்னுடைய கனவும் சினிமாவில் பாடகியாக அறியப்பட வேண்டும் என்பதே." மனம்விட்டுப் பேசினார்கள். மது அருந்தினார்கள். விருந்து முடிந்தபோது, 20 வயது கிளைடும், 18 வயது போனியும் பருவம் விரித்த காதல் வலையில் விழுந்திருந்தார்கள்.

நெருங்கிப் பழகத் துவங்கியதும் தான், இசை தவிர, கிளைடின் இன்னொரு ஆர்வம் சொகுசுக் கார்களைத் திருடுவது என்று போனிக்குப் புரிந்தது. ஆனாலும் அது அவள் காதலை மாற்றவில்லை.

முதல் முறையாக போனியின் வீட்டுக்கு கிளைட் வந்த அதே இரவில் திருட்டுக் குற்றத்துக்காக கைது செய்யப்பட்டான். அவனுக்கு இரண்டு ஆண்டு சிறைத் தண்டனை வழங்கப்பட்டது. கிளைடின் மீது கொண்டிருந்த மோகத்தால் போனி, அவன் சிறையில் இருந்து தப்பிக்க உதவினாள். வெளியே வந்த கிளைட் மீண்டும் திருட்டில் ஈடுபட்டான். போலீஸில் பிடிபட்டான். இந்த முறை அவனுக்கு 14 வருட சிறை வாசம்.

ஈஸ்தம் சிறைச்சாலை கொடுமைகளுக்குப் பெயர்போனது. கிளைடுக்கு உடல்ரீதியாகவும், மனரீதியாகவும் பலவிதமான கொடுமைகள் இழைக்கப்பட்டன. அந்த நரகத்திலிருந்து எப்படியாவது விடுதலை ஆகத் துடித்தான்.

சக கைதி ஒருவனுடைய உதவியுடன் தன் கால் விரல்களைத் துண்டித்துக்கொண்டான். காயத்தைக் காரணம் காட்டி, பரோலில் வெளியே செல்ல அனுமதிக்கப்பட்டான்.

திருட்டு அவர்களுடைய முழுநேரத் தொழிலானது. கிளைடின் நண்பன் ஜோன்ஸ், சகோதரன் பக், அவன் மனைவி ஆகியோரும் காதலர்களின் கொள்ளைக் கூட்டணியில் இணைந்தனர்.

நவீன துப்பாக்கிகள், புதுமையான ஆயுதங்கள் பலவற்றை வாங்கினார்கள். திருட்டுக் கார்களில் பயணம்

செய்தார்கள். ஊருக்குள்ளிருந்த கசாப்புக் கடைகள் முதல் நகைக் கடைகள் வரை, ஊருக்கு வெளியே உணவு விடுதிகள் முதல் பெட்ரோல் பங்குகள் வரை அவர்களது தாக்குதல்களுக்கு ஆளாயின. திருடும் தொகை குறைவாக இருந்ததால், அடிக்கடி குற்றத்தில் ஈடுபட வேண்டியிருந்தது. தங்கள் பெயர்களையும், அடையாளங்களையும் அடிக்கடி மாற்றிக் கொண்டனர்.

ஒரு சமயம், போலீஸிலிருந்து தப்பித்தபின், பிணைக்கைதியாகக் கடத்திச்சென்றவனை விடுவித்தபோது, அவன் வீடு திரும்பத் தேவையான பணத்தைக் கொடுத்தனுப்பினான் கிளைட்.

ஒரு சமயம் அவர்கள் மிசெரி என்ற இடத்தில் ஒரு பாழ்வீட்டில் ஒளிந்திருந்தனர். இரவுகளில் குடித்துக் கும்மாளமிட்டு, அவர்கள் போட்ட இரைச்சல்கள் குறித்து, போலீஸுக்குப் புகார் போனது.

அந்தப் பகுதியை போலீஸ் முற்றுகையிட்டபோது, போனி மிரண்டான். மீண்டும் சிறைக்குச் செல்ல வேண்டியிருக்குமோ என்ற பயம் அவனைச் செலுத்தியது. காவலர்களைச் சுட்டுவிட்டுத் தப்பிக்கலாம் என்று

நண்பன் ஜோன்ஸ் ஆரம்பித்து வைக்க, கிளைட் முதன்முறையாக வன்முறையில் இறங்கினான். நடந்த துப்பாக்கிச் சூட்டில் ஓர் அதிகாரி இறந்தார். இன்னொரு காவலர் காயப்பட்டார். காரில் தப்பிக்கும்போது, போனியும் தன் பங்குக்கு, ரைஃபிளை இயக்க, வேறோர் அதிகாரி படுகாயமடைந்தார்.

அவர்கள் பதுங்கியிருந்த இடத்தை போலீஸ் ஆராய்ந்தது. ஆயுதங்கள், பரோல் அனுமதிக்கடிதம், போனியின் காதல் கவிதைகள், ஒரு கிதார், தவிர கழுவப்படாத ஒரு ஃபிலிம் ரோல் ஆகியவை அங்கு கண்டெடுக்கப்பட்டன.

'போலீஸிடமிருந்து அந்த கிடாரை மட்டும் திரும்ப வாங்கிவிடு..' என்று கிளைட் தன் அம்மாவிடம் சொன்னான். ஆனால், போலீஸ் அதைத் தர மறுத்துவிட்டது. ஃபிலிம் ரோல் பிரின்ட் போடப்பட்டது.

போனியும், கிளைடும் துப்பாக்கிகளை வைத்து விளையாட்டாக எடுத்துக்கொண்ட பல புகைப்படங்கள் கிடைத்தன. ஒரு படத்தில் காதலர்கள் ஹாலிவுட் ஸ்டைலில் மிக அழுத்தமாக முத்தமிட்டுக் கொண்டிருந்தனர். போலீஸுக்குப் போக்குக் காட்டும் இவர்களைப் பற்றி சுவாரசியமான செய்திகளை ஆவலுடன் படித்து வந்தனர், மக்கள்.

சிறைச்சாலைக்குச் செல்ல சற்றும் விரும்பாததால், எங்கே மடக்கப்பட்டாலும், எதிரில் இருப்பவர்களைக் கொலை செய்துவிட்டு தப்பிப்பதே கிளைடின் புதிய குறிக்கோளானது. ஒரு கொள்ளையின்போது, கிளைடால் கொல்லப்பட்ட ஓர் இளம் அதிகாரிக்கு மறுவாரம் திருமணம் நடக்கவிருந்தது. மணமகள், திருமண உடையில் கண்ணீருடன் அவருடைய இறுதிச் சடங்கில் கலந்துகொண்டாள். இந்தச் செய்தி மக்களின் மனதில் பெரும் கொந்தளிப்பை ஏற்படுத்தியது. போனி, கிளைட் ஆகியோர் தண்டிக்கப்பட வேண்டியவர்கள் என்று அனைவரும் குரல் கொடுத்தனர். கண்காணிப்பு தீவிரமானது. உணவுப் பொருட்களைக் கொள்ளையடித்து உண்டு, பாழடைந்த கட்டடங்களிலும், காடுகளிலும், வெட்டவெளிகளிலும் அவர்கள் வசிக்கத் தொடங்கினார்கள்.

போனி, கிளைட் இருவருமே தங்கள் குடும்பத்தின் மீதும் பாசம்கொண்டிருந்தார்கள். அவ்வப்போது சொந்த ஊருக்கு வரும்போது, அவர்கள் வீட்டைக் கடந்து கார் வேகமாகச் செல்லும். காருக்குள்ளிருந்து ஒரு பாட்டில் வெளியே வீசப்படும். பாட்டிலில், ஒரு காகிதத்தில் ஊருக்கு வெளியே எங்கே அவர்களைச் சந்திக்க வேண்டும் என்ற விவரம் இருக்கும். இருவரின் பெற்றோரும் சங்கேத முறையில் தகவலைப் பரிமாறிக்கொள்வார்கள். குறிப்பிட்ட இடத்தில் காதலர்களைச் சந்திப்பார்கள். கொள்ளையடித்த பணத்தில் அவர்களுடைய செலவுக்கும் கொடுக்கப்படும்.

போனியோ, கிளைடோ காயப்பட்டு வந்தபோதெல்லாம் குடும்பத்தினர் மருத்துவ உதவிகள் வழங்கினர். பிற்பாடு, கிளைடின் குடும்ப உறுப்பினர்கள் பலரும் குற்றவாளிகளுக்குத் துணைபோனதற்காகச் சிறைவாசம் அனுபவிக்க வேண்டியிருந்தது.

1933. ஜூன் மாதம். வெலிங்டன் பகுதியில் மலைப்பாதையில் விரைந்துகொண்டிருந்த கார், திடீரென கட்டுப்பாடு இழந்து, ஒரு பள்ளத்தில் பாய்ந்தது.

வண்டியைச் செலுத்தி வந்த கிளைடும், மற்றவர்களும் வெளியே தூக்கி எறியப்பட்டனர். ஆனால், தீப்பற்றி எரிந்த காருக்குள் போனி மட்டும் மாட்டிக்கொண்டாள். அங்கிருந்த விவசாயிகள் தீயுடன் போராடி போனியைக் காப்பாற்றினர். உடலெங்கும் தீக்காயங்களுடன், ஆபத்தான நிலையில் இருந்த அவளுக்கு அடைக்கலம் கொடுத்தார்கள். விரைவிலேயே அவர்களுக்கும் சந்தேகம் எழுந்தது. போலீஸுக்குத் தகவல் போயிற்று.

போலீஸ் வந்தபோது, கண்மூடித்தனமாக சுட்டுக் கொண்டே அங்கிருந்து அவர்கள் எப்படியோ தப்பினார்கள். ஆனால் துப்பாக்கிச் சண்டையில், கிளைட் ஒருவனைத் தவிர மற்றவர்கள் அனைவரும் மோசமாக அடிபட்டார்கள். உடல் வெந்து, உயிருக்குப் போராடிக்கொண்டிருந்த போனிக்கு முறையான சிகிச்சை அளிக்க இயலாமல் தவித்தான், கிளைடு. அவர்கள் சரியாகச் சாப்பிட்டோ, தூங்கியோ பல நாட்கள் ஆகியிருந்த நிலையில்...

ஓரிடத்தில் உணவுக்காகக் காரை நிறுத்தினார்கள். அடுத்த கணம், போலீஸ் படை, அவர்களைச் சூழ்ந்து கொண்டு சுடத் தொடங்கியது. கிளைடின் நண்பன் அந்த இடத்திலேயே கொல்லப்பட்டான். கிளைடின் சகோதரன் பக் பிடிப்பட்டான். அவனும் சில நாட்களில் மருத்துவமனையில் இறந்துபோனான். சிகிச்சைக்குப் பின் உயிர் பிழைத்த அவன் மனைவி சிறைத் தண்டனை பெற்றாள்.

ஆனால் அந்தத் தாக்குதலின்போது, நடைப்பிணமாக இருந்த உயிர்க் காதலி போனியை மட்டும் எப்படியோ காப்பாற்றிக் கூட்டிக்கொண்டு, கிளைட் காரில் தப்பித்துச் சென்றான்.

போனியின் பொருட்டு ஒரு மருத்துவரை ஏற்பாடு செய்யச் சொல்லி நண்பன் ஒருவனிடம் கேட்டுக்கொண்டான், கிளைட். இதை அறிந்ததும், போலீஸ் அவர்களுக்கு வலை விரித்தது.

1934. மே 23. காலை மணி 09.15.

லூஸியானா மாநில நெடுஞ்சாலையில் தான் திருடிய சொகுசுக் காரை ஓட்டி வந்தான் கிளைட்.

நெடுஞ்சாலையின் ஓரத்தில், அந்த நண்பனின் தந்தை காத்திருந்தார். காரை நிறுத்திக் கண்ணாடியை இறக்கினான்.

அடுத்த கணம், புதர்களின் பின்னால் ஒளிந்திருந்த காவல் துறையினரின் இயந்திரத் துப்பாக்கிகள் இடைவிடாது இயங்கின. காதலன் சுடப்பட்டதும் போனி கதறினாள். துப்பாக்கிகள் அவளை நோக்கித் திரும்பின.

காரெங்கும் பொத்தல்களிட்டு, கிளைடின் உடலில் 17 தோட்டாக்களும், போனியின் உடலில் 26 தோட்டாக்களும் பாய்ந்தன.

இளம் வயதில் சினிமா ஆசை வந்தபோது, தன் தோழிகளிடம், 'என்னுடைய பெயரை நிச்சயம் செய்தித்தாள்களில் பார்ப்பீர்கள்...' என்று போனி சொல்வது உண்டு. ஆசைப்பட்டபடி, தலைப்புச் செய்திகளில் காதலனுடன் அவள் இடம்பெற்றாள். ஆனால், பாடகியாகவோ, நடிகையாகவோ அல்ல. கொலைகாரியாக.

போனி மிக ஆவலுடன் வாசித்த சினிமா பத்திரிகைகள் அவர்கள் திருடிய கார்களில் பல முறை கண்டெடுக்கப்பட்டன. இறுதியாக கிளைடும், போனியும் உயிரைவிட்ட காரில், துப்பாக்கிகளுடன், கிளைட் பர்ரோவின் சாக்ஸஃபோனும் கண்டெடுக்கப்பட்டது.

காதலர்களை அருகருகே அடக்கம் செய்வதற்கு,
போனியின் தாய் கடுமையாக எதிர்ப்பு தெரிவித்தாள்.
இன்பத்திலும் துன்பத்திலும் இணை பிரியாது வாழ்ந்து,
இணைந்தே பல கொலை கொள்ளைகளில்
ஈடுபட்டவர்களின் இறுதிச் சடங்குகள் மட்டும்
தனித்தனியே நடந்தன.

- குற்றம் தொடரும்

சுபா

குற்றம் 'புரிந்தவர்!'

அட்லான்டாவின் கறுப்பு தினங்கள்..!

அட்லான்டாவில் மோசமான நேரம் 1979-ல் தொடங்கிய, இரண்டு ஆண்டுகள். நண்பர்களைப் பார்க்கச் சென்று திரும்பாதவர்கள், விளையாடச் சென்று திரும்பாதவர்கள் என்று 24 ஆண் குழந்தைகள், 2 பெண் குழந்தைகள் மாயமாய் மறைந்து போயினர்.

தீவிரமாக ஆராய்ந்ததில், சில ஒற்றுமைகள் புலப்பட்டன. அனைவரும் கறுப்பர் இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். ஏழு முதல் பதினான்கு வயதுக்கு உட்பட்டவர்கள். சில வாரங்கள் கழித்து, புதர்களிலோ, நதிகளிலோ அவர்கள், பிணமாகவே கண்டெடுக்கப்பட்டார்கள். பெரும்பாலானவர்கள் கழுத்து நெரிபட்டு, கொலையாகி இறந்திருந்தனர்.

எதிர்க்கும் திறனற்ற வயதினரை யாரோ ஒருவன் பின்புறத்திலிருந்து தாக்கி கழுத்தை நெரித்துக் கொன்றுவிடுகிறான் என்று காவல் துறை யூகித்தது.

கறுப்பர் இன மக்களிடையே பீதி பரவியது. மாலை மங்கியதும், தெருக்களும், பொது இடங்களும்

வெறிச்சிட்டன. பெற்றோர்கள், குழந்தைகளை வீட்டுக்குள்ளேயே அடைத்து வைத்தார்கள். மக்கள் இரவு முழுக்க ரோந்து வரத் தொடங்கினார்கள்.

காவல் துறை பல சிறப்புக் குழுக்களை நியமித்து, கண்காணிப்பையும், பாதுகாப்பையும் அதிகரித்தது. சந்தேகத்தின் பேரில் பலரைத் தீவிரமாக விசாரித்தது. திணிமியும் களத்தில் இறங்கியது.

கொலையுண்டவர்களிடம் பணமோ, பொருளோ கொள்ளையடிக்கப்படவில்லை; பெண் குழந்தைகள் பாலியல் வன்முறைக்கு ஆளாகவில்லை. பின்னர் கொலைகளுக்கு என்னதான் காரணம்?

'ஒருவேளை இது நிறவெறி பிடித்த வெள்ளையர் கூட்டம் ஒன்றின் வெறியாட்டமா அல்லது எவனாவது சைக்கோவின் வேலையா?' என்று FBI-யும் தலையைப் பிய்த்துக்கொண்டது.

பொதுவாக இரு கொலைகளுக்கிடையில் மூன்றுவார இடைவெளி இருப்பது கவனிக்கப்பட்டது. கொலையாளி, மூன்று வாரத்துக்கு ஒருமுறை அட்லான்டாவுக்குள் நுழைந்து, குற்றம் புரிந்துவிட்டு தப்பித்துப் போகிறானோ?

அட்லான்டாவுக்குள் நுழைவதற்கும், வெளியேறுவதற்கும் பயன்பட்ட பாலம்

தெற்குப்பகுதியில் இருந்தது. அதை ரகசியமாகக் கண்காணிக்க ஏற்பாடானது.

இந்தப் பின்னணியில்..

1981. மே 22. இரவு.

பாலத்தின் மறைவில், வழக்கம்போல் போலீஸ் அதிகாரிகள் பதுங்கியிருந்தனர். திடீரென நதியில் 'தொபுகடர்' என ஏதோ ஒன்று விழுந்த சப்தம் கேட்டது.

'என்ன நடக்கக் கூடாது என்று பயந்தோமோ, அந்த விபரீதம் நடந்து விட்டது..' என்று போலீஸ்காரர்கள் திடுக்கிட் டார்கள். இரண்டு போலீஸ்காரர்கள் உடனே நீரில் பாய்ந்து தேட ஆரம்பித்தார்கள்.

தண்ணீரில் சத்தம் கேட்ட அதே நேரத்தில் பாலத்தைக் கடந்துசென்ற வாகனம், ஓர் அதிகாரியால் பின்தொடரப்பட்டது. மடக்கப்பட்டது.

அந்த வாகனத்தில் வெள்ளைக்காரன் ஒருவனை எதிர்பார்த்திருந்தது, போலீஸ். அவன் கறுப்பு இனத்தைச் சேர்ந்தவன் என்பது அவர்களைக் குழப்பியது.

'உன் பெயர்?'

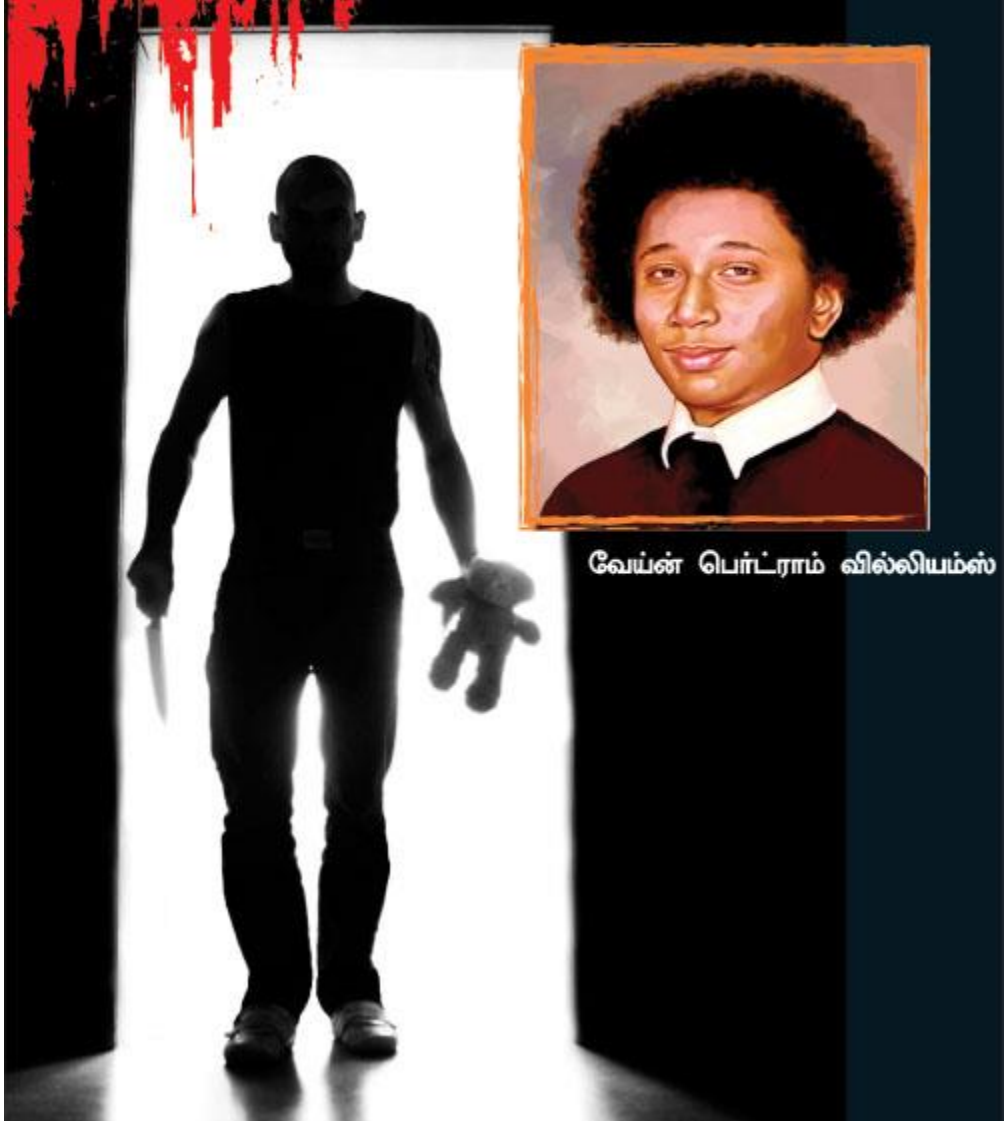
'வேய்ன் பெர்ட்ராம் வில்லியம்ஸ்.'

'வயது?'

'23.'

'எங்கே போய்விட்டு வருகிறாய்..?'

'ரேடியோவில் அறிவிப்பாளராக வேண்டும் என்பது என் கனவு. அது தொடர்பாக என்னைச் சந்திக்க விரும்பி ஒரு பெண்மணி போன் செய்தாள். அவளைச் சந்திக்கப் போனேன்.'

'அவள் முகவரி என்ன..?'

வில்லியம்ஸ் முகவரியைச் சொன்னான். ஆனால், 'அந்த முகவரியை நீங்கள் தேடுவது வீண். என்னாலேயே

கண்டுபிடிக்க முடியாமல் திரும்பிக்கொண்டிருக்கிறேன்' என்றும் சொன்னான்.

அதிகாரிகளுக்குச் சந்தேகம் வலுத்தது. அவனைக் கைது செய்தார்கள்.

மறுநாள் நதியில் 27 வயது நத்தேனியல் கார்ட்டர் என்பவனின் பிணம் கண்டெடுக்கப்பட்டது. இரண்டு நாட்களுக்குப் பின் அதே நதியில் ரே பைனி என்னும் இன்னோர் இளைஞனின் சடலமும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. இருவரும் கறுப்பர் இனம். இருவரும் கழுத்து நெரிக்கப்பட்டு, கொல்லப்பட்டு நதியில் வீசப்பட்டிருந்தனர்.

அதுவரை குழந்தைகளை மட்டுமே குறிவைத்துக்கொண்டிருந்த கொலையாளி, முதல் முறையாகப் பெரியவர்களையும் வேட்டையாடத் தொடங்கியிருந்தான்.

கைதான வில்லியம்ஸ் மீது சந்தேகம் கூடுவதற்கு, போலீஸுக்குக் காரணம் இருந்தது.

தனது காரின் ரேடியோவில் உரிய அலைவரிசையைத் தேடிப்பிடித்து, காவல் துறையினர் ஓயர்லெஸில் தங்களுக்குள் பரிமாறிக்கொள்ளும் குற்றம் மற்றும் விபத்து போன்ற பரபரப்பான நிகழ்வுகளைப் பற்றிய செய்திகளை உடனுக்குடன் அறிந்துகொள்ளும் வித்தை அவனுக்குத் தெரிந்திருந்தது.

உடனடியாக சம்பவ இடத்துக்குச் சென்று, செய்தி சேகரிப்பான். போட்டோக்கள் எடுத்து, அவற்றைப் பத்திரிகைகளுக்கும், தொலைக்காட்சிகளுக்கும் நல்ல விலைக்கு விற்பான்.

சில சமயம் போலீஸையே அவன் முந்திக்கொள்வான். தவிர, தன்னை ஒரு காவல் துறை அதிகாரியாக அறிவித்து ஆள்மாறாட்டம் செய்த குற்றத்துக்காக ஒருமுறை தண்டனையும் அவனுக்குக் கிடைத்திருந்தது.

மடக்கப்பட்ட அவனுடைய காரில் சில நூல் இழைகள் கண்டெடுக்கப்பட்டன. அவை கொலையுண்ட கார்ட்டர் மற்றும் பைனியின் ஆடைகளில் இருந்த நூலிழைகளை ஒத்திருந்தன. அதையே ஆதாரமாகக் காட்டி, காவல் துறை அந்த இருவரின் கொலைக்காக 1981 ஜூன் மாதத்தில் வில்லியம்ஸைக் குற்றவாளிக் கூண்டில் ஏற்றியது.

வில்லியம்ஸின் பெற்றோர் பள்ளி ஆசிரியர்களாகப் பணிபுரிந்து, ஓய்வு பெற்றவர்கள். தங்கள் மகன் குற்றமற்றவன் என்று அவர்கள் கதறினார்கள்.

வில்லியம்ஸ் கொலை செய்ததைப் பார்த்த நேரடி சாட்சிகள் எதுவும் இல்லை. நூலிழைகள் என்பதெல்லாம் வலுவற்ற ஆதாரம் என்று அரசு வழக்கறிஞர் தயங்கினார்.

'கறுப்பர்களில் பலவீனமானவர்களைத் தீர்த்துக்கட்டி, தனது இனத்தைத் தூய்மைப்படுத்தும்

நோக்கத்துடனேயே, வில்லியம்ஸ் இந்த இரண்டு
கொலைகளைச் செய்தான் என்ற சோகையான
காரணத்தைக் கூறியது, காவல் துறை.

வில்லியம்ஸ் தரப்பில் ஆல்வின் பைண்டர் என்ற
புகழ் பெற்ற வழக்கறிஞர் களம் இறங்கினார். காவல்
துறையினர் முன்வைத்த பலவீனமான ஆதாரத்தையும்,
பிராசிக்யூட்டரின் வாதத்தையும் எடுத்த எடுப்பிலிருந்தே
அவர் கிழி, கிழி என்று கிழிக்கத் தொடங்கினார்.

தான் விடுதலை செய்யப்படுவதற்கான சூழ்நிலை
உருவாவதை உணர்ந்தான், வில்லியம்ஸ்.

'காவல் துறையினர் உள்நோக்கத்துடன் நிரபராதியான
என்னை இதில் சிக்க வைத்திருக்கிறார்கள். இவர்கள்
சார்பாக வாதிடும் அரசு வழக்கறிஞர் ஒரு முட்டாள்
என்று நீதிமன்றத்திலேயே கொக்கரித்தான்.

கார்ட்டர் மற்றும் பைனி ஆகியோரின் கொலைகளை
மட்டும் வைத்து, வில்லியம்ஸைக் குற்றவாளி என
நிரூபிப்பது இயலாத காரியம் என்பதை காவல்
துறையினர் உணர்ந்தனர்.

சிறுவர் சிறுமியர்களின் கொலைகளுக்கும் இவனே
பொறுப்பாளி என அறிவித்து, அதற்கான ஆதாரங்களை
நீதிமன்றத்தில் சமர்ப்பித்தாலொழிய வில்லியம்ஸுக்குத்
தண்டனை பெற்றுத்தர இயலாது என்ற நிலை.

முக்கியமான சில ஆதாரங்களைத் திரட்டி, கோர்ட்டில் சமர்ப்பிக்க கால அவகாசம் தேவை என்று அரசுத் தரப்பு வழக்கறிஞர் நீதிமன்றத்திடம் கோரினார்.

வில்லியம்ஸின் எதிர்ப்பை மீறி அந்தக் கோரிக்கையை நீதிமன்றம் ஏற்றுக்கொண்டது.

அதையடுத்து காவல் துறையினர் தனிப்படைகள் அமைத்தனர். நூற்றுக்கணக்கான பெற்றோரையும், குழந்தைகளையும் விசாரித்து, குழந்தைகள் கொலையுண்டது தொடர்பான ஆதாரங்களைத் திரட்டத் தொடங்கினர்.

போலீஸை இந்த முறை அதிர்ஷ்டதேவதை அணைத்தாள்.

'நான் தெருவில் விளையாடிக்கொண்டு இருந்தபோது, வில்லியம்ஸ் என்னைத் தகாத முறையில் தொட்டு, உடலைத் தடவினான். அவனிடமிருந்து தப்பியோடினேன் என்று ஒரு 15 வயதுச் சிறுவன் முதன்முதலாக வாய் திறந்தான்.

'பிணமாகக் கண்டெடுக்கப்பட்ட லூபி என்னும் 14 வயதுச் சிறுவனுடன் வில்லியம்ஸை பார்க்கக்கூடாத நிலையில் பார்த்தேன் என்று இன்னொருவன் உறுதியாகக் கூறினான். கொலையுண்ட பல சிறுவர்களுடன் வில்லியம்ஸைப் பார்த்ததாகச் சொன்னவர்களின் எண்ணிக்கை தொடர்ந்து அதிகரித்தது.

'நான் ஒரு காலத்தில், இந்த நகரத்தின் மேயராகலாம். ஏன், நான் இப்போது ஒரு கொலைகாரனாகக்கூட இருக்கலாம்' என்று வில்லியம்ஸ் ஒருமுறை தனக்கு எழுதியதை நினைவு கூர்ந்தான், அவனுடைய நண்பன் ஒருவன்.

காவல் துறைக்குத் தெம்பு கூடியது. புதிய சாட்சிகள், அவனது குற்றப் பின்னணி குறித்த புதிய ஆதாரங்கள் இவற்றை நீதிமன்றத்துக்குக் கொண்டுவந்தது. 'வில்லியம்ஸ் தொடர்கொலைகள் செய்பவன்' என ஆணித்தரமாக வாதிட்டது.

சாட்சியாக வந்த குழந்தைகளை வில்லியம்ஸின் வழக்கறிஞர் அதட்டி, மிரட்டி குறுக்கு விசாரணை செய்தார். ஆனால், சிறுவர்கள் மிரளாமல், சாட்சியத்தில் உறுதியாக நின்றனர். அடுத்து யாரை சாட்சியாக நிறுத்தப் போகிறார்கள் என்று புரியாமல், வில்லியம்ஸ் தரப்பு தயார் செய்துகொள்ள முடியாமல் தவித்தது.

வில்லியம்ஸ் கைது செய்யப்பட்டதிலிருந்து, அட்லான்டாவில் நடந்து வந்த கொலைகள் திடீரென்று நின்று போய்விட்டதைச் சுட்டிக் காட்டியது, போலீஸ்.

பொய் நிரூபமானி கொண்டு அவனிடம் நடத்தப்பட்ட விசாரணைகளில் அவன் முன்னுக்குப்பின் முரணாகப் பேசியதையெல்லாம் திணிமி முன்வைத்தது.

வழக்கு வில்லியம்ஸுக்கு எதிராகத் திரும்பியது. வில்லியம்ஸ் கடைசிவரை தன்மீது சுமத்தப்பட்ட குற்றச்சாட்டை வன்மையாக மறுத்தான்.

இருப்பினும், சந்தர்ப்பச் சூழ்நிலைகள், சாட்சியங்கள், ஆதாரங்கள் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில், நீதிமன்றம் வில்லியம்ஸைக் குற்றவாளி என அறிவித்தது. அவனுக்கு இரட்டை ஆயுள்தண்டனை என்று தீர்ப்பளித்தது.

வில்லியம்ஸ் மேல் முறையீடு செய்தான். உயர் நீதிமன்றமும் அவனுக்கு அளிக்கப்பட்ட தண்டனையை உறுதி செய்தது.

'ஐயோ, பொய்யான ஆதாரங்கள் காட்டி, என்னை அநியாயமாகத் தண்டித்து விட்டனர்' என்று வில்லியம்ஸ் கூச்சலிட்டான்.

ஆனால், அவனுடைய புலம்பலும், அவன் பெற்றோரின் கதறலும் எடுபடவில்லை.

வில்லியம்ஸ் தன் வாழ்க்கையின் மிச்ச நாட்களை சிறையில்தான் கழிக்க நேர்ந்தது.

மக்களிடம் நிம்மதி திரும்பியது. அட்லாண்டாவின் தெருக்களில் மீண்டும் குழந்தைகள் தைரியமாக விளையாடத் தொடங்கினர்.

- குற்றம் தொடரும்

சுபா

குற்றம் 'புரிந்தவர்!'

உள்ளே ஓர் உளவாளி..!

அமெரிக்கா. வாஷிங்டன். புறநகர்ப் பகுதியில் வெறிச்சோடியிருந்த சாலையில் அந்த கார் மெள்ள ஊர்ந்து, நின்றது.

காரிலிருந்து ஜான் ஆன்டனி வாக்கர் தன் வழக்கையைத் தடவியபடி இறங்கினார். கையில் ஒரு காகிதப் பை.

'வேட்டையாடத் தடை செய்யப்பட்ட பகுதி' என்ற அறிவிப்புப் பலகை பொருத்தப்பட்ட மரத்தை நெருங்கினார். அதன் பின்னால் அந்தக் காகிதப் பையைப் போட்டுவிட்டு வாக்கர் காருக்குத் திரும்பினார்.

யாராவது பார்த்தால், அவர் குப்பையை வீசிவிட்டுப் போவதாகத்தான் தோன்றும். ஆனால், மழை பெய்தாலும் நனையாதபடி, பிளாஸ்டிக் பேப்பரால் சுற்றப்பட்டு, அமெரிக்கக் கப்பற்படையின் முக்கியமான பல ரகசியங்கள் அந்தக் காகிதப் பைக்குள் கிடந்தன.

அதே நேரத்தில் ஐந்து மைல்கள் தள்ளி, வேறொரு வாகனம் வேறொரு மரத்தடியில் வந்து நின்றது.

அதிலிருந்து இறங்கிய ஆசாமி, வாக்கரைப் போலவே தன் கையிலிருந்த பெரிய காகிதப் பையை ஒரு குறிப்பிட்ட மரத்துக்குப் பின்னால் இருந்த பொந்தில் வைத்தான். அதில், இரண்டு லட்சம் அமெரிக்க டாலர்கள் இருந்தன. அமெரிக்கக் கப்பற்படையின் அதிமுக்கிய ரகசியங்களை ரஷ்யர்களுக்குப் பரிமாற்றம் செய்வதற்கு வாக்கருக்குப் பேசப்பட்ட தொகை அது.

ரஷ்ய உளவுத் துறையைச் சேர்ந்தவர்களும், இந்த அமெரிக்க முன்னாள் கப்பற்படை அதிகாரியும் முகத்துக்கு முகம் சந்தித்துக்கொள்ளாமல் செய்துகொள்ளும் பண்டமாற்றம் இது.

ஜான் ஆன்டனி வாக்கர்

ரஷ்யாவின் KGB உளவாளி, வாக்கர் வைத்துவிட்டுப் போன ரகசியங்களை எடுத்துச்செல்ல அந்த இடம் நோக்கி வர, அவன் பணத்தை வைத்த இடம் நோக்கி வாக்கர் பயணப்பட்டார்.

குறிப்பிட்ட இடத்தை அடைந்ததும், வாக்கர் காரை நிறுத்தினார். டேஷ்போர்டிலிருந்து ஒரு வரைபடத்தை எடுத்தார். பிரித்தார். எந்தெந்த தேதியில் எந்தெந்த இடத்தில் பணப்பை இருக்கும் என்று அதில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது.

வாக்கர் காரிலிருந்து இறங்கினார். இயல்பாக நடந்து அந்த மரத்தை அடைந்தார். வெறிச்சோடிய சாலையில் யாரும் இல்லை. பொந்தில் கையை விட்டார். துழாவிப்பார்த்தார். அதிர்ந்தார். அங்கே இருக்க வேண்டிய காகிதப் பையைக் காணவில்லை.

வரைபடத்தில் மீண்டும் சரி பார்த்தார். இந்த மரம்தான். இரண்டு லட்சம் டாலர்கள் எங்கே போயிற்று?

ஒருவேளை ரஷ்யர்கள் ஏமாற்றுகிறார்களா? கிட்டத்தட்ட 18 வருடங்களாக நடந்துகொண்டிருக்கும் பரிமாற்றங்களாயிற்றே?

ரஷ்ய உளவாளிக்குக் கடைசி நிமிடத்தில் வேறு ஏதாவது சிக்கலா? வாக்கர் உடனடியாகக் காரில் ஏறி, தான் ரகசியங்களை வைத்த இடத்துக்கு விரைந்தார்.

மரத்தடியில் அவர் வீசிவிட்டுப் போன காகிதப் பையையும் காணவில்லை.

உளவு ரகசியங்களின் பரிமாற்றத்தில் ஏதாவது குழப்பம் வந்தால், பரிமாற்றம் ஒரு வாரம் கழித்து வேறொர் இடத்தில் நிகழும். இது அவருக்கும், ரிநிநிக்கும் எழுதப்படாத ஓர் ஒப்பந்தம்.

அடுத்த வாரம் அவருக்கான பணம் கிடைத்துவிடும் என்ற தைரியம் ஒரு பக்கமிருந்தாலும், முதல் தடவையாக ஒரு சிறு அச்சம் தலை தூக்கியது. ஒருவேளை திநிமிக்கு சந்தேகம் வந்திருக்குமோ..?

எச்சரிக்கை உணர்வினால் வாக்கர் வீட்டுக்குத் திரும்பாமல், ஒரு ஹோட்டலில் அறையெடுத்துத் தங்கினார். உறக்கம் வராமல் புரண்டுகொண்டே கடந்து வந்த பாதையை அசைபோட்டார்.

வாக்கரின் அப்பா பெரும் குடிகாரர். பதின்ம வயதில், வாக்கர் ஒரு திருட்டுக் குற்றத்துக்காகக் கைதானார். தண்டனையிலிருந்து தப்பிப்பதற்காக கப்பற்படையில் சேரத் தயார் என்றார்.

விரைவிலேயே, கப்பற்படையின் தகவல் பரிமாற்றத்தில் மிகச்சிறந்த பயிற்சி பெற்று, வாக்கர் பதவி உயர்வுகள் பெற்றார். நீர்மூழ்கிப் போர்க் கப்பல்கள் குறித்த அத்தனைத் தகவல்களும் அவர் வசம் இருந்தன. அமெரிக்கக் கப்பற்படையில் அதிகாரியாக மட்டும் இருந்திருந்தால், வாக்கருக்குப் பிரச்னை வந்திருக்காது.

பணத்துக்கு ஆசைப்பட்டு, அவர் சொந்தமாக ஒரு மதுவிடுதி நடத்த முனைந்தார். வியாபாரம் சரியாக நடக்கவில்லை. புதைமணலில் போட்டதுபோல் முதலீடு காணாமல் போனது. பெரும் நஷ்டங்களை சமாளிப்பது எப்படி என்று தவித்தார்.

1967. அக்டோபர்.

வாக்கருக்கு 30 வயது. வாஷிங்டனில், சோவியத் தூதரகத்தின் அருகில் காரை நிறுத்தினார். யாரும் பார்க்கவில்லை என்று நிச்சயித்துக்கொண்டு, விடுவிடுவென்று உள்ளே நுழைந்து, ஓர் அதிகாரியை சந்தித்தார்.

'கப்பற்படையின் முக்கிய ரகசியங்கள் வேண்டுமா? எனக்குப் பணம் தேவை' என்று ஓர் உயர் அதிகாரியை வாக்கர் நம்ப வைத்தார். அந்த அதிகாரி, தன்னுடைய காரில் வாக்கரை அழைத்துக்கொண்டு, தூதரகத்தைவிட்டு வெளியே போனார்.

கையோடு மாதிரிக்குக் கொண்டுவந்திருந்த கப்பற்படையின் சங்கேத ரகசியங்கள் சிலவற்றை காசு வாங்காமல் கொடுத்து, அவருடைய நன்மதிப்பைப் பெற்றார், வாக்கர். வாக்கர் உண்மையில் பணக் கஷ்டத்தில் இருக்கிறார்; மற்றபடி அமெரிக்க உளவாளி இல்லை என்று ரஷ்ய அதிகாரியின் அனுபவம் சொன்னது.

பேரம் படிந்தது. எங்கே, எப்படி, எப்போது ரகசியங்கள் வைக்கப்படும் என்பதும், அவற்றுக்கான தொகை எங்கே கிடைக்கும் என்றும் எழுதப்படாத ஒப்பந்தம் போடப்பட்டது.

அந்தச் சந்திப்புக்குப் பிறகு, ரஷ்யர்களுக்கும், அவருக்கும் நேரடியாக முகத்துக்கு முகம் சந்திப்பே கிடையாது. எக்காரணம்கொண்டும் தங்களுக்கு ரகசியங்களை விற்கும் அமெரிக்கன் யாரென்று ரஷ்ய உளவு அமைப்பான கே.ஜி.பியில் இருப்பவர்களுக்குத் தெரியக் கூடாது. அதே சமயம், எந்த ரஷ்ய உளவாளி வாக்கர் வைக்கும் ரகசியங்களை எடுத்துச் செல்கிறான் என்பது அவருக்கும் தெரியக் கூடாது. யார் மாட்டினாலும், உளவுச் சங்கிலி அறுபடாது என்பதற்காகச் செய்யப்பட்ட ஏற்பாடு இது.

அமெரிக்காவில் பிறந்த ஓர் அதிகாரி, ஜென்மப் பகை நாடாகக் கருதப்படும் ரஷ்யாவுக்குத் தங்கள் நாட்டின் பாதுகாப்பை ஆபத்துக்குள்ளாக்கும் முக்கிய ரகசியங்களை விற்பார் என்று அவர்கள் சந்தேகமே கொள்ளவில்லை.

வாக்கருக்கு, பணம், மேலும் பணம் என்று செல்வம் குவிந்தது. கடன்கள் அடைக்கப்பட்டன. புதிய வீடுகள் வாங்கப்பட்டன. சொகுசுக் கார்கள் கிடைத்தன. ரஷ்யாவுக்கும் அமெரிக்காவுக்கும் பனிப்போர் நடந்துகொண்டிருந்த சமயம் அது.

'அமெரிக்காவின் துளைக்க முடியாத ரகசிய தலைமையிடமாகக் கருதப்பட்ட பென்டகனுக்குள் நம் நாட்டவர் ஒருவரை அமர்த்தியதுபோல, நமக்கு அத்தனைத் தகவல்களும் கிடைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன..' என்று கே.ஜி.பியின் தலைமை அதிகாரி விட்டாலி பெருமை பீற்றிக்கொண்டார்.

டாப் சீக்ரெட் என்று குறிப்பிடப்பட்ட ரகசியங்களைத் தன்னிடமிருந்த மினி கேமராவில் வாக்கர் படமெடுப்பார். அவற்றை குப்பைகளைப் போடும் காகிதப் பையில் போட்டு, குறிப்பிட்ட இடத்தில் வைத்துவிடுவார். லட்சக்கணக்கான ராணுவ ரகசியங்கள் சங்கேத மொழியில் இருக்கும். அவற்றை உடைப்பதற்கான சங்கேத அகராதிகளை வாக்கர் அவ்வப்போது ரஷ்யர்களுக்குப் பெரும் விலைக்கு விற்றுக்கொண்டிருந்தார்.

பனிப் போராகவே தொடர்ந்தது. ஒருவேளை ஆயுதப் போராக வெடித்திருந்தால், அமெரிக்காவைத் தரைமட்டமாக்கும் அளவுக்கு ரஷ்யர்களிடம் அமெரிக்க ராணுவ ரகசியங்கள் அனைத்தும் இருந்தன.

9 வருடங்களுக்குப் பிறகு, வாக்கர் வேறொரு துறைக்கு மாற்றலாகும் சூழல். கப்பற்படையின் ரகசியங்களைக் கடத்த வாய்ப்பில்லாமல் போய்விடும் என்று உணர்ந்ததும், வாக்கர் இன்னொரு முடிவை எடுத்தார்.

அவரிடம் வேலை கற்றுக்கொண்ட ஜெர்ரி விட்வொர்த் என்ற இளைஞனை, பேசிப்பேசி மூளைச் சலவை செய்தார். அவர் பணியில் இல்லாவிட்டாலும், ரகசியங்களைக் கொண்டுபோய் தர விட்வொர்த் ஒப்புக்கொண்டான்.

வாக்கர் கப்பற்படையிலிருந்து ஓய்வு பெற்றபின், ஒரு தனியார் துப்பறியும் நிறுவனத்தை நிறுவினார். விவாகரத்து பெற விரும்பும் தம்பதியினருக்குத் தேவையான வேலைகளைச் செய்துவந்தது, இந்த நிறுவனம்.

வாக்கர் தன் உளவு வளையத்தை விரிவாக்கத் திட்டமிட்டார். அவருடைய மூத்த சகோதரன் ஆர்தரும் கப்பற்படையில் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றவர். பாதுகாப்புத் துறை கான்ட்ராக்டராக பணிபுரிந்து கொண்டிருந்தார். வாக்கரின் கூட்டாளியாகச் செயல்பட அவர் சம்மதித்தார்.

வாக்கரின் மகன் மைக்கேல் படிப்பு ஏறாமல் பள்ளிப்படிப்பைப் பாதியில் விட்டவன். வாக்கர் அவனைத் தன் துப்பறியும் நிறுவனத்தில் உதவியாளனாக

அமர்த்திக்கொண்டார். பள்ளிப் படிப்பை
முடிக்கவைத்தார். தன்னுடைய செல்வாக்கைப்
பயன்படுத்தி மைக்கேலைக் கப்பற்படையில்
சேர்த்துவிட்டார். அவனும் வாக்கருக்குத் தேவையான
ரகசியங்களைக் கொண்டுவந்து கொட்டினான்.
அன்றைக்கு மரத்தடியில் அவர் போட்டுவிட்டு வந்த
முக்கிய ரகசியங்கள், மைக்கேல் கொண்டு தந்தவை.

கடந்துவந்த பாதையை அசைபோட்டபடி
படுக்கையில் புரண்டுகொண்டிருந்தார் வாக்கர்.
திடீரென்று தொலைபேசி ஒலித்தது.

விளக்கைப் போட்டு மணியைப் பார்த்தார், வாக்கர்.

இரவு மணி 3.30. இந்நேரத்துக்கு யாரிடமிருந்து
போன்?

FBI-யா? அவர்களுக்குச் சந்தேகம் வந்திருந்தால்,
மரத்தடியில் ரகசியங்களை அவர் வைத்தபோதே சுற்றி
வளைத்திருப்பார்களே. ஒருவேளை KGB-யா?

வாக்கர் குழப்பத்துடன் போன் ரிஸீவரை எடுத்தார்.

அது அடுத்த இதழில்...

- குற்றம் தொடரும்

சுபா

குற்றம் 'புரிந்தவர்!'

போதை மனைவி, துரோகக் குடிமகன்..!

வாக்கர், ஹோட்டல் போனைக் காதில் வைத்து, 'ஹலோ..' என்றார்.

'ரிசப்ஷனிலிருந்து பேசுகிறோம். நீங்கள் பார்க் செய்திருந்த உங்கள் காரின் மீது இன்னொரு வாகனம் மோதிவிட்டது. தயவுசெய்து கீழே இறங்கி வாருங்கள்..' என்று குரல் கேட்டது.

வாக்கர் மூளையில் அலாரம் ஒலித்தது. ஏமாற்றும் கணவன்மார்களை ஹோட்டல் அறையிலிருந்து வெளியில் கொண்டுவர தன் துப்பறியும் நிறுவனத்தில் இதே தந்திரத்தை வாக்கரே பல முறை பயன்படுத்தியிருந்தார்.

தன்னை வெளியே இழுக்க விரும்புவது யார்..? FBI-யா..? KGB-யா..?

வாக்கர் ஜின்னல் திரையை விலக்கி வெளியே எட்டிப் பார்த்தார். சந்தேகப்படும்படியான போலீஸ் வாகனங்கள் எதுவும் இல்லை. நிம்மதியானார்.

ஒருவேளை *FBI*- யாக இருந்தால், இந்த அறைக்குள் புயல்போல் நுழைவார்கள். உடனடியாக அவரைக் கைப்பற்றி சோதனைகள் செய்வார்கள். நல்லவேளை கப்பற்படையின் ரகசியங்கள் அந்த நிமிடத்தில் அவர் வசம் இல்லை. சந்தேகப்படும் அளவு பணமும் இல்லை. வேறென்ன தடயம் *FBI*- க்குக் கிடைக்கக்கூடும் என்று யோசித்தார்.

ரகசியங்களை எங்கே கடத்த வேண்டும், பணத்தை எங்கே எடுக்க வேண்டும் என்று பல வாரங்களுக்குத் திட்டமிட்டு, ரஷ்யர்கள் கொடுத்திருந்த வரைபடம் மாட்டுமே..!

வாக்கர் லைட்டரை இயக்கி அந்த நீல ஜோதியில் வரைபடத்தை எரிக்க முனைந்தார். கடைசித் தருணத்தில் லைட்டரை அணைத்துவிட்டார். உண்மையிலேயே அவர் காரை யாராவது மோதியிருந்தால்..? வீணாக மிரண்டு வரைபடத்தை அவசரப்பட்டு அழித்துவிட்டால், அடுத்த பல பரிமாற்றங்கள் தடுமாறிப் போகும்.

பேராசையும், தான் பிடிபட மாட்டோம் என்ற மெல்லிய அகங்காரமும் வாக்கரின் எச்சரிக்கை உணர்வை மழுங்கடித்தன. வரைபடத்தை ஒளித்து வைப்பதற்கு அறையில் ஏதாவது இடமிருக்கிறதா என்று பார்த்தார். இரட்டைக் கட்டில், சிறு மேஜை, இரண்டு நாற்காலிகள், ஆஷ் ட்ரே, அலங்காரக் கண்ணாடி, டெலிவிஷன்... பாத்திரம். இங்கே ஒளித்தால், நிச்சயம் *FBI* கண்டுபிடித்துவிடும். காரிடாரில் லிஃப்ட் அருகில் ஐஸ்

தயாரிக்கும் மெஷின் ஒன்றைப் பார்த்த நினைவு வந்தது. அதில் ஒளித்து வைக்க முடிவு செய்தார், வாக்கர். முன்னெச்சரிக்கையுடன் தன்னுடைய 0.38 ரிவால்வரை எடுத்துக்கொண்டு வெளியே எட்டிப்பார்த்தார்.

காரிடாரில் ஆளரவம் இல்லை. ரிவால்வரைத் தொடையோடு ஒட்டிப் பிடித்துக்கொண்டு, ஐஸ் மெஷினை நெருங்கினார்.

'அசையாதே.. நில்..! என குரல்கள் வந்தன.

லிஃப்ட்டுக்கு எதிரில் இருந்த அறைக் கதவு திறந்து, FBI ஏஜென்ட்கள் வெளியில் வந்தார்கள். அவர்களுடைய துப்பாக்கிகள் வாக்கரின் நெஞ்சைக் குறிபார்க்க, வாக்கர் தன் ரிவால்வரை நழுவவிட்டார். சுவரோடு அழுத்தப்பட்டு, அவருடைய உடைகள் முழுவதுமாகப் பரிசோதிக்கப்பட்டு, எதிரிலிருந்த அறைக்குள் வாக்கர் தள்ளப்பட்டார். 'உன்னிடம் கேமரா, மைக், மைக்ரோ ஃபிலிம் எது வேண்டுமானாலும் இருக்கலாம்.. உன் உடைகள் எல்லாவற்றையும் கழற்று..!' என்று ஆணை பிறந்தது.

வாக்கர், ஒவ்வோர் உடையாகக் கழற்ற, அங்கிருந்தவர்கள் உடனே அதை ஆளுக்கொன்றாக எடுத்துத் தீவிரமாக ஆராய்ந்தார்கள்.

மங்கிய பார்வையுடன் நிர்வாணமாக வாக்கர் மண்டியிட்டார். அவருடைய தைரியம் சிதறிப்போயிருந்தது. இருந்தாலும், அவர் மனதில் வேறொரு பேராசை.

'18 வருடங்களாக உளவு வேலை பார்த்த உன் அபாரத் திறமை வீணாக வேண்டாம். இன்றிலிருந்து டபுள் ஏஜென்ட்டாக பணிபுரி..!' என்று FBI சொன்னால் எவ்வளவு நன்றாயிருக்கும்!

ஆனால், FBI ஏஜென்ட் ஹன்ட்டர் கடுமையானவராயிருந்தார். வாக்கரின் கண்களில் படும்படியாக டைப் செய்யப்பட்ட ஒரு கடிதத்தை வைத்தார். பார்த்ததும், வாக்கரின் தொண்டையில் பந்து அடைத்தது.

அது, வாக்கர் தன் டைப்ரைட்டரில் டைப் அடித்த கடிதம். ரஷ்ய உளவுத் துறைக்குக் கடத்தப்பட்ட ரகசியங்களுடன் அதையும் வைத்து காகிதப் பையில் போட்டிருந்தார். அப்படியானால், அந்தப் பையைக் கைப்பற்றியது FBI-தானா? இரண்டு லட்சம் டாலர்..? அதுவும், அவர்களால் கைப்பற்றப்பட்டுவிட்டதா..?

பரிமாற்றங்களில் யாருடைய பெயரையும் குறிப்பிட வேண்டாம் என்று ரிநிஙி பலமுறை செய்த

எச்சரிக்கையை வாக்கர் அலட்சியத்தால் மீறியிருந்தார். தனக்கு உதவியவர்கள் என்று தன் மகன் மைக்கேல் பெயரைக் குறிப்பிட்டிருந்தார். விவரங்கள் சங்கேத மொழியில்தான் இருந்தன. ஆனால், அதை உடைத்துப் புரிந்துகொள்ள FBI-க்கு அதிக நேரம் எடுக்காது. தன் குடும்பமே FBI-யில் சிக்கிக்கொண்டதை வாக்கர் உணர்ந்தார்.

வாக்கர் பிடிபட்ட நேரம், அவருடைய 22 வயது மகன் மைக்கேல், நியூக்ளியர் விமானங்களைச் சுமக்கும் கப்பற்படையின் கப்பல் ஒன்றில் பணியில் இருந்தான். நடுக்கடலில் அவனும் கைது செய்யப்பட்டான். பல ராணுவ ரகசியங்கள் அவனால் பிரதியெடுக்கப்பட்டு, ஒரு பாதாள லாக்கரில் ஒளித்து வைக்கப்பட்டிருப்பதை FBI கண்டுபிடித்தது. உண்மையை அறிந்ததும், சக மாலுமிகள் அங்கேயே மைக்கேலை அடித்துக் கொல்ல முயன்றனர். FBI அவனைக் காப்பாற்றி, சிறைச்சாலைக்குத் தூக்கிச் சென்றது.

பால்ட்டிமோர் சிறைச்சாலை. தனிமை அறையில் வாக்கர் அடைக்கப்பட்டார். 'எங்கே தவறு நடந்தது..? 18 வருடங்களாக இல்லாமல் எப்படி FBI மோப்பம் பிடித்தது..?' என்று தன் வாழ்வின் ஒவ்வொரு நிகழ்வையும் அலசிப் பார்த்தார்.

'வாக்கர், உன்னிடமிருந்து விவாகரத்து பெற்று பிரிந்துபோனாளே, பார்பரா, அவள் கட்டுக்கடங்காமல் குடிக்கிறாள். உன் ரகசியங்கள் எல்லாவற்றையும் அவள்

அறிவாள். அவள் உயிரோடு இருப்பது நமக்கு ஆபத்து..!' என்று அவருடைய அண்ணன் ஆர்தர், பல முறை எச்சரித்தது நினைவுக்கு வந்தது.

'இல்லை, ஆர்தர்... பொதுவாக ராணுவப் பிரிவில் குடிகாரர்களின் பேச்சைப் பெரிதாக எடுத்துக்கொள்வதில்லை..' என்று வாக்கர் அலட்சியப்படுத்தியிருந்தார்.

இப்போது யோசித்துப் பார்த்தால், அண்ணனின் எச்சரிக்கையை ஏற்று, பார்பராவைத் தீர்த்துக்கட்டியிருக்க வேண்டுமோ என்று தோன்றியது. வாக்கரின் நிழலான நடவடிக்கைகளை மனைவி பார்பரா முதலில் கண்டும் காணாமல் இருந்தாள். குடும்பத்தினரையும் தனக்கு உதவுவதற்காக வாக்கர் இழுக்க முயன்றதும், பார்பரா கோபமுற்றாள்.

ஆனால், அவள் பேச்சு எடுபடவில்லை. கோபத்தில் அவ்வப்போது, FBI அலுவலகத்துக்கு அவள் போன் செய்தாள். எதிர்முனையில் போன் எடுக்கப்பட்டதும், தைரியமில்லாமல் பல முறை போன் தொடர்பைத் துண்டித்தாள்.

வாக்கரின் இளைய மகள் லாரா அமெரிக்க ராணுவத்தில் சேர்ந்திருந்தாள். திருமணமாகி, கர்ப்பமானதும், ராணுவத்திலிருந்து விலகினாள்.

'உன் கர்ப்பத்தைவிட ராணுவப் பணி முக்கியமானது' என்றார், வாக்கர். 'உனக்குப் பணமழை பொழிய வாய்ப்பு

தருகிறேன். கருவைக் கலைத்துவிடு" என்று லாராவை வாக்கர் வற்புறுத்தினார். லாரா குழந்தையைக் கலைக்கவும், வாக்கர் சொன்ன உளவு வேலைகளில் ஈடுபடவும் திட்டவட்டமாக மறுத்தாள்.

பார்பரா பொறுமை இழந்தாள். கணவனிடம் சண்டை போட்டாள். ஒரு கட்டத்தில் அவரிடமிருந்து விவாகரத்து பெற்றாள். ஆனால், மகன் மைக்கேல் தன் தந்தையுடன் வாழ்வதற்கு நீதிமன்றம் அனுமதித்தது. இது பார்பராவை நிலைகுலைத்தது. தன் வேதனையை மறக்க மதுவை நாடினாள். மைக்கேலை வாக்கரிடமிருந்து மீட்க வேண்டும் என்று தவித்தாள்.

1984. நவம்பர்.

பார்பரா மீண்டும் FBI- க்கு போன் செய்தாள். எதிர்முனையில் இருந்த அதிகாரியிடம், அழகையும் கோபமுமாகப் பேசினாள்:

'என்னுடைய மாஜி கணவர் வாக்கர், அமெரிக்க ரகசியங்களை ரஷ்யாவுக்கு விற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்...' என்று போதையில் மனதில் இருப்பதையெல்லாம் கொட்டினாள்.

வாக்கர் மீது சந்தேகம் இல்லாதபோதும், அவருடைய நடவடிக்கைகளை ரகசியமாகக் கண்காணிக்க, கப்பற்படையின் புலனாய்வுத் துறை முடிவு செய்தது. ஆராய, ஆராய பல திடுக்கிடும் தகவல்கள் அவர்களுக்குக் கிடைத்தன. சொகுசு வாகனங்களையும், மூன்று பெரிய

குடியிருப்புகளையும் சொந்தமாக்கிக்கொள்ளும் அளவுக்கு வாக்கருக்கு பென்ஷன் கிடைப்பதில்லை என்பதை அவர்கள் அறிந்திருந்தார்கள்.

வலை விரித்துக் காத்திருந்து, வாக்கர் ரகசியங்களை விற்க முயன்ற தினத்தில், அவரை ஹோட்டலில் கைதுசெய்தார்கள். அமெரிக்காவின் பாதுகாப்புக்குப் பெரும் குந்தகம் விளைவித்ததாக வாக்கர் மீது குற்றம் சுமத்தப்பட்டது. தப்பிப்பதற்கு வழியில்லை என்று தெரிந்ததும், வாக்கர் மேலதிகாரியை அழைத்தார்.

'என்னைப் பற்றியும் என் உளவு வளையத்தில் உள்ள அனைவர் பற்றியும் எல்லா ரகசியங்களையும் பகிர்ந்துகொள்ளத் தயார். ஆனால், பதிலுக்கு, அதிக தண்டனை இல்லாமல், என் மகனை விடுவிக்க வேண்டும்..' என்று கோரினார்.

அவர் கோரிக்கை ஏற்கப்பட்டது.

அத்தனை உண்மைகளும் வெளிவந்தன. அமெரிக்கர்களை கதிகலங்கச் செய்தது வாக்கரின் தேசத் துரோகம்.

மைக்கேலுக்கு 25 வருட சிறைவாசம். தன் குடும்பத்தையே உளவு வளையமாக்கிய வாக்கருக்கு ஆயுள் தண்டனை. அவர் அண்ணன் ஆர்தருக்கு 40 வருட கடுங்காவல். வாக்கரிடம் பயிற்சிபெற்று உளவு வேலைகள் செய்த ஜெர்ரி விட்வொர்த்துக்கோ 365 வருட சிறைவாசம்.

2014. சிறைச்சாலையிலேயே அண்ணன் ஆர்தர்
இறந்தார். சில மாதங்களில், வாக்கரும் கேன்ஸர்
காரணமாகச் சிறைச்சாலையில் மரணமெய்தினார்.

அச்சத்தைத் தூண்டுகிறது!

- குற்றம் தொடரும்

சுபா

குற்றம் 'புரிந்தவர்!'

கனவுக் கன்னியின் எழுச்சி...!

1962. ஆகஸ்ட், 5.

ஞாயிற்றுக்கிழமை. அதிகாலை 04.25.
அமெரிக்காவின் மேற்கு லாஸ் ஏஞ்சலெஸ் போலீஸ்
தலைமையகத்தில் தொலைபேசி ஒலித்தது. அதிகாரி ஜாக்
கிளமென்ஸ் எடுத்தார்.

மறுமுனையில் பேசியவர், டாக்டர் ஹைமன்
எங்கெல் பர்கின்.

'மர்லின் மன்றோ தற்கொலை செய்து
கொண்டுவிட்டாள். வீட்டில் பிணமாகக் கிடக்கிறாள்...'
என்று பதற்றத்துடன் டாக்டர் கூறினார்.

செய்தி கேட்டு அதிர்ந்தவராக, ஜாக் கிளமென்ஸ்,
போலீஸ் படையுடன் மர்லின் மன்றோவின் வீட்டுக்கு
விரைந்தார்.

மர்லின் மன்றோ ஹாலிவுட்டின் கவர்ச்சிப் புயல்.
அமெரிக்க மக்களின் கனவுக்கன்னி. பிரபலத்துக்கும்,
பிரச்சனைகளுக்கும் ஒருங்கே புகழ் பெற்ற நடிகை.

டாக்டர் ஹைமன், மர்லின் மன்றோவின் பிரத்யேகமான மருத்துவர்.

போலீஸ் சென்று சேர்ந்தபோது, வீட்டு முகப்பில் டாக்டர் ஹைமன் காத்திருந்தார். அவருடன் மர்லின் மன்றோவின் மனநல மருத்துவரான டாக்டர் ரால்ஃப் கிரீன்சனும், மர்லினின் தாதி யூனிஸ் மர்ரேவும் காத்திருந்தார்கள்.

எத்தனையோ பேரின் தூக்கத்தைக் கலைத்த வசீகரமான வளைவுகள் நிறைந்த மர்லினின் உடல், படுக்கையறையில், உயிரற்று, துணியால் மூடப்பட்டு, குப்புறக் கவிழ்ந்த நிலையில், நிர்வாணமாகக் கிடந்தது. அருகிலிருந்த மேஜையில் தூக்கமாத்திரை பாட்டில்கள் அணிவகுத்திருந்தன.

மர்லினின் தலை தலையணை மீது பதிந்திருந்தது. கைகள் பக்கவாட்டில் விரிந்திருந்தன. கால்கள் நேராக இருந்தன. உடல் குப்புறக் கவிழ்ந்து கிடந்தாலும், மிக ஒழுங்காக நீண்டு இருந்தது.

தன் சர்வீஸில் தற்கொலை செய்துகொண்டவர்களின் உடல்களைப் பார்த்துப் பழகியிருந்த ஜாக் கிளமென்ஸ், மர்லினின் உடலைப் பார்த்தவுடன் குழம்பினார்.

'விஷமோ, தூக்க மாத்திரைகளோ உட்கொண்டு தற்கொலை முயற்சி செய்பவர்களின் உடல், வலிப்பு வந்தவர்களைப் போல வெட்டி இழுக்கும். வாந்தி வரும். தாளமுடியாத வேதனையின் காரணமாக, உடல்

கண்டபடி முறுக்கிக்கொண்டு உயிர் பிரியும். மர்லினோ ஒரு தேவதையைப் போல கிடக்கிறாள். இப்படி நிகழ வாய்ப்பே இல்லை. இறந்து போனபிறகு, அவளது உடல்தான் இவ்வாறு கிடத்தப்பட்டுள்ளது... என்று அவர் எண்ணம் ஓடியது.

மேலும், மர்லின் தூக்க மாத்திரைகளை உட்கொண்டிருந்தால், நிச்சயம் தண்ணீர் குடித்திருக்க வேண்டும். அறையில் தண்ணீர்க் குவளையோ, டம்ளர்களோ இல்லை.

தவிர, மர்லினின் மரணம் பற்றி அங்கே இருந்தவர்களுக்கு நான்கு மணி நேரம் முன்னதாகவே தெரிந்திருந்தது.

மர்லின் நடித்துக்கொண்டிருந்த படங்களைத் தயாரித்து வந்த ட்வென்டியத் சென்ச்சுரி ஃபாக்ஸ் நிறுவனம் அனுமதி அளிக்காததால்தான், அவளது மரணத்தைப் பற்றி உடனடியாகத் தகவல் தரவில்லை என்று அவர்கள் தெரிவித்தார்கள்.

'அப்படியா?' என்று வறண்ட குரலில் கேட்டார், ஜாக் கிளமென்ஸ். மர்லினின் மரணத்தில் பல ரகசியங்கள் மறைந்திருப்பதாக அவருடைய உள்மனம் சொன்னது.

அவருடைய சந்தேகத்துக்குக் காரணம் இருந்தது. மர்லின் மன்றோ கடந்துவந்த வாழ்க்கையை அவர் அறிவார். அவளைச் சுற்றி நடந்த பல மோசமான சம்பவங்கள் அவருக்குத் தெரியும். மேலும் மர்லின்

மன்றோ வி.வி.ஐ.பிகள் பலரோடு மிக 'நெருக்கமாக'ப் பழகிக்கொண்டிருந்ததையும் அவர் அறிவார்.

மர்லின் மன்றோ பிறந்தபோது அவளுக்குச் சூட்டப்பட்ட பெயர் நோர்மா ஜீன் மார்டின்ஸன்.

லாஸ் ஏஞ்சலெஸின் பொது மருத்துவமனையில், 1926-ம் ஆண்டு ஜூன் 1-ம் தேதி காலை ஒன்பதரை மணிக்கு, அவளுடைய தாய் கிளாடிஸ் அவளைப் பெற்றெடுத்தபோது, அமெரிக்கச் சரித்திரத்தில் தன் மகள் பின்னாளில் முக்கிய இடமொன்றைப் பிடிப்பாள் என்று எண்ணியிருக்க முடியாது.

மருத்துவமனைப் பதிவேடுகளில் குழந்தையின் தந்தை பெயர் எட்வர்ட் மார்டின்ஸன் என்று பதிவாகி இருந்தது. எட்வர்ட் தந்தை இல்லை. அது ஒரு பிரச்சனையும் இல்லை. ஏனெனில் கிளாடிஸ் தனித்து வாழ்ந்துகொண்டிருந்தாள்.

வறுமையில் வாடிய கிளாடிஸ் வயிற்றுப் பசியைத் தணிக்க முழு நேரமும் வேலை செய்ய வேண்டியிருந்தது. இந்தநிலையில், குழந்தை நோர்மாவை ஒரு பணக்கார தம்பதியருக்குத் தத்து கொடுத்தாள்.

தத்து எடுத்துக்கொண்ட பெற்றோர், நோர்மாவின் மீது நிறைய கட்டுப்பாடுகள் விதித்தனர். அவர்களுடன் நோர்மா ஏழு ஆண்டுகள் வசித்தாள்.

1934-ல் நோர்மாவின் தாய் கிளாடிஸ், ஸ்கிலோ பெர்னியா என்னும் பரம்பரை மனநோயால் பாதிக்கப்பட்டாள். எனவே இல்லம் ஒன்றில் அவள் சேர்க்கப்பட்டாள்.

நோர்மா வளர்ப்புப் பெற்றோரைப் பிரிந்து, தனது தாயின் தோழியான கிரேஸ் என்பவளிடம் வளரத் தொடங்கினாள்.

1942ல் கிரேஸும் அவளது கணவனும் வேறு ஓர் ஊருக்குப் புலம் பெயர நேரிட்டது. அவர்கள் நோர்மாவைத் தங்களுடன் அழைத்துச் செல்ல விரும்பவில்லை.

எனவே அவளைப் பக்கத்து வீட்டுக்காரரின் மகன்களில் ஒருவனைத் திருமணம் செய்துகொள்ளுமாறு கூறினர். நோர்மாவுக்கு 16 வயது. பக்கத்து வீட்டுப் பையன் ஜிம் டஃபர்ட்டிக்கு 21 வயது.

வேறு வழியின்றி நோர்மா, ஜிம்மை மணந்து கொண்டாள். 1943-ல் ஜிம் ஒரு கப்பல் கம்பெனியில் வேலைக்குச் சேர்ந்தான். நாடு, நாடாகப் போகத் தொடங்கினான்.

நோர்மா ஒரு விமான நிறுவனத்தில் பெயின்ட் அடிக்கும் வேலையில் சேர்ந்தாள். ஓய்வு நேரத்தில் தனிமை வாட்டியது. குடிக்கத் தொடங்கினாள்.

1944-ல் டேவிட் என்னும் ஒரு போட்டோகிராபர் நோர்மாவைத் தற்செயலாகப் பார்த்தான். அவளது அசாதாரணமான அழகு அவனை அடித்துப்போட்டது.

'நோர்மா, ஒரு மணி நேரத்துக்கு ஐந்து டாலர் தருகிறேன். மாடலாகப் போஸ் தருகிறாயா?' என்று கேட்டான்.

நோர்மா மகிழ்ச்சியுடன் சம்மதித்தாள். இருவரும் வாரக்கணக்கில் கலிஃபோர்னியா முழுக்கச் சுற்றினார்கள்.

அந்தப் பயணத்தின்போது டேவிட் எடுத்த நோர்மாவின் பல வித்தியாசமான, அழகான புகைப்படங்கள் பத்திரிகைகளில் வெளியாயின.

அவை ஒரு மாடல் நிறுவனத்தின் பார்வையில் பட்டன. அந்த நிறுவனம் நோர்மாவுடன் ஒப்பந்தம் போட்டுக் கொண்டது.

கவர்ச்சியான முகவெட்டும், வாளிப்பான உடற்கட்டும் கொண்ட அந்த அழகு தேவதையின் விதவிதமான புகைப்படங்கள், அடுத்த ஒரே ஆண்டில் புகழ் பெற்ற 33 பத்திரிகைகளின் அட்டைகளிலும், உள்ளேயும் வெளியாகின.

நோர்மாவிடம் பணம் சேரத் தொடங்கியது. ஆனால் இரவுகளில் தனிமை கொன்றது. ஆண்கள் அவளைக் கவர்ந்தார்கள். அதனால் நோர்மா பல காதலர்களுடன் வாழ்க்கை நடத்தினாள். 1946ல் கணவனிடமிருந்து விவாகரத்து பெற்றாள்.

அவளுக்கு 20 வயதான போது, ஹாலிவுட்டின் பெரும் தயாரிப்பு நிறுவனம் ஆன ட்வென்டியத் சென்சூரி ஃபாக்ஸ் நிறுவனத்தைச் சேர்ந்த பென் லியான் என்பவரால் நேர்முகத் தேர்வுக்கு அழைக்கப்பட்டாள். தேர்வானாள்.

1946 ஆகஸ்ட்.

வாரத்துக்கு 75 டாலர் பெற்றுக் கொண்டு
ட்வென்டியத் சென்சூரி ஃபாக்ஸ் நிறுவனத்துக்கு
நடித்துக்கொடுப்பதாக, ஓர் ஒப்பந்தத்தில் நோர்மா ஜீன்
மார்ட்டின்ஸன் கையெழுத்திட்டாள்.

'நோர்மா என்ற உன் பெயரை வசீகரமாக
மாற்றிக்கொள்ள வேண்டும்.. மர்லின் மில்லர் என்னும்
நடிகை ஒருத்தி இருந்தாளே. அந்தப் பெயரில் இருக்கும்
மர்லின் எங்களுக்குப் பிடித்திருக்கிறது..' என்றது,
நிறுவனம்.

நோர்மா அதிகம் யோசிக்கவில்லை. அவளையும்
அந்தப் பெயர் கவர்ந்தது.

'என்ன சொல்கிறாய்?' என்று பென் லியான்
ஆர்வத்துடன் கேட்டார்.

'என் தாயின் முதல் பெயரான மன்றோவையும் அதில்
இணைத்துக் கொள்ளுங்கள்' என்று நோர்மா
கோரினாள்.

'மர்லின் மன்றோ... மர்லின் மன்றோ... சூப்பர்...
இன்று முதல் நீ மர்லின் மன்றோ...' என்று ட்வென்டியத்
சென்சூரி ஃபாக்ஸ் நிறுவனத்தின் பென் லியான்
குதூகலமாகக் கூறினார்.

இப்படித்தான், மர்லின் மன்றோ என்னும் வசீகரப்
பெயருடன், கிரங்க அடிக்கும் அழகுடன் ஒரு புதிய

நடிகை, ஹாலிவுட்டில் 1947ம் ஆண்டு அறிமுகம் செய்யப்பட்டாள்.

அழகு வேறு, திறமை வேறு. மர்லினுக்கு நடிப்பு வரவில்லை. ஒன்றிரண்டு படங்களில் வாய்ப்பு அளித்துவிட்டு, ட்வென்டியத் சென்சூரி ஃபாக்ஸ் நிறுவனம் அவளை நிராகரித்தது.

மர்லின் மனம் தளரவில்லை. புகழ் பெற்ற கொலம்பியா, எம்.ஜி.எம் போன்ற நிறுவனங்களை அணுகினாள். ஒன்றிரண்டு படங்களில் சின்னச் சின்ன பாத்திரங்களில் நடிக்க வாய்ப்பு கிடைத்தது. அங்கேயும் அவளது நடிப்பு எடுபடவில்லை. எம்.ஜி.எம்மும் அவளை நிராகரித்தது.

மர்லின் நிலைகுலைந்தாள். அந்தச் சமயத்தில் ஆபாசமான நீலப்படங்களில் நடிக்கும் வாய்ப்பு அவளைத் தேடி வந்தது.

பசி..! மர்லின் அந்தப் படங்களில் நடித்தாள்.

ஆனால் தனது வாழ்க்கை அப்படியே கழிந்துவிடக் கூடாது என்பதில் தீர்மானமாக இருந்தாள். கண்ணாடி முன் நின்று, நடிக்கப் பழகினாள். உடல் மொழியை மாற்றினாள். நடனம் கற்றாள்.

மறுபடியும் ட்வென்டியத் சென்சூரி ஃபாக்ஸ் நிறுவனத்தின் கதவைத் தட்டினாள். இந்த முறை அதிர்ஷ்ட தேவதை அவளை அணைத்தாள்.

அவளை நிராகரித்த அதே நிறுவனம் மீண்டும் அவளுக்கு வாய்ப்பு கொடுத்தது. தனது வாழ்க்கையின் கடைசி தினம் இதுதான் என்ற உணர்வுடன் ஒவ்வொரு நாள் படப்பிடிப்பிலும் மர்லின் நடித்தாள்.

திரைப்படம் வெளிவந்தது. திரையில் மர்லின் ஒரு நட்சத்திரமாகவே ஜொலித்தாள். ஒரே இரவில் மர்லின் மன்றோ ரசிகர்களின் கனவுக்கன்னியாக மாறினாள். புகழேணியில் ஏறத்தொடங்கினாள்.

ஒரு நாள் காலை படப்பிடிப்புக்காக வீட்டில் இருந்து புறப்பட்டு வாசலுக்கு வந்த மர்லின், அதிர்ந்தாள்.

வீட்டுக்கு எதிரில், சுவரில் ஒட்டப்பட்டிருந்த சுவரொட்டி அவளுடைய கவனத்தைக் கவர்ந்தது. அவள் கட்டத் தொடங்கியிருந்த கனவுக் கோட்டை அவள் கண்ணெதிரிலேயே இடிந்து சரிவதுபோல் இருந்தது.

மர்லினின் இதயம் நொறுங்கியது. கண்கள் இருண்டன. தலை சுற்றியது.

(தொடர்ச்சி அடுத்த இதழில்...)

- குற்றம் தொடரும்

சுபா

குற்றம் 'புரிந்தவர்!'

நட்சத்திரத்தின் வீழ்ச்சி..!

மர்லின் கலங்கிப் போகக் காரணம், அவள் வீட்டுக்கு எதிரில், ஒட்டப்பட்டிருந்த சுவரொட்டி.

முன்னர் அவள் நடித்த ஆபாசப்படத்திலிருந்து மிக மோசமான போஸ் ஒன்று அங்கே காட்சியளித்தது.

'இந்த நீலப்பட நடிக்கையா உங்களது கனவுக்கன்னி? என்று அதன் கீழிருந்த கிண்டல் வாக்கியம் அவளைப் பார்த்துக் கண் சிமிட்டியது. யாரோ பொறாமைக் காரர்களின் கைவண்ணத்தில், ஊரெங்கும் அந்த போஸ்டர்கள்.

மர்லின் புகழ்பெற்ற ஒரு நிருபரை வீட்டுக்கு வரச் சொன்னாள். அவரிடம் கண்ணீருடன் அவள் அளித்த பேட்டி பத்திரிகையில் வெளியானது.

'அன்புள்ளவர்களே, சுவரொட்டிகளில் ஆபாசமாகக் காட்சியளித்தது நான்தான். மறுக்கவில்லை. ஆனால் எந்த மாதிரியான சூழ்நிலையில் அப்படிப் பட்ட படங்களில் நடித்தேன் தெரியுமா?

கொடிய வறுமை. வயிற்றுப்பசி. எப்படியும் வாழ்ந்தே ஆகவேண்டும் என்ற சூழ்நிலையில் உங்களது சகோதரியோ, மகளோ, மனைவியோ என்னை மாதிரி நடந்திருந்தால் அவளை நிராகரித்து விடுவீர்களா?'

பேட்டியைப் படித்தவர்களின் இதயங்கள் உருகின. மர்லினின் ஒப்புதல் வாக்குமூலம் அவள் மீது எக்கச்சக்கமான பச்சாதாபத்தை உருவாக்கியது.

'மர்லின்! உன் நேர்மையும், உனது கேள்வியில் இருந்த நியாயமும் எங்களைச் சுட்டன. இனி நாங்கள் உன் பக்கம் என ரசிகர் கடிதங்கள் வந்து கொட்டின.

மர்லினின் திரை வாழ்க்கை சூடுபிடித்தது. மர்லின், கவர்ச்சிக் கன்னியாகத் திரையுலகைக் கலக்கத் தொடங்கினாள்.

'The Seven Year Itch', 'Bus Stop', 'The Prince and the Show-girl', 'Some Like It Hot' போன்ற படங்கள் ரசிகர்களிடையே பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றன. தவிர, நடிப்புக்காகப் பல பரிசுகளையும் இந்தப் படங்கள் பெற்றுத் தந்து, மர்லினைப் புகழின் உச்சிக்கு இட்டுச் சென்றன.

பணமும் புகழும் இலவச இணைப்பாக, சோகங்களையும் சுமந்து வரும் என்பது தானே இயற்கையின் நியதி?

மூன்று திருமணங்கள், மூன்று விவாகரத்துகள், கலைக்கப்பட்ட கருக்கள், கலைந்துபோன கர்ப்பங்கள் என்று பல கசப்பான நிகழ்வுகள் மர்லின் வாழ்க்கையில் அரங்கேறின.

பேஸ்பால் விளையாட்டு வீரனான ஜோ டிமேகியோவை மணந்தபின் மர்லின் பட்ட அவதி கொஞ்சநஞ்சமல்ல. மர்லின் மீது பைத்தியமாக இருந்த ஜோ திருமணத்துக்குப் பின் அரக்கனானான். மர்லின்

நடிக்கக் கூடாது என்றான். மற்ற ஆண்களுடனும் பெண்களுடனும் பழகக் கூடாது என்றான்.

அப்போது, கொரியாவில் முகாமிட்டு இருந்த 13,000 அமெரிக்கப் போர் வீரர்களைச் சந்தித்து அவர்களை உற்சாகப்படுத்துமாறு அமெரிக்க அரசு மர்லினுக்கு அழைப்பு விடுத்தது.

மர்லின் கொரியாவுக்குப் போகக் கூடாது என்று ஜோ கத்தினான். பயணத்தைத் தடுப்பதற்காக, ஜோ அவளுடைய கட்டைவிரல் எலும்பை முறித்தான்.

மர்லின் முறிந்த கட்டை விரலுடனேயே கொரியா சென்று அமெரிக்க வீரர்களிடையே நடனமாடி அவர்களை மகிழ்வித்தாள்.

உள்ளாடையை வெளிக்காட்டும் வகையில் ஒரு காட்சியில் தோன்றினாள் என்பதற்காக அவளை ஜோ ரத்தம் வரும் வரை அடித்தான். பொறுக்க முடியாமல் மர்லின் அவனிடமிருந்து விவாகரத்து பெற்றாள்.

மகிழ்ச்சியும், நிம்மதியும் அற்ற வாழ்க்கை அவளது உடல் நலத்தையும், மன நலத்தையும் சீரழித்தது. மர்லின் மதுவிடமும், தூக்க மாத்திரைகளிடமும் தஞ்சம் அடைந்தாள்.

அப்போதுதான் அவளது வாழ்க்கையையே புரட்டிப் போட்ட, அவளது முடிவுக்கே கூட ஒருவிதத்தில் காரணமாக அமைந்த அந்தத் தொடர்பு ஏற்பட்டது!

ஐான் ஃபிட்ஸ்ஜெரால்ட் கென்னடி என்றால் நினைவுக்கு வருகிறதா? அமெரிக்காவின் அதிபரும், மக்களின் நிகரில்லாத தலைவருமாக விளங்கிய ஐான் கென்னடியேதான்.

1960. கென்னடியின் சகோதரி பெட்ரீசியா மற்றும் அவள் கணவனும் நடிகனுமான பீட்டர் லாஃபோர்ட் ஆகியோரிடம் நட்பு கொண்டிருந்தாள் மர்லின்.

அவர்கள் மூலம், கென்னடி சகோதரர்களான ராபர்ட் கென்னடி மற்றும் அதிபர் ஐான் கென்னடி ஆகியோருக்கு மர்லின் அறிமுகமானாள். மர்லின் மீது விழுந்த பார்வையை எடுக்க முடியாமல், சகோதரர்கள் திணறினர். ராபர்ட் அவள் மீது மோகம் கொண்டிருந்தார். ஆனால், மர்லினின் மனதை ஐான் கென்னடியே முழுக்க முழுக்க ஆக்கிரமித்தார்.

கென்னடியின் மைத்துனர் லாஃபோர்ட்டின் வீட்டில், இருவரும் சந்தித்து, பல மணி நேரங்களை தனிமையில் அந்தரங்கமாகச் செலவிட்டார்கள். தன் வாழ்க்கைக்கு, திடீரென ஓர் அழகிய அர்த்தம் ஏற்பட்டு விட்டதாக மர்லினுக்குத் தோன்றியது.

ஆனால் கென்னடி அமெரிக்காவின் அதிபர். தன் மனைவி மற்றும் குழந்தைகளுடன் குடும்பம் நடத்திக்கொண்டிருந்த வி.வி.ஐ.பி. அப்பேர்ப்பட்டவர் ஒரு கவர்ச்சி நடிகையுடன் ரகசிய உறவுகொண்டிருந்த செய்தி உயர் வட்டங்களில் கசியத் தொடங்கியது.

1962. மே மாதத்தில், அதிபர் கென்னடியின் பிறந்தநாளைக் கொண்டாடுவதற்காக ஒரு விழா ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது.

அதில் கலந்துகொண்ட மர்லின், தான் எழுதிய பாடல் ஒன்றை, மேடையில், காதலுடன், நா தழுதழுக்க உருக்கமான குரலில் பாடி கென்னடிக்குப் பிறந்தநாள் வாழ்த்து கூறினாள்.

கென்னடி நெகிழ்ந்தார். 'தேன்மதுரக் குரலில் நீ பாடிய அற்புதமான இந்தப் பிறந்தநாள் வாழ்த்தைக் கேட்டபின், நான் அரசியலில் இருந்தே ஓய்வு பெறவும் தயார் என்று உருகிப்போய்ச் சொற்களை உதிர்த்தார்.

அரங்கமே அதிர்ந்தது. அந்த நிகழ்ச்சியால் அவர்களது ரகசியக் காதல் அம்பலத்துக்கு வந்தது.

மற்ற வல்லரசுகள், பகை நாடுகள், தீவிரவாதிகள், அரசியல் எதிரிகள் என்ற பலரது கவனமும் அமெரிக்க அதிபரின் ஆசை நாயகியான மர்லினின் பக்கம் திரும்பியது.

மர்லினோ அப்பாவிடாக, 'கென்னடி தன் மனைவி ஜாக்குலினை விவாகரத்து செய்துவிட்டு என்னை மணந்து கொள்வதாகச் சொல்லியிருக்கிறார். அமெரிக்காவின் முதல் பெண்மணி, ஜனாதிபதியின் மனைவி என்ற பெருமையுடன், வெள்ளை மாளிகையில் நான் வாழப்போவது சத்தியம் என்று தனக்கு

நெருக்கமானவர்களிடம்
தொடங்கினாள்.

பகிர்ந்துகொள்ளத்

அமெரிக்க உளவுத்துறையான FBI விழித்துக் கொண்டது. 'அதிபருக்கு நெருக்கமான இந்த நடிகையின் மூலம், அரசாங்க ரகசியங்கள் பல வெளியாகலாம். அது அமெரிக்காவின் பாதுகாப்புக்கே குந்தகம் விளைவிக்கலாம்' என்று FBI கருதியது. அதிபர் கென்னடியை விட்டு உடனடியாக விலகுமாறு அவள் எச்சரிக்கப்பட்டாள். 'இல்லாவிட்டால் கடும் விளைவுகள் ஏற்படும்' எனவும் பயமுறுத்தப்பட்டாள்.

1962-ம் ஆண்டு ஜூலை இறுதியில் டஹோ ஏரிக்கரையில் இருந்த ஓர் அலங்கார விடுதியில் நடக்கவிருந்த ஒரு பார்ட்டியில் கலந்துகொள்ளச் சொல்லி மர்லினுக்கு அழைப்பு வந்தது. வழக்கமாக நடைபெறும் சினிமா பார்ட்டிதானே என்ற எண்ணத்துடன் மர்லின் பார்ட்டியில் கலந்துகொள்ளச் சென்றாள். அங்கே அவள் சற்றும் எதிர்பார்க்காத வகையில், ஒரு சதி நடந்தது.

ஃபிரான்சி சினத்ரா என்ற நடிகரும், குண்டர் கூட்டத்தலைவன் என்று பெயர் எடுத்திருந்த சாம் கியான்கனா என்னும் முரட்டுத் தயாரிப்பாளர் ஒருவரும் அதே பார்ட்டிக்கு வந்திருந்தார்கள். தயாரிப்பாளர் மர்லினிடம், தான் அடுத்து எடுக்க இருக்கும் திரைப்படத்தைப் பற்றி பேசவேண்டும் என்று கூறி அவளைத் தனியறைக்கு அழைத்துச் சென்றார். மதுக்

கோப்பையை அளித்தார். அதில் போதை மருந்து கலந்திருந்ததை அறியாத மர்லின் மதுவை அருந்தினாள்.

போதையேறி மர்லின் தடுமாறினாள். அதற்காகவே காத்திருந்ததுபோல் அறைக்குள் குண்டர்கள் சிலர் நுழைந்தனர். அவளது உடைகள் சரசரவென்று களையப்பட்டன. ஒரு போட்டோகிராபர் அவளைக் கண்ட மேனிக்கு ஃப்ளாஷ், ஃப்ளாஷ் எனப் புகைப்படங்களாக எடுத்துத் தள்ளினார். ஃப்ளாஷ் வெளிச்சம் மர்லினை எச்சரித்தது. சட்டென்று அவளது போதை இறங்கியது.

தயாரிப்பாளர் நிர்வாணமாய் நின்ற அவளிடம் 'கென்னடியைப் பற்றி இனிமேல் ஏதாவது ஒரு வார்த்தை பேசினாலோ, அவருக்கு எதிராக நடந்து கொள்ள முயற்சி செய்தாலோ அவ்வளவுதான். உனது நிர்வாணம் சந்தைக்கு வந்துவிடும்...' என்று எச்சரித்தார். மர்லின் விக்கித்துப் போனாள்.

அதிபர் கென்னடியிடமும் பலர், 'மர்லின் மன்றோவுடன் உறவு தொடர்ந்தால், உங்கள் அரசியல் எதிர்காலமே இருண்டுவிடும்' என்று எச்சரித்தார்கள். ஜான் எஃப்.கென்னடி அவளிடமிருந்து விலகத் தொடங்கினார். இந்த திடீர்த் திருப்பங்கள் மர்லின் மீது பேரிடியாக இறங்கின.

இத்தனைக்குப் பிறகும், FBI அதிகாரிகளுக்கு மர்லின் ஒரு பெரும் அபாயமாகவே தோன்றினாள்.

கென்னடியுடனான உறவைப் பற்றிய ரகசியங்களை அம்பலப்படுத்தி, அதிபருக்கு தர்மசங்கடத்தையும் அவரது அரசியல் வீழ்ச்சியையும் அவள் உண்டாக்கலாம் என்று அவர்கள் அச்சம்கொண்டனர். எனவே மர்லினைத் தீவிரமாகக் கண்காணிக்கத் தொடங்கினார்கள்.

மர்லினின் நண்பர்கள், 'மர்லினை நிரந்தரமாக அமைதிப்படுத்துவதற்கான முயற்சிகள் நடக்கலாம்' என அஞ்சினர். ஏரிக்கரை அலங்கார மாளிகை நிகழ்ச்சி நடந்து ஒரே வாரத்துக்குள் மர்லினின் மரணம் சந்தேகத்துக்கு இடமான சூழ்நிலையில் நடந்தேறியது.

பிணப் பரிசோதனையில், 'அளவுக்கு அதிகமாக தூக்கமாத்திரைகளை உட்கொண்டதால் மரணம் சம்பவித்துள்ளது' என்று கூறப்பட்டதைக் காரணம் காட்டி, 'இது ஒரு தற்கொலை' என்று வழக்கை வேகமாக முடியது காவல் துறை.

மர்லின் உண்மையிலேயே தூக்கமாத்திரைகள் சாப்பிட்டுத் தற்கொலை செய்து கொண்டாளா அல்லது FBI அவளது வாயை நிரந்தரமாக முடியதா அல்லது குண்டர் கூட்டத்தலைவரான தயாரிப்பாளர் சாம் சியான்கனா அவளைக் கொலை செய்தாரா?

உண்மையில் நடந்ததுதான் என்ன?

(அடுத்த இதழில்)

- குற்றம் தொடரும்

சுபா

குற்றம் 'புரிந்தவர்!'

அதிகார வர்க்கத்தின் சூழ்ச்சி..!

மர்லின் மன்றோ உண்மையிலேயே இறந்துபோனது ஏன், எப்படி, எதற்காக? அவளுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்த அதிகார வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களின் மரணத்துக்குப் பின்தான், பல உண்மைகள் வெளிச்சத்துக்கு வந்தன.

மர்லின் மன்றோவால் அவரது அரசியல் வாழ்க்கையே அஸ்தமித்துப் போய்விடும் என்று அதிபர் ஜான் கென்னடிக்கு அறிவுறுத்தப்பட்டது. தன் அன்பான குடும்பத்தையும் பகைத்துக்கொண்டு, மக்கள் மத்தியில், அசிங்கப்பட்டுப்போவோம் என்று அவர் உணர்ந்தார். தன் தம்பி ராபர்ட்டை அவளிடம் தூது அனுப்பினார்.

அதிபர் கென்னடி எப்போதும் மைத்துனன் லாஃபோர்டின் கடற்கரை வீட்டில்தான் மர்லின் மன்றோவை ரகசியமாகச் சந்திப்பது வழக்கம். அதே வீட்டில் ராபர்ட் கென்னடி மர்லினைச் சந்தித்தார்.

'புரிந்துகொள் மர்லின். ஜனாதிபதி தன்னிச்சையாகச் செயல்பட முடியாது. அவர் ஜாக்குலினை விவாகரத்து

செய்துவிட்டு, உன்னைக் கல்யாணம் செய்து
கொள்வதெல்லாம் நடக்கிற காரியமல்ல. அவரை
மறந்துவிடு.'

மர்லின் கலங்கினாள். குமுறி அழுதாள். ராபர்ட்
அவளை அணைத்துக்கொண்டார். 'நான் இருக்கிறேன்'
என்றார்.

துக்கம் வெட்கம் அறியாது. வசீகரமான அவளது
உடல் அளவுக்கு மீறி வெளிப்பட்டது. ராபர்ட்
நிலைகுலைந்தார்.

அன்றைய இரவு சொர்க்கம் இடம்பெயர்ந்து,
கடற்கரை வீட்டுக்கே வந்துவிட்ட மாதிரி ராபர்ட்டுக்குத்
தோன்றியது. 'ஐயோ மற. நான் உன்னைத் திருமணம்
செய்துகொள்கிறேன்' என்று சத்தியம் செய்தார். மர்லின்
பணிந்தாள்.

அதே வீட்டில் ராபர்ட் மர்லின் சந்திப்புகள்
தொடர்ந்தன. ஆனால், மோகம் 30 நாள் தானே?
ராபர்ட்டுக்கும் அவள் சலித்துப் போனாள். அவரும்
விலகத் தொடங்கினார். மர்லின் கோபத்தில்
கொந்தளித்தாள்.

'அண்ணனும் தம்பியுமாகச் சேர்ந்து பந்தாடு
கிறீர்களா? நான் விடப்போவதில்லை. பத்திரிகைக்காரர்
களை அழைத்து, எல்லாவற்றையும் வெளிப்படுத்தப்
போகிறேன்..' என்று ஹிஸ்டீரியா வந்தவளைப்போலக்
கத்தினாள்.

ராபர்ட் திகைத்தார். அவசரமாக விலகினார்.

...

ஆகஸ்ட் 4. 1962. பிற்பகல். மர்லின் தனது விருந்தினர் மாளிகையில் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். ராபர்ட்டும், லாஃபோர்ட்டும் அங்கே வந்தார்கள். நீச்சல் குளத்துக்கு அருகில் கையில் ஷாம்பேய்ன் கோப்பையுடன் லாஃபோர்ட் காத்திருக்க, ராபர்ட் வீட்டுக்குள் நுழைந்தார்.

'நமக்குள் எந்த உறவும் கிடையாது. போனில் தொடர்புகொள்ளக் கூடாது. கடிதமும் எழுதக்கூடாது' என்றார், ராபர்ட்.

டென்ஷன் தாங்காமல், மர்லின் கத்தினாள்.

'உங்கள் எல்லோரைப் பற்றியும் பயங்கரமான உண்மைகளை ஒரு சிவப்பு டைரியில் எழுதி வைத்திருக்கிறேன்.. அத்தனையும் வெளியே வரப்போகிறது' என்று வீறிட்டாள். ஒரு கட்டத்தில், சிறு கத்தி ஒன்றைப் பற்றிக்கொண்டு ராபர்ட் மீது பாய்ந்தாள்.

வாக்குவாதம் நிகழ்வதைக் கேட்டு உள்ளே வந்த லாஃபோர்ட், மர்லினின் தோள்களை வலுவாகப் பற்றி கத்தியைப் பிடுங்கி எறிந்தார். ராபர்ட்டை அழைத்துக்கொண்டு விருந்தினர் மாளிகையைவிட்டு வெளியேறினார். 'ரகசியங்கள் அடங்கிய சிவப்பு டைரி' என்ற வார்த்தைகள் ராபர்ட்டைப் பதற வைத்தன.

அன்றைக்கு மாலை. ராபர்ட், லாஃபோர்ட் மீண்டும் வந்தனர். கூடவே இரண்டு மெய்க்காப்பாளர்கள். அவர்கள் ஈவிரக்கமின்றி கெட்ட காரியங்களைச் செய்பவர்கள். ராபர்ட், மர்லினை அணுகி அவளைக் கீழே தள்ளினார். மர்லினின் தலை தட் என்று தரையில் மோதியது. 'அந்த சிவப்பு டைரி எங்கே?' என்று ராபர்ட் அவளைத் தாக்கினார்.

மர்லின் சொல்ல மறுத்தாள். மெய்க்காப்பாளர்களில் ஒருவன் மர்லினின் திமிறலையும், கூச்சலையும் அடக்குவதற்காக அவளது கட்கத்தில், 'நெம்புடால்' என்னும் மருந்தை ஊசி மூலம் அவளது உடலில் செலுத்தினான்.

மர்லின் திகைத்து உறைந்தாள்.

லாஃபோர்டும், ராபர்ட்டும் மர்லின் குறிப்பிட்ட சிவப்பு டைரியைத் தேடி வீட்டைத் தலைகீழாகப் புரட்டினர். மருந்துக்கு வீரியம் பற்றவில்லை. மர்லின் கூச்சலிடத் தொடங்கினாள். மெய்க்காப்பாளர்கள் அவளது ஆடைகளை உருவி நிர்வாணமாக்கினர். 36 மோசமான தூக்கமாத்திரைகள் கலந்த கரைசலை, அவளை அழுத்திப் பிடித்துக்கொண்டு, அவளது ஆசனவாயில் செலுத்தினர். அந்தக் கரைசல் வேலை செய்தது. மர்லின் அடங்கினாள்.

மர்லினின் மனநல மருத்துவர் டாக்டர் கிரீன்சனை போனில் அழைத்தார் ராபர்ட்.

'மர்லினின் காதலர்களில் நீங்களும் ஒருவர். அவளோடு நீங்கள் உறவு வைத்திருப்பது வெளியே வந்தால் என்னாகும்..?' என்று அச்சுறுத்தினார்.

டாக்டருக்கு உதறல்! 'ஐயையோ.. பைகமி வழக்கில் நான் ஜெயிலுக்குப் போக வேண்டிவரும்.'

'அப்படியானால் மர்லினை நீங்கள்தான் கவனித்துக்கொள்ள வேண்டும்' ராபர்ட்.

ராபர்ட்டும், லாஃபோர்டும் சிவப்பு டைரி கிடைக்காமலேயே, இரவு 10.30-க்கு வீட்டைவிட்டு வெளியேறினர்.

மர்லினின் செல்ல நாய் இடைவிடாமல் குரைத்தது. குரைப்பொலி மர்லினின் தாதி யூனிஸ் மர்ரேவுக்குக்

கேட்டது. அவள் தனது ஓய்விடத்திலிருந்து எழுந்து வந்து விருந்தினர் மாளிகைக்குள் எட்டிப்பார்த்தாள். அதிர்ந்தாள். மர்லின் கட்டிலின் குறுக்கே விழுந்து கிடந்தாள். தலை கட்டிலின் விளிம்பில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. மர்லின் அளவுக்கதிகமாகத் தூக்கமாத்திரைகளை உட்கொண்டுவிட்டதாகக் கருதி தாதி ஆம்புலன்ஸை அழைத்தாள்.

ஆம்புலன்ஸில் வந்த இரு ஊழியர்களும், மயங்கிக் கிடந்த மர்லினின் நிலையைப் பார்த்தனர். அவள் நிர்வாணமாகக் கிடந்தாள். சிலந்தி வலை இழைபோல மூச்சு மெலிந்திருந்தது. நாடித்துடிப்பு பலவீனமாக இருந்தது. படுக்கைக்கு அருகில், மேஜையில் ஒழுங்காக மூடப்பட்ட மாத்திரை பாட்டில்கள் வரிசையாக அணிவகுத்திருந்தன. தண்ணீர், மது எதுவுமே இல்லை.

மர்லினின் வாயில் மருந்து வாசம் இல்லை. வாந்தி எதுவும் எடுத்த அடையாளம் இல்லை. ஊழியர்களில் ஒருவனான ஜேம்ஸ் அவளது நெஞ்சில் மசாஜ் செய்யத்தொடங்கினான். மர்லினின் மூச்சு வலுப்பெறத் தொடங்கியது. அடுத்தவன் ஆம்புலன்ஸில் இருந்து உயிர்மீட்கும் கருவியை எடுத்து வந்து அவளது உடலில் பொருத்தினான். ஸ்ட்ரெச்சரை எடுத்து வர ஆம்புலன்ஸை நோக்கி அவன் ஓடியபோது, கென்னடியின் மைத்துனன் லாஃபோர்ட் அங்கே வந்து சேர்ந்தார்.

டாக்டர் கிரீன்சனும் வந்து சேர்ந்தார். 'நான் மர்லினின் மனநல மருத்துவர்' என்று தன்னை

ஊழியர்களிடம் அறிமுகம் செய்துகொண்டார். அவர்களை நகரச் சொன்னார். மர்லினின் தாதியையும் விலகச் சொன்னார்.

ஆம்புலன்ஸ் ஊழியரிடம், 'இயந்திரத்தை எடுத்துவிடு. வாயால் ஊது' என்றார் கிரீன்சன்.

'மெஷின் அதன் வேலையைக் கச்சிதமாகச் செய்கிறதே.. ஏன் எடுக்க வேண்டும்?'

'அவர் மர்லினின் மருத்துவர். அவர் சொன்னதைச் செய்..' என்று அதட்டினார், லாஃபோர்ட்.

ஜேம்ஸ் அவளது உடலில் பொருத்தியிருந்த உயிர்காக்கும் கருவியை எடுத்தான். கிரீன்சன் அவளது அடிவயிற்றை அழுத்தி மேலே தள்ளினார். மருத்துவப் பையைத் திறந்து ஓர் அடி நீளமிருந்த சிரிஞ்சை எடுத்தார். ஒரு பாட்டிலில் இருந்து பென்டோபார்பிடாலை உறிஞ்சி எடுத்தார். சிரிஞ்சுக்கு ஏற்ற தடிமனான ஊசி.

மர்லினின் விலா எலும்புகளைத் தொட்டு உணர்ந்து ஓரிடத்தில் ஊசியை அவளது மார்பில் செருகினார். ஊசி எலும்பில் மோதியது. உள்ளே போக மறுத்தது. டாக்டர் தன் வலிமை அனைத்தையும் திரட்டி ஊசியை அழுத்தினார். அவரது கன்னக் கதுப்புகள் உதறின. கட்டக் என்று விலா எலும்பு முறியும் சத்தம் கேட்டது. ஊசி நுழைந்தது. மருந்தை அவளது உடலில் செலுத்திவிட்டு டாக்டர் ஊசியை உருவினார். அவர் மருந்து செலுத்தியபோது, ஆம்புலன்ஸ் ஊழியர்கள் அதை

விரிந்த கண்களுடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். லாஃபோர்டும் டாக்டர் கிரீன்சனின் செயலை எந்தவிதமான உணர்ச்சியையும் வெளிப்படுத்தாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். மர்லினின் பாதுகாப்புக்காக அங்கே பணிபுரிந்து கொண்டிருந்த காவல் துறை சார்ஜன்ட் ஒருவரும் அந்த அவலத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்.

நோர்மா ஜீன் மார்டின்ஸனாகப் பிறந்து, மர்லின் மன்றோவாக உருவெடுத்து, அமெரிக்க மக்களின் கனவுக்கன்னியாகத் திகழ்ந்து, ஆண்களை அலைக்கழித்து, ஆண்களால் அலைக்கழிக்கப்பட்டு, வி.வி.ஐ.பிக்களின் அந்தரங்கத் தோழியாக உலா வந்தவளின் மூச்சு, நிரந்தரமாகப் பிரிந்தது. அதிகாரிகளின் உத்தரவுப்படி, மர்லின் மன்றோவின் உடல் ஆம்புலன்ஸ் ஊழியர்களால் விருந்தினர் விடுதியில் இருந்து எடுக்கப்பட்டு, அவளது வீட்டின் படுக்கையறையில் கொண்டுவந்து கிடத்தப்பட்டது. தூக்க மாத்திரை பாட்டில்களும் இடம் பெயர்ந்தன.

மர்லின் மன்றோவின் பிரத்யேக டாக்டரான ஹைமன் எங்கெல் பர்கினை, கிரீன்சன் தொலைபேசியில் அழைத்தார். அவர் பதறிக்கொண்டு விரைந்து வந்தார். மர்லினின் அடங்கிப்போன உடலைப் பார்த்து அதிர்ந்தார்.

1962. ஆகஸ்ட், 5.

ஞாயிற்றுக்கிழமை.

அதிகாலை

04.25.

அமெரிக்காவின் மேற்கு லாஸ் ஏஞ்சலெஸ் போலீஸ் தலைமையகத்தில் தொலைபேசி ஒலித்தது. மர்லினின் உயிர் பிரிந்த செய்தி சொல்லப்பட்டது.

பின் குறிப்பு: மர்லின் மன்றோ எவ்வாறு கொல்லப்பட்டாள் என்பது கென்னடியின் மைத்துனர் லாஃபோர்ட் மற்றும் ஆம்புலன்ஸ் ஊழியர் ஜேம்ஸ் ஆகியோர் மூலம் வெளியுலகுக்குத் தெரியவந்தபோது, அதிபர் ஜான் கென்னடியும் அவரது தம்பி ராபர்ட் கென்னடியும் சுடப்பட்டு இறந்து போயிருந்தார்கள். மர்லின் மன்றோவின் வீட்டில் நிகழ்ந்த உரையாடல்களை ஒட்டுக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த திநிமி மற்றும் சிமிகி உளவுத் துறை அதிகாரிகளுக்கும் மர்லின் கொலை பற்றித் தெரிந்தே இருந்தது. அரசியல் அவர்கள் வாயையும் அடைத்தது. அவர்கள் காவல் துறையை அழைத்து 'மர்லின் மன்றோ தற்கொலை செய்துகொண்டாள்' என்று கோப்பில் எழுதி வழக்கை மூடச் சொன்னார்கள். அவ்வாறே நடந்தது.

- குற்றம் தொடரும்

28

குற்றம் 'புரிந்தவர்!'

தவறான நேரத்தில், தவறான இடத்தில்..!

2009. நவம்பர் 9. அதிகாலை 05.30.

ஒக்லஹோமா நகரத்தின் காவல்துறை கட்டுப்பாட்டு அறையில் தொலைபேசி ஒலித்தது.

'எங்கள் தெருவில் கடைசி வீட்டில் கூரை வழியாகப் புகை வருகிறது. ஜின்னல்களில் தீப்பிழம்புகளையே பார்க்க முடிகிறது..!' என்று அலறியது தூக்கம் கலைந்த ஒரு பெண்ணின் குரல்.

அடுத்த சில நிமிடங்களில் குறிப்பிட்ட இடத்துக்குத் தீயணைப்புப் படையினர் விரைந்தனர். அதிகாலை வானத்தின் சாம்பல் நிறப் பின்னணியில், அந்த ஒற்றை அடுக்கு வீட்டின் கூரையில் ஆரஞ்சு நிறத்தில் தீப்பிழம்புகள் ஒளிர்ந்தன.

தீயணைப்பு வீரர்கள் போராடி தீயை அணைத்தனர். வீட்டுக்குள் யாராவது மாட்டியிருக்கிறார்களா என்று அடர்ந்த புகையினூடே தேடினர். ஹாலில் ஓர் உடல் கிடைத்தது. உள்ளறையில், மேலும் மூன்று உடல்கள்

அடையாளம் தெரியாத அளவுக்குக் கருகிப் போய்க் கிடைத்தன.

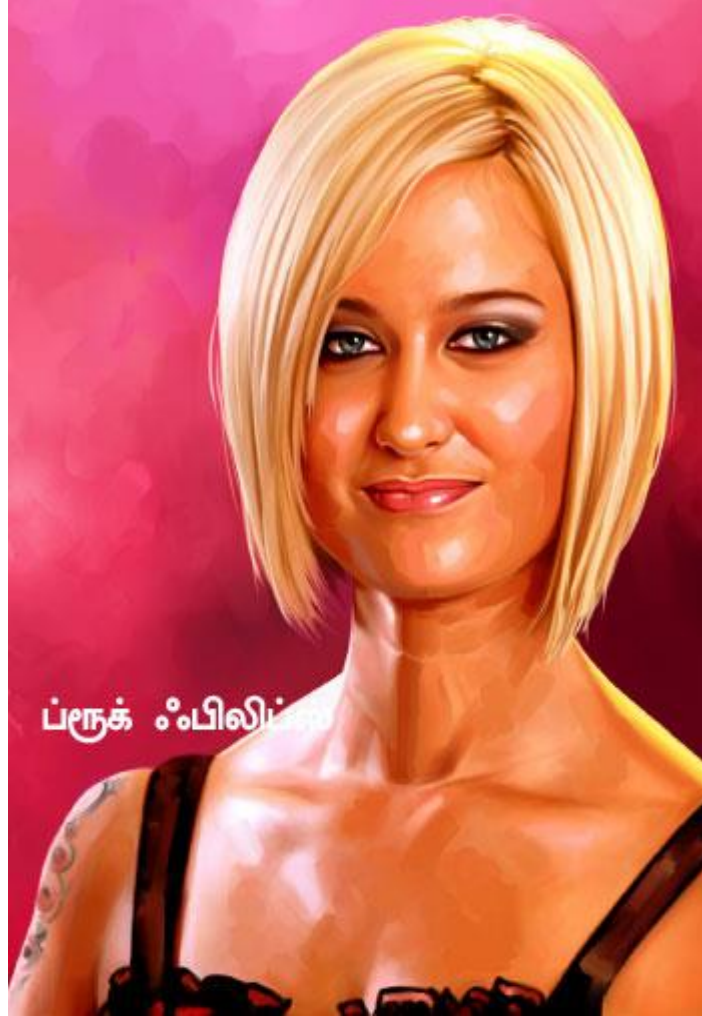
இறந்துபோன நால்வரில் மூவர் பெண்கள், ஒருவர் ஆண். பிணங்களைப் பிரேதப் பரிசோதனைக்கு அனுப்பிவிட்டு காவல் துறை வீட்டை ஆராய்ந்தது. வீடு முழுவதும், பெட்ரோல் வாசம் குப்பென்று வீசியது. அது தற்செயலாக நடந்த விபத்து அல்ல, வேண்டுமென்றே யாரோ வீட்டுக்குத் தீ வைத்திருந்தார்கள் என்று புரிந்தது.

வீட்டைத் துப்புரவாக ஆராய்ந்ததில், பலவிதமான கத்திகள், ஒரு லைட்டர், எடை பார்க்கும் டிஜிட்டல் தராசு, பிளாஸ்டிக் உறைகளில் மரிஜுவானா, கரன்ஸி காகிதங்கள், டெபிட் கார்டு, செல்போன்கள், வெடிக்காத தோட்டாக்கள் என்று பல்வேறு பொருட்கள் கிடைத்தன.

அது போதை மருந்துப் பரிமாற்றம் நடக்கும் இடமாக இருந்திருக்கலாம் என்று போலீஸ் கருதியது. அக்கம்பக்கத்தில் விசாரித்ததில், தீ காணப்படுவதற்கு 20 நிமிடங்களுக்கு முன்னால் ஒரு கார் புறப்பட்டுச் சென்ற ஒலி கேட்டதாகச் சொன்னார்கள். பிரேதப் பரிசோதனை முடிவுகள் காவல்துறை அதிகாரிகளை அதிர்ச்சியடைய வைத்தன.

'நால்வருமே சுட்டுக் கொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள். தவிர, அங்கங்கே கத்தியால் வெட்டப்பட்டிருக்கிறார்கள்.. தடயங்களை அழிப்பதற்காக வீட்டுக்கு நெருப்பை

வைத்துவிட்டுச் சென்றிருக்கிறான், கொலையாளி' என்றது, அறிக்கை.

'கொடூரமாகக் கொல்லப்பட்டு, இறந்தது நான்கு பேரல்ல.. ஆறு பேர்...' என்று திருத்தியது, போலீஸ். காரணம், கொலை செய்யப்பட்ட பெண்களில் இருவர் கர்ப்பமாய் இருந்தனர்.

இறந்துபோன பெண்களில் ஒருத்தியின் உடல் கருகியிருந்தாலும், கீழ் உதட்டின் உட்புறம் பச்சை குத்திய ஒரு டாட்டு மார்க்.

'இது என் தோழி ப்ருக் ஃபிலிப்ஸ்.. யாரிடமாவது கோபம் கொண்டு, சாபம் கொடுக்க வேண்டுமென்றால், தன் கீழுதட்டைப் பிதுக்கி அந்த டாட்டு மார்க்கை காட்டுவாள்' என்று ஒருத்தி அடையாளம் சொன்னாள்.

கொலையானவர்களின் பெயர்கள் வெளியாயின.

22 வயது ப்ருக் ஃபிலிப்ஸ். அதே வயதில் பரியா என்ற இளம் பெண். 25 வயது ஜெனிஃபர். 32 வயது பரியன்தோஸ்.

ப்ருக்கின் தலையைக் குண்டு துளைத்திருந்தது. கழுத்திலும், வயிற்றிலும் கூரான கத்தியால் குத்தப்பட்டிருந்தாள். இடது கை, வலது கால், மணிக்கட்டு போன்ற இடங்களிலும் தோட்டாக்கள் துளைத்திருந்தன. பரியாவின் மண்டையையும், முதுகையும் துப்பாக்கிக் குண்டுகள் துளைத்திருந்தன.

இரு வெவ்வேறு துப்பாக்கிகளிலிருந்து தோட்டாக்கள் பயன்படுத்தப்பட்டிருந்ததால், குறைந்தபட்சம் இரண்டு பேராவது அந்தக் கொடூரக் கொலைகளில் ஈடுபட்டிருக்கவேண்டும் என்று போலீஸ் கருதியது.

ப்ருக்கின் பின்னணியை போலீஸ் ஆராய்ந்தது. ப்ருக், 22 வயதுப் பேரழகி. ப்ருக்கின் வளைவுகள் பலரைக் கிறங்கடித்தன. அந்தப் பகுதியில் அனுமதி பெற்று நடத்தப்பட்ட விபசார விடுதி ஒன்றில் அவள் 'தொழில்'

செய்துகொண்டிருந்தாள். 'மூன்லைட்' என்ற அந்த இரவு விடுதிக்கு அவளுடைய நடனத்தைப் பார்ப்பதற்காகவே பல வாடிக்கையாளர்கள் வருவதுண்டு.

விலைமாதரைப் பற்றிய ஒரு தொடர் நிகழ்ச்சியைத் தயாரித்த தனியார் தொலைக்காட்சியில், தன்னுடைய பெயரை ஹேடன் ப்ரூக்ஸ் என்று மாற்றிக்கொண்டு, ப்ரூக் தைரியமாக பேட்டி கொடுத்திருந்தாள். அதற்கப்புறம், விடுதியில் அவள் மேலும் பிரபலமாகியிருந்தாள்.

விபசார விடுதியை நடத்திய டெனிஸ் ஹாஃப், ப்ரூக் பற்றி விவரங்கள் கொடுத்தார்.

'ப்ரூக் நல்ல பெண்... இரண்டு வருடங்களாக எங்களுடன் இருக்கிறாள். சென்ற மாதம் என்னிடம் வந்தாள். 'கர்ப்பமாயிருக்கிறேன். ஓய்வு தேவை. குழந்தையைப் பெற்ற பிறகு, பணி மாற விரும்புகிறேன்' என்று சொன்னாள். வாழ்த்து சொல்லி அவளுக்கு ஒரு வழியனுப்பு விழா நடத்தத் திட்டமிட்டிருந்தோம்..'

'அந்தக் குழந்தையின் தகப்பன் யார்..?'

'தனக்குத் தெரியாது என்று ப்ரூக் சொன்னாள். அதைப் பற்றி அவளுக்குக் கவலையும் இல்லை. 'இது என் குழந்தை.. என்றுதான் சொன்னாள்.. அவளை இழந்தது எங்கள் எல்லோருக்கும் பெரும் அதிர்ச்சி..'

ப்ரூக் கொல்லப்பட்டபோது, அவள் வயிற்றுக் கருவுக்கு 12 வாரங்கள் ஆகியிருந்தன.

'ப்ரூக் போதை மருந்துகள் உட்கொள்பவள் அல்ல என்று தோழிகள் கூறினர். ப்ரூக் மீது யாரும் பகைமை கொண்டு அவளைக் கொலை செய்திருக்க முடியாது. தவறான நேரத்தில், தவறான இடத்தில் இருந்ததால் அவள் உயிரை விட்டிருக்கலாம்' என்றார், போலீஸ் அதிகாரி.

போலீஸ் இறந்துபோன மற்றவர்கள் பற்றி ஆராய்ந்தது. பரியா, ஒரு செல்போன் கடையில் வேலை செய்தவள். ஜெனிஃபர் வேலை தேடிக்கொண்டிருந்த அழகான இளம்பெண். இருவருடைய பின்னணியும் தப்பாக இல்லை.

கொலையானவர்களில் ஒரே ஆணாக இருந்த பரியன்டோஸ், போதை மருந்து பரிமாற்றத்தில் தொடர்ந்து ஈடுபட்டவன். அதற்காக, அடிக்கடி சிறைவாசம் அனுபவித்தவன் என்பது புலனானது. ஒரு முறை, யாரையோ சுட்டுவிட்டு காரில் தப்பித்து ஓடியதாகவும் அவன் மீது வழக்கு இருந்தது.

நிழலான நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டதால், தனக்கு ஒரு மெய்க்காப்பாளன் தேவை என்று கருதி, பரியன்டோஸ், டேவிட் ஆலன் டைனர் என்ற கொலைகாரனைத் தன்னுடனேயே வைத்திருந்தான் என்று போலீஸ் அறிந்தது.

கொலைகள் நடந்தபோது, ஆலன் டைனர் சம்பவ இடத்தில் இருந்திருக்கலாம் என்று காவல்துறையின் சந்தேகம் வலுத்தது. அவனைக் கண்டுபிடிக்கத் தீவிரமாக முயற்சி செய்தது. ஆறு கொலைகளுக்காக தான் வேட்டையாடப்படுவது தெரிந்ததும், டேவிட் ஆலன் டைனர் போலீஸில் சரணடைந்தான்.

'நீ பரியன்தோலைக் கொலை செய்வதற்காகத்தான் கூலி வாங்கியிருப்பாய். ஆனால், தற்செயலாக அங்கே சாட்சியாக அமைந்துவிட்ட மற்ற மூவரையும் கொலை செய்துவிட்டாய். இதையெல்லாம் நீ தனியாகச் செய்திருக்க முடியாது. உன்னுடன் இருந்தது யார்?' என்று போலீஸ் அவனைக் குடைந்தது.

'நான் அந்தக் கொலைகளைச் செய்யவில்லை..' என்று கிளிப்பிள்ளைபோல் டைனர் மறுபடி, மறுபடி சொன்னான்.

2010. ஏப்ரல் மாதம் வழக்கில் ஓர் எதிர்பாராத திருப்பம் வந்தது.

டென்னி எட்வர்ட் என்ற 35 வயது ஆசாமியை திருட்டுக் குற்றத்துக்காகக் கைதுசெய்ய முயற்சி செய்தபோது, அவன் போலீஸை நோக்கிச் சுட்டான். போலீஸ் பதிலுக்கு அவனைச் சுட்டது. நெஞ்சிலும், வயிற்றிலும் குண்டுகள் பாய்ந்து அவன் சரிந்தான். மருத்துவமனையில் காப்பாற்றப்பட்டான்.

அவன் தங்கியிருந்த ஹோட்டல் ரூமை ஆராய்ந்த போது, காவல் துறையிலிருந்து திருடப்பட்ட சீருடைகள், துப்பாக்கிகள் போன்றவை கிடைத்தன.

அவனுடைய பின்னணியை ஆராய்ந்தது போலீஸ். ஆயுதம் காட்டி மிரட்டுவது, ஆயுதத்தால் தாக்கிக் கொள்ளையடிப்பது என்று பல குற்றங்கள் அவன் மீது இருந்தன.

டென்னி எட்வர்ட் 18 வயதிலேயே 11 வருடங்கள் சிறைச்சாலையில் கழித்தவன். விடுதலையான பிறகு, சட்டத்துக்குப் புறம்பான குஸ்தி விளையாட்டில் ஈடுபடுவது, போதை மருந்து தயாரிப்பது போன்ற குற்றங்களில் ஈடுபட்டவன்.

டென்னி எட்வர்ட் கைது செய்யப்பட்ட பிறகு, அவனுடைய காதலி, காவல் துறையைத் தொடர்புகொண்டாள்.

'அவனைத் திருத்தப் பார்த்து, தோற்றுவிட்டேன். அவன் போதை மருந்து விற்பவன் மட்டும் அல்ல. நான்கு பேரைக் கொலை செய்து, அந்த வீட்டுக்கே நெருப்பை வைக்கக் காரணமானவன்...' என்று அழுதபடியே சொன்னாள்.

போலீஸ் டென்னியைக் காவலில் வைத்து 'விசாரித்தது.'

போதை மருந்து வியாபாரத்தில் பரியன்தோஸுக்கு கிட்டத்தட்ட 30 ஆயிரம் டாலருக்கு மேல் டென்னி கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. பரியன்தோஸ் அதுகுறித்து அதட்டிக்கொண்டே இருந்தான். பரியன்தோஸுக்கு கடனாளியாக இருப்பதைவிட, அவனையே தீர்த்துக் கட்டிவிட்டால், பணமும் மிச்சம், தன்வசம் இருக்கும் போதை மருந்தையும் திருப்பித் தர வேண்டாம் என்று டென்னி முடிவு செய்தான். பரியன்தோஸுக்குப் பாதுகாவலனாக இருந்த டைனரை விலைக்கு வாங்கினான்.

'பரியன்தோஸைக் கொன்றபோது, அங்கே இருந்த ப்ரூக், பரியா, ஜெனிஃபர், எல்லோரையும் கொலை செய்தேன் என்று டென்னி எட்வர்ட் என்னிடம் தம்பட்டம் அடித்துக்கொண்டான்..' என்று அவனுடைய காதலி சாட்சி சொன்னாள்.

'நான் கொல்லவில்லை. ஆணையிட்டேன். கொலைகளைச் செய்தது, டைனர்தான்..' என்றான், டென்னி.

'மெய்க்காப்பாளனாக' இருந்த டைனர் ஒருவழியாக, எல்லாக் கொலைகளுக்கும் பொறுப்பேற்றுக்கொண்டான். பரோலில் வெளிவர முடியாத தொடர் ஆயுள் தண்டனை அவனுக்கு விதிக்கப்பட்டது.

வேறு குற்றங்களுக்காகத் தற்போது சிறையில் இருக்கும் டென்னி, தான் கொலைகாரன் அல்ல என்று வாதிட்டாலும், அவனுக்கும் உரிய தண்டனை வாங்கித்தர காவல் துறை போராடிக்கொண்டிருக்கிறது.

ஒரு குழந்தையைப் பெற்றெடுத்துவிட்டு, தன் வாழ்க்கையையே திசைமாற்றிக்கொள்ளத் தீர்மானித்திருந்த ப்ரூக், போதை மருந்து வாங்கப் போன தோழியுடன் இருந்ததுதான் அவள் செய்த ஒரே குற்றம். மூன்று குற்றவாளிகளுக்கிடையிலான துரோகத்தில் சிக்கி, அநியாயமாக வயிற்றுக் கருவுடன் உயிரை இழந்தாள், அவள்.

- குற்றம் தொடரும்

29

சுபா

குற்றம் 'புரிந்தவர்!'

இரவோடு இரவாக..!

2002. ஜூன் 5. மணி இரவு இரண்டு.

ஒன்பது வயதான மேரி கேதரின், ஏதோ அரவம் கேட்டு, திடீரென்று தூக்கத்திலிருந்து விழித்தாள். அருகில் படுத்திருந்த அக்கா எலிசபெத்தைக் காணவில்லை. இமைகளைத் திறந்தாள். பார்த்த காட்சி அவளை உறைய வைத்தது.

பதினான்கு வயது எலிசபெத், மிரட்சியுடன் குனிந்து தன் ஷூக்களை எடுத்துக்கொண்டிருந்தாள். அவள் அருகில் நிற்பது யார்? அது தன் தந்தையோ, சகோதரர்களோ இல்லை என்று கேதரினுக்குப் புரிந்தது.

'யார் அக்கா அது..?' என்று கேட்கலாம் என்று வாயைத் திறந்தபோதுதான் கவனித்தாள். எலிசபெத்தின் அருகில் இருந்தவன் கையில் ஒரு துப்பாக்கி. எதன் மீதோ இடித்துக்கொண்டு 'ஸ்ஸ்ஸ்..' என்று எலிசபெத் வலியில் முனகினாள்.

'ஏய், சத்தம் வந்தால், உன்னை மட்டுமல்ல, உன் குடும்பத்தையே கொன்றுவிடுவேன்' என்று அவன் துப்பாக்கியால் மிரட்டினான்.

எங்கேயோ கேட்ட குரல். கேதரின் அசையாமல், பாதி மூடிய இமைகளினூடே அச்சத்துடன் வேடிக்கை பார்த்தாள்.

'என்னை எங்கே அழைத்துப் போகிறாய்?' என்று எலிசபெத் சிறு அழகையுடன் கேட்டாள்.

துப்பாக்கியை உதடுகளுக்குக் குறுக்கே வைத்து அவன் அவளை அமைதியாக வரச் சொன்னான். அறைக்கதவை ஒலியின்றித் திறந்தான்.

இருவரும் அறையைவிட்டு வெளியே றியதும், கேதரின் படுக்கையிலிருந்து இறங்கி, பூனைப்பாதங்கள் வைத்து கதவை அடைந்து திறந்தாள்.

எலிசபெத்தும், துப்பாக்கி வைத்திருந்தவனும், ஹாலில் தென்பட்டார்கள். அவன் கேதரின் இருந்த திசையில் திரும்பிப் பார்த்தாற்போல் இருந்தது. மிரண்டாள். கண்களை இறுக மூடி, வெகு நேரம் தலை வரை இழுத்துப் போர்த்தி, கம்பளிக்குள்ளேயே இருந்தாள். தைரியம் வந்து, அவள் படுக்கையிலிருந்து இறங்கியபோது, இரண்டு மணி நேரங்கள் கடந்துவிட்டிருந்தன.

அந்த இரண்டு மணி நேரங்களில்..

எலிசபெத்தைக் கடத்தியவன் கிட்டத்தட்ட ஆறு கிலோமீட்டர் தொலைவுக்கு அவளை நடத்தியே அழைத்துப் போனான். ஒரு பள்ளத்தாக்கை அவர்கள் அடைந்தார்கள். அங்கே அவர்களை ஒரு குண்டான பெண்மணி எதிர்கொண்டாள்.

'இவள் வாண்டா பார்ஸி. என் முதல் மனைவி. நீ என் புதிய மனைவி..' என்று அவன் அறிமுகம் செய்தான்.

எலிசபெத் களைத்திருந்தாள். இன்னொரு பெண்ணைப் பார்த்ததும், அவள் தன்னை எப்படியும்

காப்பாற்றிவிடுவாள் என்று எலிசபெத்துக்கு நம்பிக்கை வந்தது.

எலிசபெத்தின் உடைகளைக் கழற்றச் சொல்லி, அவற்றை அவன் எரித்தான். அவளுக்கு வெள்ளை அங்கிகள் கொடுத்து அணியச் சொன்னான்.

'நான் இயேசுவின் தூதன். இந்த நிமிடத்திலிருந்து, நீயும் நானும் கணவன், மனைவி.. நிறைய மனைவிகளும், அவர்கள் மூலம் நிறைய குழந்தைகளும் பெற்று மதத்தை வளர்க்கச் சொல்லி கடவுள் எனக்கு ஆணையிட்டிருக்கிறார்..'

அதிர்ந்துபோனாள் எலிசபெத்.

அவள் தப்பிக்க முடியாதபடி, ஒரு மரத்துடன் அவளுடைய காலைச் சங்கிலியால் கட்டிப்போட்டான்.

'நமக்கான இருப்பிடம் ஒன்று தயாராயிருக்கிறது..' என்றான் அவன்.

உண்மையில் அந்த மறைவிடம் 20 அடி நீளமுள்ள கால்வாய்போல் அமைந்திருந்தது. இங்கிருந்து என்றைக்குத் தனக்கு விடுதலை கிடைக்கும் என்பது புரியாமல் எலிசபெத் ஓய்ந்துபோனாள்.

அதே இரவு, அவள் வீட்டில்..

கேதரின் பெற்றோருடைய படுக்கையறைக்கு
ஓடினாள். 'எலிசபெத்தை யாரோ தூக்கிப்
போய்விட்டார்கள்' என்று பதற்றத்துடன் கூறினாள்.

ஓவ்வோர் அறையாகத் தேடத் தேட,
எட்ஸ்மார்ட்டின் தூக்கம் முற்றிலும் கலைந்தது.
எட்ஸ்மார்ட் போலீஸை அழைத்தார். நண்பர்களுக்கும்
உறவினர்களுக்கும் போன் செய்தார். எட்ஸ்மார்ட்டின்
வீட்டில் நிறைந்திருந்த நண்பர்களையும்,
உறவினர்களையும் விலகச் சொன்னது, போலீஸ்.
தடயங்களைத் தேடத் தொடங்கியது.

சமையலறை ஜின்னல் திறந்திருந்தது. ஜின்னலுக்கு
வெளியே தோட்டத்து நாற்காலி. வந்தவன், நாற்காலியில்
ஏறி ஜின்னல் வழியே வீட்டுக்குள் நுழைந்திருக்கிறான்
என்பது புலனானது.

போலீஸ் நாய்கள் மோப்பம் பிடித்தபடி வெகு தூரம்
ஓடி, ஒரு கட்டத்தில் குழம்பி நின்றன. அக்கம் பக்கத்தில்
சந்தேகப்படும்படியான கார் ஒலி கேட்டிருக்கவில்லை.

'அவன் எப்படி இருந்தான்?'

'சற்றுக் குள்ளமாக, குண்டாக' என்றாள், கேதரின்.

தொலைக்காட்சி, வானொலிகள் மூலம் எலிசபெத்
காணாமல் போனது பற்றி அறிவிப்புகள்
கொடுக்கப்பட்டன. எலிசபெத்தின் புகைப்படங்கள்
விநியோகிக்கப்பட்டன. காவல் துறை அதிகாரிகள்

தேடுதல் வேட்டையில் இறங்கினர். சர்ச்சிலும் செய்தி சொல்லப்பட்டு, பிரார்த்தனைக்கு வந்தவர்கள் பலரும் உதவி செய்ய முன்வந்தனர்.

'இந்த வீட்டின் அமைப்பு பற்றி தெரிந்தவர்தான் இதைச் செய்திருக்க வேண்டும்' என்றார் போலீஸ் அதிகாரி.

'எங்கள் வீட்டை விற்பதற்கு முடிவு செய்து, மராமத்து வேலைகள் செய்துகொண்டிருந்தோம்..' என்றார், எட்ஸ்மார்ட்.

'சாப்பாட்டுக்கு வழியில்லை என்று கேட்டு வந்த எவ்வளவோ பேருக்கு இங்கு சிறு சிறு வேலைகள் கொடுத்து, பணம் கொடுத்து அனுப்பினேனே' என்றாள், எலிசபெத்தின் தாய்.

'இங்கு வேலைகள் செய்தவர்களின் பட்டியல் வேண்டும்..'

பட்டியல் ஒருபக்கம் தயாரானது.

எலிசபெத் டீன் ஏஜ் பெண். ஆன்லைன் உரையாடல்களில் யாருடனாவது நெருக்கமாகி, ஏமாற்றப்பட்டு அழைத்துச் செல்லப் பட்டிருக்கிறாளா என்றும் போலீஸ் விசாரித்தது. எலிசபெத் பற்றி உருப்படியான துப்புக் கொடுப்பவர்களுக்குப் பரிசு தர, காவல் துறையினரும் மற்றவர்களும் முன்வந்தார்கள்.

சார்லி மில்லர் என்கிற பால் விற்பனையாளர் போலீஸைத் தேடி வந்தார். 'இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பு, ஸ்மார்ட்டின் வீட்டருகில் ஒரு பச்சை நிற கார் வட்டமிட்டதை கவனித்தேன். காரில் இருந்தவனைப் பார்க்கவில்லை. ஆனால், அதன் நம்பர் பிளேட்டைப் பார்த்தேன்.'

அவர் சொன்ன பதிவு எண்ணில் எந்த காரும் இல்லை. பூங்காவின் அருகில் காணப்பட்ட ஒரு பச்சை நிற காரில், பதிவு எண் வேறாக இருந்தது. போலீஸ் குழம்பியது. மில்லர் குறிப்பிட்ட அந்த நம்பர் பிளேட், பிற்பாடு புதர்களில் சில சிறுவர்களால் கண்டெடுக்கப்பட்டது.

எலிசபெத்தைக் கடத்தியவன், பொய்யான நம்பர் பிளேட்டைப் பயன்படுத்தி அதைத் தூக்கியெறிந்து விட்டுப் போயிருக்கிறான் என்று போலீஸ் முடிவுக்கு வந்தது. அதில் இருந்த விரல் ரேகைகளை தடயவியல் துறைக்கு அனுப்பியது.

'26 வயது மைக்கேல் எட்மண்ட்ஸ் என்பவன் ஒரு போலீஸ்காரரைத் தாக்கிய குற்றத்துக்காகக் கைது செய்யப்பட்டபோது எடுத்த கைரேகையுடன் இது பொருந்துகிறது..' என்றது, தடயவியல் துறை.

'மைக்கேல் எட்மண்ட்ஸ் ஆறடி இரண்டங்குலம் உயரம். வந்தவன் குள்ளமானவன். எதற்கும், அவனைக் கண்டுபிடியுங்கள்' என்றார், அதிகாரி.

அவனுக்கும் கடத்தலுக்கும் தொடர்பில்லை என்று தெரியாமல், அவனுக்கான வேட்டை ஒருபுறம் தொடங்கியது.

இன்னொரு பக்கம், ஸ்மார்ட் வீட்டில் பணியாற்றியவர்கள் பட்டியலில் இருந்தவர்களை விசாரித்தது, போலீஸ்.

ரிச்சர்டு ஆல்பர்ட் ரிக்கி அவர்களில் ஒருவன். ஸ்மார்ட்டின் வீட்டில் தோட்டத்தை சுத்தம் செய்து, வெளிச்சுவர்களுக்கு பெயின்ட் அடித்து, அந்தக் குடும்பத்துடன் ஓரளவு நெருக்கமாகி இருந்தான். ரிக்கியின் பின்னணி போலீஸின் கவனத்தை ஈர்த்தது.

48 வயது. கேதரின் குறிப்பிட்டதுபோல் குள்ளமானவன். மது மற்றும் போதை மருந்து பழக்கமுள்ளவன். வேலை செய்யும் வீடுகளிலிருந்து பொருட்களைத் திருடுபவன். பரோலில் வந்தபோதெல்லாம் தப்பிக்க முயற்சி செய்தவன்.

ஒரு பூந்தோட்டத்தில் வேலை செய்துகொண்டிருந்த அவனை போலீஸ் கைதுசெய்தது. எலிசபெத் கடத்தப்பட்ட தினத்தில் அவன் அங்கு வேலைக்கு வரவில்லை என்று போலீஸ் அறிந்தது.

ரிக்கியின் வீட்டை போலீஸ் முழுமையாக சோதனை செய்தது. எட்ஸ்மார்ட்டின் வீட்டில் காணாமல் போன பரஃப்யூம் பாட்டில்கள், நகைகள், அலங்காரப் பொருட்கள் போன்றவை அங்கு ஒளித்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. அவனுடைய உடைகளில் ஒன்று கேதரின் குறிப்பிட்டதுபோல இருந்தது.

எட்ஸ்மார்ட்ட் ரிக்கியிடம், 'என் மகள் எங்கே?' என்று கண்ணீருடன் மன்றாடினார்.

'சத்தியமாக எனக்குத் தெரியாது' என்று ரிக்கி பிடிவாதம் பிடித்தான்.

திருட்டுக் குற்றத்தின் அடிப்படையில் ரிக்கியை விசாரணைக் கைதியாக சிறைச்சாலையில் அடைத்தது போலீஸ்.

45 நாட்கள் கடந்தன. கோர்ட்டில் ஆஜர் படுத்தப்பட்டு, ரிக்கி சிறைக்குத் திரும்பி இருந்தான். போலீஸின் தீவிர விசாரணை அவனை நிலைகுலைத்திருந்தது. திடீரென்று தலையைப் பிடித்துக்கொண்டான்.

'தாங்க முடியாமல் தலை வலிக்கிறது. மூச்சுத் திணறுகிறது' என்றான். மயக்கமாகி விழுந்தான். அருகிலிருந்த மருத்துவமனைக்கு அள்ளிச் சென்றார்கள்.

'மூளையில் ரத்தக் குழாய் வெடித்துவிட்டது. கோமா நிலைக்குப் போய்விட்டான். மீண்டும் கண்விழிப்பதற்கு வாய்ப்பில்லை' என்றார்கள், மருத்துவர்கள்.

'அப்படியானால், ரிக்கியை நிம்மதியாக இறக்க விடுங்கள்' என்று அவன் மனைவி அழுதாள்.

'ஐயோ, எலிசபெத்தைக் கடத்தியவன் ரிக்கியாக இருந்தால்..? இனி அவள் இருக்கும் இடத்தை யார் சொல்வார்?'

ஸ்டீவ் தம்பதியினர் கலங்கிப்போயினர்.

ஆனால், எலிசபெத் கடத்தல் விவகாரம் புதுத் திருப்பம் எடுத்தது.

அடுத்த இதழில்...

- குற்றம் தொடரும்

சுபா

குற்றம் 'புரிந்தவர்!'

உறவோடு உறவாக..!

ரிக்கி கோமாவுக்குப் போனதும், எலிசபெத் மீண்டும் கிடைக்கப்போவதே இல்லை என்று ஸ்மார்ட் தம்பதியினர் சோகத்தில் ஆழ்ந்திருக்க.. எலிசபெத்தின் தங்கை கேதரின் பெற்றோரிடம் ஓடி வந்தாள்.

'அப்பா, அன்றைக்கு நான் சொன்ன அடையாளம் தப்பு. அவன் குனிந்திருந்தபோது பார்த்து குள்ளமானவன் என்று சொல்லிவிட்டேன்.. இப்போதுதான் நினைவுக்கு வருகிறது.. ஹாலில் பார்த்தபோது உயரமாக இருந்தான்.. அக்காவைத் தூக்கிப் போனவன் எம்மானுவேல்..'

எம்மானுவேல் அவர்கள் வீட்டுக் கூரையில் சில மராமத்து வேலைகள் செய்தவன். உடனடியாக எட்ஸ்மார்ட் காவல் துறைக்கு இந்தத் தகவலைக் கொடுத்தார். ஆனால், ஒரு சிறுமி, திடீரென்று நினைவு மீண்டதாகச் சொன்ன அடையாளத்தை போலீஸ் பெரிதாக எடுத்துக்கொள்ளவில்லை.

காவல் துறையின் மெத்தனமான போக்கு எட்ஸ்மார்ட்டுக்கு வருத்தமளித்தது.

'ஜான் வால்ஷெப் பார்ப்போமே..!' என்றாள், எலிசபெத்தின் தாய்.

ஜான் வால்ஷ், குற்றவாளிகளைப் பற்றி அலசும் 'Americas most wanted' என்ற தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சியின் அமைப்பாளர். எலிசபெத்தின் பெற்றோர் அவரைச் சந்தித்தனர்.

'கோமாவில் இருக்கும் ரிக்கி குற்றவாளி இல்லை. எம்மானுவேல் என்ற நாடோடிதான் தன் சகோதரியைக் கடத்தியவன் என்று கேதரின் சொல்கிறாள்..' என்று வால்ஷ் அந்த நிகழ்ச்சியில் புதிய தகவலைப் பகிர்ந்துகொண்டார்.

2003. பிப்ரவரி. எம்மானுவேல் பற்றி கிடைத்த வர்ணனைகளை வைத்து வரையப்பட்ட ஒரு கோட்டோவியம் அந்த நிகழ்ச்சியில் காட்டப்பட்டது.

இந்த நிகழ்ச்சியைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த டெரிக் தாம்ஸன் என்பவன் அதிர்ந்தான். உடனடியாக தன் சகோதரன் மார்க்கை அழைத்தான். இருவரும் தொலைக்காட்சி நிலையத்துக்கு போன் செய்தனர்.

'எங்கள் அம்மா வாண்டா பார்ஸியின் புதிய கணவன் டேவிட் மிட்ஷலின் படம்தான் அது..' என்றார்கள்.

மிட்ஷலின் முன்னாள் மனைவி டெபி என்பவளும் இந்த நிகழ்ச்சியில் எம்மானுவேல் என்று காட்டப்பட்டது தன் முன்னாள் கணவன்தான் என்று கருதினாள்.

தொலைக்காட்சி நிலையத்தை அழைத்து, 'அவன் கிறுக்கன். சொந்த மகளிடமே தகாத முறையில் நடந்துகொள்ள முயற்சி செய்தவன்' என்று சொன்னாள்.

நிகழ்ச்சி ஒளிபரப்பான நேரத்தில், மிட்ஷல் சிறு குற்றத்துக்காக, காவல் துறையின் பிடியில்தான் சிக்கியிருந்தான். ஆனால், எம்மானுவேல் என்பதற்கு பதில் 'இம்மானுவேல்' என்று ஒரு காவலர் பிழையாக எழுதியதால், கணினி தேடியபோது, அவனைத் தவறவிட்டது.

மிட்ஷலும், அவன் மனைவி வாண்டா பார்ஸியும் பள்ளத்தாக்கை ஒட்டியிருந்த வனப்பகுதியில் ஒரு பதுங்குமிடத்தை அமைத்திருந்தனர்.

அங்கு, எலிசபெத்தைத் தங்கள் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருந்தனர். 'இந்த நேரத்தில் தோழிகள் எங்கே விளையாடிக்கொண்டிருப்பார்கள், எதைப் பற்றி பேசிக்கொண்டிருப்பார்கள்..' என்று நினைப்பு வரும்போதெல்லாம், எலிசபெத்தின் கண்களில் கண்ணீர் நிரம்பும்.

மிட்ஷல் தம்பதி எலிசபெத்துக்கு மது ஊற்றிக்கொடுத்து, இரண்டு மாதங்களில் அவளை மந்தமாக்கினார். எலிசபெத்துடன் தினம்தோறும் மிட்ஷல் பலமுறை உடலுறவு கொண்டபோதும், நல்லவேளை அவள் கர்ப்பம் தரிக்கவில்லை.

மிட்ஷல் தொடர்ந்த மதப் பிரச்சாரங்கள் மூலம் எலிசபெத் மூளைச்சலவை செய்யப்பட்டாள். ஒரு கட்டத்தில், அவள் தன் நிலை இழந்தபின், அவளை வெளியில் அழைத்துச் செல்ல ஆரம்பித்தனர், அவர்கள்.

யாராவது கேட்டால், 'நான் ஜோசப். இது என் மனைவி மேரி. இது மகள் அகஸ்டின்..' என்று மிட்ஷல் பொய் சொல்வான்.

பெண்கள் இருவரும் தங்களுடைய முகம் வெளியில் தெரியாதபடி முகத்திரை அணிந்தே வெளியிடங்களுக்கு வருவார்கள். அழுக்கான, கந்தலான, வெள்ளை அங்கிகளில் இருப்பவள் கடத்தப்பட்ட எலிசபெத் என்று யாரும் நினைத்துக்கூட பார்த்திருக்கவில்லை.

கடவுளின் பெயரைச் சொல்லி மிட்ஷல் அடிக்கடி உரக்க போதனைகள் செய்த காரணத்தினால், அவனைப் பெரும்

தொந்தரவாகக் கருதி, கடைக்காரர்கள் காவல் துறைக்குப் புகார் அளித்தனர்.

சர்ச்சுக்கு அடிக்கடி போன மிட்ஷலின் பார்வை, பாதிரியாரின் 12 வயது மகள் மீது படிந்தது. அவளையும் தன்னுடைய மனைவியாக ஆக்கிக்கொள்ள வேண்டும் என்று விரும்பி, பாதிரியாரிடம் இயேசு பற்றி நிறைய பேசி, அவருடைய நன்மதிப்பைப் பெற்றான். ஆனால், அவருடைய வீட்டுக்குள் அத்துமீறி நுழையப் பார்த்தபோது, அலாரம் ஒலித்ததால், முயற்சி பலிக்காமல், அங்கிருந்து ஓடிவந்துவிட்டான்.

இந்தநிலையில், 2003, பிப்ரவரி 15 அன்று போலீஸுக்கு ஒரு போன் வந்தது.

'இங்கே ஒரு பள்ளிக்கூடத்துக்குள் ஜின்னல் வழியே அத்துமீறி ஒருவன் நுழைந்திருக்கிறான்..'

போலீஸ் வந்து பார்த்தபோது, மிட்ஷல் வகுப்பறையில் தரையில் படுத்துத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். பெயர், முகவரி, பிறந்த தேதி எல்லாவற்றுக்கும் பொய்யான விவரங்கள் கொடுத்தான். ஆனால் கைரேகைகள் உண்மையான அடையாளத்தைக் காட்டின.

அன்றைக்குத் தன் கணவன் திரும்பி வராததும், வாண்டா பார்ஸி பதற்றமடைந்தாள். இயேவின் சிலுவைக்கு முன் மண்டியிட்டு, பல மணி நேரங்கள் கண்ணீர்விட்டு, பிரார்த்தனை செய்தாள். போலீஸ் உஷாராக இல்லாததால், அத்துமீறிய குற்றத்துக்காக 250

டாலர் அபராதம் விதித்து, நீதிமன்றம் மிட்ஷலை விடுவித்துவிட்டது.

வாண்டா பார்ஸியின் மகன்கள் அனுப்பி வைத்த மிட்ஷலின் புகைப்படங்கள், மார்ச் மாதம் தொலைக்காட்சியில் ஒளிபரப்பாயின.

ஒரு வாரம் கழித்து, ஓர் உணவு விடுதியிலிருந்து போலீஸுக்கு போன் வந்தது.

'உணவருந்த வரும் வாடிக்கையாளர்களை மூன்று நபர்கள் பிச்சை கேட்டு தொந்தரவு செய்கிறார்கள்..'

போலீஸ் வந்தது. வாண்டா பார்ஸியும், எலிசபெத்தும் முகத்திரை அணிந்திருந்ததால், அடையாளம் தெரியாமல் போலீஸ் அவர்களை அங்கிருந்து விலகச் சொன்னது. தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சி மூலம் மிட்ஷலைப் பார்த்திருந்த பலர் அடையாளம் சொன்னதும் போலீஸ் உஷாரானது.

'என் பெயர் மார்ஷல்' என்று அவன் சொன்னான்.

'அடையாளங்களைக் காட்டு..'

'கடவுளின் தூதர்களிடம் அடையாளம் கேட்காதே..'

அசல் கூந்தலை மறைத்து வேறு நிறத்தில் விக் வைத்திருந்த எலிசபெத்தைப் பார்த்ததும், காவல் அதிகாரிக்கு சந்தேகம் பிறந்தது. எலிசபெத்தைப் பிரித்து தனியே அழைத்துப் போய் விசாரித்தார்.

'உன்னுடைய பெற்றோர் யார்..?'

எலிசபெத் திணறினாள்.

'இது யார் தெரிகிறதா, பார்...' என்று அதிகாரி ஒரு போஸ்டரை அவளிடம் காட்டினார். 'காணவில்லை' என்று எலிசபெத்தின் முகம் அச்சான போஸ்டர். அதைப் பார்த்ததும், அவள் கண்களில் கண்ணீர் பொங்கியது.

'எலிசபெத் ஸ்மார்ட்.. உன் பெற்றோரைப் பார்க்க விரும்புகிறாயா..?'

எலிசபெத் கண்ணீருடன் தலையசைத்தாள்.

எட்ஸ்மார்ட்டுக்குத் தகவல் போனது. பதறியடித்துக் கொண்டு ஓடி வந்தார்.

எலிசபெத்தைப் பார்த்ததும், திகைத்துப் போனார். அப்படியே அவளை அள்ளி அணைத்தார்.

'எலிசபெத்..! என் கண்ணே, எங்கே போனாய் நீ..?'

எலிசபெத் அவர் தோளில் முகம் புதைத்தாள். குமுறி அழுதாள். குடும்பத்தினரைப் பார்த்ததும், பழைய நினைவுகள் அவளுக்கு அலைகளாக மோதின.

'நீ ஏன் தப்பிக்க முயற்சி செய்யவில்லை, என் செல்லமே..?'

'தப்பித்தால், உன்னுடைய குடும்பத்தில் இருக்கும் ஒவ்வொரு நபரையும் தேடி வந்து கொல்வேன் என்று மிட்ஷல் மிரட்டியிருந்தான். எத்தனை வருடங்கள் கழித்துத் திரும்பினாலும், நீங்கள் என்னை ஏற்பீர்கள் என்று நம்பிக்கையிருந்தது. ஒருபோதும் உயிரை மாய்த்துக்கொள்ளக் கூடாது, காத்திருப்பதுதான் முக்கியம் என்பதால், இதயத்தைக் கல்லாக்கிக்கொண்டு அவர்களுடன் வாழ்ந்தேன், அம்மா..' என்று அம்மாவைக் கட்டிப் பிடித்துக்கொண்டாள்.

'ஐயோ, எத்தனை வருடங்கள் அப்படி வாழ்ந்திருக்க முடியும்..?'

'மிட்ஷலுக்கு 48 வயது. வாண்டா பார்ஸிக்கு 56 வயது. என்றாவது ஒரு நாள் அவர்கள் இறந்துதானே ஆக வேண்டும் என்றுகூட நினைத்ததுண்டு, அம்மா..'

உடலளவிலும், மன அளவிலும் நிறைய மாற்றங்கள் ஏற்பட்டிருந்தாலும், பழைய வாழ்க்கைக்கு எலிசபெத் வெகு சீக்கிரம் திரும்பினாள். சுறுசுறுப்புடன் தன் அறையைச் சுத்தம் செய்வதிலிருந்து, எல்லா வேலைகளையும் இழுத்துப் போட்டுக்கொண்டு செய்தாள்.

மிட்ஷல், வாண்டா பார்ஸி இருவரும் கைதாயினர். இளம்பெண்ணைக் கடத்திச் சென்றது, அவளுடன் வன்புணர்ச்சியில் ஈடுபட்டது, அவளை மூளைச்சலவை செய்தது என்று பல குற்றங்கள் மிட்ஷல் மீது சுமத்தப்பட்டன.

குறுக்கு விசாரணை தொடங்கியது.

'உன் முகவரி என்ன..?'

'இந்தப் பூமியில் இருக்கும் சொர்க்கமே என் முகவரி..'

'உன் தரப்பில் சாட்சி சொல்ல யார் வருவார்கள்..?'

'இயேசு வருவார்..'

நீதிமன்றத்தில் இதே ரீதியில்தான் அவர்கள் அளித்த பதில்கள் இருந்தன.

'கணவன், மனைவி இருவரும் மனநலம் குன்றியவர்களாகத் தெரிகிறார்கள். முதலில் சிகிச்சை அளியுங்கள். பிறகு, தண்டனை பற்றிப் பேசலாம்...' என்றார், நீதிபதி. சிகிச்சை முடிந்து, ஒரு வழியாக மிட்ஷலுக்கு இரட்டை ஆயுள் தண்டனையும், அவன் மனைவி வாண்டா பார்ஸிக்கு 15 வருடம் சிறைவாசமும் தீர்ப்பானது. காணாமல் போயிருந்த ஒன்பது மாத அனுபவங்கள் பற்றி பிற்பாடு எலிசபெத் புத்தகமாக எழுதினாள்.

இன்றைக்கு பட்டொளி வீசும் பாவையாக மலர்ந்திருக்கும் எலிசபெத், 'என் அப்பாவை போலீஸ் ஸ்டேஷனில் பார்த்த அந்தக் கணம், என் இதயத்தில் எழுந்த பேரானந்தத்தை அனுபவிக்கும் வாய்ப்பு, ஆயுள் முழுவதும் காத்திருந்தாலும் உங்களில் பலருக்குக் கிடைக்காது' என்கிறாள். 'மிட்ஷல் ஓர் அரக்கன். என்னுடைய வாழ்விலிருந்து ஒன்பது மாதங்களைத் திருடியவன். அவனுக்கு உரிய தண்டனை அளிக்க வேண்டுமென்றால், நான் ஆனந்தமாக வாழ்ந்து காட்ட வேண்டும். என் வாழ்விலிருந்து நீங்கள் ஒன்றைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். ஒவ்வொரு மனிதருக்குள்ளும் ஒளிந்திருக்கும் மாபெரும் சக்தியை உயிர்ப்பித்து விட்டால், எப்பேர்ப்பட்ட பலவீனங்களையும் உதறி, எதிர்ப்புகளை சமாளித்து வெற்றிகண்டுவிடலாம்' என்று உறுதியுடன் சொல்கிறாள் எலிசபெத் ஸ்மார்ட்.

- குற்றம் தொடரும்

சுபா

குற்றம் 'புரிந்தவர்!'

முக்கோண அறையில் முற்றுப் பெற்றவர்கள்..!

1897. ஜனவரி 17.

ஆக்ஸ்ஸரி (Auxerre) என்னும் பிரான்ஸ் தேசத்துச் சிற்றூரில் மார்ஸல் பேடியாட் (Marcel Petiot) பிறந்தபோது கெட்ட சகுனங்கள் எதுவும் தோன்றியதாகப் பதிவாகவில்லை. ஆனால் நிச்சயம் தோன்றியிருக்கும்.

சிறு வயதிலிருந்தே பிறரைத் துன்புறுத்தி இன்பம் காணும் சாடிஸ்டாக வளர்ந்தான் அவன். 17-வது வயதில் அவனைப் பரிசோதித்த மருத்துவர் ஒருவரால் மனநலம் குன்றியவன் என்று அறிவிக்கப்பட்டான். மனநலம் குன்றியவர்களுக்கான பள்ளியில் சேர்க்கப்பட்டு, பள்ளிப் படிப்பை முடித்தான்.

1914-ம் ஆண்டு, முதலாம் உலகப் போர் தொடங்கியது. பேடியாட் பிரெஞ்சு படையில் சேர்ந்தான். போதைப் பொருட்களைத் திருடி விற்றான். சக வீரர்களிடம் பணம், பொருட்கள் முதலியவற்றைக் களவாடினான்.

போர் முடிந்ததும், முன்னாள் வீரர்களுக்கான காப்பகத்தில் சேர்ந்து மருத்துவக் கல்வி பயின்றான். 1921-ல் மருத்துவப் பட்டம் பெற்றான். வில்லினியூவ் (Villeneuve) என்ற இடத்தில் மருத்துவத் தொழிலைத் தொடங்கினான்.

மற்றெல்லாரையும்விட அதிகமாகப் பணம் சம்பாதிக்கவேண்டும் என்னும் வெறி அவன் மனதை ஆக்கிரமித்தது. சட்ட விரோதமாகக் கருக்கலைப்பு செய்யத் தொடங்கினான். போதை மருந்துகளை விற்கத் தொடங்கினான்.

அவனது சேவைகள் மக்களுக்கு அதிக அளவில் தேவைப்பட்டன. கூட்டம் மொய்த்தது. இவனிடம் வந்தவர்களில் ஓரிருவர் சந்தேகமான முறையில் இறந்துபோனார்கள். தன் மீது பழி விழாதபடி சாமர்த்தியமாக நடந்து கொண்டான்.

பேடியாட் பிரபலமடைந்தான். பெரும்புள்ளி யானான். 1926-ல் அந்த ஊரின் மேயராகவும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டான். 1927-ல் திருமணம் செய்துகொண்ட பேடியாட், ஓர் ஆண் குழந்தைக்குத் தந்தையும் ஆனான்.

பணத்தாசை விடவில்லை. பதவியைப் பயன்படுத்திப் பணம் கையாடினான். பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்டான். வில்லினியூவில் தொடர்ந்து இருக்க முடியாத நிலையில்,

1931-ல் பிரான்ஸின் தலைநகர் பாரீஸுக்குக் குடிபெயர்ந்தான்.

ஓ கௌமார்டின் (*Rue Caumartin*) என்ற இடத்தில் தனது மருத்துவக் கடையை விரித்தான். போதை மருந்து வியாபாரமும், கருக்கலைப்புத் தொழிலும் அங்கும் அமோகமாக நடந்தன.

பேடியாட்

அத்துடன், பொருள் கொள்ளை, பணம் கையாடல், வரி ஏய்ப்பு போன்ற பல திரைமறைவு வேலைகளிலும் செல்வம் குவியத் தொடங்கியது.

இரண்டாம் உலகப்போர் (1939-1945) உக்கிர தாண்டவம் ஆடிக்கொண்டிருந்த காலம். ஜெர்மனியிலிருந்து பிரான்ஸின் மீது படையெடுத்து வந்த ஹிட்லரின் நாஸிப்படை, பாரீஸுக்குள் ஊடுருவியது.

ஜெர்மானியப் படைகளின் தாக்குதலுக்கு ஆளான மக்கள், விட்டில் பூச்சிகளைப்போல் ஆயிரக்கணக்கில் பலியானார்கள். அதிலும் யூத இன மக்கள் மிக மோசமாகக் குறி வைத்து அழிக்கப்பட்டனர்.

இந்த அவலமான தருணத்தைப் பயன்படுத்தி ஏராளமாய் சம்பாதிக்க, கொடூரமான திட்டம் ஒன்றைத் தீட்டினான் பேடியாட்.

ஒரு பாழடைந்த கட்டடத்தை வாங்கினான். தன் திட்டத்துக்கு ஏற்றபடி, அதை வடிவமைத்தான். மையத்தில் ஒரு முக்கோண அறை. ஜின்னல்கள் கிடையாது. உள்ளே போவதற்கும், வெளியே வருவதற்கும் ஒரே ஒரு கதவு. அறைக்குள் நடப்பதை வெளியிலிருந்து பார்க்க வசதியாக கதவில் சிறு துவாரங்கள்.

கார்கள் நிறுத்தும் இடத்துக்குக் கீழே இருந்த ஒரு பாதாள அறையில் பிரமாண்டமான தீ உலை. அங்கிருந்து

புகை வெளியேற புகை போக்கிகள். முக்கோண அறைக்கும் உலை அடுப்புக்கும் இடையில் ஒரு ரகசியப் பாதை.

அடுத்து, சுண்ணாம்பு வியாபாரம் செய்து வந்த சகோதரன் மெளரிஸிடம், தான் செய்யவிருக்கும் மருத்துவப் பரிசோதனைகளுக்குத் தேவைப்படும் என்று கூறி பெருமளவில் சுண்ணாம்பை வாங்கி, பாதாள அறையில் சேமித்து வைத்தான், பேடியாட்.

கட்டடம் தயாரானதும், ஜெர்மன் படைகளை எதிர்த்துப் போரிடும் பிரெஞ்சு போராளிகளுடன் தனக்கு நெருக்கமான தொடர்பு இருப்பதாகச் சொன்னான்.

“ஜெர்மன் படைகள், பாரீஸ் நகரத்தில் கொன்று குவிப்பதற்காகக் குறி வைத்திருக்கும் மக்களைக் காப்பாற்றி, ஸ்பெயின், கியூபா போன்ற வெளிநாடுகளுக்கு ரகசியமாகவும், பத்திரமாகவும் கூட்டிச் செல்ல முடியும். செலவு செய்யத் தயாராயிருப்பவர்கள் அணுகலாம்...” என்று செய்தி பரப்பினான்.

உயிருக்குப் பயந்து நடுங்கிக் கொண்டிருந்த பணக்கார யூதர்கள் பலர் இந்தச் செய்தியால் கவரப்பட்டார்கள். “எங்களையும், குடும்பத்தையும் எப்படியாவது தப்பித்துச் செல்ல உதவுங்கள்” என்று கட்டுக்கட்டாகப் பணத்தையும், நகைகளையும்,

விலையுயர்ந்த பொருட்களையும் பேடியாட்டிடம்
கொண்டு வந்து கொட்டினார்கள்.

இதற்காகத்தானே இவ்வளவு ஏற்பாடுகளையும்
செய்துவிட்டு ஆவலுடன் காத்திருந்தான் அவன்?
வருபவர்களிடம், “அயல்நாடுகளில் நுழைய
வேண்டுமானால், முதலில் தடுப்பூசி ஒன்று
போட்டுக்கொள்ள வேண்டும்” என்பான். தனது
மருத்துவமனைக்கு வரவழைப்பான்.

பணமும், விலையுயர்ந்த பொருட்களும்
கைமாறியதும், அவர்களை முக்கோண அறைக்குக்
கூட்டிச் செல்வான். தடுப்பூசி மூலம் மருந்தைச்
செலுத்துவான். அவன் மட்டும் வெளியே வந்து,

அறைக்கதவை மூடிவிட்டு, கதவில் இருந்த துவாரங்களின் வழியாக உள்ளே நடப்பதை கவனிப்பான்.

சில வினாடிகளிலேயே ஊசி போடப்பட்டவர்களுக்குத் தலை சுற்றும். கதறுவார்கள். அழுது புரள்வார்கள். சித்ரவதைக்கு உள்ளாவார்கள். சற்று நேரத்தில் அவர்கள் சுவாசம் அடங்கும். பிணமாவார்கள். ஏனெனில், செலுத்தப்பட்டது தடுப்பு மருந்து அல்ல. கொடிய விஷமான சயனைடு. உள்ளே நிகழ்வதையெல்லாம் பார்த்து, அவன் அணு அணுவாக ரசித்து மகிழ்வான்.

உயிர் பிரிந்தவர்களின் பிணங்களை ரகசியப் பாதை வழியாக பாதாள அறைக்கு இழுத்துச் செல்வான். அங்கு, கொதிக்கும் சுண்ணாம்புக் கரைசலில் அவற்றை ஊற வைப்பான். பிணங்கள் பதப்பட்டதும், அவற்றை அடுப்பில் போட்டு எரிப்பான்.

உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காக பெரும் செல்வத்துடன் அவனிடம் வந்தவர்களிடம் பணத்தைக் கவர்ந்துகொண்டு உலகத்தைவிட்டே அனுப்பி வைத்தான், அந்த மருத்துவன். யாருக்கும் எந்தவிதமான சந்தேகமும் வரவில்லை. அவனிடம் சென்றவர்கள் அனைவரும் பிரான்ஸிலிருந்து தப்பித்து, பாதுகாப்பாக வேறு நாடுகளுக்குப் போய் சேர்ந்துவிட்டனர் என்றே மக்கள் நம்பினார்கள்.

சொந்த மக்களுக்குப் பெரும் சேவை செய்யும் கருணைமிக்க டாக்டர் என்றே அவனைப் புகழ்ந்தனர். டாக்டர் பேடியாட் காட்டில் பண மழை கொட்டத் தொடங்கியது. பணம், பொருள் ஆகியவை குவியக் குவிய, அவை பற்றிய விவரங்கள், அவற்றைத் தன்னிடம் பறிகொடுத்து பலியானவர்களது பெயர்கள் போன்றவற்றை எல்லாம் தனது டைரியில் குறித்து வைக்கத் தொடங்கினான் அவன்.

டாக்டர் பேடியாட் பெரும்பாலான நேரத்தை வெளியே கழிப்பதையும், வீட்டுக்குத் திரும்பும்போது மிகவும் சோர்வாக இருப்பதையும் கண்டு அவன் மனைவி ஆச்சர்யப்பட்டாள். ஆனால், இதுபோன்ற கொடூரமான கொலைத் தொழிலில் அவன் ஈடுபட்டிருப்பான் என அவள் கற்பனைகூடச் செய்து பார்க்கவில்லை.

ஈடு கௌமார்டின் என்ற இடத்தில் இருந்த மருத்துவமனையில் கரு கலைக்கும் டாக்டராகவும், ஈடு லேஸ்யூர் என்ற இடத்தில் இருந்த முக்கோண மாளிகையில் மனிதர்களைக் கொல்லும் கொடூர மருத்துவராகவும் இரட்டை வேடங்களில், ஒன்றரை ஆண்டுகள் மக்களை ஏமாற்றி ஏராளமான பணத்தைக் கொள்ளையடித்தான் பேடியாட்.

1943-ம் ஆண்டு. ஜெர்மானிய நாஸி வீரர்கள், பிரான்ஸில் வாழ்ந்த யூதர் இன எதிரிகளைத் தீர்த்துக் கட்டுவதில் தீவிரமாக இருந்தனர். அவர்கள் குறி வைத்திருந்த யூதர்கள் பலர் திடீர் திடீரென மாயமாய்

மறைந்துபோனது அவர்களுக்கு அதிர்ச்சி அளித்தது. இதுபற்றித் தோண்டித் துருவி, டாக்டர் பேடியாட்டைப் பற்றி அவர்கள் தெரிந்துகொண்டார்கள்.

உண்மையைக் கண்டுபிடிப்பதற்காக, ஜெர்மானியர்கள் ஒரு போலியான ஆளைத் தயார் செய்து, அவனிடம் அனுப்பினார்கள். பொய்யான பெயரும், போலியான முகவரியும் தந்து, “என்னை எப்படியாவது பத்திரமாக வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பி விடுங்கள்” என்று அவன் பேடியாட்டிடம் கெஞ்சினான்.

“பணம் செலவாகுமே..!”

அவன் கேட்ட தொகையைக் கொடுத்தனுப்பியது நாஸிப் படை. அவன் கொண்டு வந்த பணத்தைப் பறித்துக்கொண்டு வழக்கம்போல் பரலோகத்துக்கு அனுப்பிவைத்தான், பேடியாட்.

தாங்கள் அனுப்பிய ஆள் திரும்பி வராததை அறிந்ததும், ஜெர்மானியர்கள் கொதித்தார்கள். பேடியாட்டை இழுத்து வந்து சிறையில் அடைத்தார்கள். தொடர்ந்து போரில் ஈடுபட வேண்டியிருந்ததால், அவனை விசாரிக்கக்கூட ஜெர்மானியர்களுக்கு நேரம் இல்லை.

ஏறக்குறைய எட்டு மாதங்கள் பேடியாட், விசாரணையை எதிர்பார்த்து, சிறையில் அடைபட்டிருந்தான். அவர்களிடமிருந்து எப்படித் தப்புவது என்று

யோசித்துக்கொண்டிருந்த பேடியாட்டின் மூளையில் புது யுக்தி தோன்றியது.

“நான் பிரான்ஸ் குடிமகனாக இருந்தாலும், ஜெர்மன் ஆதரவாளன். நாஸி கொள்கையில் தீவிரப் பற்றுள்ளவன். நீங்கள் கொல்லவேண்டும் என்று நிச்சயித்திருந்த யூதர்கள் தப்பிக்க நினைத்தபோது, அவர்களைத்தான் நான் கொன்றேன். உங்களுக்கு நண்பனாக, உதவுவதற்காகத்தான் இவ்வாறு செயல்பட்டேனே தவிர எதிரியாக அல்ல.. நான் குற்றமற்றவன். என்னை விடுதலை செய்யுங்கள்...” என்று ஜெர்மானியர்களிடம் வாய்ப்பு கிடைத்த போதெல்லாம் வேண்டினான் அவன்.

போரில் பல பிரச்னைகளைச் சந்தித்து வந்த ஜெர்மன் ராணுவம் பேடியாட்டின் சொற்களை ஏற்றுக்கொண்டு அவனை விடுதலை செய்தது! அதற்கப்புறமாவது, தான் செய்து வந்த கொடுமைகள் யாவற்றையும் மூட்டை கட்டித் தூக்கிப் போட்டுவிட்டு, மனைவி மற்றும் மகனுடன் ஒரு சாதாரண குடிமகனாய் அவன் வாழ்க்கையைத் தொடர்ந்திருந்தால் பேடியாட்டின் நிழல் முகத்தை இந்த உலகம் அறிந்துகொள்ளாமலேயே போயிருக்கும்.

ருசி கண்ட பூனையாயிற்றே.. அவன் அடுத்து என்ன செய்தான், தெரியுமா?

- குற்றம் தொடரும்

சுபா

குற்றம் 'புரிந்தவர்!'

மருத்துவனா, மரண தேவனா..?

பேடியாட் ஜெர்மானியர்களால் சிறையில் அடைந்து கிடந்தபோது, பாரிஸுக்கு அவனது சகோதரன் மெளரிஸ் வந்திருந்தான்.

பேடியாட்டின் மர்ம மாளிகைக்குச் சென்றான். அங்கு முக்கோண அறை, தீ அடுப்பு, சுண்ணாம்புக் கரைசல் ஆகியவற்றைப் பார்த்து அதிர்ந்தான். தன் சகோதரன் செய்து வந்த பாதகச் செயல்களை அவனால் யூகிக்க முடிந்தது. முக்கியமாக, கொலையானவர்களின் பிணங்களைப் பதப்படுத்தத்தான் தன்னிடமிருந்து வாங்கப்படும் சுண்ணாம்பு பயன்படுகிறது என்று உணர்ந்ததும், அவன் நடுங்கினான்.

இனி தன் சகோதரனுக்கு சுண்ணாம்பு கொடுப்பதில்லை என்று முடிவெடுத்தான்.

ஜெர்மானியர்களிடமிருந்து 'தலை தப்பியது புண்ணியம்' என்று விடுதலை பெற்ற பேடியாட்டுக்கு சில வாரங்களிலேயே பணத்துக்கான பேராசை மீண்டும்

தலைதூக்கியது. அவன் செய்து வந்த கொடுமைகளை மீண்டும் தொடரத் தொடங்கினான். ஆனால், அவன் முக்கியமானதொரு பிரச்சனையைச் சந்திக்க வேண்டியிருந்தது.

அவனுடைய சகோதரன் சுண்ணாம்பு தர மறுத்துவிட்டதால், கொலை செய்தவர்களது உடல்களைப் பதப்படுத்த முடியாத நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டான், பேடியாட். இறந்தவர்களின் உடல்களைப் பதப்படுத்தாமலேயே தீ அடுப்பில் வைத்து எரிக்கத் தொடங்கினான்.

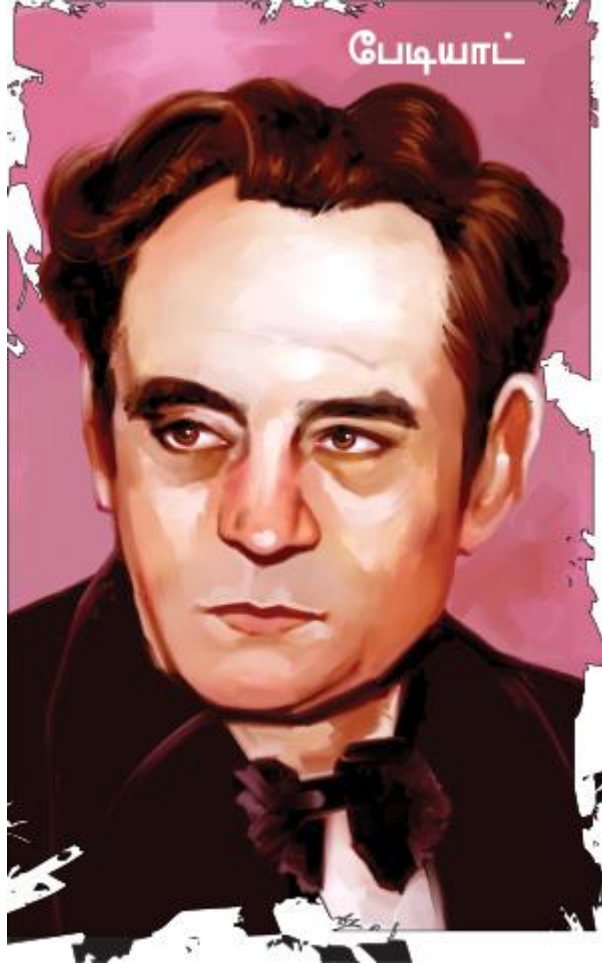
சில வாரங்களில், பிரான்ஸில் இருந்து ஜெர்மன் படை வீரர்கள் பின்வாங்கத் தொடங்கியிருந்தனர். பிரான்ஸ் மீண்டும் சுதந்திரமாக இயங்க ஆரம்பித்தது.

ஒரு குறிப்பிட்ட நாள், பேடியாட் பிணத்தை உலையில் இட்டு, அது எரிகையில் வேறு வேலையாக வெளியே போனான். அந்தப் பாழ்வீட்டுப் புகை போக்கியிலிருந்து தீப்பொறிகளுடன் கரும்புகை வெளியேறத் தொடங்கியது. காற்றில் கலந்து பரவிய அந்தப் புகையில், கடும் பிணநாற்றம் வீசியது. அந்த துர்நாற்றத்தைப் பொறுத்துக்கொள்ள முடியாமல், அக்கம் பக்கத்து வீடுகளில் வசித்தவர்கள் காவல் துறைக்கும், தீயணைப்புப் படைக்கும் தகவல் கொடுத்தனர்.

காவல் துறையினரும் தீயணைப்புப் படையினரும் விரைந்து வந்து, வாசல் கதவு உடைத்துத்

திறக்கப்பட்டது. தீயணைப்புப் படையினர் உள்ளே
புகுந்தனர்.

முக்கோண அறையிலும் துர்நாற்றப் புகை
நிரம்பியிருந்தது. எங்கிருந்து வருகிறது என்று
ஆராய்ந்தபோது, பாதாள அறைக்கான ரகசிய வழி
புலப்பட்டது. அங்கு கண்ட காட்சி, அவர்களை
நிலைகுலைய வைத்தது. நெருப்பு உலையில் உடல் ஒன்று
வெந்துகொண்டிருந்தது. சுற்றிலும், பாதி எரிந்த நிலையில்
எலும்புகள் பல சிதறிக் கிடந்தன. மனித உடலின்
பாகங்கள், தீய்ந்துபோய் அங்கங்கே விழுந்து கிடந்தன.

உடனடியாக காவலர்கள் அந்த இடத்தைத் தங்கள் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவந்தனர். உலை நெருப்பு நிறுத்தப்பட்டது. அங்கு அரங்கேறிய பயங்கரத்தின் தீவிரத்தை உணர, எலும்புகள், மனித உடற்பாகங்கள் என கிடைத்தவை அனைத்தையும் காவலர் திரட்டினர். அவற்றைத் தடயவியல் பரிசோதனைக்கு அனுப்பிவைத்தனர்.

பேடியாட் வருவதற்காகக் காத்திருந்தனர். வீடு திரும்பிய பேடியாட், தெருமுனையிலேயே காவல் துறையின் வாகனங்களைப் பார்த்தான். திடுக்கிட்டான். ஆனால், தப்பித்துப்போக முயற்சி செய்தால், துரத்திப் பிடிப்பார்கள் என்று புரிந்துகொண்டான்.

நிலைமையைச் சமாளிக்க அவனது கிரிமினல் புத்தி வெகுவேகமாக வேலை செய்தது.

'என்ன நடக்கிறது இங்கே..?' என்று காவல் அதிகாரி அவனை மடக்கியதும், துணிவுடன் பதில் சொன்னான்.

'நம் தேசத்தை அத்துமீறி ஆக்கிரமித்துள்ள ஜெர்மானியர்களைக் கடுமையாக வெறுப்பவன், நான். தீவிர தேசபக்தன். விடுதலைப் போராளி. நாஸி படையினர் நம் மக்களை எப்படிப் பிடித்துக் கொலை செய்தனர் என்று நினைக்கிறீர்கள்? நம் மக்களில் சிலரே அவர்களுக்கு ஆதரவாக செயல்பட்டு, காட்டிக் கொடுத்தார்கள். அதுபோன்ற தேசத்துரோகிகளைக் குறிவைத்து தீர்த்துக் கட்டினேன். தேச பக்தியின்

காரணமாக நான் செய்த ஒரே தவறு, சட்டத்தை என் கையில் எடுத்துக்கொண்டதுதான்...' என்று ஒரே போடாகப் போட்டான்.

போலீஸ்காரர்கள் திகைத்தார்கள். பேடியாட்டின் கூற்று அவர்களைக் குழப்பியது. சந்தேகத்தின் பலனை அவனுக்கு அளித்து அவர்கள் திரும்பிப் போனார்கள்.

ஜெர்மானியர்களின் கை ஓங்கி இருந்தபோது, 'நான் ஜெர்மனியின் ஆதரவாளன்' என்றும், பிரான்ஸின் கை ஓங்கியதும், 'நான் பிரான்ஸ் தேச பக்தன்' என்றும் சாமர்த்தியமாகப் பேசி, போர்க்காலத்தின் குழப்பமான நிலையைத் தனக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக்

கொண்டான் பேடியாட்.

ஆனால், அவன் நிம்மதி விரைவில் பறிபோனது.

தடயவியல் துறைக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்ட எலும்புகள், மனித உடற்பாகங்கள் ஆகியவற்றை ஆராய்ந்த தடயவியல் நிபுணர்கள், அவை 27 நபர்களுடையவை என்றார்கள்.

அந்தக் காலகட்டத்தில் காணாமல் போனவர்களின் அங்க அடையாளங்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்து, கொல்லப்பட்டவர்கள் 'யார், யார்?' என்பதை காவல் துறை கண்டுபிடித்தது. அவர்களைப் பற்றி முழுமையாக விசாரித்தபோது, அவர்கள் அனைவரும் அப்பாவிச் குடிமக்களேயன்றி, தேசத் துரோகிகள் அல்ல என்பது

தெரிய வந்தது. உயிர் தப்பிப்பதற்காக ஏராளமான பணத்தை அவர்கள் பேடியாட்டிடம் கொடுத்த விவரமும் கிடைத்தது.

போலீஸ் துறை தனக்கெதிராகத் தகவல்களைச் சேகரிப்பது தெரிந்ததும், பேடியாட் ஆபத்து நெருங்குவதை உணர்ந்தான்.

கொள்ளையடித்த பணம் மற்றும் பொருட்களை முடிந்த அளவு அள்ளிச் சுருட்டி எடுத்துக்கொண்டான். பாரீஸைவிட்டு வெளியேறினான். தொலைதூர கிராமம் ஒன்றில் போய் ஒளிந்துகொண்டான்.

காவல் துறையினர் ஆதாரங்களைத் திரட்டி முடித்தபோது, கையிடுக்கு நீர்போல் பேடியாட் தப்பிச் சென்றுவிட்டதை அறிந்தனர். அந்தப் பாழ்வீட்டை அங்குலம், அங்குலமாக ஆராய்ந்தனர்.

பேடியாட் அங்கங்கே பதுக்கி வைத்திருந்த கட்டுக்கட்டான பணம், தங்கம், வெள்ளி நகைகள், விலையுயர்ந்த பொருட்கள் ஆகியவை அவர்கள் கையில் சிக்கின. அத்துடன் அனைத்து விவரங்களையும் அவன் குறித்து வைத்த டைரியும் வெளிப்பட்டது. அந்த இரக்கமற்ற மருத்துவனால் கொள்ளையடிக்கப்பட்டு, கொல்லப்பட்டவர்களின் எண்ணிக்கை 63 என்று அந்த டைரியின் புள்ளி விவரங்கள் சொல்லின.

பயங்கரமான இந்த விவரங்கள் வெளியானதும், நாடே திடுக்கிட்டது. புனிதமான மருத்துவ சேவை

செய்வதாக உறுதி மேற்கொண்டு தொழில் தொடங்கிய ஒரு டாக்டர், கொடூரமான கொலைகாரன் என்று அறிந்து மக்கள் கொதித்தனர். பத்திரிகைகள் பக்கம் பக்கமாக செய்திகள் வெளியிட்டன. காவல் துறையினர் நாடெங்கும் வலைவிரித்து பேடியாட்டைத் தீவிரமாகத் தேடினர்.

பேடியாட், தாடி வைத்துக்கொண்டு, தன் உருவத்தை பலவகையிலும் மாற்றிக்கொண்டு, கிராமப்புறங்களில் சுற்றித் திரிந்தான்.

'இவை எல்லாம் நாஸிகள் செய்த சதி. பேடியாட் குற்றமற்றவன் என்று சில நண்பர்கள் மூலம் பத்திரிகைகளுக்குக் கடிதங்களும் எழுத வைத்தான். ஆனால், காவல் துறை தீவிரமாக இருந்தது.

1944, அக்டோபர் 31.

பிரான்ஸ் நாட்டின் எல்லையோரத்தில் இருந்த ஒரு கிராமத்து ரயில் நிலையம். பாஸஞ்சர் ரயில் ஒன்று, நிலையத்துள் நுழைந்து நின்று பெருமூச்சுவிட்டது.

பிச்சைக்காரனைப்போல் தோற்றம் அளித்த ஒருவன் தட்டுத்தடுமாறி நடந்துசென்று ரயில் பெட்டியில் ஏற முயன்றான்.

ரயிலின் படிக்கட்டில் அவன் காலை வைத்த விநாடியில் நான்கு காவலர்கள் அவனைப் பற்றிப் பிடித்தார்கள். அவனால் திமிறக்கூட முடியவில்லை. ரயிலில் இருந்து அவனைக் கீழே இறக்கினார்கள்.

'உலகில் உள்ள அத்தனை வேஷங்களையும் உன் முகத்துக்குப் போட்டுப் பார்த்து விட்டோம். நீ எந்த வேஷத்தில் எங்கே திரிந்தாலும் உன்னை அடையாளம் காண்பதற்குத் தயாராக இருந்தோம். உன்னைக் கைது செய்கிறோம் பேடியாட்..' என்று கூறியபடி ஓர் அதிகாரி அவனது கைகளில் விலங்கை மாட்டினார். அடுத்த 18 மாதங்கள். காவலர்கள் அவனைச் சிறையில் வைத்துத் தோண்டித் துருவி விசாரித்தனர்.

விசாரணையின்போது அவன், 'நான் ஜெர்மானிய ஆதரவாளர்களைத்தான் கொலை செய்தேன்...' என்று திரும்பத்திரும்பக் கூறிக் கொண்டிருந்தான்.

காவல்துறை இந்த முறை அவன் பேச்சைக் கேட்பதற்குத் தயாராக இல்லை. மாறாக, கொலை கொள்ளை ஆகியவற்றைக் காரணம் காட்டி, 1946 மார்ச் 19-ம் தேதி நீதிமன்றத்தில் வழக்குத் தொடர்ந்தது.

கொள்ளையடித்த பணம், நகைகள், கொலை யானவர்களது உடைகள், உடைமைகள் போன்ற

திரட்டப்பட்ட தடயங்களை நீதிமன்றத்தில் ஆதாரமாகச் சமர்ப்பித்தது.

கொல்லப்பட்டவர்கள் யாரும் தேசத் துரோகிகளோ, ஜெர்மானியர்களோ இல்லை என ஆணித்தரமாக வாதிட்டது. அசைக்க முடியாத இந்த ஆதாரங்களின் முன்னால், பேடியாட்டின் கூற்றுகள் கட்டுக் கதைகள் என்று தெரிய அதிக நேரமாகவில்லை.

கொலைக் குற்றவாளி என்று சந்தேகத்துக்கு இடமில்லாமல் தீர்மானிக்கப்பட்ட பேடியாட்டுக்கு மரண தண்டனை விதித்துத் தீர்ப்பளித்தார் நீதிபதி.

1946, மே 26.

பயங்கரமான திட்டங்கள் பல தீட்டிய கிரிமினல் மூளையை தன்னகத்தே கொண்டிருந்த அவனது தலை கில்லடினுக்குக் கீழே பொருத்தப்பட்டு, கொய்யப்பட்டபோது டாக்டர் பேடியாட்டுக்காக அவனது மனைவி, மகன் உட்பட யாருமே அனுதாபப்படவில்லை.

அவனால் இரக்கமற்று கொல்லப்பட்டவர்களின் குடும்பத்தினருக்கு, அவனது மரணம் ஒரு சிறு ஆறுதலை மட்டுமே அளித்தது.

- குற்றம் தொடரும்

சுபா

குற்றம் 'புரிந்தவர்!'

சமையலறையா, சவக்குழியா..?

மார்ச் 24, 1953. லண்டனில் வசதியற்றவர்கள் வசிக்கும் நாட்டிங் ஹில் பகுதி. பொதுத் தொலைபேசிக் கூண்டிலிருந்து பெரஸ்ஃபோர்ட் ப்ரெளன் என்பவன் காவல் துறையைத் தொடர்பு கொண்டான்.

'கொலை... கொலை... நம்பர் 10, ரில்லிங்டன் ப்ளேஸ்' என்றான் பதற்றத்துடன்.

காவல் துறையினர் வந்தனர். 10-ம் எண் வீட்டில் கீழ்த்தளத்தில் இருந்த சமையல் அறைக்கு அழைத்துச் சென்றான் ப்ரெளன்.

அங்கு சுவரில் பதிக்கப்பட்டிருந்த மர அலமாரி உடைந்திருந்தது. உள்ளேயிருந்து கடுமையான துர்நாற்றம். உற்று நோக்கிய போலீஸார் அங்கே பிணம் ஒன்று இருந்ததைக் கண்டு அதிர்ந்தனர்.

அலமாரியை உடைத்தனர். அதிர்ச்சி கூடியது. அங்கே ஒன்றல்ல, மூன்று பெண்களின் அழுகிய உடல்கள் மறைத்து வைக்கப்பட்டிருந்தன.

வீடு முழுவதையும் போலீஸ் ஆராய்ந்தது. வீட்டின் பின்புறத்திலிருந்த காலியிடத்தில் மேலும் இரு பெண்களின் பிணங்கள் புதைக்கப்பட்டிருந்தன. வீட்டுக்குள் மேலும் ஒரு பெண்ணின் பிணம் கிடைத்தது.

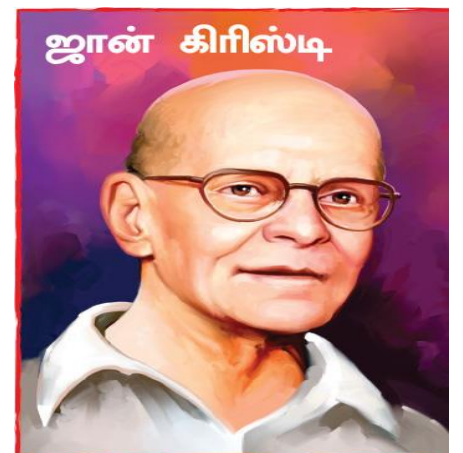
ஆறு பிணங்களையும் பரிசோதனைக்கு அனுப்பினர். தகவல் அளித்த ப்ரெளன், கட்டடத்தின் உரிமையாளர் மற்றும் அக்கம்பக்கத்தில் வசிப்பவர்கள் ஆகியோரிடம் விசாரணையைத் தொடங்கினர்.

'இது ஜான் கிரிஸ்டியின் வேலையாகத்தான் இருக்கும்' என்று அனைவரும் கருத்து தெரிவித்தனர்.

யார் இந்த ஜான் கிரிஸ்டி?

1899-ம் வருடம் ஏப்ரல் மாதம், இங்கிலாந்தின் யார்க் ஷையர் பகுதியில் ஜான் ரெஜினால்ட் கிரிஸ்டி பிறந்தான்.

மாணவனான கிரிஸ்டி படிப்பில் கெட்டிக்காரன். ஆனால், சின்ன வயதில் இருந்தே வக்கிர புத்தி. பெண்களைக் கண்ட இடங்களில் தொட்டு, விஷமத்துடன் சீண்டினான்.

முதலாம் உலகப்போர் நிகழ்ந்தபோது, கிறிஸ்டி போர் தொடர்பான பல சிறு வேலைகள் செய்து பணம் சம்பாதித்தான். போருக்குப் பின்னர் வேலை இல்லாமல் போய், வருமானம் நின்றது.

திருட்டு, ஆள் மாறாட்டம், பொய்க் கையெழுத்து, பணத்துக்காக அடிதடி எனப் பல பித்தலாட்டங்களை செய்து, பலமுறை சிறைக்கும் அனுப்பப்பட்டான். இவற்றுடன் இன்னுமொரு திரைமறைவுத் தொழிலிலும் ஈடுபட்டிருந்தான் கிறிஸ்டி.

'எனக்கு மருத்துவம் தெரியும்' என்று சொல்லிக் கொண்ட அவன், 'கருக்கலைப்பு ஸ்பெஷலிஸ்ட்' என்ற செய்தியையும் பரப்பி வந்தான்.

'ரகசியக் கருக்கலைப்புக்காக' விலைமாதர்கள் பலர் அவனை நாடி வந்தார்கள்.

இதற்கிடையில், 1920-ம் வருடம் ஈதல் என்ற பெண்ணைத் திருமணம் செய்துகொண்டான். அவனது மோசமான நடவடிக்கைகளைத் தாங்கமுடியாமல் நான்கே வருடங்களில் ஈதல் அவனைப் பிரிந்து சென்றாள்.

பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, கிறிஸ்டி அவளைச் சந்தித்து சமாதானப்படுத்தி, மீண்டும் அவனுடன் வாழத் தொடங்கினாள்.

இந்த நிலையில்தான், 1937-ம் ஆண்டில், கிரிஸ்டியும், ஈதலும், நாட்டிங்ஹில்லில், 10, ரில்லிங்டன் ப்ளேஸ் என்ற விலாசத்தில் இருந்த மூன்று மாடிக் கட்டடத்தில் குடியேறினர். கீழ்த்தளத்தில் இரு அறைகளும் ஒரு கிச்சனும் கொண்ட சிறிய பகுதி அவர்களுடையது.

உலகம் அமைதியாக இருக்கப் பிடிக்காமல், இரண்டாவது உலகப் போர் வெடித்தது. போர்க்கால காவல் துறை வேலையில் சேர விண்ணப்பித்தான் கிரிஸ்டி. அவசரத்தில் அவனது குற்றப் பின்னணியைப் பற்றித் தெரிந்துகொள்ளாமலேயே வேலை கொடுக்கப்பட்டது.

திருட்டு, பித்தலாட்டம் போன்றவற்றையே தொழிலாகக் கொண்டிருந்த கிரிஸ்டி, அதிகாரங்கள் நிரம்பிய போலீஸ்காரனாகவும் ஆனான்.

அவனது திரைமறைவு வேலைகள் தீவிரமாயின. விலைமாதர்களுடனான நெருக்கம் அதிகரித்தது. தன் நடவடிக்கைகள் எதுவும் ஈதலுக்குத் தெரியாதவண்ணம், சாமர்த்தியமாக நடந்து கொண்டான்.

போர் முடிவுக்கு வந்தது. வேலை போனது. பணம் சம்பாதிப்பதற்காக அவன் ஈடுபட்ட ரகசியக் குற்றங்கள் வளர்ந்தன. கௌரவமான குடிமகன் என்ற போர்வையில் அனைத்து மோசமான வழிகளிலும் பணம் சம்பாதித்த கிரிஸ்டி, தன் கறுப்பு வாழ்க்கையைப் பல வருடங்கள் வெற்றிகரமாக ஓட்டினான்.

இந்தப் பின்னணியில், 1952-ம் வருடம் டிசம்பர் மாதத்தில் ஒரு நாள் கிரிஸ்டியின் மனைவி ஈதல் திடீரென்று காணாமல் போனாள்.

அக்கம்பக்கத்தில் இருந்தவர்களும், தெரிந்தவர்களும் ஈதலைப் பற்றி விசாரித்தனர்.

அக்கம்பக்கத்தவரிடம், 'உறவினர்களைப் பார்க்க ஊருக்குப் போயிருக்கிறாள்' என்றான். தொலைவில் இருந்தவர்களிடம், 'முடக்குவாதம் வந்து படுத்த படுக்கையாக இருக்கிறாள்' என்றான். இப்படி ஒவ்வொருவரிடமும் கிறிஸ்டி ஒவ்வொரு காரணம் சொன்னான்.

தர்மசங்கடமான கேள்விகளைத் தவிர்ப்பதற்காக, தான் குடியிருந்த வீட்டை, வீட்டுச் சொந்தக்காரருக்குத் தெரியாமல், வேறு ஒருவருக்கு அதிக வாடகைக்கு விட்டு விட்டு, வேறு பகுதிக்குச் சென்று வசிக்கலாம் என்று தீர்மானித்தான்.

மனைவி ஈதலின் வங்கிக் கணக்கில் இருந்த பணத்தை அவளைப் போலவே கையெழுத் திட்டு சுருட்டினான்.

சமையல் அறையைப் பூட்டி, சாவியைத் தன்னிடமே வைத்துக்கொண்டு, கட்டடத்தின் கீழ்ப்பகுதியில் இருந்த இரண்டு அறைகளை மட்டும் வாடகைக்கு விட்டான். வேறு வீட்டுக்குக் குடி போனான்.

கிரிஸ்டி இடம்பெயர்ந்து சில நாட்களே ஆகியிருக்கும். 10, ரில்லிங்டன் ப்ளேஸ் கட்டடத்தின் உரிமையாளர், குடியிருப்பைப் பார்வையிடுவதற்காக வந்தார். கீழ்ப்பகுதியை கிரிஸ்டி வேறு ஒருவருக்கு வாடகைக்கு விட்டிருப்பதை அறிந்து கோபம் கொண்டார். அங்கே குடியிருந்தவர்களை உடனடியாகக் காலி செய்ய உத்தரவிட்டார்.

அந்தக் கட்டடத்தின் மேல்தளத்தில் சமையல் அறை இல்லாமல் இருந்தது. அதில் குடியிருந்த பெரஸ்ஃபோர்ட் ப்ரெளன், கீழ்ப்பகுதி வீட்டின் சமையல் அறையை வாடகைக்குத் தருமாறு உரிமையாளரை வேண்டினான். அவரும் ஒப்புக்கொண்டார்.

மார்ச் 24, காலை. கீழ்ப்பகுதி வீடு காலியானதும், அதன் சமையல் அறைப் பூட்டை உடைத்துத் திறந்துகொண்டு உள்ளே நுழைந்தான் ப்ரெளன். துர்நாற்றம் தாக்கியது. துர்நாற்றம் சுவரிலிருந்த அலமாரியிலிருந்து வருவதாகத் தோன்றியது.

எலி செத்திருக்கும் என்றெண்ணி, ஒரு பக்கம் உடைந்துபோயிருந்த அலமாரியை நெருங்கி ஆராய்ந்தான்.

உடைந்திருந்த பகுதிக்குப் பின்னால் இருந்த இடைவெளியில் ஒரு மனித உடல் தென்பட்டது. பயந்துபோய் உடனே காவல் துறைக்குத் தகவல் கொடுத்தான்.

காவல் துறையினர் கிரிஸ்டியைத் தேடத்
தொடங்கினர்.

இதற்கிடையே பிரேதப் பரிசோதனை அறிக்கை
வெளியானது.

ஆறு பெண்களும் கழுத்தை நெரித்துக்
கொல்லப்பட்டிருந்தார்கள். அவர்களில் ஐந்து பேர் இளம்
வயதினர்.

ஆறாவது பிணம் சற்றே வயதான
பெண்ணுடையதாக இருந்தது. அது கிரிஸ்டியின் மனைவி
ஈதல் என்று பிரேதப் பரிசோதனை அறிவித்தது.

மேலும் ஒவ்வொருவரும் எப்போது கொலையாகி
இருக்க வேண்டும் என்று பரிசோதனைகள்
முடிவுசெய்தன.

அந்தத் தகவல்களை வைத்துக்கொண்டு காவல் துறை, கொலையான பெண்கள் யார் என்று கண்டுபிடிக்கும் பணியில் இறங்கியது.

10, ரில்லிங்டன் ப்ளேஸ் குடியிருப்புப் பகுதியின் பயங்கரங்களைப் பற்றி பத்திரிகைகள் விவரமாக எழுதின.

போலீஸ் தன்னைத் தேடுவதை அறிந்ததும், கிரிஸ்டி தலைமறைவானான். மாறுவேடங்களில் சுற்றித் திரிந்தான்.

அதிர்ஷ்டம் அவன் பக்கம் இல்லை. மார்ச் 31-ம் தேதி, ஒரு படகுத் துறையில் அவன் போலீஸிடம் பிடிபட்டான்.

விலைமாதர்களின் பிணங்கள், மனைவியின் உடல் ஆகியவை பற்றிய பரிசோதனை அறிக்கைகளுடன் போலீஸ் அவனைக் கேள்விகளால் துளைத்தெடுத்தது.

'ஐயோ, எனக்கும், இவற்றுக்கும் தொடர்பே இல்லை' என்று சமாளிக்க முயன்ற கிரிஸ்டி, 'தக்க' விசாரணைக்குப் பிறகு எல்லாவற்றையும் ஒப்புக்கொண்டான்.

'ருத் யூரெஸ்ட், மூரியல் ஏடி, ரீட்டா நெல்ஸன், கத்லீன் மலோனி, ஹெக்டோரினா மெக்லினன் ஆகிய விலைமாதர்களைக் கொன்று, வீட்டுக்குள்ளேயே புதைத்தேன். இதைப் பற்றித் தெரிந்துகொண்ட என் மனைவி ஈதலையும் வேறுவழியின்றி, தீர்த்துக் கட்டினேன்' என்று வாக்குமூலம் கொடுத்தான்.

கொலைகளை எவ்வாறு செய்தான் என்று அவன் கூறியதைக் கேட்டு காவல் துறை அதிர்ந்தது.

ரகசியக் கருக்கலைப்புக்காக அவனை அணுகிய விலைமாதர்களை, மனைவி இல்லாத நேரங்களில் வீட்டுக்கு வரவழைப்பான்.

அவர்களிடமிருக்கும் பணத்தைக் கவர்ந்துகொண்டு, அவர்களைக் கட்டாயப்படுத்தி விஷவாயுவை முகரச் செய்வான்.

மயக்கமடைந்தவுடன் அவர்கள் கழுத்தை நெரித்துக் கொண்டு, பிணங்களுடன் உடலுறவு கொள்வான்.

'பெண்களின் பிணங்களுடன் உடலுறவு கொள்வதைப்போல் நிறைவு அளிக்கும் வேறு செயல் இருக்கவே முடியாது' என்று விசாரணையில் அந்தக் காமக் கொடூரன் கூறியபோது காவல் துறையினரே நடுங்கிப் போனார்கள்.

உடல்களிலிருந்து துர்நாற்றம் வீசாமல் இருக்க, சில ரசாயனப் பொடிகளைத் தூவி, அவற்றை வீட்டுக்குள்ளேயே அவன் புதைத்து வந்தான்.

1953 ஜூன் 22-ம் தேதி கிரிஸ்டி மீது கொலைக் குற்றம்சாட்டி நீதிமன்றத்தில் வழக்கு தொடரப்பட்டது.

'மனோவியாதியால் பாதிக்கப்பட்டுள்ள கிரிஸ்டி அரைப்பைத்தியமான நிலையில்தான் இந்தக் கொலைகளைச் செய்தான். அவன் மீது கருணை

காட்டவேண்டும்' என்று அவனது வழக்கறிஞர் வாதாடினார். அந்த வாதத்தை நீதிபதி ஏற்கவில்லை. அவன் செய்த கொலைகளுக்காக, மரண தண்டனை விதித்தார்.

கிரிஸ்டியின் கதை சாதாரணமாக முடிந்திருந்தால், இங்கிலாந்தின் நீதித்துறை அவமானத்தில் தலைகுனிய நேர்ந்திருக்காது. தூக்குமேடையை எதிர்பார்த்து, கிரிஸ்டி சிறையில் இருந்தபோது, காவல் அதிகாரிகளிடம் பேச விரும்புவதாகச் சொன்னான்.

'எப்படியும் மரண தண்டனை விதித்துவிட்டீர்கள். நான் செய்த இன்னொரு கொலை பற்றியும் அறிந்துகொள்ளுங்கள்...'

'யார் அது..?'

'அப்பாவிப் பெண் பெரில் ஈவன்ஸைக் கொன்றதும் நான்தான். அந்த வழக்கின் தீர்ப்பை இனி எப்படித் திருத்துவீர்கள்' என்று அவர்களிடம் நக்கலாகக் கேட்டான். பெரில் ஈவன்ஸ் (*Beryl Evans*) என்ற பெயரைக் கேட்டதும், இங்கிலாந்தின் காவல் துறை மாபெரும் அதிர்ச்சிக்குள்ளானது.

காவல் துறை அதிர்ச்சியுறும் அளவுக்கு அப்படி என்னதான் நடந்தது?

அடுத்த இதழில்...

- குற்றம் தொடரும்

சுபா

குற்றம் 'புரிந்தவர்!'

காலம் செய்த கோலமடி, கடவுள் செய்த குற்றமடி..!

1949. கிரிஸ்டி குடியிருந்த அதே 10, ரில்லிங்டன் ப்ளேஸ் கட்டடத்தின் மேல்தளத்தில் திமோதி ஈவன்ஸ்தன் மனைவி பெரில் ஈவன்ஸ்டன் வசித்துக் கொண்டிருந்தான். ஜெரால்டைன் என்ற பெண் குழந்தையும் இருந்தது.

திமோதி ஈவன்ஸ் லாரி டிரைவர். எழுதப்படிக்கத் தெரியாதவன். கள்ளம் கபடமற்றவன். சொற்ப வருமானத்தைக்கொண்டு குடும்பத்தைக் காப்பாற்றி வந்தான். பெரில் மீண்டும் கருவுற்றாள். கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருந்த அந்தத் தம்பதியர் இன்னும் ஒரு குழந்தையை எப்படி வளர்ப்பது? கீழ்வீட்டில் குடியிருந்த, 'கருக்கலைப்பு நிபுணன்' கிரிஸ்டி நினைவுக்கு வந்தான்.

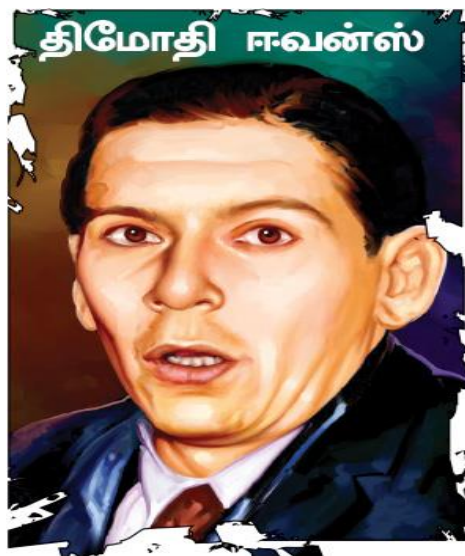
'கவலையை விடு. நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்' என்று சவடால் அடித்தான் கிரிஸ்டி. மனைவியையும் குழந்தையையும் கிரிஸ்டியின் வீட்டுக்கு அனுப்பினான்.

1949, நவம்பர் 30. இங்கிலாந்தின் ஸ்ரூத்வேல்ஸ் பகுதியில் இருந்த காவல் நிலையத்துக்குள் பைத்தியக்காரனைப்போல் நுழைந்தான் திமோதி.

'என் மனைவியை நானே கொன்றுவிட்டேன்' என்று கத்தினான்.

திமோதியைக் காவல் துறை கைதுசெய்தது. அவன் குடியிருந்த வீட்டையும் கட்டடத்தையும் அக்கம் பக்கத்தையும் அலசியது. கட்டடத்தின் பின்னால், ஒரு மூலையில், சிறியதொரு குளியலறை தென்பட்டது. அதில் ஒரு துணியில் சுற்றி வைக்கப்பட்டிருந்த பெரில் ஈவன்ஸின் உடலைக் காவலர்கள் கண்டுபிடித்தனர். அதனுடன் மற்றொரு பிணமும் இருந்தது. அது குழந்தை ஜெரால்டைனின் உடல்.

அருமை மகளின் உடலைக் கண்டு திமோதி உடைந்துபோனான். 'ஐயோ, மனைவியையும், மகளையும் கொன்று விட்டேனே' என்று கதறி அழுதான்.

1950, ஜனவரி. மனைவி, மகள் இருவரையும் கொலை செய்த குற்றத்துக்காக, திமோதி மீது காவல் துறை வழக்குத் தொடர்ந்தது.

திமோதி இப்போது தெளிந்திருந்தான்.

'நான் கொலை செய்யவில்லை. என் மனைவி கருவுற்றதால், அதைக் கலைக்கக் கிரிஸ்டியை அணுகினேன். அவன் கூறியபடி மனைவியை, மகளுடன் அவன் வீட்டுக்கு அனுப்பினேன். சிறிது நேரத்துக்குப் பின் கிரிஸ்டி என்னைக் கூப்பிட்டான். என் மனைவி, கருக்கலைப்பு செய்யும்போது இறந்துவிட்டதாகக் கூறினான்.

பின்னர் அவனே, 'இது வெளியே தெரிந்தால் போலீஸ் உன்னைப் பிடித்துக்கொள்ளும். உடனே லண்டனைவிட்டு வெளியேறு. சிறிது காலம் தலைமறைவாய் இரு. உன் மனைவியின் உடலை, சாக்கடையில் எறிந்து, அப்புறப்படுத்தி விடுகிறேன். குழந்தையை எனக்குத் தெரிந்த குடும்பத்தினரிடம் தத்துக் கொடுக்கிறேன். போய்விடு' என்றான்.

துக்கத்திலும், பயத்திலும் குழம்பிப் போயிருந்த நான், அவன் சொன்னதை நம்பி அங்கிருந்து ஓடிப் போனேன். லண்டனை விட்டுச் சென்றதும், நான் செய்தது தவறு என்று தோன்றியது. ஆகவே போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குச் சென்று, நடந்ததைச் சொன்னேன். உணர்ச்சிவசப்பட்ட நிலையில், 'மனைவியின் மரணத்துக்குக்

காரணமாகிவிட்டேன் என்ற அர்த்தத்தில்தான் நானே
கொன்றதாகச் சொன்னேனே தவிர, அவளை நான்
கொல்லவில்லை.

'நான் வசித்த கட்டடத்தைப் போலீஸ்
சோதனையிட்டபோதுதான், என் மகளும்கொல்லப்பட்டுவிட்டாள் என்று புரிந்தது. என் மனைவி,
மகள் இருவரையும் கொன்றது கிரிஸ்டிதான்" என்று
நீதிமன்றத்தில் வாதிட்டான், திமோதி.

கிரிஸ்டியை சர்க்கார் தரப்புச் சாட்சியாக
நீதிமன்றத்தில் நிறுத்தியது போலீஸ். திமோதி சொன்னதை
வன்மையாக மறுத்தான், கிரிஸ்டி.

"சமூகத்தில் கௌரவமான நிலையில் இருப்பவன்
நான். குடும்பப் பிரச்சனைகள் காரணமாக, மனைவியைக்
கொலை செய்தது திமோதிதான். அந்தப் பழியிலிருந்து
தப்பிப்பதற்காக, என் மீது பழி சுமத்துகிறான்" என்று
கூசாமல் சாட்சி சொன்னான்.

நியாயம், தர்மம் பக்கமெல்லாம் நீதிக்கடவுள்
எப்போதும் இருப்பதில்லை போலும்! எழுத்தறிவில்லாத
லாரி டிரைவரான திமோதி சொன்னது அங்கே
எடுபடவில்லை. திருட்டும், கொலைகளும் செய்தே
காலம் ஓட்டினாலும், 'மதிப்புமிக்க முன்னாள்
போலீஸ்காரர்' என்று காவல் துறையால்
வர்ணிக்கப்பட்ட கிரிஸ்டியின் சாட்சியத்தைத்தான் நம்பி
ஏற்றுக்கொண்டது நீதிமன்றம்.

'மனைவி பெரிலை திமோதிதான் கொன்றான் என்று உறுதியாகச் சொல்ல போதுமான ஆதாரங்கள் இல்லை. ஆனால், மகள் ஜெரால்டைனைக் கொன்றது திமோதிதான் என்பதில் எந்தச் சந்தேகமும் இல்லை. ஆகவே திமோதிக்குத் தூக்குத் தண்டனை விதிக்கிறேன் என்று அறிவித்தார் நீதிபதி.

எந்த அருமை மகளின் உடலைப் பார்த்த பின்னரே அவள் கொலையுண்டதை அறிந்து, கதறி அழுதானோ, அந்த மகளைக் கொன்ற குற்றவாளி என்று தீர்ப்பெழுதி, திமோதியை தூக்குமேடைக்கு அனுப்பியது நீதிமன்றம்.

1950, மார்ச் 9-ம் தேதி திமேதி தூக்கிலிடப்பட்டான். உடல் சிறை வளாகத்திலேயே புதைக்கப்பட்டது.

1953 ஜூலை மாதம், காவலர்களை அழைத்து, 'அந்த இரு கொலைகளையும் செய்தவன் நான்தான். திமோதியைத் தூக்கிலிட்ட தீர்ப்பை எப்படித் திருத்துவீர்கள்?' என்று கிரிஸ்டி நக்கலாகக் கேட்டபோது, நிரபராதி திமோதி தூக்கிலிடப்பட்டு, பூமிக்குள் புதையுண்டு, மூன்று ஆண்டுகள் கழிந்திருந்தன.

சட்டமே சதி செய்து, ஓர் அப்பாவியைக் கொன்றுவிட்டது என்று செய்தி கசிந்தது. 'நீதி வழங்குவதில் பெரும் தவறு என்று பத்திரிகைகளிலும், மக்களிடையேயும் கூக்குரல் எழுந்தது.

கொடூரக் கொலைகாரன் கிரிஸ்டி 1953-ம் ஆண்டு, ஜூலை 15-ம் தேதி தூக்கிலிடப்பட்டான்.

1965-ல், பெரில் ஈவன்ஸ் மற்றும் ஜெரால்டைன் கொலைகளில் புதைந்திருந்த உண்மைகளை வெளிக்கொண்டு வர, நீதிபதி டேனியலின் தலைமையில், ஒரு விசாரணைக் கமிஷனை அரசாங்கம் நியமித்தது.

பெரில் ஈவன்ஸ் மற்றும் ஜெரால்டைன் கொலைகள் தொடர்பான விஷயங்களை ஆராய்ந்த டேனியல் தனது முடிவை இவ்வாறு வெளியிட்டார்:

'திமோதி ஈவன்ஸ், தன் மனைவி பெரிலைக் கொன்றிருப்பதற்கான சாத்தியக் கூறுகள் உள்ளன. ஆனால், மகள் ஜெரால்டினைக் கொன்றிருப்பதற்கான சாத்தியம் இல்லை.'

இந்த அறிக்கை வழக்கை மேலும் குழப்பியது.

மனைவி பெரிலை திமோதி கொன்றதாகச் சொல்ல முடியாது என்று முந்தைய நீதிமன்றத் தீர்ப்பு சொல்லியிருந்தது. 'பெரில் ஈவன்னை நான்தான் கொன்றேன்' என்று கிரிஸ்டி ஒப்புக்கொண்டு, வாக்குமூலமே கொடுத்துவிட்டான். இவற்றுக்கு நேரெதிராக திமோதி மனைவியைக் கொன்றிருக்கலாம் என்றது இந்தக் கமிஷன் அறிக்கை.

மகள் ஜெரால்டைனைக் கொலை செய்தது திமோதிதான் என்று சொல்லி அவனைத் தூக்கிலும் ஏற்றியது முந்தைய தீர்ப்பு. ஆனால் திமோதி மகளைக் கொன்றிருக்க முடியாது என்று முடிவு செய்தது, இந்த அறிக்கை.

மனைவி, மகள் இருவரின் கொலைகளுக்கும் திமோதி காரணமில்லை, அவனைக் குற்றவாளியாகக் கருதியது தவறு என்றும், அவனுக்கு மரண தண்டனை விதித்தது மன்னிக்க முடியாத மாபெரும் தவறு என்றும் நாடெங்கும் கிளர்ச்சி எழுந்தது.

கிரிஸ்டியின் மோசமான குற்றப் பின்னணியை ஆராயாமல், போலீஸ்காரனாகப் பணி புரிந்த ஒரே காரணத்தால் அவனை மரியாதைக்குரிய சாட்சியாக நீதிமன்றத்தில் நிறுத்தியது, காவல் துறை செய்த தவறு. அவனுடைய வாக்குமூலத்தை ஏற்று திமோதியைக் குற்றவாளியாக அறிவித்தது நீதிபதி செய்த மாபெரும் தவறு.

1949-ல் 10, ரில்லிங்டன் ப்ளேஸ் கட்டடத்தில், பெரில் ஈவன்ஸின் உடலைத் தேடியபோது அந்த இடத்தை இன்னும் தீவிரமாக ஆராய்ந்திருந்தால், கட்டடத்தின் பின்பகுதியில் இருந்த வெற்றிடத்தில் கிரிஸ்டியால் கொண்டு புதைக்கப்பட்டிருந்த இரு விலைமாதர்களின் உடல்கள் அன்றைக்கே கிடைத்திருக்கும்.

திமோதியின் மனைவி, மகள் உடல் கிடைத்ததும், அவர்களும் அதே போல, கழுத்து நெரிபட்டு கொலை செய்யப்பட்டிருந்ததும் தெரிய வந்திருக்கும். அவர்களைக் கொன்றவனும் கிரிஸ்டியான் என்பது தெளிவாகி அவன் அப்போதே கைது செய்யப்பட்டிருப்பான்.

அப்பாவி திமோதி அநியாயமாகத் தூக்கில் தொங்கவிடப்பட்டிருக்க மாட்டான். 1949 முதல் 1953 வரை கிரிஸ்டி மேலும் செய்த நான்கு கொலைகளும் தடுக்கப்பட்டிருக்கும். கிரிஸ்டியின் மனைவியும் உயிர்தப்பிப் பிழைத்திருப்பாள். இதுபோன்ற பல ஆய்வறிக்கைகள், மக்களால் நீதிமன்றத்தில் தாக்கல் செய்யப்பட்டன.

1965-ம் ஆண்டில் 'திமோதி ஈவன்ஸ் நிரபராதி' என அரசாங்கம் அறிவித்தது. நீதி வழங்குவதில் நிகழ்ந்த தவறுக்கான நஷ்ட ஈடாக, திமோதியின் சகோதரிக்கு, மாதாந்திரத் தொகை ஒன்றையும் அளிக்கத் தொடங்கியது.

இயல்பாக இறந்தவர்களுக்குச் செய்யும் உரிய இறுதிச் சடங்குகள் எதுவும் வழங்கப்படாமல் சிறை வளாகத்திலேயே புதைக்கப்பட்ட திமோதியின் உடல் தோண்டி எடுக்கப்பட்டது. சமயச் சடங்குகளுடன் மீண்டும் நல்லடக்கம் செய்யப்பட்டது.

இந்த வழக்கின் தீர்ப்பில் நேர்ந்த தவறைத் திருத்த முடியாத நிலையில், குற்றமற்ற நிரபராதிகள் யாருக்கும் தவறுதலாகக்கூட மரண தண்டனை அளிக்கப்பட்டுவிடக் கூடாது என்று தீர்மானித்தது பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம். இங்கிலாந்தில் மரண தண்டனையையே ரத்து செய்தது.

இந்தக் காரணத்துக்காகவே, இன்றளவும் திமோதி ஈவன்ஸ் இங்கிலாந்து மக்களால் ஒரு நாயகனாகக் கொண்டாடப்படுகிறான்.

- குற்றம் தொடரும்

குற்றம் 'புரிந்தவர்!'

உலகம் பிறந்தது எனக்காக..!

ஜெர்மனி. ஹேம்பர்க். ஹோட்டல் ப்ரேம். இரவு மணி 11.00.

மார்ட்டின் ஃப்ராங்கெல், தன் சமீபத்திய தோழி சிண்டியுடன் அற்புதமான கடலுணவை சாப்பிட்டுவிட்டு அறையில் ஆசுவாசமாக இருந்தான்.

வெளியிலிருந்து மாற்றுச் சாவி பொருத்தப்பட்டு, கதவு படக்கென்று திறந்தது. துப்பாக்கிகளை நீட்டியபடி, ஜெர்மானிய காவல் அதிகாரிகள் உள்ளே நுழைந்தனர்.

'அமெரிக்காவின் இன்ஷ்யூரன்ஸ் கம்பெனிகளை ஏமாற்றி 200 மில்லியன் டாலர்களுக்கு மேல் கொள்ளையடித்த உன்னைக் கைது செய்கிறோம்' என்றனர் ஜெர்மானிய போலீஸார்.

பிடிபட்டபோது, அவனிடமிருந்து இரண்டு மில்லியன் டாலர் மதிப்புள்ள வைரக்கற்களும், இரண்டரை லட்சம் டாலர் பணமும்

கைப்பற்றப்பட்டன. லேப்டாப், செல்போன்கள், பல போலி பாஸ்போர்ட்களும் பிடிபட்டன.

மார்ட்டின் அவன் பெற்றோருக்கு இரண்டாவது மகன். அடிப்படையிலேயே மேதாவித்தனம் இருந்ததால், படிப்பில் முதன்மையானவனாகத் திகழ்ந்தான். பதின்ம வயதிலேயே பணத்தின் மீது அவனுக்குப் பேராசை எழுந்தது.

பல நூறு மில்லியன் டாலர்களை ஏமாற்றி சம்பாதித்த ராபர்ட் வெஸ்கோ என்பவரின் கதை அவனுக்குப் பிடித்திருந்தது.

பங்குச் சந்தை குறித்து வெளியான அத்தனை புத்தகங்களையும் படித்து அறிவை வளர்த்துக்கொண்டான். பெரும் செல்வந்தனாக வேண்டும் என்ற கனவு, பங்குச் சந்தை மூலமாகவே நிறைவேறப்போகிறது என்று அவனுக்கு அழுத்தமாகத் தோன்றியது.

ஒரு சிறிய பங்குச் சந்தை கம்பெனியில் வேலைக்குச் சேர்ந்தான். விரைவிலேயே அந்த கம்பெனியின் வணிகத்தை முழுமையாகப் புரிந்துகொண்டான். முதலாளி ஜானைவிட, அவனுடைய மனைவி சோனியாவை வளைப்பது சுலபம் என்று தோன்றியது. அவளிடம் நட்பை ஆழமாக்கிக்கொண்டான். சாதாரணமான அவனுடைய பேச்சும், பங்குச் சந்தை பற்றி

அவனுக்கு இருந்த ஆழமான அறிவும் சோனியாவை அவன் மீது ஈடுபாடுகொள்ள வைத்தது.

புத்தகத்தில் படித்தது எல்லாம் வேலைக்கு உதவாது என்பதை மார்ட்டின் புரிந்துகொண்டதாகத் தெரியவில்லை. அவனால் கம்பெனிக்கு நஷ்டம். ஆனால், மார்ட்டினின் சாமர்த்தியமும் சாதூர்யமும் நாக்கில் அல்லவா இருந்தன.

ஜானின் நண்பர் டெட் பிட்டர் என்பவர், தன்னுடைய சேமிப்பு முழுவதையும் மார்ட்டினின் கைகளில் ஒப்படைத்தார். அத்தனை பணத்தையும் இழந்தார். இது பெரும் பிரச்சனையாக வெடித்தது. ஜான், மார்ட்டினை வேலையிலிருந்தே தூக்கினான். ஆனால், ஜானுடைய பெயரைச் சொல்லிக்கொண்டு மார்ட்டின் செய்திருந்த பல ஏமாற்று வேலைகள் பிற்பாடுதான் அவனுக்குத் தெரிய வந்தன. மார்ட்டின் இனி வாழ்நாள் முழுவதும் பங்குச் சந்தையில் ஈடுபடக் கூடாது என்று பங்குச் சந்தையின் கட்டுப்பாட்டுத் துறை தடை விதித்தது.

பெரும் செல்வந்தர்கள் ஃப்ளோரிடாவில் இருப்பதை அறிந்ததும், மார்ட்டின் அங்கே இடம்பெயர்ந்தான். ஃப்ராங்கெல் ஃபண்ட் என்று ஒரு நிறுவனத்தை நிறுவினான். 'பங்குச் சந்தையில் முதலீடு செய்து இழப்பீடு நேர்ந்தால், அதற்குக் காப்பீடு தரப்படும்' என்று

கவர்ச்சிகரமாக வாக்கியம் அமைத்து, பலரைத் தன் பக்கம் ஈர்த்தான்.

இந்த சமயத்தில் அமெரிக்கன் லைஃப் இன்ஷ்யூரன்ஸ் கம்பெனி நிதி நெருக்கடியில் தள்ளாடிக் கொண்டிருந்தது. தன் சாம்ராஜ்யத்தை விரிவுபடுத்த அருமையான சந்தர்ப்பம் என மார்ட்டின் முடிவு செய்தான். ஜான் ஹேக்னே என்ற செல்வந்தரைச் சந்தித்தான்.

'நஷ்டத்தில் தடுமாறும் இந்தக் காப்பீடு கம்பெனியை குறைந்த விலைக்கு வாங்கினால், நிறைய லாபம் கிடைக்கும்' என்று சில கணக்குகள் போட்டுக்காட்டி, அவரை நம்ப வைத்தான். ஜான் ஹேக்னே தன்னுடைய நண்பர்கள் சிலரிடமும் பேசி, முதலீடுகள் கொண்டுவந்தார்.

ஒவ்வோர் இன்ஷூரன்ஸ் கம்பெனியும் வாடிக்கையாளர்களின் நலனைக் கருத்தில்கொண்டு ஒரு பெரும் தொகையை வைப்புத் தொகையாக வைத்திருக்க வேண்டும் என்பது சட்ட விதி. அந்த வைப்புத் தொகைதான் மார்ட்டினைக் கவர்ந்திழுத்தது.

இதற்கிடையில் அவனுடைய முதலாளி சோனியா, மகள்களிடமே தகாத முறையில் பழக முயற்சிப்பதாகப் பழிசொல்லி, தன் கணவனை உதறினாள். அவளை இருகரம் கொண்டு அரவணைத்துப் பாதுகாப்பு அளித்தான், மார்ட்டின். மார்ட்டின், அடுத்து, 'தூனார் அறக்கட்டளை' என்று ஒரு கம்பெனியைத் தொடங்கினான். நிதி நெருக்கடியில் தள்ளாடும் இன்ஷூரன்ஸ் கம்பெனிகளைக் குறைந்த விலைக்குக் கையகப்படுத்துவதே இந்த அறக்கட்டளையின் செயல்பாடு.

காப்பீடு கம்பெனிகள் அவன் வலையில் விழுந்தன. அப்படி வாங்கப்பட்ட ஒவ்வொரு கம்பெனியின் வைப்புத் தொகையும் அவன் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வந்தன. மார்ட்டின் எந்தக் குறையுமின்றி அந்தப் பெரும்

தொகையைப் பயன்படுத்த ஆரம்பித்தான். ஒரு கம்பெனியின் வைப்புத் தொகைக்குக் கணக்கு காட்ட வேண்டிய சூழ்நிலை வந்தால், இன்னொரு கம்பெனியின் வைப்புத் தொகையிலிருந்து பணத்தை இடம்பெயர்த்தான். பல்லாங்குழியில் சோழிகளை ஒரு குழியிலிருந்து இன்னொரு குழிக்கு மாற்றுவது போல் வெவ்வேறு கம்பெனிகளில் கையாடிய பணத்தை அவன் மாற்றிக்கொண்டே இருந்ததால், அவனுடைய திருட்டுத்தனம் பல வருடங்களுக்கு வெளியில் தெரியவில்லை.

கையில் கொள்ளை கொள்ளையாகப் பணம் புழங்கியதும், மார்ட்டினின் வாழ்க்கை முறை மாறியது. வசதியான வீடுகள், கார்கள், நட்சத்திர ஹோட்டல்களில் வாசம், பல பெண்களுடன் தொடர்பு என்று சபலங்கள் அவனை ஆக்கிரமித்தன.

பெண்களை அலட்சியப்படுத்தாமல், அவன் உருகி உருகிப் பேசியதால், பல பெண்களும் அவனுடைய வலையில் சுலபமாக விழுந்தனர். சிண்டியும் அவர்களில் ஒருத்தி! 1998 இறுதியில் தூனார் அறக்கட்டளை கிட்டத்தட்ட 434 மில்லியன் டாலர்கள் அசையாச் சொத்து வைத்திருந்தது.

மார்ட்டின் திருப்தி அடையவில்லை. ரோம் நகரத்தில் இருந்த வாடிகனுடன் தன் கம்பெனி தொடர்பு

வைத்தால், அது இன்னும் பலருக்கு நம்பிக்கை அளிக்கும் என்று நினைத்தான்.

கத்தோலிக்க தேவாலயங்கள் பற்றி முழுமையாக அறிந்துகொண்டான். வாடிகனில் செல்வாக்கு மிக்கவர்கள் யார் யார் எனத் தகவல் சேகரித்தான்.

தாமஸ் போலன், ஃபாதர் பீட்டர் ஜேக்கப்ஸ், மற்றும் எமிலியோ ஆகியோர் வாடிகனுக்கு நெருக்கமான மூவர் என்பதை அறிந்தான்.

தாமஸ் போலன் செல்வாக்குள்ள வழக்கறிஞர். அமெரிக்க அதிபரின் நண்பர். பல வங்கிகளின் தலைவர்களுடன் நெருக்கமாய் இருந்தவர். ஃபாதர் பீட்டர் ஜேக்கப், நியூயார்க்கின் ஏழைகளுக்காகவும், ஒதுக்கப்பட்டவர்களுக்காகவும் தன் வாழ்க்கையை அர்ப்பணித்தவர். வாடிகனுடன் நெருக்கமானவர். எமிலியோ ரோம் நகரத்தின் மூத்த நீதிபதி. தேவாலயங்களுக்கு நெருக்கமானவர். மார்ட்டின் அவர்களைச் சந்தித்தான்.

'50 மில்லியன் டாலர்களுக்கு மேல் கத்தோலிக்க அறக்கட்டளைகளுக்கு நன்கொடை அளிக்க நண்பர் ஒருவர் விரும்புகிறார். நீங்கள் உதவ வேண்டும்' என்று கேட்டுக்கொண்டான். கத்தோலிக்கத் துறவிகள் பற்றியும், ஞானிகள் பற்றியும், மார்ட்டின் பேசியதைக் கேட்டு மூவரும் வசீகரிக்கப்பட்டனர்.

'நன்கொடையாக வரும் 50 மில்லியன் டாலர்களை சும்மா தூங்கவிடாமல் பங்குச் சந்தையில் முதலீடு செய்து, பெரும் தொகையாகப் பெருக்கலாம். முதலில் ஐந்து மில்லியன் டாலர்களை வாடிகளுக்கு நன்கொடையாக அளிக்கலாம்' என்று அவன் சொன்னான். பதிலுக்கு அவனுடைய அறக்கட்டளைக்கு, வாடிகள் ஒரு நற்சான்றிதழ் அளித்தால் போதும் என்றும் கேட்டுக்கொண்டான்.

அமெரிக்க இன்ஷ்யூரன்ஸ் கம்பெனிகளிலிருந்து கையாடல் செய்யப்பட்ட பணத்தை வைத்துக்கொண்டு அந்த அறக்கட்டளை தொடங்கப்பட்டது தெரியாமல், வாடிகள் நற்சான்றிதழ் வழங்கியது.

வாடிகளின் முத்திரை கிடைத்ததும், மார்ட்டினின் நிறுவனத்தை யாரும் சந்தேகம்கொண்டு பார்க்கவில்லை. ஒரே ஒருவரைத் தவிர.

ஜார்ஜ் டேல் என்னும் இன்ஷ்யூரன்ஸ் கமிஷனர், நிறைய பணம் பந்தாடப்படுவதைக் கவனித்தார். சந்தேகம் தலைதூக்க, சில போன் கால்கள் செய்தார். பணப் பரிமாற்றங்களை நடத்திய லிபர்ட்டி நேஷனல் செக்யூரிட்டீஸ் என்பது கம்பெனி அல்ல, வெறும் அஞ்சல் பெட்டி முகவரி என்பதை அறிந்தார். தீவிரமாக விசாரணைகளை மேற்கொண்டார். மார்ட்டினின் கம்பெனிகளைக் கண்காணிக்க ஆரம்பித்தார்.

1999, மே மாதம். தன்னைப் பற்றி விசாரணைகள் மேற்கொள்ளப்படுவது மார்ட்டினுக்குத் தெரியவந்தது. சட்டத்துக்குப் புறம்பான விதங்களில் பணப் பரிமாற்றங்களில் அவன் ஈடுபட்டதை அறிந்து, சட்டத்தின் பிடி இறுகியது.

அவசரமாகத் திட்டமிட்டான். போலி பாஸ்போர்ட்கள் தயாரிக்கப்பட்டன. பல மில்லியன் டாலர்களை வைரங்களாக மாற்றினான். தன் வீட்டில் தடயங்களை அழித்தான். அமெரிக்காவை விட்டு வெளியேறினான்.

அவனுக்கான சர்வதேச வேட்டை தொடர்ந்தது. ஜெர்மனியில் அவன் இருப்பதை அறிந்து ஒருவழியாகக் கைது செய்யப்பட்டான்.

'என்னை உங்கள் சிறையிலேயே வைத்திருங்கள். அமெரிக்காவுக்கு அனுப்பிவிடாதீர்கள்' என்று ஜெர்மானியர்களிடம் கெஞ்சினான்.

போலி பாஸ்போர்ட் வைத்திருந்ததற்காக, ஜெர்மனியில் மூன்று வருட சிறைத் தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. அதன்பின், அமெரிக்காவிடம் அவன் ஒப்படைக்கப்பட்டான்.

'உண்மையில் நான் பணத்தைக் கையாடியது, இந்த உலகில் உள்ள பசியோடு இருக்கும் ஏழை மக்களுக்கெல்லாம் எப்போதாவது உணவளிக்க வேண்டும்

என்ற எண்ணத்துடன்தான்' என்று மார்ட்டின் பேட்டி
கொடுத்தான்.

சிறையிலிருந்து தப்பிப்பதற்கும் முயற்சி செய்தான்.
ஆனால் பிடிபட்டான்.

வாடிகனூடன் நெருக்கமான தொடர்புகள்
வைத்திருந்த மூத்த வழக்கறிஞர் எமிலியோவுக்கும், இந்தக்
கையாடலில் பங்குகொண்டதற்காக தண்டனை
அளிக்கப்பட்டது.

வாடிகனின் பெயர் இந்த வழக்கில்
இழுக்கப்பட்டால், அதன் செல்வாக்கு குறைந்துவிடும்
என்பதற்காக நடந்ததெல்லாம் தனி நபர்களின்
முடிவுகளேயன்றி, வாடிகனின் முடிவு அல்ல என்று
தெளிவுபடுத்தப்பட்டது.

சோனியா, மார்ட்டினுக்காகப் பல போலியான
கணக்கு விவரங்களைத் தயாரித்துக் கொடுத்ததாக
ஒத்துக்கொண்டாள்.

இறுதியாக மார்ட்டினுக்கு, 200 மில்லியன்
டாலர்களைக் கையாடியதற்காக 200 மாத
சிறைத்தண்டனை விதிக்கப்பட்டது.

- குற்றம் தொடரும்

சுபா

குற்றம் 'புரிந்தவர்!'

நிறம் பார்த்து வெறுப்போர் முன் படைத்தாய் கண்ணா!

இங்கிலாந்து.

1993, ஏப்ரல் 22. பின்மாலைப்பொழுது.

18 வயது ஸ்டீபன் லாரன்ஸ், துவேன் ப்ரூக்ஸ் இருவரும் கறுப்பர் இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். இங்கிலாந்தின் பல பாரம்பர்ய சட்ட விதிகள் மாற்றப்படுவதற்குக் காரணமாக அமையப்போவதை அறியாமல், வீடு திரும்புவதற்காகப் பேருந்து நிறுத்தத்தில் காத்திருந்தார்கள்.

திடீரென்று, தெருவின் மறுபுறத்தில் ஐந்தாறு வெள்ளை நிற இளைஞர்கள் ஆர்ப்பாட்டமாகச் சிரித்தபடி கூட்டமாக வந்தனர். ஸ்டீபனைப் பார்த்ததும், 'என்னடா கறுப்பா!' என்று சத்தமிட்டார்கள்.

ஸ்டீபன் முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டான். அவர்கள் என்ன நினைத்தார்களோ, தெருவைக் கடந்து வந்து அவனைச் சூழ்ந்தார்கள். அத்தனை பேரும் பாய்ந்து அழுத்தியதில், ஸ்டீபன் தெருவில் விழுந்தான்.

நண்பன் துவேன் மிரண்டு பின்வாங்கினான்.
பேருந்துக்காகக் காத்திருந்த மற்றவர்களும் சிதறி
ஓடினார்கள்.

சுதாரிக்கும் முன், ஸ்டீபன் கத்தியால்
குத்தப்பட்டான். முதல் கத்தி அவனுடைய வலது
மார்புக்கும் தோளுக்குமே இடையில் செலுத்தப்பட்டது.
அது நுரையீரலின் மேல்பகுதியைச் சிதைத்தது.

இரண்டாவது கத்திக்குத்து அவனுடைய இடதுபுறக்
கழுத்தெலும்பை உடைத்தது. அவனுடைய ரத்தக்
குழாய்கள் துண்டிக்கப்பட்டு, குருதி பீறிட்டது.

'ஸ்டீபன், ஓடி வந்துவிடு' என்று துவேன்
அலறினான்.

வெள்ளைத் தோல் இளைஞர்களை உதறிவிட்டு
ஸ்டீபனும் எழுந்து ஓட முனைந்தான். ரத்தம் பெருகி
தரையில் கொட்ட, நரம்புகள் அறுந்த நிலையில்
உணர்வுகள் அவனிடமிருந்து வேகமாக
விடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தன. கிட்டத்தட்ட 120
மீட்டர் ஓடியிருப்பான். அதற்குமேல் தாக்குப் பிடிக்க
முடியாமல் அப்படியே சரிந்து விழுந்தான்.

வெள்ளை இளைஞர்கள் அங்கிருந்து பறந்தோடினர்.

துவேன் ஆம்புலன்ஸுக்கு போன் செய்தான்.
மருத்துவமனையை அடையும் முன்பே ஸ்டீபன்
லாரன்ஸின் உயிர் பிரிந்திருந்தது.

காவல் துறை விசாரணையை நடத்தியது. துவேனைத் தவிர நேரடியாகச் சாட்சி சொல்ல யாரும் முன்வரவில்லை.

போலீஸுக்கு பொதுத்தொலைபேசியிலிருந்து ஓர் அழைப்பு வந்தது. பேசியவள், வெள்ளையர் இனத்தைச் சேர்ந்த இளம்பெண்.

"குற்றம் நடந்தபோது பார்த்தவள் நான். ஸ்ரீபெனைத் தாக்கியவர்களின் பட்டியலை இந்தப் பொதுத்தொலைபேசிக் கூண்டில் வைத்திருக்கிறேன். பிடித்துத் தண்டியுங்கள்" என்று தன் பெயரைச் சொல்லாமல் தொடர்பைத் துண்டித்துவிட்டாள். கேரி டாப்ஸன், நீல் அகவுர்ட், ஜேமீ அகவுர்ட், டேவிட் நாரிஸ் என்ற நான்கு பெயர்கள் கொண்ட பட்டியலைக் கண்டெடுத்தது, போலீஸ். குற்றம் நடந்து நான்கு

நாட்களுக்குப் பிறகு, இவர்களின் வீடுகள் கண்காணிக்கப்பட்டன.

ஸ்லீப்பனின் தாயும், தந்தையும் உடைந்து போயிருந்தனர். கறுப்பர் இனத்தின் மீது உள்ள துவேஷம் காரணமாக காவல் துறையினர் தங்களுடைய கோரிக்கைகளை ஏற்று, உரிய நடவடிக்கை எடுக்க மறுக்கிறார்கள் என்று கருதினார்கள். தங்கள் வேதனையை நெல்சன் மண்டேலாவைச் சந்தித்துத் தெரிவித்தார்கள்.

*

1993. மே 7.

நீல், ஜேமி, டேவிட், கேரி, லூக் ஆகிய ஐந்து வெள்ளை இளைஞர்கள் கைது செய்யப்பட்டனர். காவல் துறையின் விட்டேற்றியான போக்கினால், ஜூலை மாதம் போதிய சாட்சியம் இல்லையென்றும், துவேஷுடைய சாட்சியத்தில் வலுவில்லை என்றும் வழக்கு தள்ளுபடி செய்யப்பட்டது.

டிசம்பர் மாதம் புதிய சாட்சிகளைக் கொண்டுவருவதாக ஸ்லீப்பனின் தரப்பு, கோரிக்கை வைத்தது. ஆனால், ஆதாரங்கள் போதுமானவையாக இல்லை என்று சொல்லி போலீஸ், கை விரித்துவிட்டது.

அரசு வக்கீல்கள் ஒத்துழைக்க மறுத்தனர்.

1994, செப்டம்பர். ஸ்லீப்பனின் பெற்றோர், தனியார் வழக்கறிஞர்களை நியமித்தனர். கேரி, லூக், நீல்

ஆகியோர் மீது வழக்குத் தொடுத்தனர். கேரி டாப்ஸன் வீட்டிலும், நாரிஸ் வீட்டிலும் வைக்கப்பட்ட ரகசிய கேமராக்களில் பதிவாகியிருந்த வீடியோ காட்சிகளில் அவர்கள் பயன்படுத்திய ஆபாசமான வார்த்தைகள், அவர்கள் வக்கிரமான நிறவெறி பிடித்தவர்கள் என்பதை நிரூபித்தன.

1996, ஏப்ரல். ஆதாரங்கள் புதிதாக முன்வைக்கப்பட்டாலும், துவேன் ப்ரூக்ஸ் கொடுத்த சாட்சியத்தை ஏற்க இயலாது என்று நீதிமன்றம் மறுத்துவிட்டது.

1997, பிப்ரவரியில், குற்றத்தைப் பற்றி மறு விசாரணை நடந்தது. குற்றம்சாட்டப்பட்ட ஐந்து நபர்களும் எந்தக் கேள்விக்கும் பதிலளிக்க மறுத்துவிட்டார்கள்.

ஐந்து வெள்ளை இளைஞர்களால் இன வெறிகொண்டு தாக்கப்பட்டு ஸ்டீபன் லாரன்ஸ் கொல்லப்பட்டிருக்கிறான் என்று ஜூரிகள் தீர்ப்பெழுதினாலும், அந்த ஐவர் யாரென்று குறிப்பிடவில்லை.

இந்த நிலையில், 'டெய்லி மெயில்' என்ற பத்திரிகை, துணிச்சலுடன் ஒரு வேலை செய்தது. ஐந்து கொலைகாரர்கள் என்று குற்றம்சாட்டப்பட்டவர்களுடைய புகைப்படங்களை முதல் பக்கத்தில் வெளியிட்டது. 'இந்த தினசரி

இவர்களைக் கொலைகாரர்கள் என்று குற்றம்சாட்டுகிறது. தவறாயிருந்தால், அவர்கள் எங்கள் மீது வழக்குத் தொடர்ட்டும் என்று தலைப்புச் செய்தியாக அறிவித்தது.

இப்படி வெளிப்படையாக சவால்விட்டும், ஐவரில் யாரும் செய்தித்தாளின் மீது மான நஷ்ட வழக்கு எதுவும் தொடுக்கவில்லை.

*

2002. தன்னுடைய பணியை முடித்துவிட்டு, வீடு திரும்பிக்கொண்டிருந்த ஒரு கறுப்பினக் காவல் அதிகாரியை வழியில் பார்த்து, டேவிட் நாரிஸும், நீல் அகவுர்ட்டும் ஆபாசமான வார்த்தைகளால் திட்டினர். காவல் அதிகாரியிடம் வாலாட்டியதால் அவர்கள் சிறையில் அடைக்கப்பட்டார்கள்.

இந்த நிறவெறி பிடித்தவர்கள் ஸ்டீபன் லாரன்ஸை ஏன் தாக்கியிருக்க மாட்டார்கள் என்று ஊடகங்கள் அலறின.

ஒரே குற்றத்துக்காக ஒருவர் மீது இருமுறை வழக்குகள் போட இயலாது (*Double Jeopardy*) என்று இங்கிலாந்தின் பாரம்பர்ய சட்டவிதிகள் தடுத்தன. அதனால் அந்த ஐந்து வெள்ளை இளைஞர்கள் மீது ஸ்டீபன் கொலை தொடர்பாக மீண்டும் வழக்கு தொடுக்க இயலாத நிலை இருந்தது.

இந்தச் சட்டத்தையே மறு ஆய்வுசெய்ய வேண்டும் என்று பல வருடங்களாக இருந்த கோரிக்கை மீண்டும் வலுப்பெற்றது. கூடுதலான ஆதாரங்கள் கிடைத்தால், கொலைக் குற்றங்கள் குறித்து மீண்டும் வழக்கை நடத்தலாம் என்று 2005-ம் வருடம், இந்தச் சட்டம் திருத்தப்பட்டது.

இந்தச் சட்டத்திருத்தம் அமலுக்கு வருவதற்கு முன்னர், கேரி டாப்ஸன் பல முறை திருட்டுக் குற்றத்துக்காகக் கைதாகி, சிறு அபராதங்களுடன் தப்பித்துக்கொண்டிருந்தான்.

'டெய்லி மெயில்' மீண்டும் முதல் பக்கத்தில் செய்தி வெளியிட்டது. 'முன்பு கிடைத்த தடயங்களை, முன்னேறிய விஞ்ஞான முறைகள் கொண்டு, தடயவியல் துறை மீண்டும் ஆராயலாம்' என்று பி.பி.சியும் ஒரு நிகழ்ச்சியில் தெரிவித்தது.

இதற்கிடையில் 49 கிலோ போதை மருந்தை கையிருப்பில் வைத்திருந்த குற்றத்துக்காக கேரி டாப்ஸன் கைது செய்யப்பட்டான்.

2006, ஜூன் மாதம். ஊடகங்களின் இடையறாத முயற்சிகளால், ஸ்டீபன் கொலை வழக்கை மறுபடியும் திறக்க போலீஸ் முன்வந்தது. ஸ்டீபன் லாரன்ஸ் கொலையானபோது குற்றவாளிகள் அணிந்திருந்த ஜாக்கெட்கள் போலீஸ் வசம் இருந்ததால், அவை ஆராயப்பட்டன.

தடயவியல் விஞ்ஞானத்தில் பெரும் முன்னேற்றங்கள் நடந்திருந்ததால், உலர்ந்து போயிருந்த ஒரு சிறு துளி ரத்தம், உடைகளின் நூல்கள், தலைமுடிகள் முதலியன துல்லியமாகப் பரிசோதிக்கப்பட்டன. டி.என்.ஏ சோதனைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டபோது, கேரி டாப்ஸன், டேவிட் நாரிஸ் இருவரும் வகையாகச் சிக்கினர். மாறிய சூழ்நிலையில், நீதிமன்றம் இந்தப் புதிய ஆதாரங்களை ஏற்றது.

2012, ஜனவரி 3. கேரி டாப்ஸன் மற்றும் நாரிஸ் இருவரும் ஸ்டீபன் லாரன்ஸை கொலை செய்தவர்கள் என்று நீதிமன்றம் முடிவு செய்தது. ஆனால், இங்கிலாந்தில் வேறு சில வேடிக்கையான சட்ட விதிகள் இருந்தன. குற்றம் நடந்தபோது, அவர்கள் இருவரும் இளம் குற்றவாளிகளுக்கான வயது வரம்புக்குள் இருந்தார்கள். அதனால், அந்த வயதினருக்கு என்ன தண்டனை அளிக்க முடியுமோ அதைத்தான் அளிக்க முடியும் என்று நீதிமன்றம் குறிப்பிட்டது.

அந்த அடிப்படையில் கேரி டாப்ஸனுக்கு 15 வருடங்களும், நாரிஸுக்கு 14 வருடங்களும் சிறைத் தண்டனை விதிக்கப்பட்டன.

தங்கள் மகனுடைய மரணத்துக்கு நீதி கிடைக்க வேண்டும் என்று பல வருடங்கள் சளைக்காமல்

போராடிய ஸ்டீபன் லாரன்ஸின் பெற்றோரை உலகம் பெருமையுடன் பார்த்தது.

"என்னுடைய சாட்சியத்தை ஏற்காதது மட்டுமல்ல, என்னைக் கேவலப்படுத்தி, அசிங்கப்படுத்தி, எப்போதும் மன அழுத்தம் கொடுத்தனர் காவல் துறையினர்" என்று ஸ்டீபனின் நண்பன் துவேன் ப்ரூக்ஸ் காவல் துறை மீது வழக்குத் தொடர்ந்தான். 'காவல் துறை ஒரு லட்சம் பவுண்ட் ஸ்டெர்லிங் அவனுக்கு நஷ்ட ஈடாக வழங்க வேண்டும்' என்று தீர்ப்பானது.

குற்றவாளிகளுக்குச் சாதகமாக நடந்துகொள்ள ஓர் அதிகாரி பணம் வாங்கியதை பிபிசி ஆதாரத்துடன் நிரூபித்தது. நீல் புட்னம் என்னும் ஊழல் அதிகாரி மனம் திருந்தி, பிபிசி மூலம் பல உண்மைகளை வெளிப்படையாகச் சொன்னார்.

பீட்டர் ஃப்ரான்சிஸ் என்னும் அதிகாரி, கொலையான ஸ்டீபனின் கறுப்பினக் குடும்பத்தைக் கேவலப்படுத்த ஏதாவது ஆதாரங்களைத் திரட்டி வருமாறு தனக்கு ஆணையிடப்பட்டதாகச் சொன்னார். இங்கிலாந்தின் காவல் துறையில் நிறுவெறி தலை விரித்தாடுகிறது என்பதற்கான ஆதாரங்கள் முன்வைக்கப்பட்டன.

இங்கிலாந்தின் பிரதமரே தலையிட்டு, இதுபற்றி விசாரணை மேற்கொள்ளுமாறு உத்தரவிட்டார்.

ஓர் ஆய்வுக் குழு அமைக்கப்பட்டது. விசாரணையில் பல திடுக்கிடும் உண்மைகள் வெளிப்பட்டன. காவல் துறையில் நிறுவெறி மட்டுமல்ல, ஊழலும் கோலோச்சுவதை ஆய்வுக்குழு கண்டுபிடித்தது. காவல் துறையை முழுமையாகச் சீரமைக்க கிட்டத்தட்ட 70 பரிந்துரைகள் முன்வைக்கப்பட்டன.

இப்படி, காவல் துறையின் சீரமைப்புக்கும் காரணமாகிப் போனான், ஸ்டீபன் லாரன்ஸ்.

ஸ்டீபன் லாரன்ஸின் தாய் சொன்னாள்:

"கொலையான ஓர் கறுப்பின இளைஞனாக மட்டும் என் மகன் நினைவு வைத்துக்கொள்ளப்படுவதில் எனக்கு மகிழ்ச்சியில்லை. இனுவெறியை அடியோடு ஒழித்து, வெள்ளை இனத்தவரும் கறுப்பினத்தவரும் ஒன்று சேர்வதற்கான ஒரு பாலமாக அவன் பார்க்கப்படுவதையே விரும்புகிறேன்."

- குற்றம் தொடரும்

குற்றம் 'புரிந்தவர்!'

வெறுக்காதே, விலகாதே, என் ஆருயிரே..!

பிரான்ஸின் அழகிய ஆர்லேன்ஸ் நகரம்.

1951, ஆகஸ்ட் 12. முந்தைய தினம் அமைச்சராகப் பதவி ஏற்றிருந்த பியர்ரி செவாலியேவின் மாளிகை. அமைச்சரின் 11 வயது மகன் மாத்யூ தந்தை மாடியிலிருந்து கீழே வருவதற்காக ஆவலுடன் காத்திருந்தான். இளைய மகன் துகல் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

திடீரென துப்பாக்கி வெடிக்கும் சப்தம். அடுத்தடுத்து, நான்கு குண்டுகள் வெடித்தன. துப்பாக்கிச் சத்தம் கேட்டு மாத்யூவைத் தூக்கிக்கொண்டு மாடிக்கு ஓடினாள், பணிப்பெண்.

ரத்த வெள்ளத்தில் கிடந்த தந்தையையும், கையில் துப்பாக்கியுடன் நின்ற தாயையும் கண்டு பயத்தில் உறைந்தான் மாத்யூ.

'ஒன்றுமில்லை.. ஒன்றுமில்லை..' என்று அவனை சமாதானம் செய்து, பணிப்பெண்ணுடன் கீழே

அனுப்பினாள் வோனி. சில நிச்சிப்பமிடங்களில், மீண்டும் ஒருமுறை துப்பாக்கி வெடித்தது.

மாடியில், வோனி போலீஸ் தலைமையகத்துக்கு போன் செய்தாள். கறுப்பு உடையை அணிந்துகொண்டு, போலீஸாரின் வருகையை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தாள்.

41 வயதே நிரம்பிய பியர்ரி செவாலியே பிரான்ஸ் தேசத்தின் அமைச்சராகப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டதற்கு அடுத்த நாளே, தன் மனைவியின் கையாலேயே ஏன் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டான்?

செல்வமும் செல்வாக்கும் மிக்க குடும்பத்தில் பிறந்தவன், பியர்ரி. முனைப்புடன் மருத்துவக் கல்வி பயின்று டாக்டர் பட்டம் பெற்றவன்.

1935-ம் ஆண்டு. பியர்ரி ஆர்லேன்ஸ் மருத்துவமனையில் பணியாற்றியபோது, வோனி என்ற இளம் நர்ஸைச் சந்தித்தான். அடக்கமான, குடும்பப் பாங்கான வோனி அவனை வசீகரித்தாள். காதல் மலர்ந்தது. செல்வம், அந்தஸ்து போன்றவற்றில் அவர்களிடையே பெரும் வேறுபாடுகள் இருந்தபோதிலும் இருவரும் காதலில் உறுதியாக இருந்தனர். 1939-ல் திருமணம் செய்துகொண்டனர். அவர்களுக்கு மேத்யூ, துகல் என்ற இரு மகன்கள் பிறந்தனர்.

பியர்ரி செவாலியே

இரண்டாவது உலகப் போர் முண்டது. ஜெர்மானியத் தாக்குதலில் பிரான்ஸ் நிலைகுலைந்தது. எதிரிகளிடம் சரணடைந்து அடிமை நாடாகியது.

பியர்ரி தோழர்களுடன் இணைந்து நாட்டை விடுவிக்கப் போராட்டத்தில் குதித்தான். பகலில் மருத்துவப் பணி. இரவுகளில் புரட்சிப் படைகளுக்குத் தலைமை தாங்கி எதிரிகளை எதிர்த்துப் போராட்டம். ஆர்லேன்ஸில் தொடங்கிய இந்தப் போராட்டம் பிரான்ஸ் முழுக்க எதிரொலித்தது.

புரட்சிப் படைகளின் தீவிரத் தாக்குதலால் ஜெர்மானியப் படைகள் பின்வாங்கின. பிரான்ஸ் மீண்டும் சுதந்திர நாடாகியது. பியர்ரியின் தீரம், தேச சேவை

ஆகியவற்றைப் பாராட்டி தேசம் அவனுக்கு ஆர்லேன்ஸ் நகர மேயர் பதவி அளித்து கௌரவித்தது. விரைவிலேயே, மக்களின் பேராதரவுடன் பிரெஞ்சு நாடாளுமன்ற உறுப்பினராக பியர்ரி தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டான்.

மேலும் ஒரு பெருமையாக, பிரான்ஸின் மதிப்புமிக்க அமைச்சர் பதவி வந்து சேர்ந்தது! கல்வி, விளையாட்டு, இளைஞர் நலம் ஆகியவற்றுக்கான அமைச்சராக, 1951 ஆகஸ்ட் 11-ம் நாள் பியர்ரி நியமிக்கப்பட்டான்.

அவனுடைய சொந்த ஊரான ஆர்லேன்ஸில், அவனுக்குப் பாராட்டு விழாக்களுக்கும், கொண்டாட்டங்களுக்கும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டன. அங்கு ஆகஸ்ட் 12-ம் தேதி வந்து சேர்ந்தான். தன் வீட்டில் குளித்து, உடைமாற்ற மாடிக்குப் போனவன் பிணமாகத்தான் கீழே கொண்டுவரப்பட்டான்.

போலீஸ் வந்ததும், வோனி சரணடைந்தாள். கணவனைக் கொன்ற குற்றத்துக்காகச் சிறையில் அடைக்கப்பட்டாள்.

நாடு போற்றும் இளம் தலைவனான பியர்ரியை இரக்கமின்றி சுட்டுக் கொன்ற அவனது மனைவி, எப்பேர்ப்பட்ட கல்நெஞ்சுக்காரியாக இருக்க வேண்டும் என்று மக்கள் கொதித்தனர். வழக்கு தொடங்கியபோது, அந்தக் கொடூரக் கொலைகாரியைப் பார்ப்பதற்காக ஏராளமான மக்கள் குழுமினர்.

வீங்கிப் போயிருந்த கண்களும் இளைத்துப் போயிருந்த உடலுமாக வோனி பரிதாபமாகத் தோற்றம் அளித்தாள். அவளது முகத்தில் சோகமும் குற்ற உணர்ச்சியும் துலங்கின. அவளை அந்த நிலைமையில் பார்த்த கூட்டம் கூச்சலை அடக்கிக்கொண்டு மௌனமானது.

வழக்குத் தொடங்கியது. கணவனைச் சுட்டுக் கொன்றதாக வோனி மீது அரசு வக்கீல் குற்றம்சாட்டினார்.

வோனியின் வக்கீல் தனது வாதத்தைத் தொடங்கினார். பியர்ரியுடன் அவள் வாழ்ந்த வாழ்க்கையை விவரிக்கத் தொடங்கினார்.

குடும்பப் பின்னணி, அந்தஸ்து போன்றவற்றில் இருவருக்கும் மலைக்கும், மடுவுக்குமான ஏற்றத்தாழ்வுகள் இருந்த போதிலும், காதலித்தபோது, பியர்ரிக்கு அவையெல்லாம் ஒரு பொருட்டாகவே தோன்றவில்லை.

ஆனால், திருமண வாழ்க்கையில் அந்த ஏற்றத்தாழ்வுகள் விஸ்வரூபம் எடுத்தன. விவசாயக் குடும்பத்திலிருந்து வந்த வோனியை, பியர்ரியின் குடும்பம் ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்தது.

பியர்ரி படித்தவன். செல்வந்தன். சாதூர்யமான பேச்சும், அனைவரும் மெச்சும் செயல்திறனும் கொண்டவன். அரசியல் வானில் வேகமாக வளர்ந்து கொண்டிருந்தான்.

வோனியோ நேர் எதிராக இருந்தாள். ஏழ்மையான பின்னணி. சாதாரணத் தோற்றம். பொது இடங்களில் வாயே திறக்க முடியாத அளவுக்குக் கூச்சம். மேல் தட்டு மக்களின் நடை, உடை, நாகரிகம் எதுவுமே தெரியாத அறியாமை.

நாட்டுப்புறம் என்றும், பியர்ரிக்குச் சற்றும் பொருந்தாதவள் என்றும் வோனி விமர்சிக்கப்பட்டாள். ஆனாலும் தன் கணவன் மீது அவள் தீவிரமான அன்பு கொண்டிருந்தாள்.

மற்றவர்களின் விமர்சனம் பியர்ரியின் மனதையும் மாற்றியது. பொருத்தமற்றவளைக் கைப்பிடித்து விட்டோமோ என்று, அவனும் அவளைப் புறக்கணித்தான். வோனியின் களங்கமில்லாத அன்பைப் புரிந்துகொள்ள மறுத்தான்.

தாழ்வு மனப்பான்மையில் தவித்த வோனி மேற்தட்டு நாகரிகங்களைக் கடைப்பிடிக்க முற்பட்டாள். எப்பாடு பட்டாவது கணவனின் அன்புக்குப் பாத்திரமாக வேண்டும் என்பதே அவளது குறிக்கோள்.

அவன், பிரெஞ்சு நாடாளுமன்ற உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டபின், பாரீஸில் அதிக நேரம் செலவிடத் தொடங்கினான். அங்கே ஒரு வீட்டையும் ஏற்பாடு செய்துகொண்டான். கணவனும் மனைவியும் சந்தித்துக்கொள்வது குறைந்துபோனது.

பாரீஸில் தனித்திருந்த பியர்ரியுடன் சேர்ந்து, ஜென்னி என்பவள் பல இடங்களில் சுற்றித் திரிவதாக வோனி கேள்விப்பட்டாள்.

ஜென்னி யாரென்று வோனிக்குத் தெரியும். ஆர்லென்னைச் சேர்ந்தவள். கவர்ச்சிகரமான அங்க அமைப்புகள் கொண்டவள். வோனியைவிடவும் பதினைந்து வயது இளையவள். பியர்ரி வோனி குடும்பத்துக்கு நன்கு தெரிந்தவள். லியோ பெர்ரோ என்ற வயதான, பணக்காரத் தொழிலதிபரின் மனைவி.

வோனி இதுபற்றிக் கணவனிடம் பலமுறை கேட்டாள். அழுதாள். சண்டையிட்டாள்.

'உங்களுக்கு ஏற்றவளாக என்னை மாற்றிக் கொள்கிறேன். ஜென்னியை மறந்துவிடுங்கள். உங்கள் மீது உயிரையே வைத்திருக்கும் என்னை நிராகரித்து விடாதீர்கள்' என்று கெஞ்சினாள்.

பியர்ரி அசையவில்லை. 'நீ எனக்கு எந்த வகையிலும் தகுதி இல்லாதவள். யாருடன் வேண்டுமானாலும் பழகுவேன். என் விஷயத்தில் தலையிடாதே' என்று எரிச்சலை உமிழ்ந்தான்.

இந்நிலையில், ஒரு நாள், பியர்ரி கழற்றிப் போட்டிருந்த கோட் பாக்கெட்டில், காதல் கடிதம் ஒன்றைக் கண்டெடுத்தாள் வோனி.

'நீ இல்லாமல், வாழ்க்கையில் எனக்கு அழகோ, அர்த்தமோ இல்லை' என்ற வார்த்தைகளும், 'ஜென்னி' என்ற கையெழுத்தும் இருந்தன. வோனி நிலைகுலைந்தாள்.

மீண்டும் மீண்டும் கணவனிடம் மன்றாடினாள், வோனி.

'ஏய், பேசாமல் விவாகரத்துக் கொடுத்து விட்டுத் தொலைந்து போ' என்று சீறினான், பியர்ரி.

இரண்டு குழந்தைகள் இருக்க, விவாகரத்தில் வோனிக்கு விருப்பம் இல்லை. ஜென்னியைத் தேடிப்போனாள்.

'என் கணவனுடன் நீ கூடிக் குலாவுவதை உடனே நிறுத்து' என்று சத்தமிட்டாள்.

ஜென்னி, 'இது யாரோ கிளப்பிவிட்ட புரளி' என்று சாதித்தாள்.

வோனி ஜென்னியைத் தேடிப்போனது மறுநாளே பியர்ரிக்குத் தெரிந்துவிட்டது. 'நீ எப்படி ஜென்னியிடம் இப்படியெல்லாம் பேசலாம்? எவ்வளவு பெரிய அவமானம் தெரியுமா எனக்கு?' என்று அவளை ஏசினான்.

வோனி தற்கொலை செய்துகொள்ளத் தீர்மானித்தாள். ஒரு நாள் விஷமும் குடித்தாள். ஆனால் அதிர்ஷ்டமோ, துரதிர்ஷ்டமோ, தப்பிப் பிழைத்து விட்டாள். பணிப்பெண்ணிடம் குழந்தைகளை விட்டுவிட்டு, பியர்ரியைத் தேடி அவனது பாரீஸ் அலுவலகத்துக்குப் போனாள்.

'என் மனைவி வந்தால், உள்ளே விடாதே. திருப்பி அனுப்பிவிடு' என்று தன் உதவியாளரிடம் பியர்ரி உத்தரவிட்டிருந்தான். எனவே பியர்ரியின் அலுவலகத்தின்

உள்ளே நுழையக்கூட அவளால் முடியவில்லை. அவன் பார்ஸில் தங்கியிருந்த வீட்டுக்குச் சென்றாள். பூட்டியிருந்தது. அக்கம்பக்கத்தில் விசாரித்தாள். பியர்ரியும், ஜென்னியும் விடுமுறையைக் கொண்டாட வெளியூருக்குச் சென்றிருக்கின்றனர் என்ற தகவல் கிடைத்தது.

'இனி என்னதான் செய்வது? யாரிடம் போவது?' என்று குழம்பினாள் வோனி. இன்னும் ஒரே ஒரு வழிதான் மிச்சம் இருந்தது.

ஆர்லேன்ஸுக்குத் திரும்பினாள். ஜென்னியின் கணவன் லியோ பெர்ரோவிடம் போனாள்.

'உன் மனைவியும் என் கணவனும் நம் இருவருக்கும் துரோகம் செய்கின்றனர், தெரியுமா?' என்று வினவினாள்.

அதற்கு, லியோ சொன்ன பதில் அவளை நிலைகுலைய வைத்தது.

அடுத்த இதழில்...

- குற்றம் தொடரும்

சுபா

குற்றம் 'புரிந்தவர்!'

கொலையும் செய்வாள் பத்தினி..!

பியர்ரி, ஜென்னி இருவரின் உறவு பற்றி வோனி சொன்னதைக் கேட்டு லியோ அதிர்ச்சி அடையவில்லை. மாறாகப் புன்னகைத்தார்.

'பியர்ரியுடன் என் மனைவிக்கு உள்ள உறவுபற்றி நன்றாகவே தெரியும். அதனால் என்ன?' என்றார் அலட்சியமாக.

வோனி விரக்தியின் விளிம்புக்கே தள்ளப்பட்டாள். தீவிரமாக யோசித்தாள். விஷம் குடித்துத் தற்கொலை செய்ய முயன்றது தோற்றுவிட்டது. சுட்டுக்கொண்டு செத்தால் என்ன என்று ஒரு தீர்மானத்துக்கு வந்தாள்.

துப்பாக்கி வைத்துக்கொள்வதற்கான உரிமம் கோரி விண்ணப்பித்தாள். ஒரு சிறிய கைத்துப்பாக்கியை வாங்கினாள்.

பியர்ரி அவளை உதாசீனம் செய்தும், அவமானப்படுத்தியும் கூட கணவன் மீது அவள் எல்லையற்ற காதல் கொண்டிருந்தாள். கணவனுக்குத் தகுதியானவளாகத் தன்னை மாற்றிக்கொள்ள

முடியவில்லையே என்ற வெறுப்புதான் அவளை மீண்டும் தற்கொலை முடிவை எடுக்கத் தூண்டியது.

அப்போதுதான், பியர்ரி அமைச்சராக நியமிக்கப்பட்டான். வோனி உடனே அவனுக்கு வாழ்த்துத் தந்தி அனுப்பினாள். சிறிது நேரத்தில் பாரீசில் இருந்து டெலிபோனில் பேசினான், பியர்ரி.

'நாளைக்கு அங்கே எனக்குப் பாராட்டுக் கூட்டம். உடை மாற்றிக்கொள்ள நம் வீட்டுக்குத்தான் வரப் போகிறேன்' என்றான்.

வோனி மிகவும் மகிழ்ந்தாள்.

மறுநாள். பிரான்ஸ் தேசக் கொடி படபடக்கும் லிமோஸின் காரில், மக்களின் வாழ்த்தொலிகளுக்கு இடையே, ஆர்லேன்ஸ் வீதிகளில் பவனி வந்தான் அமைச்சர் பியர்ரி.

குளித்து, உடை மாற்றிக்கொள்வதற்காக வீட்டுக்கு வந்தான். வாசலிலேயே அவனை அன்புடன் வரவேற்றாள் வோனி.

அவள் சொல்லிக் கொடுத்திருந்தபடியே, 'வணக்கம், மேன்மை தாங்கிய அமைச்சரே' என்று தந்தையை வாழ்த்தினான் மகன் மேத்யூ.

பியர்ரி, மகனைத் தூக்கி முத்தமிட்டான். மனைவி என்ற ஒரு 'ஐந்து' அங்கு இருந்ததைக் கண்டுகொள்ளாமல் மாடி அறைக்கு விரைந்தான்.

கணவனைப் பின்தொடர்ந்து மாடிக்குச் சென்றாள் வோனி. அவன் அமைச்சரானதற்காக வாழ்த்துத் தெரிவித்தாள்.

'உங்களுக்கு ஏற்றவளாக என்னையே மாற்றிக் கொண்டிருக்கிறேன். என்னை உதாசீனப்படுத்தாதீர்கள். இனியாவது, ஜென்னியுடன் உள்ள உறவைத் துண்டித்துக் கொள்ளுங்கள்' என்று கெஞ்சினாள்.

பியர்ரி மனைவியைப் புழுவாகப் பார்த்தான்.

'ஜென்னியுடன் உல்லாசமாகக் கும்மாளமிடுவேன். ஏன், விரைவிலேயே அவளைக் கல்யாணம்கூட செய்துகொள்வேன். நான் இப்போது அமைச்சர். யாரும் கேள்வி கேட்க முடியாது' என்று கத்திவிட்டு குளிக்கச் சென்றான்.

வோனி கதறி அமுதபடி தரையில் விழுந்தாள். குளித்துவிட்டுத் திரும்பிய பியர்ரி, உடை மாற்றிக்கொள்ளத் தொடங்கினான்.

'நீங்கள் மனம் மாறவில்லையென்றால், தற்கொலை செய்து கொள்வேன்' என்றாள் வோனி.

'செத்து ஒழி. அதுதான் வாழ்க்கையிலேயே நீ செய்யும் புத்திசாலித்தனமான காரியம்!' என்று கேலியாகக் கூறினான் பியர்ரி.

வோனி உள்ளே ஓடினாள். திரும்பிவந்தபோது, அவள் கையில் துப்பாக்கி பளபளத்தது. அதைப் பார்த்தும் சற்றும் பதற்றமடையவில்லை பியர்ரி.

வோனி தடுமாறிக் கீழே விழுந்தாள். அப்போது எதிர்பாராத விதமாக வோனியின் கை, கணவனின் காலை உரசியது.

'ச்சீ, கையை எடு.. ஓர் அமைச்சரைத் தொடும் துணிச்சல்... கேவலம், சாதாரணக் கூலிக்காரிக்கு எப்படி வந்தது?' என்று பியர்ரி கூச்சலிட்டான். காதால் கேட்கவே முடியாத வசைச் சொற்களால் அவளைத் திட்டினான். மிக ஆபாசமான மோசமான சைகை ஒன்றை செய்து காட்டி அவளை மிகக் கேவலமாக அவமானப்படுத்தினான்.

கதறியபடி தரையில் கிடந்த வோனி, தன்னை நிதானித்துக் கொண்டு எழுந்து நின்றாள். அவளது முகம்

இறுகியிருந்தது. வலது கைத் துப்பாக்கியை இறுக்கமாகப் பிடித்தது. அது பியர்ரியைக் குறிபார்த்தது. அடுத்த கணம் வெடித்தது. ஒன்றன் பின் ஒன்றாக குண்டுகள் பாய்ந்தன.

முதல் குண்டு பியர்ரியின் காலில் பாய்ந்தது. அடுத்தது முகத்தில். மூன்றாவது மார்பில். நான்காவது நெற்றியில்! ரத்த வெள்ளத்தில் சுருண்டு விழுந்தான் பியர்ரி.

அரவம் கேட்டு ஓடிவந்த மகனைப் பணிப்பெண்ணுடன் திருப்பி அனுப்பினாள், வோனி. கணவனின் உடல் இருந்த திசையில் திரும்பினாள். வெறுப்பும், குமைச்சலுமாக மீண்டும் துப்பாக்கியால் குறிபார்த்தாள். ஐந்தாவது குண்டு பியர்ரியின் முதுகில் பாய்ந்தது.

'நடந்தது இதுதான்...' என்று வோனியின் வக்கீல் வாதத்தை நிறுத்தினார்.

நீதிமன்றம் அதிர்ந்து போயிருந்தது. மக்கள் திகைத்தனர். கண்ணீருடன் குற்றவாளிக் கூண்டில் நின்ற வோனி மீது பரிதாபம் பொங்கியது. அவள் சந்தித்த சோகங்கள், அவள் மீது திணிக்கப்பட்ட மோசமான அவமானங்கள், அரக்கனான கணவன் மீது அவள் கொண்டிருந்த தீராத காதல் இவற்றை அறிந்து, மக்கள் உருகிப் போனார்கள்.

அடுத்து, ஜென்னியும், அவளது கணவர் லியோ பெர்ரோவும் விசாரிக்கப்பட்டனர்.

சீவி சிங்காரித்துக் கொண்டு ஓயிலாகக் கூண்டில் ஏறினாள் ஜென்னி. அந்தக் கோலத்தில் அவளைக் கண்ட மக்கள் கொதித்தனர்.

'வோனிக்காக வருந்துகிறேன். ஆனால், மணமான அமைச்சருடன் கள்ளக் காதல் கொண்டிருந்ததற்காக வருந்தவில்லை' என்று ஜென்னி சொன்னதும், மக்கள் அவளுக்கு எதிராகக் கூச்சலிட்டனர்.

'என் மனைவி மாற்றானுடன் கூடிக் குலாவியது எனக்குத் தெரியும். பியர்ரி அரசியலில் செல்வாக்கு உள்ளவன். அவனால், என் தொழிலுக்கு நல்ல ஆதாயம் கிடைத்தது. அப்படியிருக்க, அந்த உறவை நான் ஏன் கண்டுகொள்ள வேண்டும்?' என்று ஜென்னியின் கணவர் லியோ அலட்சியமாக பதில் சொன்னார். மக்கள் வெறுப்பின் உச்சிக்குச் சென்றனர்.

வழக்கு தொடங்கியபோது மக்களின் ஹீரோவாக இருந்த பியர்ரி, வழக்கு நடந்த சொற்ப நாட்களிலேயே கொடிய வில்லனாகிப் போனான்.

'கணவனைக் கொன்ற இரக்கமற்ற கொலைகார மனைவி யாகப் பார்க்கப்பட்ட வோனியோ, தாங்க முடியாத சோகங்களைத் துணிவுடன் எதிர்த்துப் போராடிய தேவதையாகிப் போனாள்.

வோனிக்கு எதிராக வழக்கு நடத்திய அரசாங்க வக்கீல்களும், அவள் மீது பரிதாபம் கொண்டனர்.

வோனியைத் தீவிரமாக குறுக்கு விசாரணை செய்யாமலேயே விட்டனர்.

வோனியின் துப்பாக்கியிலிருந்து நான்கு குண்டுகள் பாய்ந்ததுமே பியர்ரி பிணமானான். அப்படியும், அவனது உயிரற்ற உடலின் மீது ஐந்தாவது குண்டையும் செலுத்தியிருந்தாள் வோனி.

'அவளது கொலை வெறியையே இது காட்டுகிறது' என்று அரசுத் தரப்பு வாதம் செய்திருக்கலாம். ஆனால் வோனி மீதிருந்த அனுதாபத்தால் அரசு வக்கீல் அவ்வாறு செய்யவில்லை.

'கணவன் இறந்ததும் சோகத்தில் தன்னையே சுட்டுக்கொண்டு தற்கொலை செய்து கொள்ள முயன்றாள் வோனி. பதற்றத்தில் கை நடுங்கியதால் குண்டு பியர்ரியின் உடல் மீது பாய்ந்தது' என்று அவளது தரப்பு வக்கீல் வாதம் செய்ததை நீதிபதியும் மறுப்பு கூறாமல் ஏற்றுக்கொண்டார்.

கொலை வழக்குகளின் முடிவில், குற்றவாளிக்கு மரண தண்டனை வழங்குமாறு அரசுத் தரப்பு கோருவது வழக்கம். அந்த நடைமுறையைக் கூட அரசுத் தரப்பு வக்கீல் பின்பற்றவில்லை. வோனிக்கு, இரண்டு வருட சிறைத் தண்டனை வழங்குமாறு கேட்டுக்கொண்டார்.

தண்டனை பற்றி முடிவு எடுக்க வேண்டிய நேரம். நீதிபதிகள் அறிந்து கொள்ள வேண்டிய ஒரு விஷயம் மிச்சமிருந்தது. தற்கொலை எண்ணத்துடன் இருந்த வோனியை, திடீரென்று கொலை செய்யும் அளவுக்குத் தூண்டியது பியர்ரி செய்து காட்டிய கேவலமான சைகைதான் என்று வாதங்களின் மூலம் தெரிந்திருந்தது.

அந்தச் சைகை என்ன என்பதை நீதிபதிகள் தெரிந்துகொள்ள விரும்பினர். நீதிமன்றத்தில் இந்தக் கேள்வியை வோனியிடம் கேட்டனர். அதைக் கேட்டதும் வோனி கதறினாள். மயங்கிச் சரிந்தாள்.

பின்னர், தனி அறையில் வோனியின் வக்கீல் அந்த ஆபாசச் சைகையை நீதிபதிகளுக்குச் செய்து காட்டினார்.

எந்த ஒரு கணவனும், தன் மனைவியிடம் செய்து காட்டக்கூடாத அளவுக்கு அந்தச் சைகை மிக மோசமாக இருந்தது. நீதிபதிகள் வாயடைத்துப் போனார்கள்.

வோனிக்கு அளிக்க வேண்டிய தண்டனை பற்றி நீதிபதிகள் விவாதித்தனர். பிரான்ஸின் தண்டனைச் சட்டத்தின் படி, கொலை செய்தவர்களுக்கு எந்த தண்டனையும் கொடுக்காமல் விடுவிக்க முடியாது.

ஆனால் 'ஆண்மகன் ஒருவன், தன் மனைவி வேறோர் அந்நியனுடன் நெருக்கமாக இருப்பதைப் பார்க்க நேர்ந்து, உணர்ச்சிவசப்பட்டு, மனைவியையோ, அந்நியனையோ கொன்றால் அவனைக் குற்றமற்றவனாகக் கருதி விடுதலை செய்யலாம்' என்ற ஒரு விதி பிரெஞ்சு சட்டத்தில் இருந்தது.

'பெண்களுக்கும் இது பொருந்தும்' என்று தீர்மானித்த நீதிபதிகள் நாடே ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த தீர்ப்பை வழங்கினார்கள்.

'வோனி குற்றமற்றவள்...'

சரியான தீர்ப்பு என்று மக்கள் கொண்டாடினார்கள்.

ஆனால், வோனியின் முகத்தில் எந்த சந்தோஷமும் இல்லை. குனிந்த தலையுடன் கோர்ட்டிலிருந்து வெளியேறினாள்.

வோனி விடுதலையாகிவிட்டாள். ஆனால், அவள் மனதை பாரமாக அழுத்திக்கொண்டிருந்த குற்ற உணர்ச்சியிலிருந்து, யார் அவளுக்கு விடுதலை தருவார்கள்? ஆர்லேன்ஸ் நகரமும், வாழ்ந்த வீடும் நடந்த சோகங்களை நினைவுபடுத்திக்கொண்டே இருந்தன. வீடு, உடைமைகள் எல்லாவற்றையும் விற்றாள்.

வோனி குழந்தைகளை அழைத்துக் கொண்டாள். மேற்கு ஆப்பிரிக்காவில் இருந்த பிரெஞ்சு கயானா என்ற குடியிருப்புக்கு இடம் பெயர்ந்தாள். வெளி உலகத்துத் தொடர்புகளைத் துண்டித்துக் கொண்டாள்.

மருத்துவமனையில் நர்ஸாகப் பணியாற்றத் தொடங்கினாள். நோய்களைப் பரப்பும் மோசமான சுற்றுச் சூழலில் அங்கு வாழ்ந்த மக்களுக்கு சேவை செய்தாள்.

அதுவே அவள் செய்த காரியத்துக்குப் பிராயச்சித்தமாக இருக்கும் என்று நினைத்தாள். குறைந்த வசதிகளுடன், சாதாரண வாழ்க்கையை நடத்திய வோனி, 1970-ல் இயற்கையாக மரணமடைந்தாள்.

- குற்றம் தொடரும்

சுபா

குற்றம் 'புரிந்தவர்!'

எங்கே அந்தத் தோட்டா..?

நவம்பர் 22, 1963. 20-ம் நூற்றாண்டின் மிக முக்கியத் தினமாக மாறிப்போனது. ஆயிரக்கணக்கான மக்கள், நூற்றுக்கணக்கான கேமராக்கள் சாட்சி இருக்க, அமெரிக்காவின் மிக வசீகரமான அதிபரான ஜான் எஃப்.கென்னடி, அன்றைக்குச் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்.

சம்பவ தினம். டெக்சாஸ் மாநிலம். டல்லாஸ் நகர வீதிகள் வழியே முன்னும் பின்னும் பாதுகாப்பு வாகனங்கள் அணிவகுக்க, ஜான் கென்னடி, கூரையில்லாத காரில் மக்களைப் பார்த்து கையசைத்துக்கொண்டே, சந்தோஷமாகப் பயணம் செய்தார்.

கென்னடியுடன் அவர் மனைவி ஜாக்குலின், டெக்சாஸ் மாநிலத்தின் கவர்னர் கானலி, கவர்னரின் மனைவி ஆகியோரும் பயணம் செய்தனர்.

'டல்லாஸ் மக்கள் உங்கள் மீது வைத்திருக்கும் அபரிமிதமான அன்பைப் பார்த்தீர்களா..?' என்று கவர்னரின் மனைவி நெல்லி கேட்டார்.

'கவனித்தேன்..' என்றார், கென்னடி பூரிப்புடன்.
இரண்டாவது முறையும் அதிபராகத்
தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு விடுவோம் என்ற நம்பிக்கை அவர்
முகத்தில் புலப்பட்டது.

நேரம், மதியம் 12.30. எதிர்பாராத அந்த
அசம்பாவிதம் நேர்ந்தது.

திடீரென்று எங்கிருந்தோ துப்பாக்கிச் சத்தம்
கேட்டது. கென்னடி தன் தொண்டையைப்
பிடித்துக்கொண்டார். சரிந்தார்.

கென்னடிக்கு ஏதாவது ஆகிவிட்டதா என்று
பார்ப்பதற்காக கவர்னர் கானலி, வலது பக்கம்
திரும்பினார். அடுத்த கணம் அவருடைய முதுகில் ஒரு
தோட்டா பாய்ந்தது. கானலியும் சரிந்தார்.

வேடிக்கை பார்க்க வந்த பார்வையாளர்களில் ஜேம்ஸ்
டேக் என்பவரையும் தோட்டா பெயர்த்தெடுத்த
கான்கிரீட் துண்டு ஒன்று தாக்கியது. அவர் முகவாய்
கிழிந்தது.

ஆக, மொத்தம் மூன்று நபர்கள் காயப்படுத்தப்பட்டனர். கென்னடி தாக்கப்பட்ட அடுத்த கணம் புலனாய்வுத் துறையைச் சேர்ந்த அதிகாரி ஹில் என்பவர், கென்னடியின் காரின் பின்னால் குதித்து ஏறினார்.

'மருத்துவமனைக்குப் போ' என்று டிரைவரிடம் அலறினார். கார் சீறிப் பாய்ந்தது.

ஜாக்குலின் கண்களில் கண்ணீர். கென்னடியை மடியில் இருத்திக்கொண்டு, 'ஜான்.. ஐ லவ் யூ ஜான்..! என்னைவிட்டுப் போய்விடாதீர்கள்.. விழிப்பாய் இருங்கள்... இதோ மருத்துவமனைக்குப் போய்விடலாம்...' என்று தவிப்புடன் புலம்பினார். ஆனால், அவர் கண்ணெதிரேயே கென்னடி தன் நிலை இழந்து கொண்டிருந்தார்.

கவர்னர் கானலியை அவருடைய மனைவி தன் மடியில் சரித்துக் கொண்டிருந்தார்.

நடந்த அசம்பாவிதத்தை உணர்ந்து, போலீஸார் உஷாராயினர். 'அதோ அங்கே பாருங்கள்.. ஆறாவது மாடியில் ஒரு துப்பாக்கி மனிதன்...' என்று பிரேனான் என்ற ஒரு பார்வையாளர் அலற... போலீஸார் திரும்பிப் பார்த்தார்கள்.

கென்னடி தாக்கப்பட்ட இடத்துக்கு அருகில் 'டெக்சாஸ் ஸ்கூல் புக் டெப்பாசிடரி' என்ற ஒரு பதிப்பகத்தின் அலுவலகம் இருந்தது. ஆறாவது மாடியில்

ஒரு ஜின்னல் பாதி திறந்திருந்தது. அங்கு நிழலாய் ஓர் அசைவு.

போலீஸார், உடனடியாக அந்தக் கட்டடத்திலிருந்து யாரும் வெளியேற முடியாதபடி சுற்றி வளைத்தார்கள். புத்தகக்கடையைச் சேர்ந்த இரு பணியாளர்கள் எதிர்ப்பட அவர்களை விசாரித்தார்கள்.

'மாடியிலிருந்து துப்பாக்கி வெடிக்கும் சத்தம் கேட்டது...' என்று அவர்களும் சொன்னார்கள்.

'யாராவது கட்டடத்தை விட்டு வெளியேறினார்களா..?'

'புத்தகக்கடையில் வேலை செய்யும் ஆஸ்வால்ட் சற்றுமுன் இங்கிருந்தான். இப்போது காணவில்லை..'

லீ ஹார்வே ஆஸ்வால்ட் (*Lee Harvey Oswald*), அந்தப் புத்தகக்கடையில் பணியாற்றி வந்தவன்.

போலீஸார் விசாரித்துக்கொண்டிருந்த நேரத்தில், சம்பவ இடத்துக்கு அருகில் இருந்த பார்க்லேண்ட் மெமோரியல் மருத்துவமனையை அதிபரின் கார் சில நிமிடங்களில் சென்றடைந்தது.

கென்னடி முதுகிலும், தலையிலும், தொண்டையிலும் சுடப்பட்டிருந்தார். மருத்துவர்கள் போராடியும், அதிபர் கென்னடியைக் காப்பாற்ற இயலவில்லை. மதியம் ஒரு மணிக்கு அவருடைய மரணம் அதிகாரபூர்வமாக அறிவிக்கப்பட்டது.

கடுமையான காயங்களுடன் அனுமதிக்கப்பட்ட கவர்னர் கானலி உயிர் பிழைத்துவிட்டார் என்பது மட்டுமே அப்போதைக்கு நல்ல செய்தியாக இருந்தது. கானலியின் முதுகைத் துளைத்த தோட்டா அவருடைய விலா எலும்பில் நான்கு அங்குலங்களைச் சிதைத்து, நுரையீரலையும் கிழித்து, வலது மார்பு வழியே வெளியே வந்திருந்தது. அதே தோட்டா வலது மணிக்கட்டையும் சிதைத்து, இடது தொடையில் பாய்ந்திருந்தது. கவர்னரை அவரது மனைவி தன் மடியில் இழுத்துக்கொண்டபோது, கவர்னரின் உடல் முன்புறம் வளைந்தே இருந்ததால், அவர் அதிக ரத்தம் இழக்கவில்லை.

போலீஸார் தேடியபோது, ஆறாவது மாடியில் புத்தகக்கடையில் ஒரு பெரிய ரைஃபிள் கீழே கிடத்தப்பட்டிருந்தது. சுடப்பட்ட மூன்று தோட்டாக்களின் உறைகளும் கிடைத்தன. துப்பாக்கி வைத்திருந்தவனை தொலைவிலிருந்து பார்த்திருந்தாலும், பிரேனன் சில அடையாளங்கள் சொன்னான். அவை அங்கு பணியாற்றிய ஆஸ்வால்டின் வர்ணனையுடன் ஒத்துப்போயின. ஆஸ்வால்டுதான் அதிபரைச் சுட்டுக் கொன்றவன் என்று போலீஸ் சந்தேகித்தது. அவனைப் பற்றிய விவரங்கள் தொலைக்காட்சிகளிலும், ரேடியோக்களிலும் தொடர்ந்து ஒலிபரப்பப்பட்டன.

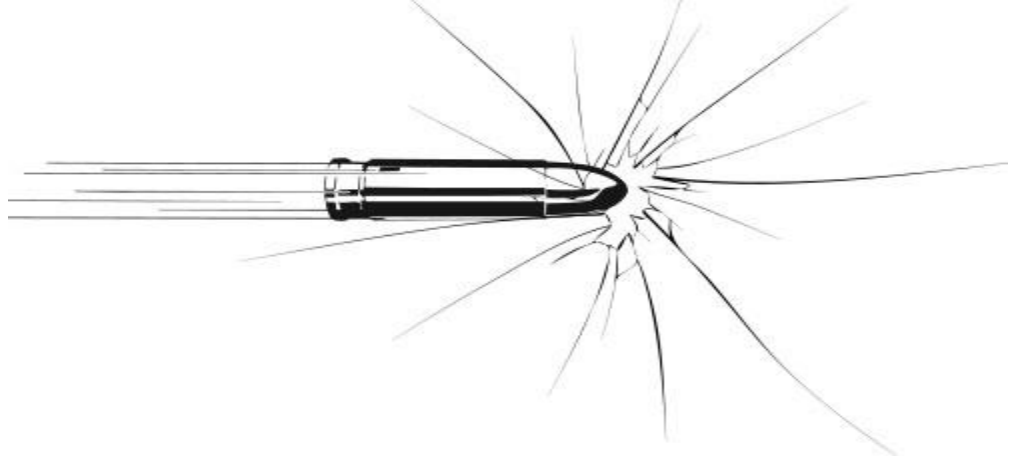
இன்னொருபுறம், கென்னடியின் உடல் விமானப்படையின் தளத்துக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது. மதியம் 2.30 மணிக்கு, அங்கேயே ஒரு சிறு அறையில்,

துணை அதிபராக இருந்த ஜான்ஸனை அடுத்த அதிபராகப் பதவிப் பிரமாணம் செய்தார், நீதிபதி ஒருவர்.

அதிபரைச் சுட்டுக்கொன்றவனின் வர்ணனையை வயர்லெஸில் கேட்டவாறு, காவல் துறை அதிகாரி டிப்பிட் தன் போலீஸ் காரை மெள்ளச் செலுத்தினார். 'வெள்ளை நிறம். 5 அடி 9 அங்குல உயரம். மெலிதான தேகம்...' என்று வயர்லெஸ் கருவி கரகரக்க.. அந்த வர்ணனைகளுக்குப் பொருத்தமானவனாக ஒருவன் நடைபாதையில் தென்பட்டான்.

டிப்பிட் உஷாரானார். காரை ஓரம் கட்டி நிறுத்தினார். ஜின்னல் கண்ணாடியை இறக்கி, அவனை அருகே அழைத்தார். அவன் திடுக்கிட்டான். அவரை நோக்கி வந்தான். டிப்பிட் காரிலிருந்து இறங்கினார். ஆனால் திடீரென்று அவன் ஒரு பிஸ்டலை உயர்த்தினான். டிஷ்யூங்.. டிஷ்யூங்.. டிஷ்யூங்.. என்று மூன்றுமுறை சுட்டான். மூன்று தோட்டாக்களும் நெஞ்சில் பாய, டிப்பிட் சரிந்து விழுந்தார். துணிச்சலுடன் அவரை நெருங்கி அவன் மீண்டும் சுட்டான். இந்தமுறை தோட்டா டிப்பிட்டின் நெற்றியில் பாய்ந்தது. உயிரைப் பறித்தது.

சுட்டவன் அங்கிருந்து ஓடினான். அருகிலிருந்த திரையரங்குக்குள் அவன் ஓடி மறைந்ததைப் பலர் பார்த்தனர். சற்று நேரத்தில் அங்கு வந்து சேர்ந்த போலீஸாரிடம் அதைத் தெரிவித்தனர்.

டிக்கெட் கூட வாங்காமல், திரையரங்கில் மக்களுடன் ஒருவனாக அமர்ந்து படம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஆஸ்வால்ட் போலீஸாரைக் கண்டதும் மீண்டும் பிஸ்டலை எடுக்க முயற்சி செய்தான். கட்டுப்படுத்தப்பட்டான். தப்பித்து ஓடப் பார்த்தான். மடக்கப்பட்டான். அமெரிக்க அதிபரையும், ஒரு காவல் அதிகாரியையும் கொலை செய்த குற்றத்துக்காகக் கைது செய்யப்பட்டான்.

அதிபரைக் கொலை செய்தவன் உடனடியாகப் பிடிபட்டான் என்று செய்திகள் கதறின.

அதிபரைக் கொன்றதற்கான காரணம் என்ன? குற்றத்தின் பின்னணி என்ன? ஆஸ்வால்ட் தனியாகச் செயல்பட்டானா? அவனுக்கு வேறு கூட்டாளிகள் உண்டா?

ஆதாரங்களைக் காட்டி போலீஸ் விசாரித்தபோது, ஆஸ்வால்ட் முழுமையான தகவல்கள் எதையுமே கொடுக்கவில்லை. முன்னுக்குப்பின் முரணாக பல

தகவல்கள் கொடுத்தான். 'நானல்ல கொலைகாரன். நான் வெறும் பலியாடு...' என்றே சொல்லிக்கொண்டிருந்தான்.

அவன் மூலம் விவரங்களை அறிய உலகமே தவிப்புடன் காத்திருக்க.. இன்னொரு திருப்பம் நேர்ந்தது.

கென்னடி கொலை செய்யப்பட்ட இரண்டாவது நாள், ஆஸ்வால்டை வேறொரு சிறைச்சாலைக்கு மாற்ற போலீஸார் பலத்த பாதுகாப்புடன் அவனை வெளியே அழைத்துவந்தனர்.

நிருபர்களும், தொலைக்காட்சி கேமராக்களும் சூழ்ந்திருக்க, நூற்றுக்கணக்கானவர்களின் முன்னிலையில், கூட்டத்திலிருந்த ஒருவன் திடீரென்று முன்னால் பாய்ந்தான். மிக நெருக்கமான தொலைவிலிருந்து, ஆஸ்வால்டைச் சுட்டான். ஆஸ்வால்ட் சுருண்டு விழுந்தான். அதிபரை அனுமதித்த அதே பார்க்லாண்ட் மெமோரியல் மருத்துவமனைக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டான். மார்பில் சுடப்பட்டு, ரத்தக்குழாய் வெடித்து அவன் இறந்துவிட்டதாக மருத்துவர்கள் தெரிவித்தனர்.

ஆஸ்வால்டைச் சுட்டவனை போலீஸார் உடனே கைது செய்தனர். அவன் பெயர் ஜேக் ரூபி என்றும் ஓர் இரவு விடுதியின் மேலாளர் என்றும் மாஃபியாவுடன் நெருக்கமானவன் என்றும் போலீஸார் விசாரித்து, அறிந்துகொண்டனர். கென்னடி இறந்து 48 மணி

நேரத்துக்குள் முக்கியமான விவரங்கள் எதுவும்
கொடுக்காமலேயே ஆஸ்வால்டும் இறந்துபோனான்.

'ஆஸ்வால்டை ஏன் கொன்றாய்?' என்று ஜேக்
ரூபியிடம் கேட்கப்பட்டது.

'அதிபரைக் கொன்றவன் சட்டத்தின் பிடியிலிருந்து
தப்பித்துவிடக் கூடாது என்பதற்காக அவனைச்
சுட்டேன்...' என்றான் ஜேக் ரூபி.

கென்னடியின் மரணத்துக்குப் பின்னால் இருந்த
உண்மைகள் வெளியே வந்துவிடக் கூடாது
என்பதற்காகவே ஆஸ்வால்ட் எந்த வாக்குமூலமும்
கொடுப்பதற்கு முன்னால் தீர்த்துக்கட்டப்பட்டானா
என்ற கேள்வி எழுந்தது.

ஜேக் ரூபியை மனநலம் சரியில்லாதவன் என்று
போலீஸ் கருதியது. கிடைத்த ஆதாரங்களை ஆராய்ந்தது.
புத்தகக்கடையில் ஒரு ரைஃபிளும், மூன்று
தோட்டாக்களின் உறைகளும் கிடைத்திருந்தன.
அப்படியானால், மூன்று முறைதான் அந்த ரைஃபிள்
குண்டுகளை உமிழ்ந்ததா?

பார்வையாளர்களில் ஒருவரைக் காயப்படுத்தியது,
ஒரு தோட்டா. கவர்னர் கானலியின் மீது பாய்ந்தது ஒரு
தோட்டா.

மிச்சமிருப்பது ஒரே தோட்டா. அதுதான்
கென்னடியைக் கொன்றதா? கென்னடிக்கு முதல் உதவி

அளித்த மருத்துவர்கள், கென்னடியின் பின் மண்டை, முதுகு, மற்றும் தொண்டையில் தோட்டாக்கள் துளைத்திருந்ததாகச் சொல்லியிருந்தார்கள். ஒரே தோட்டா மூலம், மூன்று இடங்களில் குண்டு துளைத்த காயம் எப்படி வந்தது?

கென்னடியின் முதுகில் பாய்ந்த தோட்டா முன்புறம் தொண்டை வழியாக வெளியேறியிருக்கலாம் என்று கணக்கு வைத்துக்கொண்டாலும், கென்னடியின் பின்மண்டையில் பாய்ந்த தோட்டா எங்கிருந்து வந்தது? எப்படிப் பார்த்தாலும், நான்கு தோட்டாக்களுக்குக் கணக்கு தேவைப்பட்டது.

இங்கேதான் விவகாரமான விளையாட்டு ஆரம்பித்தது..

அடுத்த இதழில்....

- குற்றம் தொடரும்

சுபா

குற்றம் 'புரிந்தவர்!'

ஒற்றைத் தோட்டா தியரி..!

அப்போது, FBI ஓர் அறிக்கை வெளியிட்டது.

ஒரு தோட்டா, கவர்னர் கானலியின் காயங்களுக்குக் காரணமானது. இரண்டாவது தோட்டா, கென்னடியின் மண்டையைத் துளைத்து மரணத்துக்கு வித்திட்டது. மூன்றாவது தோட்டா, அவருடைய முதுகில் பாய்ந்தது. பார்வையாளர்களில் நின்றவர் மீது பாய்ந்த தோட்டாவுக்குக் கணக்கு வரவில்லையென்று சொன்னது.

இதற்காகவே காத்திருந்ததுபோல், கவர்னர் கானலியை மருத்துவமனைக்கு எடுத்துச் சென்ற காவல் துறை அதிகாரி, கீழே கிடைத்ததாகச் சொல்லி ஒரு தோட்டாவை ஒப்படைத்தார். நான்கு தோட்டாக்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன என்று கணக்கு வந்தது.

அதிபர் கென்னடியின் மரணம் குறித்து ஆராய 'வாரன் கமிஷன்' என்று ஒரு குழு நியமிக்கப்பட்டது.

காயங்களை வைத்துப் பார்த்தபோது, இரண்டுவிதமான துப்பாக்கிகள் பயன்படுத்தப் பட்டிருக்கவேண்டும் என்பது மருத்துவர்களின் கருத்து.

அப்படியிருந்தால், ஆஸ்வால்டின் மரணத்தோடு வழக்கை மூட முடியாது. சம்பவம் நடந்து 10 மாதங்களுக்குப் பிறகு, வாரன் கமிஷனோ இதை மறுத்து, ஆஸ்வால்டே குற்றவாளி என்று தனது அறிக்கையை சமர்ப்பித்தது.

கென்னடி

இந்த நிலையில், புத்தகக்கடையில் கிடைத்த ரைஃபிளை ஆராய்ந்து பார்க்க ராணுவப் பிரிவினர் அழைக்கப்பட்டனர். ஒரு தோட்டாவைச் செலுத்தியபின், அடுத்த தோட்டாவைச் செலுத்துவதற்கு அந்த ரைஃபிளைத் தயார் செய்வதற்கு மிகத் திறமையான ராணுவ வீரரால் 2.3 விநாடிகள் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டன. அதிபரின் கார் அந்த இடத்தைக் கடந்த ஆறு விநாடிகளுக்குள் மூன்று முறை அதே துப்பாக்கியால் ஆஸ்வால்ட் சுட்டிருக்க முடியுமா என்ற கேள்வி எழுந்தது.

'இது பழைய ரைஃபிள். டெலஸ்கோப் சீரழிந்திருக்கிறது. துல்லியமாகக் குறி பார்த்துச் சுட இயலாது' என ராணுவத்தினர் தெரிவித்தனர்.

அடுத்து மருத்துவமனையில் கண்டெடுக்கப்பட்டதாக சமர்ப்பிக்கப்பட்ட தோட்டாவை ஆராய்ந்தனர். அதனுடைய அடிப்புறம் சற்று நசுக்கப்பட்டு இருந்ததே தவிர, தோட்டா

முழுமையாக இருந்தது.

'கவர்னரின் விலா எலும்புகளை நான்கு அங்குலம் உடைத்து, உறுதியான மணிக்கட்டு எலும்பையும் சிதைத்து வெளியேறி இருந்தால், தோட்டா நிச்சயமாக மேலும் சிதைவுண்டிருக்க வேண்டும். இது பஞ்சடைத்த தலையணையில் வைத்து சுடப்பட்டதுபோல் இருக்கிறது..' என்று சொன்னதோடு நிற்காமல், ராணுவத்தினர் நிரூபித்தும் காட்டினர்.

எனவே, நான்காவது தோட்டா தயாரிக்கப்பட்டு, கண்டெடுக்கப்பட்டதாக நாடகமாடப்பட்டிருக்கிறது என்று சொல்லப்பட்டது.

ஆஸ்வால்டு மட்டுமே குற்றத்தில் ஈடுபட்டான் என்று அறிவிப்பதற்காக, இதைச் சற்று திருத்தம் செய்து, வாரன் கமிஷன் ஒற்றைத் தோட்டா தியரி [*Single Bullet Theory*] என்று ஒன்றை முன்வைத்தது.

ஒரு தோட்டா, பார்வையாளரைக் காயப்படுத்தியது.
ஒரு தோட்டா அதிபர் கென்னடியின் மண்டையில்
பாய்ந்தது. அவரைக் கொன்றது.

ஆஸ்வால்டு

மிச்சமிருந்த ஒற்றைத் தோட்டா, கென்னடியின்
முதுகைத் துளைத்து நுழைந்து எலும்புகளில் மோதி, திசை
மாறி மேலெழும்பி, அவருடைய தொண்டைக்குழி
வழியே வெளிப்பட்டு, கவர்னர் கானலியின் முதுகில்
பாய்ந்து, அவருடைய நுரையீரலைச் சிதைத்து, மார்பு
வழியே முன்புறம் வெளியே வந்து, வலது மணிக்கட்டு
எலும்பை உடைத்து, அங்கிருந்து திசை மாறி அவருடைய
இடது தொடையில் சென்று பதிந்தது.

ராமரின் பாணம் பல தலைகளைக் கொய்துவிட்டு
அவரிடமே திரும்பி வரும் என்பதுபோல் இருந்தது இந்த
அறிக்கை.

இந்த ஒற்றைத் தோட்டா தியரியை ஏற்றுக்கொள்ள யாரும் தயாராக இல்லை. ஆறாவது மாடியின் உயரத்திலிருந்து செலுத்தப்பட்டிருந்தால், முதுகைத் துளைக்கும் தோட்டா கீழ்நோக்கிப் பாயுமேயன்றி, மேல்நோக்கித் திரும்பி தொண்டைக்குழி வழியே வெளியேறுவது சாத்தியமே இல்லை என்று சுட்டிக்காட்டப்பட்டது.

'கென்னடியைத் தாக்கிய அதே தோட்டா, என்னைத் தாக்கவில்லை. அதிபர் தாக்கப்பட்டு சில கணங்கள் கழித்தே நான் தாக்கப்பட்டேன்...' என்று கவர்னரும் கடைசிவரை வாதிட்டார். எனவே, புதிதாகக் கண்டெடுக்கப்பட்ட இந்த மேஜிக் தோட்டா, கவர்னர் கானலியின் ஸ்ட்ரெச்சலிருந்து விழுந்திருக்க வாய்ப்பில்லை என்றும், வேண்டுமென்றே அங்கு போடப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்றும் முடிவானது.

'ஆஸ்வால்டின் பின்னணியை ஆராய்ந்தபோது, அவன் மெக்ஸிகோவில் இருந்த சோவியத் தூதரகம் மற்றும் க்யூபன் தூதரகத்தைப் பல முறை தொலைபேசியில் தொடர்புகொண்டிருக்கிறான். அங்கே பலமுறை போயிருக்கிறான்...' என்று FBI-யால் அவதூறு சுமத்தப்பட்டது. சோவியத் தூதரகமும், க்யூபன் தூதரகமும் பொதுவாக சி.ஐ.ஏ-வின் கண்காணிப்பிலேயே இருந்து வந்தன. அங்கு நடந்த தொலைபேசி உரையாடல்கள் ரகசியமாகப் பதிவு செய்யப்பட்டிருந்தன. அவை ஆராயப்பட்டன.

அந்த உரையாடல்களில் ஒலித்த குரல், ஆஸ்வால்டுடையது அல்ல என்றும், தூதரகத்துக்குள் நுழைந்தவனது புகைப்படங்களில் இருந்தது ஆஸ்வால்டு இல்லை என்றும் தெரியவந்தது.

ஆஸ்வால்டு பெயரைப் பயன்படுத்தி வேறு யாரோ அங்கு சென்று வந்து, அவனுக்கு எதிரான சாட்சியங்களை உருவாக்கியிருந்தார்கள். ஆஸ்வால்டுக்கு எதிராக மிகக் கவனமாகத் திட்டமிடப்பட்ட ஒரு சதியாக இது ஏன் இருக்கக் கூடாது என்ற கேள்வி எழுந்தது.

ஆஸ்வால்டின் தோழர்கள் அவனை இரண்டாவது மாடியில் சந்தித்ததாகச் சொன்ன நேரத்துக்குள் அவன் சுட்டுவிட்டு, ஆறாவது மாடியிலிருந்து இறங்கி வந்திருக்க முடியாது. அன்றைக்கு அவன் எடுத்துவந்த காகிதப்பையில், அவ்வளவு பெரிய ரைஃபிளை மறைத்து எடுத்து வந்திருக்கவும் முடியாது.

துப்பாக்கியுடன் ஆஸ்வால்டைப் பார்த்ததாகச் சொன்ன ஒரே சாட்சி பிரேனான். ஒருவன் நின்றுகொண்டே சுட்டதைக் கண்ணால் பார்த்ததாக அவன் சொல்லியிருந்தான். அந்தக் குறிப்பிட்ட ரைஃபிளை நின்றுகொண்டு சுட முடியாது. மண்டியிட்டு அமர்ந்தால்தான், குறி பார்த்திருக்க முடியும் என்று நிபுணர்கள் எடுத்துரைத்தனர்.

வேறு பல குற்றவாளிகளுடன் ஆஸ்வால்டையும் நிறுத்தி அடையாளம் காட்டச் சொன்னபோது, பிரேனான் அவனை அடையாளம் காட்ட முடியாமல் தவித்தான்.

துப்பாக்கியிலிருந்து வெளிப்படும் தோட்டா பவுடர், சுடுபவரின் சருமத்தில் கண்ணுக்குப் புலப்படாத துளைகளில் தங்கியிருக்கும். அதை மீட்டெடுக்க 'பாரஃபின் டெஸ்ட்' எனப்படும் மெழுகுப் பரிசோதனை செய்யப்படும். கைது செய்யப்பட்டதும், ஆஸ்வால்டின் கரங்களும், வலது முகவாயும் இப்படிப் பரிசோதிக்கப்பட்டன. காவல் அதிகாரியைச் சுட்டபோது, பிஸ்டலைப் பயன்படுத்தியதற்கான அளவுதான் ரசாயனம் அவன் கையில் காணப்பட்டது. பேரியமும், ஆன்ட்டிமனியும் அவனுடைய முகவாயிலோ, கன்னத்திலோ காணப்படாததால், ரைஃபிளை தோளில் இருத்தி அவன் சுட்டிருக்க முடியாது என்ற சந்தேகம் வலுத்தது.

சடுவதற்குக் கிடைத்த நேரம், ரைஃபிளின் திறன், அதிபருக்கும் மற்றவர்களுக்கும் ஏற்பட்ட காயங்களின் தன்மை, இவற்றை வைத்து ஆராய்ந்தபோது, நிச்சயமாக சதியில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட நபர்கள் ஈடுபட்டிருக்க வேண்டும் என்ற உண்மை முன்வைக்கப்பட்டது.

ஆஸ்வால்டை கொலை செய்த ஜேக் ரூபி, மாஃபியாவின் ஆதரவாளன். சிறைச்சாலையிலேயே நுரையீரலில் காஞ்சர் வந்து அவன் இறந்துபோனதாக அறிவிக்கப்பட்டது. வினோதமான விஷயம் என்னவென்றால், அவன் உயிர் பிரிந்ததும், அதே பார்க்லேண்ட் ஹாஸ்பிடலில்தான்.

கென்னடியின் அகால மரணத்துக்குப் பின்னால், இவ்வளவு மர்மம் புதைந்திருப்பதால், புத்தகங்களும் சினிமாக்களும் பற்பல யூகங்களை முன்வைத்து பல்வேறு கோணங்களில் இதை அலசின.

'ஆஸ்வால்டுக்குக் கூட்டாளிகள் இருந்திருக்க வேண்டும் என்று சொன்னால், அமெரிக்க உளவுத் துறையும், FBI-யும் தங்கள் அதிபரைப் பாதுகாக்கத் தவறிவிட்டன என்ற அவமானம் நேரும். எனவே, அதை மூடி மறைப்பதற்காக மீண்டும் மீண்டும் ஆஸ்வால்டு தனித்துச் செயல்பட்டான் என்று அமெரிக்க உளவுத் துறையால் உலகுக்கு அறிவிக்கப்பட்டது. வாரன் கமிஷன் நியமிக்கப்பட்டதே இதை உறுதிப்படுத்தத்தான் என்று ஒரு கருத்து.

'உண்மையான ஆதாரங்களை அழிப்பதற்கும், போலியான ஆதாரங்களை முன்வைப்பதற்கும் சி.ஐ.ஏவால் மட்டுமே முடியும். இது ஆஸ்வால்டைச் சுற்றி அவர்கள் பின்னிய சதி என்று இன்னொரு கருத்து.

'துணை அதிபராக இருந்த லிண்டன் ஜான்சன், அதிபர் கென்னடியுடன் பல கருத்து வேறுபாடுகள் கொண்டிருந்தார். அடுத்த தேர்தலில் லிண்டனைத் துணை அதிபராக நிறுத்த வேண்டாம் என்று கென்னடி கருத்து தெரிவித்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. லிண்டன் ஜான்சன் மீது ஒரு மாபெரும் ஊழல் வழக்கும் கிளர்ந்து கொண்டிருந்தது. அதிபராகப் பதவியேற்றால், அதை அடக்கிவிட முடியும் என்று அவர் கருதியிருக்கலாம் என்று ஜான்சன் மீதும் சந்தேகம் எழுந்தது.

இது, FBI-யின் திட்டமிட்ட சதி! இல்லை. இது, சோவியத் யூனியனின் திட்டமிட்ட சதி. இல்லவே இல்லை..! க்யூபன் நாட்டினர் கென்னடி மீதுகொண்ட வெறுப்பின் காரணமாக அவரைத் தீர்த்துக்கட்டினார்கள்.

சி.ஐ.ஏ-வின் முக்கியமான பல அதிகாரங்களை அவர்களிடமிருந்து நீக்கி, கென்னடி ராணுவத்தினரிடம் ஒப்படைத்துவிட்டார். அதனால், சி.ஐ.ஏ-வில் உயர் பதவியில் இருந்தவர்கள், கென்னடி மீது கோபம் கொண்டிருந்தனர்.

எல்லாமே தவறு. கென்னடி பதவிக்கு வந்த பிறகு, அவருடைய சகோதரர் மூலம் மாஃபியாவுக்குப் பெரும்

தொல்லைகள் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்.
மாஃபியாதான் அவருடைய கொலைக்குக் காரணம்.
இப்படி கருத்துகள் முன்வைக்கப்பட்டன.

'அது கம்யூனிஸ்ட் நாடுகளின் சதித் திட்டமா
அல்லது கம்யூனிஸ்ட் நாடுகளை அமெரிக்க மக்களின்
பார்வையில் எதிரிகளாகக் காட்டுவதற்காகச்
செய்யப்பட்ட சதித் திட்டமா?' என்ற கேள்வியும்
எழுந்தது.

இதுபற்றி இறுதியான, உறுதியான, தீர்மானமான
எந்தத் தீர்ப்பும் இன்றுவரை எழுதப்படவில்லை.

கென்னடியின் மரணம் இன்று வரை முழுமையாகத்
தீர்க்கப்படாத ஒரு மர்மமாகவே நீடிக்கிறது.

- குற்றம் தொடரும்

சுபா

குற்றம் 'புரிந்தவர்!'

மாண்டவனா, மீண்டவனா..?

நவம்பர் 6, 1930. லண்டனில் நார்த்தாமிடன் பகுதி. விடியலுக்கு இன்னும் சில மணி நேரங்களே இருக்க, வெளிச்சம் குறைவான பொழுது. முந்தின இரவு நடந்த பார்ட்டி ஒன்றிலிருந்து, இரண்டு இளைஞர்கள் திரும்பிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் நடையில் நடனமாடிய களைப்பு.

அப்போது கார் ஒன்று அவர்களை வேகமாகக் கடந்தது. சற்றுத் தொலைவில் இருந்த சிறிய தெரு ஒன்றில் திரும்பியது.

அந்தத் தெருமுனைக்குச் சென்றதும், தற்செயலாக இருவரும் பார்க்க.. இருட்டில் அந்தக் கார் நின்றிருந்தது. மழைக்கோட்டுடன் ஒருவன் காரைவிட்டு விலகிச் சென்று கொண்டிருந்தான். அவன் கையில் ஒரு சிறிய பெட்டி.

காரில் திடீரென்று தீப்பிழம்பு ஒன்று எட்டிப் பார்த்தது. விரைவில், தீ பெருங்கோளமாய் எழுந்தது. உடனே இருவரும் காரை நோக்கி ஓடினார்கள்.

மழைக்கோட்டு மனிதனோ நெருப்பிலிருந்து விலகி நண்பர்கள் இருவரும் இருந்த திசை நோக்கி ஓடி வந்தான்.

இவர்களைக் கடந்து ஓடுகையில், 'குளிர்க்காக யாரோ கணப்பு போட்டிருக்கிறார்கள். அதுதான் தீப்பற்றி எரிகிறது..' என்று சொல்லியவாறே அவன், ஓடி இருளில் மறைந்தான்.

கார்தான் எரிந்துகொண்டிருந்தது என்று, கார் அருகிலிருந்து வந்த அவனுக்கு நிச்சயம் தெரிந்திருக்க வேண்டும். ஆனாலும் அவன் வேறு என்னவோ உளறிக் கொட்டுகிறானே! அது மட்டுமில்லாமல் எரிந்து கொண்டிருந்த காரை அணுகி, தன்னால் ஆன உதவியைச் செய்யாமல் விலகி வேறு ஓடிப்போகிறானே?

நண்பர்கள் இருவருக்கும் அவனது செய்கை அதிர்ச்சி அளித்தது. நெருப்பை நெருங்கினார்கள். கார் கொழுந்துவிட்டு எரிந்து கொண்டிருந்தது. காருக்குள் ஓர் ஆணின் உடல் அசைவற்றுக் கிடந்தது.

நெருப்பை அணைக்க முடியாமல், அவர்கள் காவல் நிலையத்துக்கு போன் செய்தனர். போலீஸ் வந்தது. ஆராய்ந்தது.

காரில் பெரும் பகுதி கருகிப்போயிருந்தாலும், அதன் பின்புற நம்பர் பிளேட் சிதையாமல் இருந்தது. அது ஒரு மோரிஸ் மைனர் கார். அதன் பதிவு எண்ணை

வைத்து காரின் சொந்தக்காரரையும் முகவரியையும் போலீஸார் கண்டுபிடித்தனர்.

லண்டனில் ஃபின்சுலே பகுதி.

சமையலறையில் இருந்த லில்லி மே ரௌஸ், அந்த இளம் காலையில் தன் வீட்டுக் கதவு தட்டப்பட்டதும், சென்று திறந்தாள். லில்லி 30 வயது இளம்பெண்.

வெளியே மஃப்டியில் இரண்டு போலீஸ்காரர்கள்.

'மேடம்... ஆல்ஃப்ரெட் ஆர்தர் ரௌஸ்?'

'எனது கணவர்தான்'

'மோரிஸ் மைனர் கார்.. விஹி 1468?'

'அவருடையதுதான். அதில்தான் அவர் வெளியே போனார். ஏன்?' என்று பதற்றத்துடன் கேட்டாள்.

'நீங்கள் எங்களுடன் ஓர் உடலை அடையாளம் காட்ட வரவேண்டும்.'

'ஐயோ, அவருக்கு என்ன ஆயிற்று..?'

அவளைப் பார்த்தால், காவலர்களுக்குப் பரிதாபமாக இருந்தது. ஆனால், விஷயத்தைப் போட்டு உடைத்துத்தானே ஆகவேண்டும்?

'அந்த கார் எரிந்து கிடக்கிறது.. உள்ளே ஓர் ஆணின் உடல் கருகிய நிலையில் கிடைத்திருக்கிறது.'

லில்லி விக்கித்துப் போனாள்.

மருத்துவமனைப் பிணவறை. காரில் கிடைத்த சடலம் உருக்குலைந்து போயிருந்தது. யார் என்றே தெரியாத அளவுக்கு முகம் கருகியிருந்தது. ஆனால், பிணத்தின் மீதிருந்த உடையின் சில பகுதிகள் எரியாமல் இருந்தன.

'என் கணவர் ரௌஸ் இதே உயரம், இதே பருமன்தான். இது என் கணவரின் உடைதான். இடுப்பு பெல்ட், அதன் உலோக வளையம் எல்லாம் வைத்து அடையாளம் சொல்ல முடிகிறது. இது என் கணவர்தான்...' என்றாள் லில்லி கண்ணீருடன்.

'பிணத்தைப் பிரேத பரிசோதனை முடிந்ததும், ஒப்படைக்கிறோம்...' என்றது, போலீஸ்.

'ஐயோ, இனி எப்படி வாழ்க்கையை நடத்துவேன்..?'

காரில் ஏற்பட்டது தற்செயலான தீ விபத்து என்று எழுத போலீஸ்காரர்களுக்கு உறுத்தலாய் இருந்தது. போலீஸுக்குத் தகவல் கூறிய இளைஞர்கள் பெட்டியுடன் ஓடியவனைப் பற்றிக் கூறியிருந்தார்கள். அவர்கள் குறிப்பிட்ட அந்த மனிதனின் நடவடிக்கை வினோதமாகப்பட்டது. அவன் யார்? ஏன் அவ்வாறு விலகி ஓடினான்?

வயது 35. உயரம் 6 அடி. சாதாரண பருமன். வட்டமான, அழகிய முகம். கருகருவென்ற சுருட்டை

முடி. இளைஞர்கள் கொடுத்த இந்த அடையாளங்களை வைத்து போலீஸ் அவனைத் தேடத் தொடங்கியது.

அவனை எங்கே பார்த்தாலும் விசாரிப்பதற்காக அழைத்து வர வேண்டும் என நாடெங்கும் செய்தி பறந்தது.

மறுநாள். நவம்பர் 7. இரவு 9 மணி.

கார்டிஃப் ரயில் நிலையத்தில், லண்டனுக்குப் போகும் ரயிலில், ஒருவன் ஏறிக்கொண்டிருந்தான். கார் எரிந்த இடத்தில் இருந்தவனின் அடையாளங்களுடன் ஒத்துப்போகும் அடையாளங்கள். அங்கிருந்த போலீஸ்காரர்கள் பாய்ந்து சென்று அவனைத் தடுத்து நிறுத்தினர்.

'யார் நீ? அடையாளங்களைக் காட்டு.'

அவனிடமிருந்த லைசென்ஸை எடுத்துப் பார்த்தார்கள். திகைத்தார்கள்.

அது வேறு யாருமல்ல, எரிந்துபோன காரில் இறந்துபோனதாகக் கருதப்பட்ட ஆல்ஃப்ரெட் ஆர்தர் ரௌஸ் (*Alfred Arthur Rouse*).

பிணத்தை அடையாளம் காட்டிய லில்லியின் கணவனேதான் அவன்!

போலீஸாரால் ரௌஸ் லண்டனுக்கு அழைத்து வரப்பட்டான்.

விசாரணை துவங்கியது.

'நான் எந்தக் குற்றமும் செய்யவில்லை!' என்று கூறினான் ரௌஸ்.

'நவம்பர் 5 ஆம் தேதி. நள்ளிரவு. வேலையை முடித்துவிட்டுக் காரில் வீடு திரும்பிக் கொண்டிருந்தேன். வழியில் குளிரில் நடுங்கிக் கொண்டிருந்த மனிதன் ஒருவன் கை காட்டி லிஃப்ட் கேட்டான். அவன் மேல் பரிதாபப்பட்டு காரில் ஏற்றிக்கொண்டேன். திடீரென்று காரில் பிரச்னை. வேகம் குறைந்தது. பெட்ரோல் தீர்ந்து கொண்டிருக்கிறதுபோலும் என்று நினைத்தேன். காரை ஒரு தெருவில் நிறுத்தினேன். காரில் ஒரு பெரிய கேனில் பெட்ரோல் வைத்திருந்தேன். அதை டாங்குக்குள் ஊற்றுமாறு அவனிடம் சொல்லிவிட்டு, சிறுநீர் கழிக்கச் சென்றேன். அப்போது அவன் சிகரெட் பற்ற வைப்பதைப் பார்த்தேன். அடுத்தகணம் காரின் முன்பகுதி தீப்பற்றி எரியத் தொடங்கியது. அதிர்ச்சி அடைந்தேன். காரை நோக்கி ஓடினேன். நெருப்பு கொழுந்துவிட்டு எரிந்தது. அவனை நெருங்கக்கூட முடியவில்லை. கார் முழுவதும் தீ வேகமாகப் பரவியது. பயத்தில் கை, கால்கள் நடுங்கின. மயக்கம் வரும்போல இருந்தது. முக்கியமான டாக்குமென்ட்களை ஒரு ப்ரீஃப்கேஸில் போட்டு காரின் டிக்கியில் வைத்திருந்தேன். அதை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு அங்கிருந்து என் உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள ஓடினேன். பயம்தான் என்னைத்

துரத்தியது. நான் வேறு எந்தத் தப்பும் செய்யவில்லை' என்றான் ரௌஸ்.

அவனது வாக்குமூலம் நம்பக்கூடியதாகத்தான் இருந்தது. இருப்பினும் அவனைக் காவலில் வைத்தது போலீஸ். அவனைப் பற்றித் தீவிரமாக விசாரிக்கத் தொடங்கியது.

கணவன் உயிர் பிழைத்துவிட்டது குறித்து, மகிழ்ந்தாலும், அவனது மனைவி வில்லி அவனைப் பற்றிப் பேசுகையில் வருத்தத்துடன் சில விஷயங்களைக் குறிப்பிட்டாள்.

ஆல்ஃபிரெட் ஆர்தர் ரௌஸ் ஒரு விற்பனைப் பிரதிநிதி. அன்பான மனைவியுடன், அமைதியாகக் குடும்பம் நடத்தும் கண்ணியமான இளைஞன் என்றுதான் அவனை அக்கம்பக்கத்தினர் நினைத்தனர். ஆனால், அந்த

முகமுடிக்குப் பின்னால், பழி பாவத்துக்கு அஞ்சாத ஒரு மோசமான மனிதன் ஒளிந்திருந்தது யாருக்கும் தெரியவில்லை.

அப்பாவிமான முகம். கவர்ச்சியான உருவம். சாமர்த்தியமான பேச்சுத் திறன். இவற்றை வைத்துக்கொண்டு அவன், இளம் பெண்கள் பலரையும் தன் வலையில் விழ வைத்தான். விற்பனைப் பிரதிநிதி என்பதால் ஊர், ஊராகச் செல்வது அவன் வழக்கம்.

போகும் ஊர்களில் எல்லாம் அழகான, எளிய பெண்களுடன் தொடர்பு ஏற்படுத்திக் கொள்வான். அவர்களிடம் தேனொழுகப் பேசுவான். அதனால் பெண்கள் உருகினார்கள். தங்களையே அவனிடம் கொடுத்தார்கள். அவனால் கருத்தரித்து, குழந்தை பெற்றுக்கொண்டவர்கள் பலர். அவர்களில் சிலரைத் திருமணமும் செய்து கொண்டிருந்தான்.

ஆர்தர் ரெளஸின் காம லீலைகள் இங்கிலாந்தில் மட்டுமின்றி நாடுவிட்டு நாடும் நடந்தன. பாரீசில் கூட அவனுக்கு ஒரு மனைவியும், குழந்தையும் இருந்தனர்.

1920-லிருந்து 1930-க்குள் அவன் ஆடாத ஆட்டம் இல்லை. அவனது அதிகாரபூர்வமான மனைவி லில்லி மே ரெளஸ் உலகம் அறியாதவள். கணவனே எல்லாம் என்று நம்பியவள். காலப்போக்கில், கணவனது தவறான போக்கு அவளுக்குத் தெரிய வந்தது. பல பெண்களை அவன் ஏமாற்றிக் கொண்டிருப்பதை அறிந்து மனம் வருந்தினாள்.

ஆனால், கணவனை எதிர்த்து அவளால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை.

'காருக்குள் சிக்கி தீயில் எரிந்துபோன மனிதன் யார்?' என்று போலீஸால் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. விளம்பரம் செய்தும் அவனைத் தேடி யாரும் வரவில்லை. அவனைத் திட்டமிட்டுக் கொலை செய்தது ரௌஸ்தான் என்று நிரூபிப்பதற்கான சாட்சிகளோ, சாட்சியங்களோ எதுவும் போலீஸிடம் இல்லை. கொலைக்கான வலுவான காரணம் எதையும் அவர்களால் முன்வைக்க முடியவில்லை.

இருந்தாலும், அடையாளம் தெரியாத அந்த மனிதனை எரித்துக் கொன்றது ரௌஸ்தான் என்று போலீஸ்காரர்கள் முடிவு செய்தார்கள். அவன் மீது கொலைக்குற்றம் சாட்டி வழக்கும் தொடர்ந்தார்கள்.

நீதிமன்றத்தில் அந்த வழக்கு பல வினோதமான திருப்பங்களைச் சந்தித்தது.

அடுத்த இதழில்...

- குற்றம் தொடரும்

குற்றம் 'புரிந்தவர்!'

ஓசி சவாரி உலகை விட்டே...!

காரில் ஒருவனை வைத்து எரித்துக் கொன்றதாகத் தன் மீது தொடுக்கப்பட்ட வழக்கு வலுவானது அல்ல என்பதை ரௌஸ் நன்றாகவே அறிந்திருந்தான். எனவே, துணிச்சலுடன் நீதிமன்றத்தில், தனக்கு ஆதரவாக தானே வாதாடினான்.

ரௌஸைக் குற்றவாளி என்று நிரூபித்து, அவனுக்கு தண்டனை வாங்கிக் கொடுக்கும் பொறுப்பு அரசு வழக்கறிஞர் நார்மன் பிர்கெட் மீது விழுந்தது. குற்றவாளிக்கு எதிராக ஆதாரங்கள் எதுவும் இல்லை. எனவே, இருக்கும் சாட்சிகள் மூலம்தான் குற்றத்தை நிரூபிக்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்தார், அவர்.

முதலில், சம்பவ நேரத்தில் சம்பவ இடத்தில் இருந்த இரு இளைஞர்களை முக்கியச் சாட்சிகளாக முன் நிறுத்தினார்.

காரும், அதில் இருந்த மனிதனும் எரிந்து போவதைப் பற்றிச் சற்றும் கவலைப்படாமல், அங்கிருந்து தப்பி ஓடியது ரௌஸ்தான் என்று அவர்கள் அடித்துக் கூறினர்.

அடுத்து, காரில் இருந்த மனிதனின் உடலைப் பிரேதப் பரிசோதனை செய்த டாக்டர்கள் சாட்சி கூறினர். தீப்பற்றி எரிய ஆரம்பித்தபோது காரில் இருந்த மனிதன் உயிருடன்தான் இருந்தான். அவனது ரத்தத்தில் மதுவும், மயக்க மருந்தும் கலந்து இருந்தன, அதனால் நினைவிழந்து இருந்தான் என்று அவர்கள் கூறினர். கழுத்துப் பகுதி அழுத்தப்பட்டு, அவன் மயக்கமாகி இருக்க வேண்டும் என்றும் சாட்சியம் அளித்தனர்.

அடுத்து, கார் இயந்திர நிபுணர் ஒருவரை சாட்சியாகக் கொண்டு வந்தார் வக்கீல். தீப்பற்றி எரிந்துபோன ரௌஸின் கார் இஞ்சின் தானாகப் பழுதாகவில்லையென்றும், யாரோ வேண்டுமென்றே பழுதாக்கியதுபோல் இருந்தது என்றும் அவர் சொன்னார்.

போலீஸ்காரர்கள் ரௌஸைப் பற்றி தாங்கள் சேகரித்த தகவல்களை நீதிமன்றத்தில் சமர்ப்பித்தனர். ரௌஸ் பல பெண்களை ஏமாற்றி, அவர்களுடன் உறவு

வைத்துக்கொண்டிருந்தான் என்பதை அவர்கள்
நீதிமன்றத்தில் முன்வைத்தனர்.

கிட்டத்தட்ட 80 பெண்களுடன் அவனுக்குத்
தொடர்பு இருந்ததாக அவனிடமிருந்த பட்டியல் ஒன்று
காட்டிக்கொடுத்தது. அவன் மூலம் கருத்தரித்திருந்த ஒரு
பெண், ரௌஸ் கைதான தினத்தில் பிரசவத்துக்காக
மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தாள்.

“அன்பான மனைவி உயிருடன் இருக்கும்போதே,
பல பெண்களுடன் நீ கூடிக் குலாவலாமா?” என்று
நீதிபதி கேட்டார்.

“அவள் என் மகிழ்ச்சிக்குத் தடை விதித்ததே
இல்லை. ஆகவே என் விருப்பப்படி வாழ்க்கையை
அனுபவித்தேன். அது தவறா?” என்று பதில் கேள்வி
கேட்டான் ரௌஸ்.

ஒரு கட்டத்தில், “காரில் நெருப்புவைத்துவிட்டு, நீயே
அந்த மனிதனை அதில் வீசி இருக்கிறாய்!” என்று அரசு
வக்கீல் ரௌஸின் மீது குற்றம் சுமத்தினார்.

“அவனை நான் எதற்காகக் கொல்ல வேண்டும்?
அப்படியே இருந்தாலும், வேறு பல புத்திசாலித்தனமான
வழிகள் இருக்க, என் காரையே எரிக்க நான் ஒன்றும்
முட்டாள் அல்ல..!” என்றான் ரௌஸ் திமிருடன்.
வழக்கின் போது அளவுக்கு அதிகமான

தன்னம்பிக்கையுடன் இருந்ததால், சாட்சிகள் கூறியவற்றை அடிப்படையாகக்கொண்டு கேட்கப்பட்ட குறுக்குக் கேள்விகளுக்கு ரௌஸ் ஆணவத்துடனேயே பதில் அளித்தான். அந்த ஆணவம் காரணமாக, போலீஸிடம் கொடுத்த வாக்குமூலத்துக்கு முரணாகவும் பேசத் தொடங்கினான்.

கடைசியில் தன் இறுதி வாதத்தை முன்வைத்தார் சர்க்கார் வக்கீல்.

“ரௌஸுக்குப் பல ஆசை நாயகிகள். பல குழந்தைகள். பல குடும்பங்கள். இதனால் விளைந்த பிரச்னைகளையும், செலவுகளையும் அவனால் சமாளிக்க முடியவில்லை. இவற்றிலிருந்து தப்பிக்க நாடகம் ஒன்றை நடத்தி இருக்கிறான். அவனைப்போல் உள்ள ஒருவனைக் கடத்தி, காரில் வைத்து, அடையாளம் தெரியாதபடி

எரித்துவிட்டான். விபத்தில் ரௌஸ் இறந்துவிட்டான் என்று எல்லோரும் நம்புவார்கள். மனைவியும் நம்புவாள். இன்ஷூரன்ஸ் பணம் அவள் கைக்கு வரும். பின்னர் அவளைச் சந்தித்து, இன்ஷூரன்ஸ் பணத்தைப் பறித்துக்கொண்டு ஏதோ ஓர் ஊருக்குப் போய், வேறு பெயரில் புது வாழ்க்கை வாழலாம். இதுதான் ரௌஸின் திட்டம். தன் சுயநலத்துக்காக ரௌஸ் ஓர் அப்பாவியைக் கொடுரமாகக் கொன்றிருக்கிறான். ஆகவே இவனுக்கு மரண தண்டனை அளிக்க வேண்டும்” என்று வாதத்தை முடித்தார் வக்கீல்.

ரௌஸோ, தான் குற்றவாளி இல்லை என்றே அப்போதும் வாதாடினான்.

ஜனவரி. 1931. வாதங்கள், குறுக்கு விசாரணைகள் விரைவாக நடந்தேறியிருந்தன. தீர்ப்பு நாள் வந்தது. முடிவு செய்ய ஜூரர்கள் குறைவான நேரமே எடுத்துக்கொண்டனர்.

நீதிபதி தனது இருக்கையில் வந்து அமர்ந்தார். ரௌஸ் பெண்கள் விவகாரத்தில் எப்படியோ இருந்திருக்கலாம். ஆனால் கொலை செய்ததற்கான சரியான ஆதாரங்கள் இல்லாத காரணத்தால் அவன் விடுதலை செய்யப்படுவான் என்று காவலர்களும், அரசு வக்கீலும் நினைத்தனர்.

நீதிபதி தீர்ப்பை வாசிக்கத் தொடங்கினார்.

“வழக்கில் மூன்று முக்கிய விஷயங்கள் சந்தேகத்துக்கு இடமில்லாமல் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

ஒன்று... தீயில் மாட்டி, உயிருக்குப் போராடிய மனிதன் மீது ரௌஸ் கருணை காட்டவில்லை. அவனைக் காப்பாற்ற எந்த முயற்சியும் செய்யவில்லை. மாறாகத் தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள அந்த இடத்திலிருந்து அவன் விலகி ஓடிப் போயிருக்கிறான்.

இரண்டு... ஓர் அப்பாவி மனிதனின் கோர மரணத்துக்குத் தெரிந்தோ, தெரியாமலோ ரௌஸ் காரணமாகி இருக்கிறான். ஆனால் அதற்காக அவன் வருத்தமோ, பச்சாதாபமோ தெரிவிக்கவே இல்லை. மூன்று... அப்பாவி மனைவி ஆட்சேபிக்கவில்லை என்பதை சாதகமாக்கிக்கொண்டு, ஊரெல்லாம் ஆசை நாயகிகளை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறான். மனைவியைக் கேவலமாக நடத்தியிருக்கிறான். ரௌஸ், மனசாட்சி இல்லாத இரக்கமற்ற அரக்கன் என்பதையே இவை சுட்டிக் காட்டுகின்றன. கொலைக்கான நேரடி சாட்சியமோ, ஆதாரமோ இல்லாதிருக்கலாம். ஆயினும், அவனது இயல்பையும் சந்தர்ப்பச் சூழ்நிலைகளையும் சீர்தூக்கிப் பார்த்து, அவனைக் குற்றவாளி என்று தீர்மானித்து ரௌஸுக்கு மரண தண்டனை விதிக்கிறேன்...” என்று நீதிபதி டால்பேட் தனது தீர்ப்பை வாசித்து முடித்தார். தீர்ப்பைக் கேட்டவுடன் அனைவர் முகங்களும்

மலர்ந்தன. ஆனால் அதைச் சற்றும் எதிர்பார்க்காத ரௌஸ் அதிர்ந்துபோனான்.

தீர்ப்பை எதிர்த்து மேல் முறையீடு செய்தான். ஆனால், அது தள்ளுபடி செய்யப்பட்டது. அவனது மரண தண்டனையை உயர் நீதிமன்றம் ஊர்ஜிதம் செய்தது.

தூக்குக்கான நாள் நெருங்கியது. இனிமேல் தான் தப்பிக்கவே முடியாது என்ற நிலையில் “அந்தக் கொலையைச் செய்தது நான்தான்” என்று ஒப்புதல் வாக்குமூலம் கொடுத்தான் ரௌஸ்.

“பல பெண்கள், பல குழந்தைகள், பல குடும்பங்கள் என்று என் வாழ்க்கை மிகவும் சிக்கலாகிப் போனது. இவற்றிலிருந்து எப்படித் தப்பிப்பது என்று யோசித்தேன். அப்போதுதான், அந்த அப்பாவி என்னை அணுகினான். நான் ஏழை. அனாதை. சாப்பாட்டுக்காக எனக்கு ஒரு வேலை கொடுங்கள் என்று என்னிடம் கெஞ்சினான்.

என் உயரம், என் உடல்வாகு. ஏறக்குறைய என்னைப்போலவே இருந்தான். சட்டென்று அந்த ஐடியா மனதில் பளிச்சிட்டது. இவனைக் காரில் வைத்து எரித்து, அடையாளம் தெரியாதபடி முகமும் உடலும் சிதைந்துபோகும்படி செய்தால் என்ன?

உலகமும் வில்லியும் நான் இறந்துவிட்டதாக நம்பினால், இன்ஷூரன்ஸ் பணம் வில்லிக்குக் கிடைக்கும்.

அவளிடம் இருந்து பணத்தைப் பறித்துக்கொண்டு வேறு எங்காவது சென்று வேறு பெயரில் நிம்மதியாக வாழலாம்.

திட்டம் போட்டேன். அதன்படி நவம்பர் 5-ம் தேதி நள்ளிரவு. ஒதுக்குப்புறமான இடத்தில் அவனைச் சந்தித்தேன். வேலை வாங்கித் தருவதாகக் கூறி, காரில் ஏற்றிக்கொண்டேன். வழியில் மயக்க மருந்து கலந்திருந்த மதுவைக் குடிக்கச் செய்தேன். காருக்குள்ளேயே மயங்கிச் சரிந்தான் அவன். ஒரு தெருவில் காரை நிறுத்தினேன். அவன் சட்டையைக் கழற்றி, என் சட்டையை மாட்டினேன். என் பெல்ட்டை அணிவித்தேன். அவன் கழுத்தில் கையை வைத்து அழுத்தினேன். தொண்டையிலிருந்து ஏதோ சப்தம் வந்தது. இறந்துவிட்டான் என்று நினைத்தேன். தயாராகக் கொண்டு போயிருந்த பெட்ரோலை எடுத்து அவன் மீதும் காரின் மீதும் ஊற்றினேன். பெட்ரோல் டேங்க்கிலிருந்து இன்ஜினுக்குச் செல்லும் குழாயை அங்கங்கே உடைத்து பெட்ரோல் ஒழுகும்படி செய்தேன்...

“என் பெட்டியை எடுத்துக்கொண்டு இறங்கினேன். கார் கதவைப் பூட்டினேன். தீக்குச்சியை உரசிப் பற்றவைத்து காரின் மீது எரிந்தேன். கார் பயங்கரமாக எரியத் தொடங்கியது. பெட்டியுடன் அங்கிருந்து ஓடினேன். என் துரதிரஷ்டம். அந்த நேரத்திலும் இரண்டு பேர் என்னைப் பார்த்துவிட்டனர். பயந்து போனேன்.

குழப்பத்தில் எங்கெங்கோ அலையத் தொடங்கினேன். அடுத்த நாள் இரவு வீடு திரும்புவதற்காக ரயிலில் ஏறிய நேரத்தில் போலீஸ்காரர்கள் என்னைப் பிடித்தனர். எப்படியோ நான் செய்த கொலைக்கு சரியான தண்டனை கிடைத்துவிட்டது.”

தன் ஒப்புதல் வாக்குமூலத்தைக் கொடுத்துவிட்டுக் கலங்கிய கண்களுடன் தூக்குமேடையை நோக்கி நடந்தான் ரௌஸ்.

பெட்ஃபோர்ட் சிறைச்சாலை. 1931 மார்ச் 10. தூக்கிலிடப்பட்டான் ரௌஸ். அவனது முகத்தை மூடி, கழுத்தில் கயிற்றை இறுக்கி, தூக்குமேடையின் லீவரை இயக்கினார் தூக்கிலிடும் பணியைச் செய்யும் ஊழியர். ரௌஸின் உடல் துடித்தது. கால்கள் உதறின. அடங்கின.

ரௌஸால் உயிர் துறந்த யாரோ ஒருவன், அவனால் ஏமாற்றப்பட்ட ஏராளமான பெண்கள் இவர்கள் மீது எழுந்த பரிதாபம் காரணமாகவோ என்னவோ, அந்த ஊழியரின் கண்களில் இருந்து ஒரு சொட்டுக் கண்ணீர் வடிந்தது.

- குற்றம் தொடரும்

காதல் போயின் காதல்...!

உத்தரப்பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த எளிய இஸ்லாமியக் குடும்பத்தில், சையத் மோதி, தன் பெற்றோருக்கு எட்டாவது குழந்தையாகப் 1962-ல் பிறந்தான். இளம் வயதிலேயே பாட்மின்டன் விளையாட்டில் சிறந்து விளங்கினான். 14 வயதில் தேசிய ஜூனியர் சேம்பியன் பட்டத்தை வென்றான். இந்தச் செய்தியை வானொலியில் கேட்டு அவனுடைய தாய் நெகிழ்ந்து அமுதார்.

“உங்கள் தம்பியின் திறமையை உலகே அறிய வேண்டும். அவனுக்குத் தேவையான அத்தனை உதவிகளையும் நீங்கள் அளிக்க வேண்டும்” என்று தன் மூத்த மகன்களிடம், கண்ணீருடன் சத்தியம் வாங்கிக்கொண்டார். சையத் மோதி, 1980 முதல்

தொடர்ந்து எட்டு முறை தேசிய சேம்பியன் பட்டம் வென்று சாதனை புரிந்தான். ஆஸ்திரேலிய சேம்பியன்ஷிப், ஆசிய மற்றும் காமன்வெல்த் போட்டிகளில் வெற்றிகள் என உலகளவில் சையதின் சாதனைகள் தொடர்ந்தன. சையத் மோதியின் 19-வது வயதில், இந்திய அரசு, விளையாட்டுத் துறையின் மதிப்புவாய்ந்த அர்ஜுனா விருதை வழங்கி கௌரவித்தது. ரயில்வே துறையில் பதவியும் வழங்கியது.

சீனாவுக்குச் சென்ற இந்திய பாட்மின்டன் அணியில் மோதியுடன், மும்பையைச் சேர்ந்த அமிதா குல்கர்னி என்னும் பெண் வீராங்கனையும் இடம்பெற்றிருந்தார். இருவருக்கும் இடையே காதல் மலர்ந்தது. மோதி ஏழ்மையான இஸ்லாமியர். அமிதா உயர்குலத்தைச் சேர்ந்த இந்து மராட்டியப் பெண். இரு குடும்பத்தினரும் அவர்களது காதலை எதிர்த்தார்கள். ஆனாலும் காதல் வென்றது. இருவரும் 1984-ம் ஆண்டு திருமணம் செய்துகொண்டனர். 1988-ம் ஆண்டு மே மாதம் அவர்களுக்கு ஆகாங்க்ஷா என்ற பெண் குழந்தையும் பிறந்தது.

அன்பான குடும்பம், அனைவரும் வியக்கும் சாதனை வாழ்க்கை என நிறைவாக வாழ்ந்து வந்த சையத் மோதியின் வாழ்க்கை திடீரென்று கொடூரமாக முடிவுக்கு வந்தது.

ஜூலை 28, 1988.

அமிதா குல்கர்னி

லக்னோவில் மாலை நேர
பாட்மின்டன் பயிற்சியை
முடித்துக்கொண்டு, சையத் மோதி,
தன் ஸ்கூட்டரில் ஏறி வீடு நோக்கிப்
புறப்பட்டார். 10 அடி தூரம்
கடந்திருப்பார். இரண்டு
இளைஞர்கள் வழிமறித்தனர்.
அவர்களில் ஒருவனின் கையில்
துப்பாக்கி. சையத் மோதி
திகைத்தார். யார் இவர்கள்?
வழிப்பறிக்காரர்களா? மேற்கொண்டு

யோசிப்பதற்குள் துப்பாக்கியிலிருந்து ஐந்து குண்டுகள்
ஒன்றன் பின் ஒன்றாகப் பாய்ந்து மோதியின் உடலைத்
துளைத்தன.

சையத் மோதி ரத்த வெள்ளத்தில் பிணமாகச்
சரிந்தார். அக்கம்பக்கத்தில் இருந்தவர்கள் என்ன நடந்தது
என்று உணர்வதற்கு முன்னால், காத்திருந்த காரில்
தப்பிச்சென்றனர் கொலையாளிகள்.

மோதியின் கொலை நாட்டையே அதிர்ச்சியில்
ஆழ்த்தியது. உலகளவில் புகழ்பெறத் தொடங்கியிருந்த
அந்த இளம் விளையாட்டு வீரருக்கு, 26 வயதில் நேர்ந்த
அந்தக் கொடூர முடிவை ஜீரணிக்க முடியாமல்
விளையாட்டுச் சமூகமே திணறியது. அந்த திடீர்

கொலைக்கான காரணம் என்னவென புரியாமல் குழம்பியது போலீஸ்.

“அமைதியானவராயிற்றே.. பொதுவாக யார் வம்புக்கும் போகமாட்டாரே? பகைவர்களே கிடையாதே... அவரைக் கொலை செய்ய யாருக்கு மனம் வந்தது?” என்று இரண்டு மாதக் குழந்தையை மடியில் கிடத்திக்கொண்டு, மோதியின் காதல் மனைவி அமிதா கதறி அழுதாள். திரண்டிருந்த நண்பர்களும், ரசிகர்களும் கண்ணீரை அடக்க முடியாமல் தவித்தனர்.

காவல் துறை புலன் விசாரணையைத் தொடங்கியது. சம்பவ இடத்தில் இருந்தவர்கள், மோதிக்குத் தெரிந்தவர்கள் எனப் பலரை விசாரித்தது. துப்பு துலங்கவில்லை. வழக்கு சி.பி.ஐ-யிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது.

சி.பி.ஐ களத்தில் இறங்கியது. இண்டு இடுக்குகளில் புகுந்து புறப்பட்டது. அந்தக் கொலையை நேரில் பார்த்த ஒரு சாட்சியைக் கண்டுபிடித்தது. அந்த சாட்சி மூலம் மோதியைச் சுட்டவன் பகவதி சிங் என்பது தெரியவந்தது.

பகவதி சிங் கைது செய்யப்பட்டான். அவனிடம் 'தீவிர' விசாரணை நடந்தது. மோதியின் கொலையில், அவர் மனைவி அமிதாவுக்கும் தொடர்பு இருக்கிறது என்று அவன் வெளியிட்ட தகவல்களைக் கேட்டு, சி.பி.ஐ

அதிர்ச்சியில் உறைந்தது. பின்னணியில் ஒளிந்திருந்த பெரும் அரசியல் பிசாசு இப்போது தலைதூக்கியது.

உத்தரப்பிரதேச மாநில அரசில் அமைச்சராகப் பதவி வகித்த சஞ்ஜய் சிங், அரசு குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். மாநிலத்திலும், மத்திய அரசாங்கத்திலும் மிகவும் செல்வாக்கு உடையவர்.

மோதி - அமிதா காதல் வளர்ந்த காலம். சையத் மோதியைச் சந்திக்க அமிதா அடிக்கடி வரத்தொடங்கியபோது, விளையாட்டுத் துறை அமைச்சராக இருந்த சஞ்சய் சிங்கின் பார்வை அவள் மீது விழுந்தது. சையத் மோதியின் நெருங்கிய நண்பராயிருந்தவர் அமிதாவுக்கும் நெருங்கிய நண்பராக மாறினார். அவரது இல்லத்தில்தான் சையத் - அமிதா ஜோடியின் திருமணமே நடைபெற்றது.

சஞ்சய் சிங் அமிதாவைவிட வயதில் மிக மூத்தவர். ஏற்கெனவே திருமணமாகி, குழந்தைகள் உள்ளவர். ஆனாலும், சஞ்ஜய் சிங்குக்கும் அமிதாவுக்கும் எப்படியோ ரகசியத் தொடர்பு ஏற்பட்டது. அமிதாவின் மீது அவருக்குக் கொள்ளைப் பிரியம் வந்ததும், அமிதாவின் கணவன் சையத் மோதி ஓர் இடையூறாகத் தெரிந்தார்.

பணம், அடியாட்கள், அரசியல் என்று பலவித வலிமையான பலங்கள் சஞ்சய் சிங்கிடம் இருந்தன.

யானையின் பாதையில் குறுக்கிடும் ஏறும்புபோல் மாட்டினார், சையத் மோதி.

சஞ்சய் சிங் இந்தக் கொடூரமான வேலையை, பழி பாவத்துக்கு அஞ்சாத அகிலேஷ் சிங் என்ற மற்றோர் அரசியல்வாதியிடம் ஒப்படைத்தார். அகிலேஷ் தனது அடியாட்களைக் கொண்டு மோதியைக் கொலை செய்யும் திட்டத்தை அப்பழுக்கின்றி நிறைவேற்றினான்.

சி.பி.ஐ-யின் கண்டுபிடிப்புகள் இவ்வாறு பதிவு செய்யப்பட்டன. கைதானவன் கொடுத்த தகவல்களைத் தவிர, சி.பி.ஐ மேலும் சில ஆதாரங்களைக் கண்டுபிடித்தது. அமிதா பெற்றெடுத்த குழந்தையின் உண்மையான தந்தை மோதிதானா? என்று சந்தேகத்தை வெளிப்படுத்தி அவளுடைய தாய் எழுதிய கடிதம், சஞ்சய் சிங் - அமிதா தொடர்பு குறித்து சந்தேகப்பட்டு, மனம் உடைந்து தற்கொலை செய்துகொண்டுவிடுவதாக மோதி எழுதிய கடிதம், அமிதாவின் சில கடிதங்கள் போன்றவற்றை சி.பி.ஐ கைப்பற்றியது.

கொலையாளியான பகவதி சிங்கின் வாக்குமூலம், மற்றுமுள்ள ஆதாரங்களின் அடிப்படையில், சையத் மோதி கொலை தொடர்பாக சஞ்சய் சிங்கையும், அமிதாவையும் சி.பி.ஐ கைது செய்தது. கள்ளக்காதல் காரணமாக, சையத் மோதியைக் கொலை செய்யச் சதித் திட்டம் தீட்டியதாக, சஞ்சய் சிங் மற்றும் அமிதா மீது குற்றச்சாட்டு எழுப்பியது. கொலையில் தொடர்புடையவர்கள் என்று மொத்தம் ஏழு பேரைக்

கைது செய்தது. குற்றப்பத்திரிகை தாக்கல் செய்து, வழக்கு தொடர்ந்தது.

காங்கிரஸ், ஜனதாதளம், பி.ஜே.பி என்று அடிக்கடி அரசியல் கட்சிகளுக்கிடையில் தாவிக்கொண்டிருந்தவர், சஞ்சய் சிங். அவருக்கு எதிராக சி.பி.ஐ முடுக்கி விடப்பட்டதும், காங்கிரஸுக்குத் திரும்பினார். அரசியல் காய்களை நகர்த்தினார். மத்திய, மாநில அரசுகளின் பெரும் பதவிகளில் இருந்தவர்கள், சஞ்சய் சிங்கையும் அமிதாவையும் காப்பாற்றக் களம் இறங்கினர்.

சி.பி.ஐ-யின் சிறப்பு வக்கீல் குற்றத்தை நிரூபித்து, குற்றவாளிகளுக்கு தண்டனை பெற்றுத் தரும் தீவிர முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தார். அரசியல் தலைவர்கள் முதல் வேலையாக அவரை மாற்ற முயன்றனர். சி.பி.ஐ டைரக்டர் அதற்கு இணங்கவில்லை. அயர்வார்களா அரசியல்வாதிகள்? அரசு மற்றும் சி.பி.ஐ தொடர்பான வழக்குகளில் விசேஷ வக்கீல் வாதாடும் முறையை ஒழித்துக்கட்டும் வகையில் அவசரமாக அரசாணை ஒன்றைப் பிறப்பிக்க ஏற்பாடு செய்தனர்.

சஞ்சய் சிங், அமிதா

சி.பி.ஐ-யின் நேர்மையான சிறப்பு வக்கீல் வழக்கிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டார். அவருக்குப் பதிலாக ஒரு சாதாரண வக்கீல் நியமிக்கப்பட்டார். புது வக்கீல் குற்றவாளிகளுக்கு ஆதரவாகச் செயல்படத் தொடங்கினார். சஞ்சய் சிங், அமிதா, அகிலேஷ் போன்றவர்களின் மீது கொலைக்குற்றம் சாட்டும் வாக்குமூலம் திரும்பப் பெறப்பட்டது. பின்னர் மாற்றப்பட்டது. அவர்களுக்கு எதிரான ஆதாரங்களான ஆவணங்கள் நம்பத் தகுந்தவை அல்ல என்று நிராகரிக்கப்பட்டன. வழக்கின் அடிப்படையையே அசைத்துத் தகர்த்தது அரசியல் குறுக்கீடு. விளைவு? சஞ்சய் சிங் மற்றும் அமிதா மீது இருந்த கொலைச்சதிக்கு குற்றத்துக்கு போதிய ஆதாரம் காட்டப்படவில்லை என்று நீதிமன்றம் அறிவித்தது. அவர்கள் மீது தொடரப்பட்ட வழக்கு திரும்பப் பெறப்பட்டது. இருவரும் விடுதலை செய்யப்பட்டனர்.

தங்கள் உறவை இனி ரகசியமாக வைக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை என்று நினைத்தோ என்னவோ, சஞ்சய் சிங்கும், அமிதாவும் சையத் மோதி கொலையுண்ட சில மாதங்களிலேயே ஊரறியத் திருமணம் செய்து கொண்டனர். அமிதாவுக்கும் காங்கிரஸ் கட்சியில் பதவி கிடைத்தது.

மோதி கொலை வழக்கிலிருந்து சஞ்சய் சிங்கும் அமிதாவும் விடுதலையானபின், மிச்சம் இருந்த ஐந்து பேர் என்ன ஆனார்கள்?

வழக்கு இழுத்தடிக்கப்பட்டது. பல காலம் தொடர்ந்தது. ஒரு கட்டத்தில், அரசியல் தாதா அகிலேஷ் சிங்கும், அவனது அடியாள் ஜிதேந்தர் சிங்கும் நிரபராதிகள் என்று விடுவிக்கப்பட்டனர். அமர்பஹதூர் சிங் என்பவன் கூட்டுக் கொல்லப்பட்டான். இன்னும் ஒருவன் வழக்கு நடக்கும்போதே மரணமடைந்தான். இறுதியில் மோதியைச் கூட்டுக் கொன்ற பகவதி சிங் மட்டும்தான் பிழைத்திருந்தான்.

ஒரு சப்பைக் காரணம் முன் வைக்கப்பட்டு, மோதியைக் கொலை செய்த குற்றவாளி பகவதி சிங் என்று தீர்ப்பு எழுதப்பட்டது. அவனுக்கு ஆயுள் தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. இந்த வழக்கை மீண்டும் திறக்கவே முடியாதபடி சி.பி.ஐ-யின் குரல்வளை நெரிக்கப்பட்டது.

“உண்மையான குற்றவாளிகள் தப்பித்துவிட்டனர். தர்மத்தைக் குழி தோண்டிப் புதைத்துவிட்டு, அரசியலில் அடுத்தகட்டங்களுக்கு நகர்ந்துவிட்டனர். கள்ளக்காதல், நம்பிக்கை துரோகம், கூட்டுச்சதி ஆகியவற்றுக்கு பலியான அப்பாவி சையத் மோதியின் மரணத்துக்கு முறையான நியாயம் வழங்க இயலாமல், அரசியலின் வலிய கரங்களில் சிக்கி நீதி தலைகுனிந்துவிட்டது..” என்று சையத் மோதிக்கு நெருக்கமானவர்களால் புலம்பத்தான் முடிந்தது.

- குற்றம் தொடரும்

44

மாறியது நெஞ்சம், மாற்றியது யாரோ.. !

என் கதையை என்னைத் தவிர வேறு யார் சொன்னாலும் சரியாக இருக்காது.

நான் ஆல்பர்ட் ஃப்ரெட்ரிக் நுஸ்பாம் (Albert Frederick Nussbaum) சுருக்கமாக ஆல். பிறந்தது 1934, ஏப்ரல் 9.

பள்ளிக்கூடத்தில் என் தேவதையைச் சந்தித்தேன். அலிஸியா. புத்திசாலி. திறமைசாலி. பார்த்த கணத்தில் அவளுடைய நீலநிற விழிகளில் என்னை இழந்தேன். “என்னைத் திருமணம் செய்து கொள்வாயா..?” என்று மண்டியிட்டு ரோஜாவை நீட்டினேன்.

திடுக்கிட்டாள். “17 வயதில் திருமணமா? வாய்ப்பேயில்லை..” என்று கத்தரித்தாள்.

நான் அவளைக் கத்தரிக்கவில்லை. ஆறு வருடங்கள் கழித்து மீண்டும் சந்தித்தேன். கலையாத காதலைத் தெரிவித்தேன். இடைப்பட்ட காலத்தில் என்ன செய்தேன், எங்கிருந்தேன் என்பது பற்றி அவளிடம் சொல்லவில்லை. என்னைப் பற்றிய சில உண்மைகளை இப்போது உங்களிடம் பகிர்ந்துகொள்ளப் போகிறேன். இயற்கை எனக்கு சில திறமைகளை வழங்கியிருந்தது. எப்பேர்ப்பட்ட பூட்டாக இருந்தாலும், சிதைக்காமல் என்னால் திறக்க முடியும். கேமரா, துப்பாக்கி, ரசாயனம், எலக்ட்ரானிக்ஸ் எல்லாவற்றிலும் தேர்ச்சி. சின்ன இயந்திரங்கள் முதல் விமான இன்ஜின் வரை எதையும் பிரித்து, முறையாகப் பழுதுபார்த்து, சரிசெய்வது பொழுதுபோக்கு.

இத்தனைத் திறமைகள் இருந்தும், சிறு வயதிலிருந்தே திருடுவதில்தான் எனக்குக் கிளர்ச்சி கிடைத்தது. 16-வது வயதில், ஒரு காரைத் திருடினேன்.

17-வது வயதில் எப்படியோ ஒரு துப்பாக்கியைச் சம்பாதித்தேன். ஒரு நகைக்கடையில் புகுந்து, துப்பாக்கியால் மிரட்டி கொள்ளையடிக்க முயன்றேன். கடை முதலாளி ரகசிய பொத்தானை அழுத்த, எதிர்பாராத நேரத்தில் போலீஸ் வந்தது. என்னை கைது செய்தது.

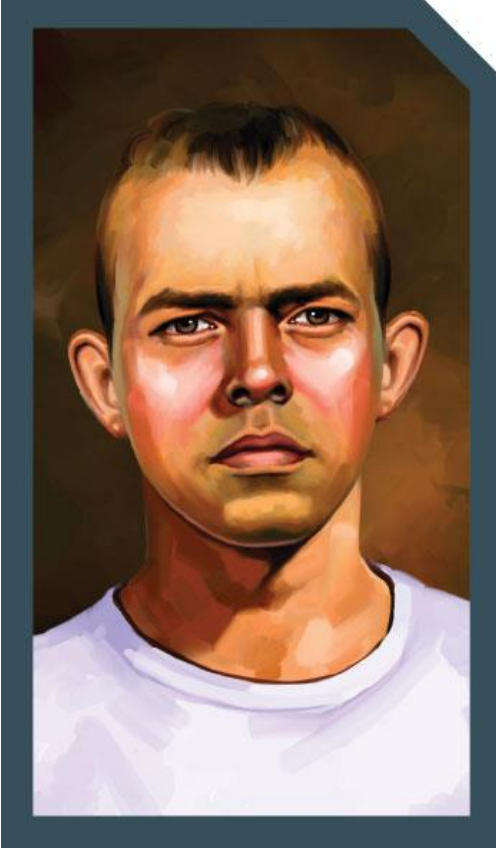
இளம் வயது என்பதால், பெரும் தண்டனை விதிக்கப்படவில்லை. கடும் எச்சரிக்கைகளுடன் விடுதலையானேன். சில நாட்கள் ராணுவத்தில் பணியாற்றினேன். வேலை செய்யாத துப்பாக்கிகளை ராணுவத்தில் ஏலம்விட்டபோது, வாங்கினேன். பழுதுபார்த்தேன். அந்த ஆயுதங்களை மற்ற மாநிலங்களுக்குக் கடத்தி விற்பனை செய்தேன். ஒரு முறை மாநில எல்லையில் மடக்கப்பட்டேன். கைது செய்யப்பட்டேன். ஒஹையோ சிறைச்சாலையில் அடைக்கப்பட்டேன். அங்கேதான் பாபி வில்காக்ஸனைச் சந்தித்தேன். பாபி, செல்லாத காசோலையைக் கொடுத்து, காரை வாங்கிய குற்றத்துக்காக தண்டனை அனுபவித்துக்கொண்டிருந்தான். நண்பர்களானோம். பாபியின் ஒரு கண் செயற்கைக்கண். விடுதலையானதும், பஃபலோ நகரத்துக்குத் திரும்பினேன்.

இந்த ஃப்ளாஷ்பேக்கை எப்படி என் அலிஸியாவிடம் சொல்லமுடியும்?

1960, ஜூலை 23. கத்தோலிக்க தேவாலயத்தில் எங்கள் திருமணம் இனிதே நடந்தது. அப்போது, அலிஸியாவுக்கு 23 வயது. எனக்கு 26 வயது.

திருமண வாழ்வும் இனித்தது. இடையில் எங்களுக்கு ஆலிஸான் என்று ஒரு குட்டி தேவதை பிறந்தாள்.

டிசம்பர் 1961. எதிர்பாராத அந்த அசம்பாவிதம் நேர்ந்தது.

ப்ரூக்லின்

வங்கியைக்

கொள்ளையடிக்கப்

போயிருந்தோம்.

பாபியும்,

பீட்டரும்

வங்கிக்குள்

சென்றிருந்தனர். வெளியில் காரில்
காத்திருந்தேன். திடீரென்று

வங்கிக்குள் அடுத்தடுத்து துப்பாக்கி
சுடப்படும் ஒலி கேட்டது. ஏதோ

விபரீதம் நிகழ்ந்துவிட்டது என்று
புரிந்தது. சற்று நேரத்தில் பாபியும்,

பீட்டரும்

கொள்ளையடித்த

பணத்துடன்

வெளியில்

ஓடிவந்தார்கள்.

அவர்கள் பாய்ந்து ஏறியதும்,

காரைக் கிளப்பினேன்.

“வங்கியின் வாயிற்காவலன் துப்பாக்கியைத்
தூக்கிவிட்டான். வேறு வழியின்றி சுட
வேண்டியிருந்தது..” என்று பாபி சொன்னான்.

“செத்துவிட்டான்...” என்றான் பீட்டர்.

யாரோ தகவல் கொடுத்து, எங்களை மடக்குவதற்கு
போலீஸ் வந்துவிட்டது. பாபி, ஒரு போலீஸ்காரரையும்
சுட்டுக் காயப்படுத்தினான். காரை விரட்டினேன்.
தப்பித்தோம்.

இதையெல்லாம் குடும்பத்தில் யாருடனும்
பகிர்ந்துகொண்டதில்லை. கொள்ளையோடு ஒரு
கொலையும் சேர்ந்துவிட்டதால், போலீஸின்
கண்களிலிருந்தும், FBI-யின் தேடுதல்களிலிருந்தும் ஓடி
ஒளிய வேண்டிய அவசியம் நேர்ந்தது.
தலைமறைவானோம்.

1960 முதல் 1962 வரை மூன்று வருடங்களில்
கிட்டத்தட்ட இரண்டரை லட்சம் டாலர்களை
வங்கிகளில் கொள்ளையடித்திருந்தோம்.

பீட்டர் கர்ரி எப்படியோ போலீஸிடம் சிக்கினான்.
நாங்கள் ஆயுதங்களைப் பதுக்கி வைத்திருந்த இடத்தைக்
காட்டிக் கொடுத்தான்.

பாபியின் காதலி ஜாக்கி ரோஸ். அவளும்
எங்களோடு தலைமறைவாக வாழ்ந்தாள்.
தலைமறைவாயிருந்தபோதும், மூன்று கொள்ளைகளில்
ஈடுபட்டோம். ஒரு கட்டத்தில், எனக்கும் பாபிக்கும்
கருத்து வேறுபாடு வந்தது. இருவரும் அவரவர் வழியில்
பிரிய முடிவு செய்தோம்.

திடீரென்று தனிமைப்படுத்தப்பட்டவனாக
உணர்ந்தேன். மனைவியையும் இளம் மகளையும் சந்திக்க
வேண்டும் என்று பேராவல் கிளர்ந்தது.

நவம்பர் 3, 1962. அலிஸியாவுக்கு போன் செய்தேன்.
ரகசியமாக வெளியில் வரச்சொன்னேன். அவள் காரில்
ஏறியதும், நயாகரா நீர்வீழ்ச்சி வரை காரில் சென்று

திரும்பினோம். வழியெங்கும் மனம் திறந்து பேசினேன்.
“FBI எனக்காக வலைவிரித்துக் காத்திருக்கிறது.
அவர்களிடம் சிக்க விரும்பவில்லை. ஆனால், உன்னையும்
நம் இரண்டு வயதுக் குழந்தை ஆலிஸனையும் பிரிந்து
இருக்க முடியவில்லை. என்னுடன் வா. தென்
அமெரிக்காவுக்குப் போய்விடுவோம்” என்று
அழைத்தேன்.

அலிஸியா தயங்கினாள்.

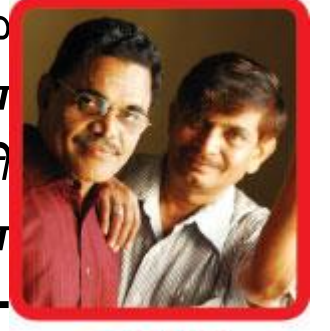
“நம் சின்னஞ்சிறு குழந்தைக்குத் துரோகம் செய்ய
நான் விரும்பவில்லை..”

“நேரம் எடுத்துக்கொள். நாளை மீண்டும்
சந்திப்போம். உன் முடிவைச் சொல்..” என்று அவளை
இறக்கிவிட்டு, காரில் விரைந்தேன்.

மறுநாள். நவம்பர் 4. இரவு மணி ஒன்று. ஸ்டேட்ஸ்லர்
ஹில்டன் ஹோட்டல். அங்கேதான் அலிஸியாவைச்
சந்திப்பதாக ஏற்பாடு. காரை பார்க்கிங்கில்
நிறுத்தப்போனபோது, அலிஸியாவை கவனித்தேன்.
அவள் முகத்தில் கலவரம்.

“ஓடு.. தப்பித்து ஓடு..” என்று குரல் கொடுத்தாள்.

முந்தின நாள் அலிஸியா யாரிடமும் சொல்லிக்கொள்ளாமல் என்னுடன் நயாகராவுக்கு வந்திருந்த சில மணி நேரங்களில் அவள் கடத்தப்பட்டாளோ என்று பயந்து, அவளுடைய அம்மா FBI-க்கு போன் செய்திருக்கிறாள். அலிஸியா வீடு திரும்பியபோது, அவளுக்காக FBI அதிகாரிகள் காத்திருந்தனர்.

● சுபா

வங்கிகள் கொள்ளையடிக்கப்பட்டதை விட, கடமையைச் செய்த ஒரு மனிதர் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டது அலிஸியாவின் மனதை மாற்றியிருந்தது. நாங்கள் மறுநாள் சந்திக்கவிருந்தது பற்றிச் சொல்லிவிட்டாள் என்று பிற்பாடு அறிந்தேன்.

என் மீது வைத்திருந்த அபரிமிதமான பிரியம் காரணமாக, அலிஸியா கடைசி நிமிடத்தில் என்னை எச்சரித்திருக்கிறாள்.

காரை முழு வேகத்தில் செலுத்தினேன். FBI கார்கள் துரத்தின. பனி பொழிந்த இரவில், வழக்கும் ஈரமான சாலைகளில் 150 கிலோ மீட்டர் வேகத்தில் காரை விரட்டினேன். ஒரு கட்டத்தில் எதிரில் வந்த போலீஸ் கார் மீது என்னுடைய கார் மோதியது. கைகளை உயர்த்தினேன். சரணடைந்தேன்.

ஆறே நாட்களில், பாபியும் அவனுடைய காதலியும் கைதானார்கள்.

நீதிமன்றத்தில் குற்றங்களை ஒப்புக்கொண்டோம். 40 வருடம் சிறைத் தண்டனை விதிக்கப்பட்டது.

அலிஸியா, என் வாழ்க்கைக்கு அர்த்தம் கொடுத்தவள். என்ஆசை மகளைப் பெற்றெடுத்தவள். அவளே என் குற்ற வாழ்க்கை முடிவுக்கு வருவதற்கும் முற்றுப்புள்ளி வைத்தாள்.

ஆனால், நான் கைதான பிறகு, அவள் கடினமான வாழ்க்கையை வாழ வேண்டியிருந்தது. எனவே எங்கள் இளம் மகள் முறையாக வளர்க்கப்பட வேண்டும் என்ற பொறுப்பு உணர்வுடன் அவள் மறுமணம் செய்துகொண்டாள். அவளை மணந்தவன், என் மகள் ஆலிஸாளை மகிழ்ச்சியுடன் தத்தெடுத்துக்கொண்டான்.

எட்டு வருடங்கள் கழித்து, 1970.

பரோலில் விடுதலையான பிறகு, கலிஃபோர்னியாவுக்குத் திரும்பினேன். இளம் வயதிலிருந்தே மர்மக் கதைகள், குற்றக் கதைகள் படிப்பதில் ஆர்வம் இருந்த எனக்கு, ஏன் ஒரு எழுத்தாளனாக மாறக் கூடாது என்று தோன்றியது. ஒரு குற்றவாளியின் வாழ்க்கையை வாழ்ந்து பார்த்த என்னைவிட சிறப்பாகக் குற்றக் கதைகள் யார் எழுத முடியும்..?

வெவ்வேறு புனைப் பெயர்களில் சிறுகதைகள் எழுதினேன். அவை பிரசுரமாயின. அடுத்த 25 வருடங்களுக்கு கதைகளாக எழுதித் தள்ளினேன்.

என்னுடைய புத்தகங்களை இப்போதும் நீங்கள் புத்தகக் கடைகளில் பார்க்கலாம்.

இப்போது புரிகிறதா என் முதல் வாக்கியத்தின் அவசியம்?

- குற்றம் தொடரும்

45 குற்றம் 'புரிந்தவர்!'

சாட்சி உண்டு... ஆனால், சாட்சி இல்லை..!

அமெரிக்கா. மிசௌரி. 1981. ஜூலை 10. சுமார் 300 பேர் வாழும் ஸ்கிட்மோர் என்ற சிற்றூரின் ஷெரீஃப், வெளியூர் நோக்கி வாகனத்தில் சென்றுகொண்டிருந்தபோது, அவருடைய ஓயர்லெஸ் கரகரத்தது. "ஸ்கிட்மோரில் ஒரு கொலை. உடனே வாருங்கள்."

கொலை என்றதும், மெக்கல்ராயின் முகம்தான் அவர் மனதில் வந்தது. அவன்தான்துப்பாக்கியோடு அலைபவன். கொலை மிரட்டல் விடுபவன். மிரட்டியதுபோலவே, மெக்கல்ராய் கொலை செய்துவிட்டானா என்ற எண்ணம் மனதில் ஓட, ஊரைப் பார்த்து வண்டியைத் திருப்பினார், ஷெரீஃப்.

ஸ்கிட்மோரில், தனது பெற்றோருக்கு 15-வது குழந்தையாகப் பிறந்தவன், மெக்கல்ராய்.

ஐந்தாம் வகுப்போடு, பள்ளிப் படிப்பைவிட்டான். மற்றவரை அச்சுறுத்தி தனக்குத் தேவையானதைப் பெறுவது அவனுக்கு வாடிக்கையானது. திருடுவான். அடிதடியில் ஈடுபடுவான். பெண்களை வன்புணர்ச்சி

செய்வான். நீதிமன்ற தண்டனையிலிருந்தும் தப்பிப்பான்.
எப்படி?

புகார் கொடுத்தவர் வீட்டுக்கு எதிரில் தன்
வாகனத்தைக் கொண்டுபோய் நிறுத்துவான். அவர்கள்
வீட்டையே வெறித்துக்கொண்டு இருப்பான்.
துப்பாக்கியை எடுத்து அவர்கள் கண்ணெதிரில் சுத்தம்
செய்வான். வானத்தை நோக்கிச் சுடுவான். இந்த
அச்சுறுத்தல்களுக்குப் பணிந்து, அவனுக்கு எதிராகப்
புகார் கொடுத்தவர்களே புகார்களை வாபஸ்
வாங்குவார்கள். கோர்ட்டில் சாட்சி சொல்ல வந்தவர்கள்,

பின்வாங்குவார்கள்.

அந்த ஊரே அவனுக்குப் பயந்து நடுங்கியது. தானியம், பெட்ரோல், மது எதுவாக இருந்தாலும் அவன் விருப்பப்பட்டு விட்டால், அது அவனுடையதாகிவிடும். ஆடுகள், மாடுகள், கோழிகள் என்று எதுவானாலும் அவன் கவர்ந்து சென்றால், தட்டிக் கேட்க முடியாது.

மெக்கல்ராய்க்கு பெண்கள் என்றால் பெரும் சபலம். வெவ்வேறு பெண்கள் மூலமாக 10-க்கும் மேற்பட்ட குழந்தைகள் அவனுக்கு இருந்தன.

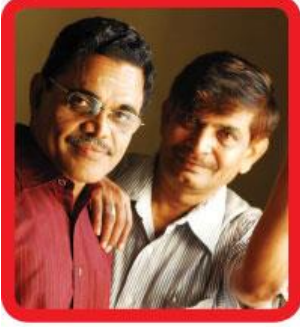
இந்த நிலையில், 12 வயதே ஆன ட்ரேனா என்பவள் மீது அவன் பார்வை விழுந்தது. வற்புறுத்தி இழுத்துப் போனான். அவளோடு உறவு வைத்துக்கொண்டான். 14 வயது நிரம்பியபோது, அவள் வயிற்றில் குழந்தை உருவானது.

ட்ரேனா வேறு வழியின்றி பள்ளிப் படிப்பை பாதியில் விட்டுவிட்டு, மெக்கல்ராயுடன் வாழ ஆரம்பித்தாள். ஏற்கெனவே அந்த வீட்டில் ஆலிஸ் என்று அவனுடைய முதல் மனைவி இருந்தாள். இருவரும் அடி, உதை எல்லாம் தினந்தோறும் அனுபவிக்க வேண்டியிருந்தது.

ட்ரேனாவுக்குக் குழந்தை பிறந்தது. குழந்தை பிறந்து 16 நாட்கள் ஆகியிருந்தன. அவனிடம் அடிவாங்கி முகம் வீங்கிய நிலையில், ஆலிஸ் அழுகையுடன் கேட்டாள்:

“இன்னும் எத்தனை நாளைக்கு இவனுடைய அடாவடித்தனங்களுக்கு நாம் பணிந்துபோவது..?”

“என் பெற்றோர், நம் இருவருக்கும் அடைக்கலம் கொடுப்பார்கள்” என்றாள் ட்ரேனா.

கைக்குழந்தையுடன் வந்த மகளையும் அவள் தோழியையும் ட்ரேனாவின் பெற்றோர் அரவணைத்தனர்.

“நிலைமை கைமீறுகிறது. மைனர் பெண்ணுடன் உறவுகொண்டதற்காக சட்டப்படி பெரும் தண்டனையை நீ அனுபவிக்க வேண்டிவரும். தப்பிக்க ஒரே வழி, அவளைத் திருமணம் செய். மனைவி என்ற முறையில் உன் மீது அவள் வழக்கு தொடுக்க முடியாது” என்றார், மெக்கல்ராயின் வழக்கறிஞர்.

மைனர் பெண்ணைத் திருமணம் செய்ய அவளுடைய பெற்றோரின் அனுமதி அவசியம். தங்கள் மகளை மெக்கல்ராய்க்குத் திருமணம் செய்துதர ட்ரேனாவின் பெற்றோர் திட்டவட்டமாக மறுத்தனர். மெக்கல்ராய் ஆத்திரமுற்றான். துப்பாக்கியை எடுத்துப் போனான். ட்ரேனாவின் வீட்டு நாய் குரைத்துக்கொண்டு வாசலுக்கு வந்தது. ஒற்றைத் தோட்டாவில் நாயைச் சாகடித்தான். பதறியடித்துக்கொண்டு ட்ரேனாவின் பெற்றோர் வந்தனர். “நாய்க்கு நேர்ந்த கதியே

உங்களுக்கும் நேரும். இந்த வீட்டில் இந்தப் பெண்கள் குடியிருக்க முடியும் என்று நினைக்கிறீர்களா?” என்றான். ட்ரேனாவின் பெற்றோர் மிரண்டனர். மகளை அவனுக்கே தாரை வார்த்தனர்.

இரண்டு பெண்களும் வேறு வழியின்றி, அவனோடு வாழ்வதற்குத் திரும்பினார்கள்.

அவ்வப்போது, யாராவது புகார் கொடுத்து, 21 குற்றச்சாட்டுகள் அவன் மீது பதியப்பட்டன. மிரட்டலும் அச்சுறுத்தலும் கொண்டே அத்தனையிலிருந்தும் அவன் விடுதலையாகிக்கொண்டிருந்தான்.

1980. உள்ளூரில் ஒரு பெரிய மளிகைக் கடை. அதன் முதலாளி 70 வயது பொவன்கேம்ப். 'போ' என்று ஊராரால் செல்லமாக அழைக்கப்பட்டவர். அவருடைய கடையில் மெக்கல்ராயின் மகள் ஒருத்தி சாக்லேட் திருடும்போது பிடிபட்டாள். திருடக் கூடாது என்று அறிவுறுத்தப்பட்டு, அந்த சாக்லேட் அவளிடமிருந்து பறிக்கப்பட்டது. நியாயம் கேட்க மெக்கல்ராய் வந்தான். திருடியவள் மெக்கல்ராயின் மகள் என்று தெரிந்ததும், 'போ' வின் மனைவி தவறுதலாக நேர்ந்த சம்பவம் என்று சமாதானத்துக்கு வந்தாள். ஆனால், மெக்கல்ராய் தன்னுடைய செல்வாக்குக்கு விடப்பட்ட ஒரு சவாலாக அதைப் பார்த்தான்.

மெக்கல்ராய் இரவு நேரங்களில் அந்த வயதான தம்பதியர் வீட்டுக்கு எதிரில் தன் வாகனத்தைக்

கொண்டுபோய் நிறுத்தி, அவர்களுடைய தூக்கத்தைக் கெடுத்தான்.

1980. ஜூலை. போ தன் கடையின் சேமிப்புக் கிடங்கில் இருந்தார். மெக்கல்ராய் அங்கு வந்தான். உதவிக்கு இருந்த பையன்களை சோடா வாங்கி வரச்சொல்லி அனுப்பினான். போ வுடன் சச்சரவில் இறங்கினான். துப்பாக்கியை எடுத்து போ வைச் சுட்டான். தோட்டா அவர் கழுத்தில் பாய்ந்தது. மெக்கல்ராய் அலட்சியமாகத் திரும்பி நடந்தான். தெய்வாதீனமாக போ பிழைத்துவிட்டார்.

மெக்கல்ராய் கைது செய்யப்பட்டான். கொலை முயற்சி என்று அவன் மீது வழக்கு போடப்பட்டது. இரண்டு வருட சிறைத் தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. அப்பீலுக்குப் போவதாக அவன் விண்ணப்பித்தான். பெயிலில் வெளியே அனுப்பப்பட்டான்.

தீர்ப்பு வாசிக்கப்பட்ட சில மணி நேரங்களிலேயே மெக்கல்ராய், பெரிய ரைஃபிள் ஒன்றை எடுத்துக்கொண்டு உள்ளூர் மது விடுதிக்குப் போனான். ரைஃபிளைச் சுழற்றிக் காட்டினான்.

“இந்த முறை போ தப்பிக்கிறானா பார்ப்போம்” என்று மிரட்டினான். பெயிலில் இருக்கும்போது ஆயுதங்களைக் கையாளக் கூடாது என்று சட்டம் சொன்னது. எந்த சட்டத்தை மெக்கல்ராய் மதித்திருக்கிறான்?

போ வை அவன் மறுபடி சுடுவான் என்று ஊர் மக்கள் மிரண்டு போயினர். ஷெரீஃபைச் சந்தித்தனர். தங்கள் அச்சத்தை வெளிப்படுத்தினர்.

“மெக்கல்ராயுடன் நேரடியாக மோதாதீர்கள்.. அவனிடமிருந்து விலகியே இருங்கள்” என்று ஷெரீஃப் சொன்னார்.

ஜூலை 10, 1981. நகரத்தின் மையத்தில் இருந்த பொது ஹாலில் மக்கள் கூடினர். மெக்கல்ராயின் அட்டுழியம் பற்றி விவாதித்தனர்.

யாரோ ஒருவன் ஓடிவந்தான். “மெக்கல்ராயும், அவன் மனைவி ட்ரேனாவும் குடிப்பதற்காக மது விடுதிக்கு வந்திருக்கிறார்கள்” என்று அறிவித்தான்.

கூடியிருந்தவர்கள் அனைவரும் மொத்தமாக வெளியில் வந்தனர்.

மதுவிடுதி. மனைவியுடன் பீர் குடித்துவிட்டு, மேலும் ஆறு பாட்டில் பீர் வாங்கிக்கொண்டு வெளியே வந்தான், மெக்கல்ராய். ட்ரேனா அவனைப் பின்தொடர்ந்தாள். இருவரும் அவனுடைய வாகனத்தில் ஏறி அமர்ந்தனர். “அங்கே பார்” என்றாள் ட்ரேனா. நிமிர்ந்து பார்த்தால், பெரும் கூட்டம் ஒன்று வாகனத்தைச் சூழ்ந்திருந்தது.

மெக்கல்ராய் பயப்படவில்லை. அலட்சியமாக சிகரெட் ஒன்றை எடுத்து உதடுகளில் பொருத்தினான். அடுத்த கணம், துப்பாக்கிகள் இயங்கின. தோட்டாக்கள் சிதறின. ஒரு தோட்டா மெக்கல்ராயின் மண்டையில் நுழைந்தது. ஒரு தோட்டா அவன் கழுத்தைத் துளைத்தது. அவன் உதடுகளிலிருந்து சிகரெட் நழுவியது.

ட்ரேனா மிரண்டாள். அலறினாள். வாகனத்திலிருந்து மறுபுறம் வெளியில் குதித்தாள். ஓடினாள்.

அத்தியாயத்தின் தொடக்கத்தில் சொன்னபடி... ஷெரீஃபுக்குத் தகவல் கொடுக்கப்பட்டு, அவர் ஸ்கிட்மோர் திரும்பினார்.

ஊரின் மையத்தில், காரில் 47 வயது மெக்கல்ராய் இறந்துகிடந்தான். காரில் அங்கங்கே தோட்டாக்களின் துளைகள்.

“சுட்டது யார்?” என்று கேட்டார், ஷெரீஃப்.

“துப்பாக்கி சத்தம் கேட்டதும், எல்லோரும் தலையைக் குனிந்துவிட்டோம். சுட்டவர்களை யாரும் பார்க்கவில்லை” என்று கூடியிருந்தவர்கள் அத்தனை பேரும் சாதித்தனர். பயன்படுத்தப்பட்ட துப்பாக்கிகளும் எங்கோ மாயமாகியிருந்தன.

எஃப்.பி.ஐ. தருவிக்கப்பட்டது. 100 பேருக்கு மேல் அவர்களும் விசாரணை செய்தார்கள். மொத்த

ஸ்கிட்மோர் நகரமும் தன் வாய்க்குப் பூட்டு
போட்டுக்கொண்டது.

“சுட்டவன் டெல் க்ளெமெண்ட்” என்று ட்ரேனா
சுட்டிக்காட்டினாள். ஆனால், டெல் க்ளெமெண்ட்க்கு
எதிராகச் சாட்சி சொல்ல வேறு யாருமே இல்லை.
மாறாக, அவன் சுடவில்லை என்று
ஆணித்தரமாக சாட்சியம் சொல்லத்தான் ஆட்கள்
இருந்தார்கள். எத்தனையோ குற்றங்கள் செய்துவிட்டு,
சாட்சி சொல்லவிடாமல் மக்களை மிரட்டிவந்த
மெக்கல்ராயின் வார்த்தைகளுக்கு இறுதி மரியாதை
தருவதுபோல், அவனைச் சுட்டவர்களுக்கு எதிராகச்
சாட்சி சொல்ல யாரும் முன் வரவில்லை.

மெக்கல்ராய் இனி யாரையும் அதட்டி மிரட்ட
முடியாது. யாரையும் காயப்படுத்த முடியாது என்றே
மக்கள் குதூகலித்தனர். சுட்டவர்கள் யார் என்று அந்த
ஊர் மக்களுக்கு மட்டுமே தெரியும்.

- குற்றம் தொடரும்...

46

குற்றம் 'புரிந்தவர்!'

உயிர் விலையானது, பணம் பறிபோனது...!

சென்னை. சுறுசுறுப்பான பாரிமுனை. மக்கள் புழக்கம் நிறைந்த தம்புச்செட்டித் தெரு. கர்நாடகா வங்கியின் சென்னை நகரத் தலைமைக் கிளை. 1983. மே 21. சனிக்கிழமை. காலை 8.15. செக்யூரிடி மல்லையா, வழக்கம்போல வங்கிக் கிளையின் கதவுகளைத் திறந்து உள்ளே நுழைந்தார். மேனேஜர் ஆசனத்துக்கு மேலே மின்விசிறி பேய் வேகத்தில் சுழன்றுகொண்டு இருந்தது. நிறுத்தினார்.

மேஜை மீது மேனேஜரின் கைக்கடிகாரம், பேனா, பாஸ்-புக் போன்றவை கிடந்தன. லெட்ஜர் ஒன்று திறந்து கிடந்தது.

வங்கியைப் பெருக்கிச் சுத்தம் செய்யும் லக்ஷ்மி உள்ளே நுழைந்தாள்.

“மேனேஜர் எல்லாத்தையும் அப்படியே மறந்து வெச்சிட்டுப் போயிருக்காரு. எதையும் தொடாதே..” என்று அவளை எச்சரித்துவிட்டு, டீ குடிப்பதற்காக வெளியே சென்றார் மல்லையா.

சில நிமிடங்கள் கழித்து வங்கியின் உள்ளேயிருந்து லக்ஷ்மி, “கொலை.. பாத்ரூம்ல பொணம்...” என்று அலறியபடி ஓடிவந்தாள்.

கழிப்பறைக்கு ஓடினார் மல்லையா. அங்கே, தரையில், ரத்த வெள்ளத்தில் மேனேஜர் ஞானசம்பந்தத்தின் உயிரற்ற உடல் அலங்கோலமாகக் கிடந்தது. அப்போதுதான் வந்து சேர்ந்த இரண்டொரு வங்கி ஊழியர்கள் அந்த விபரீதத்தைக் கண்டு அதிர்ச்சியில் உறைந்து போயினர். போலீஸுக்கும், வங்கி உயர் அதிகாரிகளுக்கும் தகவல் பறந்தது.

இன்ஸ்பெக்டர், போலீஸ் புகைப்படக்காரர், கைரேகை நிபுணர் என காவல் துறை குழு வந்து சேர்ந்தது. போலீஸ் நாய்கள் வந்தன.வங்கியில் இளம் எழுத்தராகப் பணி புரிந்த லக்ஷ்மிராஜ் ஷெட்டி பாத்ரூமில் கிடந்த உடலை அடையாளம் காட்டினான்.

“ஐயோ, இது மேனேஜர் ஞானசம்பந்தம்தான்” என்றான். குமுறிக் குமுறி அழுதான்.

போலீஸ் நாய்களால் எந்த உதவியும் இல்லை.

ஆரம்ப விசாரணைகளுக்குப் பின்னர், உடலைப் பிரேதப் பரிசோதனைக்கு அனுப்பினார் இன்ஸ்பெக்டர்.

வங்கியில் பணம் வைக்கப்படும் பாதுகாப்பு அறையின் கதவு பூட்டப்பட்டிருந்தது. அதைத் திறக்கும் இரண்டு செட் சாவிகளும் காணாமல் போயிருந்தன.

மாற்றுச் சாவிகள் வரவழைக்கப்பட்டன. இரும்பு அறை திறக்கப்பட்டது. முந்தின நாள் வைத்த ரூ.13,97,900/- காணாமல் போயிருந்தது.

பணத்துக்காகத்தான் கொலை நடந்துள்ளது என உறுதியானது. ஆனால், போலீஸ் விசாரணையில் துப்பு எதுவும் துலங்கவில்லை. தடயங்களும் சிக்கவில்லை.

பிரேதப் பரிசோதனை அறிக்கை வந்தது. முந்தின இரவில், கூர்மையான இரும்புக் கம்பியால் முகத்திலும் கழுத்திலும் பலமுறை ஆழமாகக் குத்தப்பட்டும் கனமான துணி ஒன்றினால் கழுத்து நெரிக்கப்பட்டும் மரணம் நேர்ந்திருக்கிறது என்று அது தெரிவித்தது.

● சுபா

வங்கியின் பாதுகாப்பு அறை ஓர் அடி
கனம்கொண்ட இரும்புக் கதவால்
மூடப்பட்டிருக்கும். ஒருசேர இரண்டு

வெவ்வேறு சாவிகளைப் பயன்படுத்தினால் மட்டுமே அதைத் திறக்க முடியும். அவற்றில் ஒரு சாவி, கொலையுண்ட மேனேஜர் வசம் இருந்தது. மற்றொரு சாவி, அக்கவுண்டன்ட் சந்திரசேகர ஹோல்லாவிடம் இருந்தது.

சந்திரசேகர ஹோல்லா, தன் வசம் இருக்கும் சாவியைத் தினந்தோறும் தன்னுடன் வீட்டுக்கு எடுத்துச் செல்ல வேண்டும் என்பது வங்கியின் விதிமுறை. ஆனால், அவர் அதை தனது மேஜை இழுப்பறையில் வைத்துப் பூட்டிவிட்டு, மேஜை சாவியை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு போவது வழக்கம் என்று போலீஸார் அறிந்தனர்.

துரதிர்ஷ்டவசமாக, கொலை நடந்த அன்று, அவர் மேஜை சாவியையும் அங்கேயே மறந்துவிட்டுச் சென்றிருந்தார். அதனால், கொலையாளியின் கையில் இரண்டு சாவிகளும் கிடைத்திருக்க வாய்ப்பிருந்தது. போலீஸ் திரட்டிய தகவல்களிலிருந்து ஒரு விஷயம் தெளிவானது. வங்கி நடைமுறைகளை நன்றாக அறிந்த வங்கிக் கிளையின் ஊழியர் ஒருவர்தான் கொலை, கொள்ளைகளை நடத்தி இருக்க வேண்டும்.

‘யார் அந்த ஊழியர்?’

வங்கியின் அக்கம்பக்கத்தில் விசாரணை தொடர்ந்தது.

“வங்கிக்கு அருகில் பல வருடங்களாகப் பூ வியாபாரம் செய்து வரும் கனகா, சில நாட்கள் இரவு நேரத்தில், வங்கிக்கு வெளியே, நடைபாதையில் தூங்குவது வழக்கம். அவளை விசாரித்தால் கொலையாளி பற்றி ஏதாவது தகவல் கிடைக்கலாம்..” என்று வண்டிக்காரர் ஒருவர் கூறினார்.

பூக்காரி கனகாவைத் தேடி, தரமணியில் இருந்த அவளது வீட்டுக்குக் காவலர்கள் சென்றனர். வீடு பூட்டியிருந்தது. கனகா தனது சகோதரி வீட்டுக்குச் சென்றிருப்பதாகத் தெரியவந்தது. அவள் வந்தால் போலீஸாரைத் தொடர்புகொள்ளச் சொல்லுங்கள் என்று கூறித் திரும்பினர் போலீஸ்காரர்கள்.

மே 23. திங்கட்கிழமை. இன்ஸ்பெக்டர் தெய்வசிகாமணி மீண்டும் வங்கிக்குச் சென்றார். மூன்று பேர் அன்று வேலைக்கு வரவில்லை என்று தெரிந்தது. மூவர் இருப்பிடங்களுக்கும் சென்றார்.

இருவர் உண்மையான காரணங்களுக்காக வரவில்லை. மூன்றாவது ஊழியர் லக்ஷ்மிராஜ் ஷெட்டி தங்கி இருந்த விடுதிக்குச் சென்றார். அவர் அறை பூட்டியிருந்தது.

“எங்கு போயிருக்கிறார் என்று தெரியவில்லை” என்றார் விடுதிக் காப்பாளர். கொலை நடந்த மே 20-ம்

தேதி இரவு லக்ஷ்மிராஜ் விடுதிக்குத் திரும்பவில்லை என்ற தகவலும் கிடைத்தது.

“21 அதிகாலையில் வந்தார். காலை உணவைக்கூட வேண்டாம் என்று புறப்பட்டுச் சென்றுவிட்டார்..” என்றும் காப்பாளர் தெரிவித்தார்.

இரண்டு நாட்கள் கழித்து, பூக்காரி கனகாவைக் காவலர்கள் சந்தித்தார்கள்.

“வெள்ளிக்கிழமை ராத்திரி 9 மணிக்கு மேல், வங்கியில் வேலை செய்யும் இளைஞன், கதவுகளைப் பூட்டிவிட்டுச் சென்றான். பெரிய பை, பெட்டி ஆகியவற்றை வங்கியின் உள்ளேயிருந்து வெளியே எடுத்து வந்தான். ஆட்டோவில் அவற்றை ஏற்றிச் சென்றான்” என்று தெரிவித்தாள் அவள்.

அந்த வங்கி ஊழியன் லக்ஷ்மிராஜ் ஷெட்டிதான் என்று புகைப்படத்தைப் பார்த்து அடையாளமும் சொன்னாள்.

லக்ஷ்மிராஜ் ஷெட்டி - 24 வயது அழகிய இளைஞன். சிவந்த நிறம். 6 அடி உயரம். கருகரு சுருட்டை முடி. வலுவான உடல். கராத்தே வீரன்.

அவனது தந்தை ஷிவராம் ஷெட்டி ராணுவத்தில் இருந்து ஓய்வு பெற்றவர். கர்நாடகா வங்கியின் மங்களுர் தலைமைக் கிளையில், பாதுகாப்பு அதிகாரியாகப் பணிபுரிந்து வந்தார். தாய் மாதவி மங்களுரில் பள்ளி

ஆசிரியை. உஷாராணி என்னும் திருமணமாகாத சகோதரி ஒருத்தி, ஹாஸனில் ஸ்டேட் பாங்க் கிளையில் வேலை பார்த்து வந்தாள். நான்கே உறுப்பினர்களைக்கொண்ட சிறிய குடும்பம்.

1982 ஆகஸ்ட் மாதம்தான், லக்ஷ்மிராஜ் ஷெட்டி சென்னைக் கிளையில் பணியில் அமர்த்தப்பட்டிருந்தான். லக்ஷ்மிராஜ் கடின உழைப்பாளி. விரைவிலேயே மேனேஜர் ஞானசம்பந்தத்தின் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானான்.

மேனேஜர், தினமும் இரவு 9 மணிவரை வங்கியில் வேலை செய்வது வழக்கம். லக்ஷ்மிராஜ், அவனுடைய பணி நேரத்துக்குப் பிறகும், அவருடைய வேலையில், அவருக்கு உதவி செய்வான்.

தினந்தோறும், அவர்கள் இருவர் மட்டும் இரவு 9 மணிக்கு மேல் வங்கியைப் பூட்டிக்கொண்டுப் போவது வழக்கம்.

மேனேஜர் ஞானசம்பந்தம் வயது முதிர்ந்தவர். லக்ஷ்மிராஜைத் தன் மகன்போலவே கருதி, பாசத்துடன் பழகினார். லக்ஷ்மிராஜ் வங்கியின் நடைமுறைகள் அனைத்தையும் அறிந்து கொண்டிருந்தான். போலீஸாரின் விசாரணையில் இதுபோன்ற விவரங்கள் கிடைத்தன.

போலீஸ் முழுமுச்சுடன் லக்ஷ்மிராஜ் ஷெட்டியைத் தேடத் தொடங்கியது. வேலைக்கும் வரவில்லை, விடுதியிலும் இல்லை என்பதால் அவன் சொந்த ஊரான

மங்களுருக்குப் போயிருக்கலாம் என்று இன்ஸ்பெக்டர் யூகித்தார். அவருடைய தலைமையில், ஒரு தனிப்படை மங்களுருக்கு விரைந்தது.

26-ம் தேதி இரவு மங்களுர் போய்ச் சேர்ந்த போலீஸார், அவனது பெற்றோர் வீட்டைச் சோதனை இட்டனர். அங்கே அவர்களுக்கு எந்தத் தடயமும் சிக்கவில்லை.

“என் மகன் உடம்பு சரியில்லை என்று மங்களுருக்கு வந்திருந்தான். ஆனால் இப்போது இங்கு இல்லை. எங்கு சென்றான் என்றும் தெரியாது..” என்று அவனது தந்தை சொன்னார்.

மங்களுரில் லக்ஷ்மிராஜின் நண்பர்கள் மற்றும் உறவினர்களது வீடுகள் என்று அவனைத் தேடியும், அவன் சிக்கவில்லை. போலீஸ் 29-ம் தேதி அதிகாலை சென்னை திரும்பியது. அவன் சென்னையிலேயேதான் எங்கேயோ இருக்கவேண்டும் என்று சந்தேகித்த இன்ஸ்பெக்டர் ரயில், பேருந்து, விமான நிலையங்கள் மற்றும் பொது இடங்களில் அவனைத் தேட ஏற்பாடு செய்தார்.

அன்று பிற்பகல் சென்னை பூங்கா ஒன்றில் லக்ஷ்மிராஜைக் கண்டுபிடித்து கைது செய்தது போலீஸ். வங்கிக் கிளையிலிருந்து களவு போன ரூபாய் நோட்டுக்கட்டுகள் சிலவற்றை அவனிடமிருந்து பறிமுதல் செய்தது.

“மிச்சப்பணத்தை எங்கே வைத்திருக்கிறாய்..?”

லக்ஷ்மிராஜ் மிரண்டான்.

“பணத்தைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தால், உன் தண்டனை குறையும்” என்றார், அதிகாரி.

லக்ஷ்மிராஜ் தன் தந்தைக்கு போன் செய்தான்.

அடுத்த நாளே கொள்ளைப் பணத்துடன் சென்னை வந்து இறங்கிய அவனது தந்தை ரயில் நிலையத்திலேயே கைதுசெய்யப்பட்டார். அவரிடமிருந்து 12,27,500 ரூபாய் பறிமுதல் செய்யப்பட்டது. லக்ஷ்மிராஜிடம் விசாரணையைத் துவக்கியது போலீஸ். நடந்தது அத்தனையையும் கூறத்தொடங்கினான் லக்ஷ்மிராஜ்.

மே 20. வெள்ளிக்கிழமை. இரவு 08.00 மணி. கராத்தே பயிற்சியை முடித்துக்கொண்டு லக்ஷ்மிராஜ் வங்கிக்குத் திரும்பினான். ஞானசம்பந்தம் மட்டும் வங்கியில் இருந்தார். லக்ஷ்மிராஜ் வழக்கம்போல் அவருக்கு வேலையில் உதவினான். திடீரென்று அவனது மனதில் ஒரு பேயாட்டம்.

அது பலருடைய வாழ்க்கையைச் சிதைத்துச் சின்னாபின்னமாக்கப் போவது பற்றி அவன் அப்போது உணரவில்லை.

அடுத்த இதழில்...

- குற்றம் தொடரும்...

குற்றம் 'புரிந்தவர்!'

காசேதான் கடவுளடா...!

வங்கியில் மேனேஜர் ஞானசம்பந்தம் அருகில் அமர்ந்து உதவிக் கொண்டுருந்த லக்ஷ்மிராஜ் ஷெட்டி, தற்செயலாகக் கவனித்தான். பாதுகாப்பு அறையின் இரண்டாவது சாவியைத் தன் மேஜை அறையில் வைத்துவிட்டுச் சென்றிருந்தார் சந்திரசேகர ஹோல்லா. அந்த மேஜையறையின் சாவியும் லக்ஷ்மிராஜ் ஷெட்டியின் கண்களில் பட்டது.

சற்றுநேரம் கழித்து, ஞானசம்பந்தம் கழிப்பறைக்குச் சென்றார்.

வங்கியில் வவுச்சர்களைத் தைப்பதற்கு தடிமனான, நீண்ட கோணி ஊசிகள் பயன்படுத்தப்படும். அந்த ஊசியை எடுத்துக்கொண்டான், லக்ஷ்மிராஜ். மேனேஜர் வைத்திருந்த டவலையும் எடுத்துக்கொண்டான். ஒரு வெறியுடன் கழிப்பறைக்குள் நுழைந்தான். ஞானசம்பந்தம் அவனைத் திரும்பிப் பார்த்துப் புன்னகைத்தார்.

லக்ஷ்மிராஜ் சற்றும் தாமதிக்காமல் கோணி ஊசியால் அவரது பின்மண்டையில் குத்தினான். அவர் நம்ப

முடியாமல் அவனைப் பார்க்க, ஒரு தந்தையைப்போலத் தன் மீது அன்பு செலுத்தியவரின் முகத்திலும் கழுத்திலும் இரக்கமின்றி சரமாரியாகக் கோணி ஊசியால் குத்தினான். ரத்தம் சுவரிலும் தரையிலும் பீய்ச்சி அடித்தது.

கையிலிருந்த முரட்டு டவலை அவருடைய கழுத்தைச் சுற்றிப் போட்டு, இறுக்கினான்.

ஞானசம்பந்தம் வயதானவர், உடல் தளர்ந்தவர். லக்ஷ்மிராஜ் வலுவானவன். அவனது தாக்குதலைச் சமாளிக்க முடியாமல், அவர் கீழே சரிந்தார். விழிகள் பிதுங்கின. ஒருமுறை அமரனுஷ்யமாய்க் கனைத்துப் பின் நிரந்தரமாக மெனமானார்.

லக்ஷ்மிராஜ் வேகமாகச் செயல்பட்டான். அவரிடமும், ஹோல்லாவின் டிராயரிலும் இருந்த சாவிகளைக் கைப்பற்றினான். பாதுகாப்பு அறையைத் திறந்தான். கவுண்ட்டருக்குப் பணத்தைக் கொண்டுவருவதற்கு ஒரு பெட்டி இருந்தது. கொள்ளையடித்த பணத்தை வைக்க அது போதவில்லை. பாதுகாப்பு அறை சாவிகளைப் பத்திரப்படுத்திக்கொண்டான். தெருவுக்கு வந்தான். கதவைப் பூட்டினான்.

சற்றும் எதிர்பாராத வகையில் பூக்காரி கனகா எதிர்ப்பட்டாள். கனகா, வங்கிக்கு அருகே பூ விற்பவள். வியாழன், வெள்ளி இரு தினங்களிலும் வியாபாரம் இரவு

நெடுநேரம் வரை தொடரும். அந்த நாட்களில் வீடு திரும்பாமல் வங்கி வாசலிலேயே படுத்துக்கொள்வாள்.

ஷெட்டியின் துரதிர்ஷ்டம், அன்று வெள்ளிக்கிழமை. மேனேஜரும் ஷெட்டியும் சேர்ந்தே வங்கியைப் பூட்டிவிட்டுச் செல்வதை அவள் பலமுறை பார்த்திருந்தாள்.

“பெரிய ஐயா வரல்ல..?” என்று கேட்டாள்.

லக்ஷ்மிராஜ் பதில் சொல்லாமல் வேகமாக நடந்தான். அருகிலிருந்த பர்மா பஜாருக்குச் சென்றான். ஒரு பெரிய பெட்டியையும் பயணப்பைையும் வாங்கிக்கொண்டு

திரும்பினான். கொள்ளையடித்த பணத்தை அவற்றில் நிரப்பிக் கொண்டான். மீண்டும் வெளியே வந்தான். வங்கியைப் பூட்டினான்.

ஒரு ஆட்டோவைக் கூட்டி வந்தான். பையையும் பெட்டியையும் ஆட்டோவில் ஏற்றிக்கொண்டு அங்கிருந்து சென்றான். இதையெல்லாம் கனகா பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

அவன் தங்கியிருந்த விடுதியில் லட்சக்கணக்கான ரூபாய்களை வைக்க அவனுக்குத் தைரியமில்லை. ஐந்து நட்சத்திர ஹோட்டலான சோழா ஷெரட்டானில் மோகன்ராஜ் என்ற பெயரில் அன்றிரவு தங்கினான்.

21-ம் தேதி அதிகாலை. தங்கியிருந்த விடுதிக்குச் சென்று, குளித்து உடைமாற்றினான். யாருக்கும் சந்தேகம் வராமல் இருக்க, வழக்கம்போல வங்கிக்குச் சென்றான்.

வங்கி வாசலில் கூட்டம். ஒரு சிதைந்த அரைவட்ட வியூகத்துக்குப் பின்னால் ஆர்வமாய் நிறைய முகங்கள்.

வங்கிக்கு எதிரே போலீஸ் வாகனங்கள். இரண்டு கான்ஸ்டபிள்கள், லத்திகளைச் சுழற்றி அத்தனை பேரையும் ஓர் எல்லைக்குப் பின்னாலேயே நிறுத்தி வைத்திருந்தார்கள்.

“முகமுடிக் கொள்ளைக்காரங்களாம்.. கேஷியரைக் கொன்னுட்டு அத்தனை பணத்தையும் அள்ளிப்

போட்டுக்கிட்டுப் போயிட்டாங்களாம்..” என்று
அவனிடமே ஒரு பொதுஜினம் வம்பளந்தார்.

லக்ஷ்மிராஜ் கூட்டத்தை விலக்கிக்கொண்டு
போனான்.

“யாராவது ஒரு ஸ்டாஃப், பாடியை ஐடண்டிஃபை
பண்ண வாங்க..” என்று இன்ஸ்பெக்டர் கூப்பிட்டார்.

“நான் வரேன் சார்..” என்றான் லக்ஷ்மிராஜ்.

ஞானசம்பந்தம் உயிரற்று லேசாக உப்பியிருந்தார்.

“மை காட்!” என்றான். நிஜமாகவே
அதிர்ச்சியாயிருந்தது. “மேனேஜர்தான்..” என்றான் குரல்
நடுங்க. நல்ல பிள்ளையாக குமுறி அழுதான்.
மெதுவாய் வாசலுக்கு வந்து மற்றவர்களோடு நின்றான்.

“ஷெட்டி பார்த்தியா? மர்டர்தானா?” என்று சக
ஊழியர்கள் அவனைச் சூழ்ந்தனர். சோகமாகத் தலையை
அசைத்தான். புதிதாக வந்த வாகனத்திலிருந்து போலீஸ்
நாய்கள் இறங்குவதைப் பார்த்ததும், லக்ஷ்மிராஜ்
பின்வாங்கினான். “வாந்தி வர மாதிரி இருக்கு” என்று
சொல்லிவிட்டு விலகினான்.

அடுத்த நாள் கொள்ளையடித்த பணத்துடன்
மங்களுருக்கு ரயில் ஏறினான்.

அவன் கொண்டு வந்திருந்த பணத்தைப் பார்த்து அவன் தந்தை அதிர்ந்தார்.

“நம்ம உஷா கல்யாணத்தை ஜாம் ஜாம்னு நடத்தலாம்ப்பா..” என்றான், லக்ஷ்மிராஜ். மகன் மீது கொண்ட பாசத்தால் அவர், அவனைக் காட்டிக்கொடுக்காமல் கொள்ளையடித்த பணத்தைப் பத்திரப்படுத்தினார்.

நடந்த விபரீதங்கள் எதுவும் லக்ஷ்மிராஜின் தாய் மாதவிக்கோ, பெற்றோரைப் பார்க்க மங்களுருக்கு வந்திருந்த அவன் சகோதரி உஷாராணிக்கோ தெரியாது. சகோதரி மீது கொண்ட அபாரமான அன்பு காரணமாக பர்மா பஜாரில் வாங்கியிருந்த புத்தம் புதிய பயணப்பையை அவளுக்குப் பரிசாகக் கொடுத்தான், லக்ஷ்மிராஜ்.

உஷாராணிக்கு ஒரே சந்தோஷம். அதை ஹாசனுக்கு எடுத்துச் சென்றாள். தன் தோழி ஜிஸ்டின் டிகோஸ்டாவிடமும் மற்றவர்களிடமும் பெருமையுடன் காட்டினாள். அந்த பரிசுப் பொருளே பிற்பாடு, அவள் சகோதரனுக்கு எதிரான ஆதாரமாக மாறப் போகும் பயங்கரம் அவளுக்கு அப்போது தெரியவில்லை!

அந்த இக்கட்டான நேரத்தில் தொடர்ந்து வங்கிக்குச் செல்லாமல் இருந்தால் சந்தேகம் வரும் என்று தந்தை அறிவுறுத்த, லக்ஷ்மிராஜ் கொள்ளையடித்த பணத்தில் கொஞ்சம் எடுத்துக் கொண்டு, 29-ம் தேதி ரயிலில்

சென்னை திரும்பினான். போலீஸாரிடம் பிடிபட்டான். மீதியிருந்த தொகையுடன் சென்னைக்கு வரவழைக்கப்பட்ட அவன் தந்தையும் பிடிபட்டார். லக்ஷ்மிராஜ் ஷெட்டிதான் கொலைகாரன் என்று பத்திரிகைகள் செய்தி வெளியிட்டன.

அதைப் படித்துவிட்டு அவனது தாயும் சகோதரியும் துடிதுடித்துப் போனார்கள். உஷாராணி, லக்ஷ்மிராஜ் தனக்குப் பரிசாக வழங்கிய அந்தப் பையைப் பார்த்தாள். அது தூக்குக்கயிறாகக் காட்சி அளித்தது. ஹாசனில் இருந்து மங்களுருக்குத் திரும்பினாள். பிரமை பிடித்தாற்போல் இருந்த அம்மாவைப் பார்த்தாள்.

“உஷா... இதெல்லாம் நிஜம்தானாடி? நம்ம லக்ஷ்மிராஜா இப்படிப் பண்ணிட்டான்? அத்தனை பேரும் குத்துற மாதிரி பார்க்கறாங்களேடி..” என்று புலம்பினாள் அம்மா. மே 30.

உஷா வெறித்த பார்வையுடன் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

வெளியில் போகப் பிடிக்கவில்லை. ஊர் முழுக்க தீப்பிடித்த மாதிரி செய்தி பரவியிருந்தது. இனிமேல் எப்படி உலகத்தை எதிர்கொள்ள முடியும்?

ஜானவாச காரில் மாப்பிள்ளை ஊர்வலம். தோழிகளின் கிண்டல்களுக்கு நடுவில் அவள். கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீருடன் அம்மா. தலையை ஆதரவாய்

வருடும் அப்பா. கைகளை பற்றிப் புன்னகை செய்யும்
லக்ஷ்மிராஜ்.

எதுவும் இனிமேல் இல்லை. ஒன்றுதான்
மிச்சமிருந்தது.

“நான் கூட்டிட்டுப் போற இடத்துக்கு வரியாம்மா”
என்றாள் உஷா திடீரென்று.

“வந்தா?”

“எல்லாக் கேள்வியும் நின்னு போயிடும்.. அழுத
மூஞ்சியோட வேண்டாம். அழகா வா... சிரிச்சிட்டே
வா...”

அவள் எங்கே கூப்பிடுகிறாள் என்று அந்தத் தாய்க்குப்
புரிந்தது. உஷா அற்புதமாய் அலங்கரித்துக்கொண்டாள்.
இருவரும் புறப்பட்டார்கள். குற்றமும் கேலியுமாகப்
பார்த்த பார்வைகளை அலட்சியம் செய்து நடந்தார்கள்.
அலைகள் நடனமாட, ஹோ வென்று ஆர்ப்பரித்தது,
அரபிக்கடல்.

“கடல் தாயே, எங்களை ஏற்றுக்கொள்..” என்று
இருவரும் அலைகளுக்குள் நடந்தார்கள். சமுத்திரம்
அவர்களை சம்மதத்துடன் ஏற்றது.

கொலை மற்றும் கொள்ளையடித்த குற்றங்களுக்காக
லக்ஷ்மிராஜ் ஷெட்டி மீதும் கொலையாளியைக்
காப்பாற்றி, பணத்தைப் பதுக்கி வைத்ததற்காக அவன்

தந்தை ஷிவராம் ஷெட்டி மீதும் போலீஸ் வழக்கு தொடர்ந்தது. பூக்காரி கனகாவை முக்கிய சாட்சியாக முன் நிறுத்தியது. வங்கிக் கிளை ஊழியர்கள், விடுதிக் காப்பாளர், ஆட்டோ ஓட்டுநர், ஹோட்டல் சோழாவின் சிப்பந்திகள், பெட்டி, பைகளை விற்ற பர்மா பஜார் கடைக்காரர், அந்தப் பையின் அடையாளத்தை நன்கு தெரிந்திருந்த சகோதரியின் தோழி போன்ற பலரும் லக்ஷ்மிராஜுக்கு எதிராகச் சாட்சி சொன்னார்கள். பரபரப்பான அந்த வழக்கின் தீர்ப்பு, 1985-ம் ஆண்டு, அக்டோபர் 28-ம் தேதி வாசிக்கப்பட்டது.

சாட்சியங்கள் மற்றும் ஆதாரங்களின் அடிப்படையில், மேனேஜர் ஞானசம்பந்தத்தைக் கொடுரமாகக் கொலை செய்து, பணத்தைக் கொள்ளையடித்த குற்றவாளி லக்ஷ்மிராஜ் ஷெட்டிதான் என்று தீர்மானித்து அவனுக்கு மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டது.

மேல் முறையீட்டில், லக்ஷ்மிராஜ் ஷெட்டியின் மரண தண்டனை, ஆயுள் தண்டனையாகக் குறைக்கப்பட்டது.

மகனுக்கு உதவிய தந்தை ஷிவராம் ஷெட்டிக்கு மூன்று வருடக் கடுங்காவல் தண்டனை விதிக்கப்பட்டது.

சிறைக்கூண்டு. எட்டாத உயரத்தில் ஜின்னல் சதுரம். உறுதியான கம்பிகள் வெளியுலகத்தின் காற்றுக்கு மட்டுமே அனுமதி அளித்திருந்தன.

லக்ஷ்மிராஜ் சுவர்கள் சேரும் மூலையில் ஒடுங்கிச் சரிந்திருந்தான். எத்தனை இழப்புகள்?

துரோணர் போன்ற ஞானசம்பந்தத்தை வீழ்த்தி அவர் குடும்பத்தைச் சிதறடித்த சோகம். பத்திரப்படுத்த நினைத்த அத்தனை பணமும் மறுபடியும் கைமாறிப் போன துக்கம். கம்பீரமான அப்பாவைத் தலைகுனிய வைத்த பாவம்.

காறி உமிழ்ப்படும் எச்சிலைத் தவிர்க்க வேண்டித் தயங்காமல் சமுத்திர தேவனின் மடியில் தலையைக் கொடுத்துவிட்ட அம்மா, சகோதரி.

குற்றம் புரிந்தது யார்? ஞானசம்பந்தமா? அம்மாவா? உஷாவா? அவர்களுக்கு ஏன் இந்த மரண தண்டனை?

அவனுக்கு அம்மாவைப் பார்க்க வேண்டும்போல் இருந்தது. உஷாவைப் பார்க்க வேண்டும்போல இருந்தது. ஞானசம்பந்தத்தைப் பார்த்து அவர் காலில் விழ வேண்டும்போல் இருந்தது. சீக்கிரமே போய்விட வேண்டும். சீக்கிரமே போய்விட வேண்டும்!

ஆனால், காத்திருப்பதைத் தவிர அவனுக்கு வேறு வழியில்லை.

- குற்றம் தொடரும்

48

கொன்றுவிட்டு வா.. !

மார்ச் 13, 1964.

வின்ஸ்டன் மோஸ்லி தன் வீட்டில் படுத்திருந்தான். “எழுந்திரு. போ, கொல்..! ஒரு பெண்ணை உடனடியாகக் கொல்” என்று அவன் மண்டைக்குள் ஒரு குரல் ஒங்கி ஒலித்தது. திடுக்கிட்டு விழித்தான். கடிகாரத்தைப் பார்த்தான். இரவு மணி 2.00.

பக்கத்தில் அவன் மனைவி சுருட்டிப் படுத்துக்கொண்டு நிம்மதியான உறக்கத்தில் ஆழ்ந்திருந்தாள்.

“யோசிக்காதே. இன்று நீ கொலை செய்ய வேண்டிய தினம்” மோஸ்லியின் மண்டைக்குள் மீண்டும் அந்தக் குரல் கேட்டது. அவ்வப்போது அவனுக்குள் இந்தக் குரல் கேட்கும். “புறப்படு. இன்று பூட்டிய வீட்டுக்குள் நுழைந்து நீ திருட வேண்டும்” என்று கட்டளையிடும்.

அதன் ஆணைப்படி அவன் சில வீடுகளில் திருட்டுத்தனமாக நுழைந்து களவாடி வருவான்.

அவனை மிரட்டி உறக்கத்திலிருந்து எழுப்பிய அந்தக் குரல், அதன் ஆணையை நிறைவேற்றும் வரை ஓயாது என்று அவனுக்குத் தெரியும்.

மோஸ்லி ஒலியெழுப்பாமல் படுக்கையறையிலிருந்து வெளியில் வந்தான். கதவைச் சாத்திவிட்டு, வீட்டின் இன்னோர் அறைக்குச் சென்று, மெல்லக் கதவைத் திறந்து பார்த்தான். அவனுடைய இரண்டு குழந்தைகளும் கரடி பொம்மைகளைக் கட்டிப்பிடித்தபடி நிம்மதியாக உறங்கிக்கொண்டிருந்தனர்.

மோஸ்லி கிச்சனுக்குச் சென்று கூரான ஒரு கத்தியைத் தேர்ந்தெடுத்தான். கார் சாவியை எடுத்துக்கொண்டான். காலணிகளை அணிந்துகொண்டான்.

அவனுடைய வேட்கையைத் தணிக்க ஒரு பெண் கிடைக்க மாட்டாளா என்று இரவு வேட்டைக்குப் புறப்பட்டான்.

கேதரின் ஜெனோவிஸ்க்கு (*Catherine Genovese*), 28 வயது. எளிமையான தோற்றம். நீள்வட்ட முகம். குட்டையாக வெட்டப்பட்ட கூந்தல். நீண்ட கழுத்து. தோழிகளும் நெருக்கமானவர்களும் அவளை 'கிட்டி' என்று செல்லமாக அழைப்பார்கள். அவள் பொதுவாக அமைதியானவள். யாரிடமும் அதிர்ந்துகூட

பேசமாட்டாள். இரவு நேர மதுவிடுதியில் மேனேஜராகப் பணி புரிந்துகொண்டிருந்தாள்.

மோஸ்லி பெண் வேட்டைக்குக் கிளம்பிய அதே மார்ச் 13. ஜெனோவிஸ் அன்றைய பணிகளை முடித்துவிட்டு, மது விடுதியை மூடினாள். வீசிய குளிர்க் காற்று காதுகளை விறைக்க வைத்தது. வீட்டுக்குப் போய் கனமான போர்வைக்குக் கீழ் கிடைக்கப் போகும் வெப்பத்தை எண்ணியபடியே, தன் காரில் ஏறினாள். வீடு நோக்கி செலுத்தினாள்.

நேரம் இரவு 3:15. இருள் அடர்ந்த மரங்களில் பனி இறங்கிக்கொண்டிருந்தது.

தன்னுடைய அபார்ட்மென்ட் இருந்த கட்டடத்துக்கு 100 மீட்டர் தொலைவில் காரை பார்க் பண்ணிவிட்டு ஜெனோவிஸ் இறங்கினாள். அவளுடைய கார் வந்து நிற்பதை இருட்டில் இரண்டு கண்கள் நோட்டமிட்டுக்கொண்டிருந்ததை அவள் உணரவில்லை.

எங்கெங்கோ சுற்றிவிட்டு தன் வேட்டைக்கு ஒரு பெண் கிடைக்காமல் எரிச்சலும் வெறுப்புமாக மோஸ்லி நம்பிக்கையிழந்திருந்த நேரத்தில், ஒரு கார் நிற்பதையும் அதிலிருந்து ஒரு பெண் இறங்கி இருட்டில் தனியே நடப்பதையும் கவனித்தான். தன் காரிலிருந்து பாம்புபோல் நழுவி இறங்கினான்.

ஜெனோவிஸ் தன் அபார்ட்மென்ட் நோக்கி நடந்துகொண்டிருந்தபோது, குறுக்கிட்டான் வின்ஸ்டன் மோஸ்லி.

தனிமை. இரவின் அமைதி. திடீரென்று குறுக்கிடும் ஓர் ஆண். இருட்டில் அவன் கைகளில் பளபளத்த கத்தியைப் பார்த்த கணத்திலேயே ஜெனோவிஸ் ஆபத்தை உணர்ந்தாள். அவள் இதயம் தன் துடிப்பைத் தவறவிட்டது. மிரண்டாள். சட்டென்று தன்னுடைய அபார்ட்மென்ட் இருந்த கட்டடத்தை நோக்கி ஓட ஆரம்பித்தாள்.

மோஸ்லி அவளுக்குப் பின்னாலேயே ஓடினான். அவளை வெகு விரைவில் எட்டிப் பிடித்தான். அந்த வேகத்திலேயே கையில் இருந்த கத்தியால் அவளுடைய முதுகில் இரு முறை குத்தினான்.

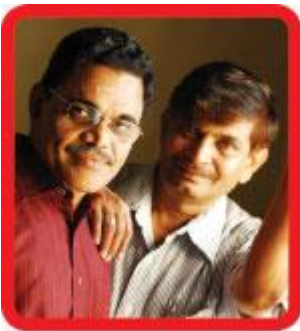
“ஹெல்ப்.. ஹெல்ப்..” என்று ஜெனோவிஸ் அலறினாள். கத்தியால் குத்தப்பட்டதில், ஜெனோவிஸின் நுரையீரல்கள் சிதைக்கப்பட்டன. அதன் காரணமாக அவளால் பெருங்குரலெடுத்து கத்த முடியவில்லை.

குளிர் மிகுந்த இரவு. அக்கம் பக்கத்தில் கதவுகளும் ஜின்னல்களும் மூடியே இருந்தன. அவற்றைத் தாண்டி உள்ளே இருப்பவர்களுக்கு அவளுடைய பலவீனமான குரல் எட்டியதா, இல்லையா என்றே புரியவில்லை.

உறக்கம் வராமல் புரண்டுகொண்டிருந்த ராபர்ட் மோசர் என்ற நபர் மட்டும், யாரோ உதவி கேட்டு கத்துவதைக் கண்டு எழுந்தார்.

ஜின்னலைத் திறந்து பார்த்தார். இருட்டில் ஓர் ஆண் ஒரு பெண்ணைத் தாக்குவதுபோல் பனித் திரையைத் தாண்டி நிழலுருவமாகத் தெரிய.. “ஏய்.. அந்தப் பெண்ணைவிடு..” என்று கத்தினார். அந்தக் குரல் கேட்டதும், மோஸ்லி திடுக்கிட்டான். அவருக்குத் தன் முகத்தைக் காட்டாமல் அங்கிருந்து ஓடினான்.

ராபர்ட் மோசர் குளிருக்கு பயந்து ஜின்னலை மறுபடியும் மூடிக்கொண்டார். காவல் துறைக்கு போன் செய்தார். “ஒரு பெண்ணை யாரோ ஒருவன் தாக்கினான். அவள் காயப்பட்டு தள்ளாடிக்கொண்டு தன் வீடு நோக்கி நடக்கிறாள்” என்று சொன்னார்.

தாக்கப்பட்டிருந்த ஜெனோவிஸ் அங்கிருந்து தன் வீட்டின் பின்வாசலை நோக்கி தளர்வாக நடந்தாள்.

ராபர்ட் மோசரைத் தவிர இன்னும் பலருக்கும் ஜெனோவிஸின் பலவீனமான அலறல் அந்த நேரத்தில் கேட்டது. அந்த நேரத்தில் குடித்துவிட்டு தாமதமாக வீடு திரும்பும் சிலர் சச்சரவில் ஈடுபடுவதும் காதலர்கள் சண்டை போட்டுக்கொள்வதும் நண்பர்கள் கூச்சல் போடுவதும் சகஜம் என்பதால்,

● **சுபா**

இதையும் அதைப் போன்ற ஓர் ஒலி என்றே அவர்கள் நினைத்துவிட்டார்கள். வெளியே வந்து அவளைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்று யாருக்கும் தோன்றவில்லை.

மோஸ்லி தன்னுடைய காருக்கு வேகமாக ஓடினான். காரை அங்கிருந்து கிளப்பி, இரண்டு தெருக்கள் திரும்பியதும் நிறுத்தினான்.

வீடுகளில் மூடிய கதவுக்கு உள்ளே இருந்தவர்கள் அவனுடைய முகத்தைப் பார்த்திருக்க வாய்ப்பு இல்லை. ஆனால் ஜெனோவிஸ் அவனை நேருக்கு நேராகப் பார்த்திருந்தாள். பிற்பாடு அவனை போலீஸில் அவளால் அடையாளம் காட்ட முடியும்.

“முட்டாள், உன்னைக் கொல்லச் சொன்னால், அவளைத் தாக்கிவிட்டு கோழைபோல் ஓடி வந்துவிட்டாயே?” என்று அவனுள் அந்தக் குரல் அதட்டி மிரட்டியது.

மோஸ்லி காரிலிருந்து இறங்கினான். பின்இருக்கையில் வைத்திருந்த பெரிய தொப்பி ஒன்றை எடுத்து அணிந்தான். தொப்பியின் நிழல் அவனுடைய முகத்தின் பெரும் பகுதியை மறைத்தது. கார்களை நிறுத்தும் பார்க்கிங் பகுதிகளில் அவளைத் தேடினான். அங்கிருந்த சில கட்டடத்தின் வாயில்கள், பின்வாயில்கள் என்று ஒவ்வொரு இடமாகத் தேடினான்.

ஒரு அபார்ட்மென்ட்டின் பின்வாயில் கதவு திறந்திருப்பதைக் கவனித்தான். நெருங்கினான். இருட்டில் நின்று எட்டிப் பார்த்தான். அவன் முகத்தில் குரூரப் புன்னகை மலர்ந்தது. முதுகில் கத்தியால் குத்தப்பட்ட காயங்களால் தளர்ந்து போயிருந்த அவள் ஹாலிலேயே குப்புறக் கிடந்ததை மோஸ்லி கவனித்தான்.

மோஸ்லி உள்ளே நுழைந்தான். ஜெனோவிஸைப் பார்த்தான். அவள் தளர்ந்திருந்தாலும் இன்னும் மூச்சுவிட்டுக்கொண்டிருந்தாள். தன் மீது நிழல் படிந்ததும் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

மோஸ்லியைப் பார்த்ததும், “என்னை விட்டுவிடு” என்று ஹீனமாகக் கெஞ்சினாள்.

“இரக்கம் காட்டாதே” என்று அவன் மண்டைக்குள் அதிகாரக் குரல் கேட்டது. மோஸ்லி அந்தக் குரலின் ஆதிக்கத்தில் செயல்பட்டான். கத்தியை உயர்த்தினான். பல முறை அவளைக் குத்தினான். தடுக்கப் பார்த்து ஜெனோவிஸ் கையை உயர்த்தினாள். கத்தி, அவளுடைய கைகளிலும் காயங்களை ஏற்படுத்தியது.

ஜெனோவிஸ் நிறைய ரத்தம் இழந்தாள். போராடும் சக்தியை இழந்தாள். அவள் தளர்ந்து, கைகளும் கால்களும் பரப்பிக்கொண்டு கிடந்தபோது, மோஸ்லி அவளுடைய உடைகளைப் பிய்த்தான். ஒரு வெறியுடன் வன்புணர்ச்சி அங்கு நடந்தேறியது.

எதற்காக அவள் தாக்கப்பட்டாள் என்று போலீஸார் ஆராயக்கூடும். அது, கொள்ளையடித்ததாக இருக்கட்டும் என்று மோஸ்லி நினைத்தான். அவளுடைய பர்ஸைத் திறந்து அதிலிருந்த 49 டாலர்களையும் சுரண்டி எடுத்துக்கொண்டான். மொத்தத் தாக்குதலும் கிட்டத்தட்ட 30 நிமிடங்களில் முடிந்துபோனது.

இந்த நேரத்தில் அந்தக் கட்டடத்தில், பக்கத்தில் இருந்த யாருக்கோ ஜெனோவிஸின் பலவீனமான கதறல் கேட்டிருக்க வேண்டும். எங்கோ ஒரு கதவு திறக்கப்படும் ஒலி கேட்டது. மோஸ்லி திடுக்கிட்டான்.

அடுத்த இதழில்...

- குற்றம் தொடரும்

குற்றம் 'புரிந்தவர்!'

யாருக்கோ, என்னவோ நடக்கட்டும்...!

எங்கோ ஒரு கதவு திறக்கப்படும் ஒலி கேட்டதும், ஜெனோவிஸை அப்படியே விட்டுவிட்டு, மோஸ்லி சட்டென இருட்டில் நழுவிக்கலந்துவிட்டான்.

ஜெனோவிஸின் முனகல் ஒலி கேட்டு, கதவைத் திறந்து பார்த்தவள், சோஃபியா என்ற பெண்மணி. ஜெனோவிஸ் அலங்கோலமாகக் கிடப்பதைப் பார்த்ததும், வெளியில் ஓடிவந்தாள். அந்தக் கணத்தில், ஜெனோவிஸைத் தாக்கியவன் அங்கே இருட்டில் ஒளிந்திருக்கலாம் என்றுகூட அவள் யோசிக்கவில்லை.

ஜெனோவிஸ் தன்னுடைய இறுதி நிமிடங்களில் இருந்தாள். போலீஸுக்கு மீண்டும் போன் போனது. இந்த முறை போலீஸ் வந்தது.

சற்று நேரம் கழித்து, ஆம்புலன்ஸ் வந்தது. ஜெனோவிஸை அள்ளிப் போட்டுக்கொண்டு மருத்துவமனைக்கு விரைந்தது. ஆனால், வழியிலேயே அவள் இறந்துபோனாள்.

போலீஸ் அக்கம் பக்கத்தில் விசாரித்தது. கிட்டத்தட்ட 30 பேர் அந்த நேரத்தில் ஜெனோவிஸின் அவலமான குரலைக் கேட்டிருந்தனர். பலர், கணவன்-மனைவிக்கு இடையில் நடக்கும் சச்சரவு என்று அதை நினைத்துக்கொண்டார்கள். அங்கு ஒரு கொலை நடக்கிறது என்று பலருக்குத் தெரியவில்லை.

ஜெனோவிஸ் குடியிருந்த கட்டடம் அமைக்கப்பட்டிருந்த விதம் காரணமாகவும் தாக்குதல் வெவ்வேறு இடங்களில் நிகழ்ந்ததாலும் தாக்குதலை முழுமையாகப் பார்த்தவர்கள் யாருமே இல்லை என்று காவல் துறை கையைப் பிசைந்தது.

காவல் துறையினரின் அலட்சியமான போக்கும் அக்கம்பக்கத்து மக்களின் பொறுப்பற்ற தன்மையும் பத்திரிகைகளைக் கொந்தளிக்கச் செய்தன.

இதுபற்றி எழுதிய பத்திரிகைகள், ஒரு பெண் உயிருக்குப் போராடிக்கொண்டிருந்தபோது, அதைத் தடுப்பதற்கோ, அதில் குறுக்கிடுவதற்கோ எண்ணம் வராமல் யாருக்கோ என்னவோ நடக்கிறது என்று அக்கம்பக்கத்தில் விட்டேற்றியாக இருந்தவர்களைச் சாடின.

“சட்டத்தை மதிக்கும் மரியாதைக்குரிய குடிமக்கள், மற்றவருக்கு பாதிப்பு ஏற்படும்போது, சற்றும் அதைப் பற்றி பொறுப்பெடுத்துக்கொள்ளாமல் இருப்பது வேதனை அளிக்கிறது” என்று கடுமையாக விமர்சித்து எழுதின. பத்திரிகைகள் இந்தக் கொலை வழக்கைக் கிளறி, பூதாகரமாக ஆக்கியதும், அது மனநல ஆராய்ச்சியாளர்கள் மத்தியில் முக்கியமான ஒரு சம்பவமாகப் பார்க்கப்பட்டது. ஒரு குற்றம் நடக்கும்போது, அதைத் தடுக்க நினைக்காதவர்களின் மனநிலை என்ன என்று உளவியல் நிபுணர்கள் ஆலோசித்தனர். *The bystander effect* அல்லது வேடிக்கை பார்க்கும் மனப்பான்மை என்று மனவியல் நிபுணர்கள் புதிதாக ஒரு மனநிலையை வர்ணித்தார்கள்.

ஜெனோவிஸ் இறந்து ஆறு நாட்களாகியிருந்தன.

வின்ஸ்டன் மோஸ்லி தூக்கத்திலிருந்து குரலால் எழுப்பப்பட்டான்.

“இன்று நீ களவாட வேண்டிய தினம்.”

மோஸ்லி பூட்டிய ஒரு வீட்டுக்குள் திருட்டுத்தனமாக நுழைய முற்பட்டான். சற்றும் எதிர்பாராத விதமாக அலாரம் ஒலித்து வீட்டிலிருந்தவர்களும் அக்கம்பக்கத்தவரும் விழித்தனர். தப்பித்து ஓடப் பார்த்தபோது, அவன் பிடிபட்டான்.

போலீஸ் அவனுடைய பழைய சரித்திரத்தை ஆராய்ந்தது. அவன் மீது எந்த குற்றப் பதிவும் இல்லை. திருமணம் ஆகி இரண்டு குழந்தைகள் வேறு இருந்தார்கள். போலீஸின் சிறைக்காப்பில் இருந்தபோது, அவனிடம் ஓர் அதிகாரி புரட்டிப் புரட்டிக் கேள்விகள் கேட்டார்.

“எதற்காக பூட்டிய வீட்டுக்குள் நுழைந்தாய்?”

“இதற்கு முன்னால் 30-க்கும் மேற்பட்ட வீடுகளில் திருட்டுத்தனமாக நுழைந்து களவாடியிருக்கிறேன்.. குரல் ஆணையிடும்போது, என்னால் மீற முடியாது” என்றான், அவன். “குரலா..? யார் குரல்?”

“தெரியாது.. களவாடச் சொன்னால், களவாடுவேன். கொல்லச் சொன்னால் கொல்வேன்” என்று அவன் சொன்னதும், அதிகாரி விறைத்தார்.

“கொலை செய்திருக்கிறாயா..?”

“ஆமாம். இதுவரை மூன்று பேரை..”

● சுபா

அந்த பலவீனமான தருணத்தில், மோஸ்லி
“சென்ற வாரம் ஜெனோவிஸைக் கொன்றதும்
நான்தான்” என்று தானாகச் சொன்னான்.

“கேதரின் ஜெனோவிஸைக் கொன்றது நீயா?”

“ஆமாம்.”

குறிப்பிட்ட நாளில் குரலின் ஆணைக்குக்
கட்டுப்பட்டு இருட்டில் காத்திருந்ததையும், தனியே
வந்து மாட்டிய ஜெனோவிஸைத் தாக்கியதையும் அவன்
தெளிவாக விவரித்தான்.

“அவளுக்கும்கூட உனக்கும் என்ன பகை..?”

“அவளை முன்பின்கூட நான் பார்த்ததில்லை.”

“இன்னும் எத்தனை பேரை இப்படித்
தாக்கியிருக்கிறாய்..?”

“சொன்னேனே! மேலும் இரண்டு பெண்கள்
என்னால் கொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள்..”

“பெண்கள் மீது உனக்கு என்ன வெறுப்பு..?”

“வெறுப்பெல்லாம் இல்லை. பெண்கள் பலவீனமானவர்கள். எதிர்த்துப் போராட இயலாதவர்கள். அவர்களைக் கொல்வது சுலபம்..”

மோஸ்லி மனநல மருத்துவர்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டான். அவர்கள் அவனை ஆராய்ந்தார்கள். இறந்துபோன பெண்களுடன் உறவு வைத்துக்கொள்வதில் அவனுக்கு இன்பம் கிடைக்கிறது என்பதைக்கண்டுபிடித்தார்கள். மோஸ்லி, காவல் துறையிடம் தன் குற்றத்தை ஒப்புக்கொண்டு முதலில் வாக்குமூலம் அளித்திருந்தாலும், வழக்கு நீதிமன்றத்துக்கு வந்தபோது, “நான் குற்றவாளி இல்லை” என்று வாதாடினான். ஆனால் அவனுக்கு எதிரான ஆதாரங்கள் வலுவாக அமைந்திருந்ததை நீதிபதி சுட்டிக்காட்டினார்.

மோஸ்லியின் வழக்கறிஞர், “என் கட்சிக்காரர் மனநலம் குன்றியவர். அந்த அடிப்படையில் அவருக்கு விடுதலை அளிக்க வேண்டும்..” என்று கோரிக்கை வைத்தார்.

அன்று இரவு நடந்த விவரங்களை முழுமையாகச் சொல்லும்படி மோஸ்லியை, நீதிபதி பணித்தார்.

ஜெனோவிஸை எப்படிக் காத்திருந்து தேடிப் பிடித்துக் கொன்றான் என்பதைப் பெருமையுடன் மோஸ்லி முழுமையாக விவரித்தான்.

ஐரர்கள் அதிர்ந்து போயினர்.

“இவனா மனநலம் குன்றியவன்? இல்லை. இந்தக் கொலை தற்செயலாக நடந்த விபத்து அல்ல. திட்டமிட்டுக் காத்திருந்து, ஒரு பெண்ணைத் தாக்கியிருக்கிறான். அவன் விலகிப் போயிருந்தால், அவள் பிழைத்திருக்கக்கூடும். அவள் குற்றயிராகக் கிடந்தபோது, மீண்டும் தேடி வந்து அவளை பல முறை கத்தியால் குத்திக் கொலை செய்திருக்கிறான். அவள் சாகக் கிடந்தபோது, சற்றும் இரக்கமில்லாமல் அவளுடன் உறவு வைத்துக்கொண்டிருக்கிறான். இவனை விடுதலை செய்வது இயலாது” என்று ஜூரர்கள் முடிவு செய்தார்கள்.

ஜூன் 11, 1964. மோஸ்லி கொலைக்குற்றவாளி என்று தீர்ப்பானது. தூக்குத் தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. மோஸ்லி அந்தத் தீர்ப்பைக் கேட்டு சற்றும் அதிரவில்லை.

நீதிபதி பேசும்போது, “பொதுவாக மரண தண்டனைகளில் எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை. ஆனால், இந்த அரக்கனை தூக்கில் தொங்கவிடுவதற்கு நானே தயாராக இருக்கிறேன்” என்று சொன்னார். அப்பீலில், அவனுடைய மனநலத்தைக் கருத்தில்கொண்டு, மரண தண்டனை, ஆயுள் தண்டனையாக மாற்றப்பட்டது.

மோஸ்லி சிறைச்சாலையில் சும்மா இருந்துவிடவில்லை. தன்னைத்தானே காயப்படுத்திக் கொண்டான்.

1968, மார்ச் 18. மருத்துவமனைக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டான்.

“இதுதான் நீ தப்பிக்க சரியான சந்தர்ப்பம்..” என்று குரல் மண்டைக்குள் ஓங்கி ஒலித்தது. மோஸ்லி வாகனத்தில் அவனுடன் வந்த காவல் அதிகாரியைத் தாக்கினான். அவருடைய ஆயுதத்தைப் பறித்துக்கொண்டு தப்பித்தான். ஓடும் வழியில் பூட்டப்பட்டிருந்த ஒரு வீட்டைப் பார்த்தான். “அந்த வீட்டுக்குள் நுழை” என்று அவனுடைய மண்டைக்குள் குரல் ஆணையிட்டது.

பூட்டப்பட்டிருந்த அந்த வீட்டுக்குள் நுழைந்தான். மேத்யூ குலாகா என்கிற தம்பதியினரின் வீடு அது. மூன்று நாட்களுக்கு யாரும் வரவில்லை. சமையலறையிலிருந்து உணவை எடுத்து சாப்பிட்டுக்கொண்டு, படுக்கையறையில் சுகமாகத் தூங்கிக்கொண்டு, நிம்மதியாக வாழ்ந்துகொண்டிருந்தான்.

மூன்று நாட்களுக்குப் பிறகு, வீட்டின் சொந்தக்கார தம்பதியினர் வந்தனர். வாசல் கதவைத் திறந்து உள்ளே நுழைந்தனர். அங்கே மோஸ்லியைப் பார்த்ததும் மிரண்டார்கள். மோஸ்லி உடனடியாக அவர்களைப் பணயக் கைதிகளாகப் பிடித்து வைத்துக்கொண்டான்.

மேத்யூ குலாகாவைக் கட்டிப்போட்டு, வாயில் துணியை அடைத்தான். அவருடைய மனைவியை அவர் கண்ணெதிரிலேயே கற்பழித்தான். அவர்களைக் கட்டிப்

போட்டுவிட்டு, அவர்களுடைய காரை எடுத்துக்கொண்டு அங்கிருந்து தப்பித்தான்.

போகும் வழியில், ஒரு பெண்மணியும் அவளுடைய இளம் மகளும் அவர்களுடைய வீட்டுக்குள் நுழைவதைப் பார்த்தான். திடீரென்று அவனுடைய குரல் மீண்டும் ஒலித்தது.

“அந்த வீட்டில் உனக்கான இடம் இருக்கிறது..”

மோஸ்லி காரை நிறுத்தினான். அந்த வீட்டுக்குள் அதிரடியாக நுழைந்தான். பெண்கள் இருவரையும் பணயக் கைதிகளாகப் பிடித்து வைத்துக்கொண்டான்.

இரண்டு பெண்களும் அச்சத்தில் வெலவெலத்துப் போயினர். அவர்களை அடுத்து என்ன செய்யவேண்டும் என்பதை அறிய மோஸ்லி குரலுக்காகக் காத்திருந்தான்.

நிமிடம் நிமிடமாக இரண்டு மணி நேரங்கள் ஊர்ந்தன. அவன் என்ன செய்வானோ என்று அவர்கள் அச்சத்திலேயே கலங்கியிருந்தனர். குரலைக் காணோம். திடீரென்று அவனுக்கு அந்த விளையாட்டு சலித்துப்போனது. காவல் துறைக்கு போன் செய்தான். சரணடைந்தான்.

காவல் அதிகாரியைத் தாக்கிவிட்டு தப்பித்துச் சென்றதற்காகவும், பணயக் கைதிகளாக பொது மக்களைப் பிடித்து வைத்ததற்காகவும் அவன் மீது மீண்டும் குற்றம்சாட்டப்பட்டது. குற்றத்தை மறுக்காமல்

ஏற்றுக்கொண்டான். கூடுதலாக 15 வருட சிறைத் தண்டனை அவனுக்கு விதிக்கப்பட்டது.

“என்னால் தாக்கப்பட்டு இறந்து-போனவர்களுக்குத் துன்பமெல்லாம் அந்த சில நிமிடங்கள் மட்டுமே. ஆனால், என்னுடைய துன்பமோ அதையெல்லாம்விட நீண்டது. உண்மையில் பாதிக்கப்பட்டது அவர்களல்ல, நான்தான்” என்று அவன் சொன்னான்.

பிற்பாடு, சிறைச்சாலையில் நடந்த ஒரு கலவரத்திலும் அவன் பங்குகொண்டான்.

பல முறை பரோலுக்கு அவன் விண்ணப்பித்தபோதும், அவனுடைய மனநலம் முழுமையாகச் சரியாகவில்லை என்று நினைத்த அதிகாரிகள் அவனுக்கு பரோல் தர மறுத்துவிட்டார்கள். மோஸ்லி தன்னுடைய இறுதிக் காலத்தை இன்றளவும் சிறைச்சாலையில் செலவழித்துக்கொண்டிருக்கிறான்.

அடைக்கப்பட்ட சிறைக்கூடத்தில் இப்போதும் அவனுக்கு அந்தக் குரல் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறதா என்று தெரியவில்லை.

- குற்றம் தொடரும்

குற்றம் 'புரிந்தவர்!'

கொல் அந்தக் கிழவனை..!

ஜனவரி 20. 1948. பிற்பகல்.

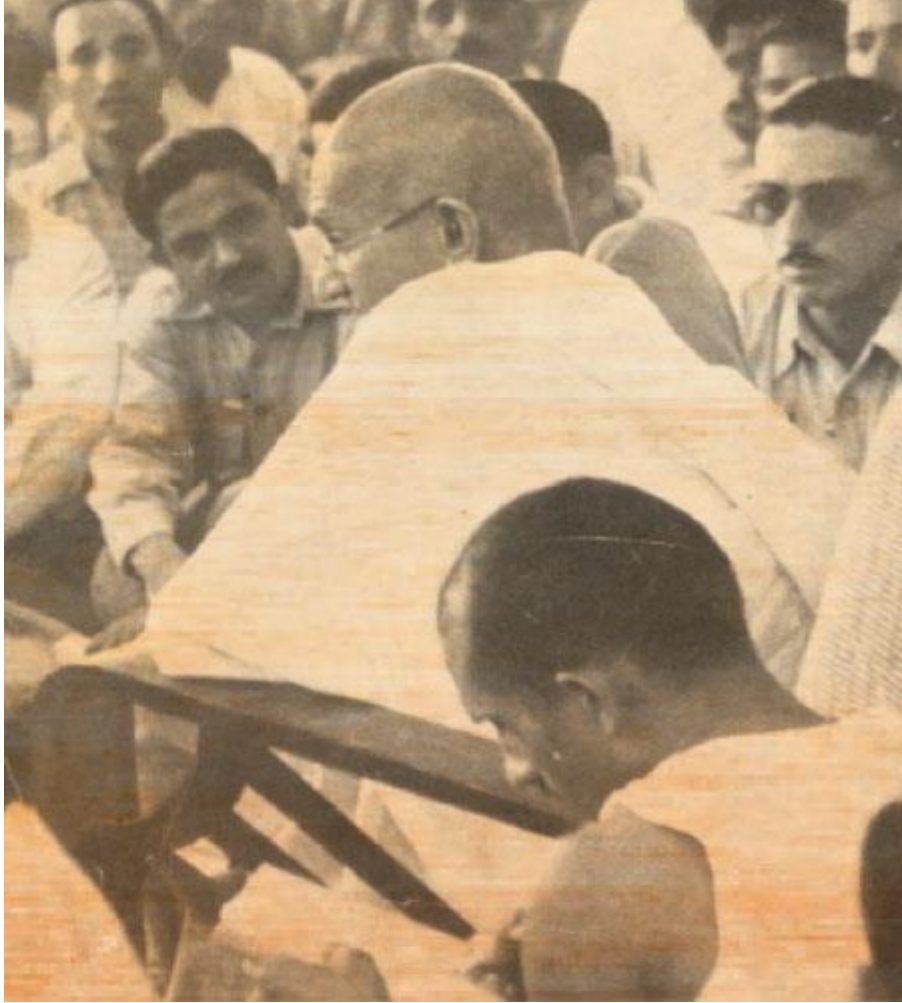
நாத்துராம் விநாயக் கோட்ஸே, அவரது சகோதரர் கோபால் கோட்ஸே, நாராயண் ஆப்தே, ஷங்கர் கிஸ்தயா, மதன்லால் பஹ்வா, திகம்பர் பட்கே மற்றும் விஷ்ணு கர்கரே என்னும் ஏழு நடுத்தர வயது இளைஞர்கள் ரகசியமான இடத்தில் கூடியிருந்தனர்.

இறுக்கமான சூழ்நிலை.

“தர்மத்தை நிலைநாட்ட கிருஷ்ணன் எவ்வளவு கொலைகள் புரிந்திருப்பான்? அது போலத்தான் இதுவும்! ஹிந்து தர்மத்தை அழிவிலிருந்து காப்பதற்காகவே இந்தச் செயலில் ஈடுபடப் போகிறோம். இது ஒன்றும் வெட்கப்படவேண்டிய செயல் அல்ல. புறப்படுங்கள்..” என்று நாத்துராம் கோட்ஸே முழங்கினார்.

ஏழு பேரும் தனித்தனியாகப் புறப்பட்டார்கள். வெவ்வேறு வழிகளில் பயணப்பட்டு மாலையில் தில்லி பிரீலா மாளிகைக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். அங்கேதான்

நாட்டுக்கு விடுதலை வாங்கிக் கொடுத்த மகாத்மா காந்தி தங்கியிருந்தார். அவர்களது திட்டம் தெளிவாக இருந்தது.

காந்தி பிரார்த்தனை செய்யும் போது மதன்லால் பஹ்வா, மேடைக்குப் பின்புறம் சென்று குண்டு ஒன்றை வெடிக்க வைக்கவேண்டும். மக்கள் பீதியில் அங்கும் இங்கும் ஓடுவார்கள். அதே சமயத்தில் விஷ்ணு கர்கரே கூட்டத்தில் கையெறி குண்டை வீசவேண்டும். இதனால் பெரிய கலவரம் உண்டாகும். இந்தச் சூழ்நிலையில் திகம்பர் பட்கேயும், ஷங்கர் கிஸ்தயாவும் காந்தியை நெருங்கி, அவரைத் தலையில் சுட்டுக் கொல்லவேண்டும். அப்போது ஏற்படும் கூச்சலையும் குழப்பத்தையும்

பயன்படுத்தி ஏழு பேரும் தப்பித்துச் சென்று விடவேண்டும்.

மதன்லால் திட்டப்படி காந்தி பிரார்த்தனை செய்யும் மேடையின் பின்புறத்தை நோக்கி முன்னேறினார். ஆனால் அங்கே இருந்த காவலாளி, மதன்லாலை மேடைக்குப் பின்புறம் செல்ல அனுமதிக்கவில்லை. வேறு வழியின்றி மதன்லால் பிர்லா மாளிகையை விட்டு வெளியேறினார். பிரார்த்தனை மேடையின் பின்புறம் இருந்த சுவர் மீது, வெளியிலிருந்தபடி குண்டை வைத்து வெடிக்கச் செய்தார்.

குண்டு பேரொலியுடன் வெடித்தது. புகையும் எழுந்தது. ஆனால் காந்தி இருந்த மேடைக்குச் சற்று தூரத்தில் இது நிகழ்ந்ததால், சதிகாரர்கள் எதிர்பார்த்தபடி, மக்களிடையே கலவரம் எதுவும் ஏற்படவில்லை. மதன்லாலின் துரதிர்ஷ்டம், அவர் காவலர்களிடம் சிக்கினார். அங்கேயே இருந்தால் அனைவரும் சிக்க வேண்டியதுதான் என்ற நிலை. திட்டத்தை நிறைவேற்றாமலேயே, மற்ற சதிகாரர்கள் அங்கிருந்து தப்பிச் சென்றார்கள். மதன்லால் விசாரிக்கப்பட்டு, அவர்கள் தில்லியில் தங்கியிருந்த ஹோட்டல்களைச் சோதனையிட்டது தில்லி போலீஸ். ஆனால், விடுதிகளை அவர்கள் காலி செய்திருந்தனர்.

போலீஸ் அவர்களைத் தேடி மும்பை விரைந்தது. அவர்களை அப்போதே கண்டுபிடித்திருந்தால், இந்திய சரித்திரமே மாற்றி எழுதப்பட்டிருக்கும். அங்கும் சதிகாரர்களைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லையே! காந்தியை அவர்கள் கொலை செய்ய முயற்சி செய்ததன் பின்னணி என்ன?

நம்மை அடிமைப்படுத்தி ஆட்சி புரிந்த ஆங்கிலேய அரசை எதிர்த்து காந்தி தீவிரமான விடுதலைப் போராட்டத்தில் குதித்தார். ஆண், பெண், இளைஞர்கள் என அனைவரும் ஜாதி, மத வேறுபாடின்றி ஒன்றுபட்டு, தங்கள் சொத்து, சுகம் அனைத்தையும் துறந்து, காந்தியின் தலைமையை ஏற்றனர். ஆங்கிலேய அரசுக்கு எதிராகப் போராடத் துவங்கினர்.

இந்திய மக்களில் பெரும்பான்மை யானவர்கள் ஹிந்துக்கள். அவர்களுக்கு அடுத்தபடியாக அதிக எண்ணிக்கையில் இருந்தவர்கள் இஸ்லாமியர்கள். மக்களின் எதிர்ப்பைச் சமாளிக்க முடியாமல் திணறிய ஆங்கில அரசு, இந்தத் தகவலை அடிப்படையாகக்கொண்டு, போராட்டத்தைத் திசைதிருப்ப ஒரு சூழ்ச்சி செய்தது.

“இந்தியா ஹிந்துக்களின் நாடு! நாடு விடுதலை பெற்றால் ஹிந்துக்களே ஆட்சி புரிவார்கள். காந்தியும் ஹிந்துதான். அவரும் ஹிந்துக்களுக்குச் சாதகமாகத்தான் நடந்துகொள்வார். இன்று ஹிந்துக்களுடன் இணைந்து ஆங்கிலேய ஆட்சிக்கு எதிராகப் போரிடும்

சிறுபான்மையினரான முஸ்லிம்கள், விடுதலைக்குப் பின் ஹிந்துக்களாலேயே ஏமாற்றப்படுவது நிச்சயம்” என்றொரு விஷமப் பிரசாரத்தைச் செய்தது. ஆங்கிலேயர்களின் இந்தப் பிரசாரத்தால், சுதந்திர இந்தியா ஹிந்துக்களின் நாடாகவே இருக்கும் என்ற பயம் முஸ்லிம்களின் உள்ளத்தை ஊடுருவியது. தங்களுக்கென தனியொரு சுதந்திர நாடு வேண்டும் என்று அவர்கள் கருதத் தொடங்கினார்கள்.

இஸ்லாமியத் தலைவரான முகம்மது அலி ஜின்னா, முஸ்லிம்களுக்குத் தனி நாடு தேவை.. என்ற முழக்கத்துடன் களம் இறங்கினார். அரசியலில் ஏற்பட்ட இந்தத் திடீர் திருப்பம், ஹிந்து, முஸ்லிம் இருவரையும் இரு கண்களாகவே பாவித்து வந்த காந்திக்குப் பெரும் மன வேதனையை அளித்தது.

இது ஆங்கிலேயர்களின் தந்திரம் என்று உணர்ந்த காந்தி, ஹிந்துக்களின் மீது முஸ்லிம்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ள சந்தேகத்தைப் போக்குவதற்கும் அவர்களுக்கு நம்பிக்கை ஏற்படுத்துவதற்கும் பலவாறு முயன்றார். “ஹிந்துக்கள், இஸ்லாமியர்களிடம் பெருந்தன்மையுடன் நடந்துகொள்வது அவசியம். அவர்களுக்காகச் சில தியாகங்களைச் செய்வது ஹிந்துக்களுடைய கடமை” என்று ஹிந்துக்களை வலியுறுத்தத் தொடங்கினார். இதன்மூலம் ஹிந்து - முஸ்லிம் ஒற்றுமை வலுப்பட்டு, விடுதலைப் போர் தீவிரமடைந்து, நாடு விரைவில்

சுதந்திரம் அடையும் என்று அவர் நம்பினார். ஆனால், காந்தியின் கூற்று தீவிரவாத ஹிந்துக்களிடையே எதிர்மறையான உணர்வுகளை உண்டாக்கின.

“பாரதத்தைப் பிளவுபடுத்த நினைக்கும் முஸ்லிம்களுக்கு ஆதரவாகவும் ஹிந்துக்களுக்கு எதிராகவும் செயல்படுகிறார் காந்தி. இது தொடர்ந்தால், ஹிந்து தர்மம் அழிந்துவிடும். அதிகார மமதை கொண்ட முஸ்லிம்களின் அடிமைகளாக, ஹிந்துக்கள் தங்களது நாட்டிலேயே அந்நியராகிப் போவார்கள்” என்று ஹிந்து அமைப்புகள் பிரசாரம் செய்து, இளைஞர்களை மூளைச்சலவை செய்யத் தொடங்கின.

காந்தி மீதும், முஸ்லிம்கள் மீதும் கடும் கோபமும், ஆத்திரமும் கொண்ட ஹிந்து இளைஞர்கள் பலர் உருவானார்கள். அவர்களுள் மிகத் தீவிரமான காந்தி விரோதியாக உருவானவரே நாத்துராம் விநாயக் கோட்லே.

நாத்துராம் விநாயக் கோட்லே, பூனையில் ஒரு சாதாரணக் குடும்பத்தில், 1910-ம் ஆண்டு மே 19-ம் தேதி பிறந்தார். தந்தை தபால் ஊழியர். தாய் குடும்பத் தலைவி. பள்ளிப் படிப்பைக்கூட முடிக்காத அவர், ஹிந்துமத இயக்கங்களான ராஷ்ட்ரிய ஸ்வயம் ஸேவக் சங்கம் (R.S.S.), ஹிந்து மஹா சபா போன்றவற்றில் உறுப்பினராகச் சேர்ந்தார். ஹிந்து ராஷ்ட்ர என்ற ஹிந்துமத ஆதரவு பத்திரிகையையும் நடத்திக்-

கொண்டிருந்தார். கோடிக்கணக்கான மக்களின் இதய தெய்வமாக விளங்கினார் காந்தி. அவரது சொல், இந்த நாட்டுக்கே வேத மந்திரமாகத் திகழ்ந்தது.

1947 ஆகஸ்ட் 15. நாடு சுதந்திரம் பெற்றது. பாரதம், இந்தியா - பாகிஸ்தான் என இரு நாடுகளாகப் பிளவுபட்டது. ஹிந்து, முஸ்லிம்களிடையே கலவரம் வெடித்தது. இந்திய எல்லைப் பகுதிகளில் இருதரப்பிலும் வன்முறை. தீவிரவாத ஹிந்து இளைஞர்கள் கொதித்துப் போனார்கள். இந்தக் கொடுமைகள் அனைத்துக்கும் மூல காரணம் காந்திதான் என்று தீவிரமாக நம்பினார்கள்.

‘கொல் அந்தக் கிழவனை’ என்று முழங்கினார்கள்.

“ஆங்கில ஆட்சிக்கே சிம்ம சொப்பனமாக விளங்கியவரை கொள்கை ரீதியாகவோ, அரசியல் ரீதியாகவோ நெருங்கக்கூட முடியாது. மக்களின் ஆதரவுடன் போராடி அவரை வெல்வதென்பது கற்பனைகூட செய்ய முடியாத ஒன்று! காந்தியின் தவறான போக்கைத் தடுத்து நிறுத்தி, தேசத்தைக் காப்பாற்றும் ஒரே வழி, அவரையே தீர்த்துக்கட்டுவதுதான்” என்று நாத்துராம் விநாயக் கோட்லே முழங்கினார். இதே எண்ணம் கொண்ட வேறு சில இளைஞர்களும் அவருடன் கூட்டுச் சேர்ந்தனர்.

1948, ஜனவரி 20 அன்று, தேசத் தந்தையைத் தீர்த்துக்கட்ட அவர்கள் மேற்கொண்ட முதல் முயற்சி தோல்வியடைந்தது. மாட்டிக்கொண்ட மதன்லால்

பஹ்வாவைத் தவிர, மற்ற சதிகாரர்கள் தலைமறைவானார்கள். ஆனால், ஓய்ந்துவிடவில்லை. அடுத்த முறை காந்தியைக் கொல்லும் முயற்சியில் தவறு நிகழ்ந்துவிடக் கூடாது என்ற முனைப்புடன் இன்னொரு திட்டத்தைத் தீட்டினார்கள். கோட்ஸேயும் ஆப்தேயும் பூனே சென்றார்கள். கங்காதர் தந்தவதே என்ற நண்பன் மூலம் நவீனமான கைத்துப்பாக்கி ஒன்றை ரகசியமாக வாங்கினார்கள். தில்லி பிரலா மாளிகையில் காவலர்களின் சோதனை கடுமையாக இருக்காது. கோட்ஸே துப்பாக்கியை ஒளித்து வைத்துக்கொண்டு உள்ளே நுழைவது, ஆப்தேவும் அவருடன் செல்வது, பிரார்த்தனைக் கூட்டத்தில் கலந்துகொண்டு, சமயம் பார்த்து காந்தியை நெருங்கி, அவரைச் சுட்டுக் கொல்வது, முடிந்தால் இருவரும் தப்பித்துச் செல்வது இல்லையென்றால், சரணடைவது என்று தீர்மானித்தார்கள். 1948 ஜனவரி 29-ம் தேதி இரவு, இருவரும் மும்பையிலிருந்து ரயிலில் தில்லி வந்து சேர்ந்தனர். ரயில் நிலையத்து விடுதியில், அன்றைய இரவைக் கழித்தனர். தங்கள் திட்டத்தை நிறைவேற்ற மறுநாள் மாலை, காந்தி தங்கியிருந்த பிரலா மாளிகையை அடைந்தனர்.

அடுத்த இதழில்...

- குற்றம் தொடரும்

குற்றம் 'புரிந்தவர்!'

ஹே ராம்..!

ஜனவரி 30, 1948

தில்லி பிரலா மாளிகையின் புல்வெளியில், மகாத்மா காந்தியுடன் இணைந்து பிரார்த்தனை செய்வதற்காக ஏராளமான மக்கள் குழுமியிருந்தனர்.

மாலை மணி 05.10. தான் தங்கியிருந்த அறையில் இருந்து தொண்டர்கள் சிலருடன் புறப்பட்டார் காந்தி. 78 வயதிலும் சுறுசுறுப்பாக, பிரார்த்தனை மேடையை நோக்கி நடந்தார்.

இருமருங்கிலும் கூடி நின்று வணங்கிய மக்களுக்குப் புன்முறுவலுடன் பதிலுக்கு வணங்கியவாறே பிரார்த்தனை மேடையின் படிக்கட்டுகளில் ஏறினார்.

மணி 05.17. கூட்டத்தில் படபடக்கும் இதயத்துடன் காத்திருந்த நாத்துராம் கோட்ஸே திடீரென காந்தியை நெருங்கினார். காந்தியின் பாதத்தைத் தொட்டு வணங்குவதுபோல, அவருக்கு முன் குனிந்தார் கோட்ஸே. காந்தியுடனிருந்த ஆபா சட்டோபாத்யாய் என்ற பெண் சேவகி, சகோதரரே, பிரார்த்தனைக்கு ஏற்கெனவே

நேரமாகிவிட்டது என்று சொல்லி,
கோட்ஸேவை விலக்க முயன்றார்.

கோட்ஸே நிமிர்ந்தார். ஆபாவை முரட்டுத்தனமாகத்
தள்ளினார். ஆபா, காந்தியிடமிருந்து விலகி கீழே
விழுந்தார். மணி 05.20.

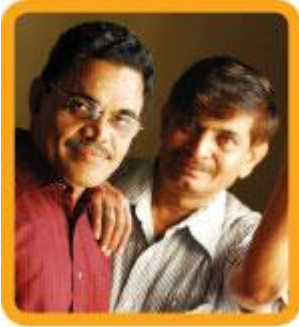
கோட்ஸே சற்றும் யோசிக்கவில்லை. மகாத்மா
காந்திக்கு நேரெதிரில் நின்று, தன் வலது கையில் பிடித்த
துப்பாக்கியை உயர்த்தினார். கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில்
அதன் விசையை அடுத்தடுத்து இயக்கி, மகாத்மாவை
மார்பிலும் வயிற்றிலும் சுட்டார். மூன்று குண்டுகள்
மகாத்மாவின் உடலைத் துளைத்தன. குருதி பொங்கியது.

ஹே ராம் என்று தனது இஷ்ட தெய்வத்தின் நாமத்தை உச்சரித்தவாறே மகாத்மா காந்தி பின்புறம் சரிந்து விழுந்தார்.

அந்தக் காட்சியைக் கண்ட மக்கள் ஓலமிட்டார்கள். காந்தியைச் சுமந்துகொண்டு, பிரலா மாளிகைக் கட்டடத்துக்கு ஓடினார்கள்.

ஆனால்... ஆனால்...

ஆயுதம் ஏந்தாமலேயே, சக்தி வாய்ந்த ஆங்கிலேய ஆட்சியை அகற்றி, பாரதத்துக்கு விடுதலை பெற்றுத் தந்த அகிம்சா மூர்த்தி, தேசத்தந்தை மகாத்மா காந்தியின் உயிர் பிரிந்தது.

● சுபா

மக்களில் சிலர் கோட்ஸே மீது பாய்ந்தனர். தப்பியோட முயற்சி எதுவும் செய்யாமல், அருகிலிருந்த போலீஸாரிடம் சரணடைந்தார் கோட்ஸே. அவருடைய கூட்டாளி நாராயண் ஆப்தேயையும் காவல் துறையினர் கைது செய்தார்கள்.

காந்தி படுகொலைக்குப் பின்னணியில் இருந்த சதியை அம்பலப்படுத்தவும், கொலைகாரருடன் இணைந்து செயல்பட்ட சதிகாரர்களை அடையாளம் கண்டு, சட்டத்தின் முன் நிறுத்தவும், தீவிர புனலாய்வை மேற்கொண்டது காவல் துறை.

கோபால் கோட்லே, ஷங்கர் கிஸ்தயா, மதன்லால் பஹ்வா, திகம்பர் பட்கே, வினாயக் சாவர்கர், விஷ்ணு கர்கரே என்ற ஆறு பேரும் அந்தக் கூட்டுச் சதியில் ஈடுபட்டவர்கள் என்று அறிந்து, அவர்களையும் காவல் துறை கைது செய்தது.

நாத்துராம் கோட்லே, கூட்டாளி ஆப்தே, மற்ற சதிகாரர்கள் அனைவர் மீதும் போலீஸ் வழக்குத் தொடர்ந்தது. பஞ்சாபின் உயர் நீதிமன்றம் அமைந்திருந்த ஷிம்லாவில் அந்தப் பரபரப்பான வழக்கு நடந்தது. “யோசிக்காமல் அவரைக் கொலை செய்யவில்லை. மூன்று முக்கியமான காரணங்கள் உள்ளன..” என்று நாத்துராம் கோட்லே காரணங்களை அடுக்கினார்.

“ஒன்று: 1947-ல் இந்தியா - பாகிஸ்தான் பிரிவினையின்போது, இந்தியா, பாகிஸ்தானுக்கு 75 கோடி ரூபாய் கொடுப்பது என்று முடிவானது. இதில் 20 கோடியை இந்தியா உடனடியாகப் பாகிஸ்தானுக்கு வழங்கியது. ஆனால் பாகிஸ்தான், இந்தியாவின் ஒரு பகுதியான காஷ்மீர் மீது உடனடியாகப் படையெடுத்து வந்து, ஆக்கிரமிப்பு செய்யத் தொடங்கியது. இதனால் வெகுண்ட இந்தியா, மீதித் தொகையான 55 கோடியை கொடுக்காமல் நிறுத்தி வைத்தது. ஆனால் காந்தி உண்ணாவிரதம் மேற்கொண்டு, இந்திய அரசை தர்மசங்கடத்தில் ஆழ்த்தினார். மீதித் தொகையான 55 கோடி ரூபாயையும், படையெடுத்து வந்த பாகிஸ்தானுக்குக் கொடுக்கும்படி செய்தார். ஏழ்மையில்

உழுன்று கொண்டிருந்த இந்தியாவுக்கு காந்தி செய்த துரோகம் இது.

“இரண்டு: பாரதம் பிளவுண்டு போனதற்கு காந்திதான் காரணம். அந்தப் பிரிவினையின்போது, லட்சக்கணக்கான இந்துக்கள் சூறையாடப்பட்டனர். கொல்லப்பட்டனர். பெண்கள் கொடூரமாகக் கற்பழிக்கப்பட்டனர். குழந்தைகள் அனாதைகள் ஆயினர். அனைத்துக்கும் காந்திதான் பொறுப்பு.

“மூன்று: காந்தி மேற்கொண்டிருந்த முஸ்லிம் ஆதரவு நிலையும், முஸ்லிம்களைத் திருப்திப்படுத்த அவர் செய்த செயல்களும்தான், முஸ்லிம்களுக்கு தைரியத்தைக் கொடுத்து, இந்துக்களுக்கு எதிராகச் செயல்படத் தூண்டியது. காந்தி இருக்கும்வரை இந்துக்கள் சுயமரியாதையுடன் வாழ முடியாது என்ற நிலை ஏற்பட்டு விட்டது. இந்து தர்மமும், இந்துஸ்தானமும் அழிந்துவிடும் அபாயம் இருந்தது. அதைத் தடுக்க அவரை அழிப்பதைத் தவிர வேறு வழி இல்லை”

மேம்போக்காகக் கவனித்தால், கோட்ஸேயின் இந்த வாதங்கள் அர்த்தமுள்ளவைபோலத் தோன்றினாலும், உண்மைக்கும் இவற்றுக்கும் தொடர்பு இல்லை.

காந்தி பலமுறை உண்ணாவிரதம் மேற்கொண்டிருந்தார். அதுபோலவேதான் பிரிவினை

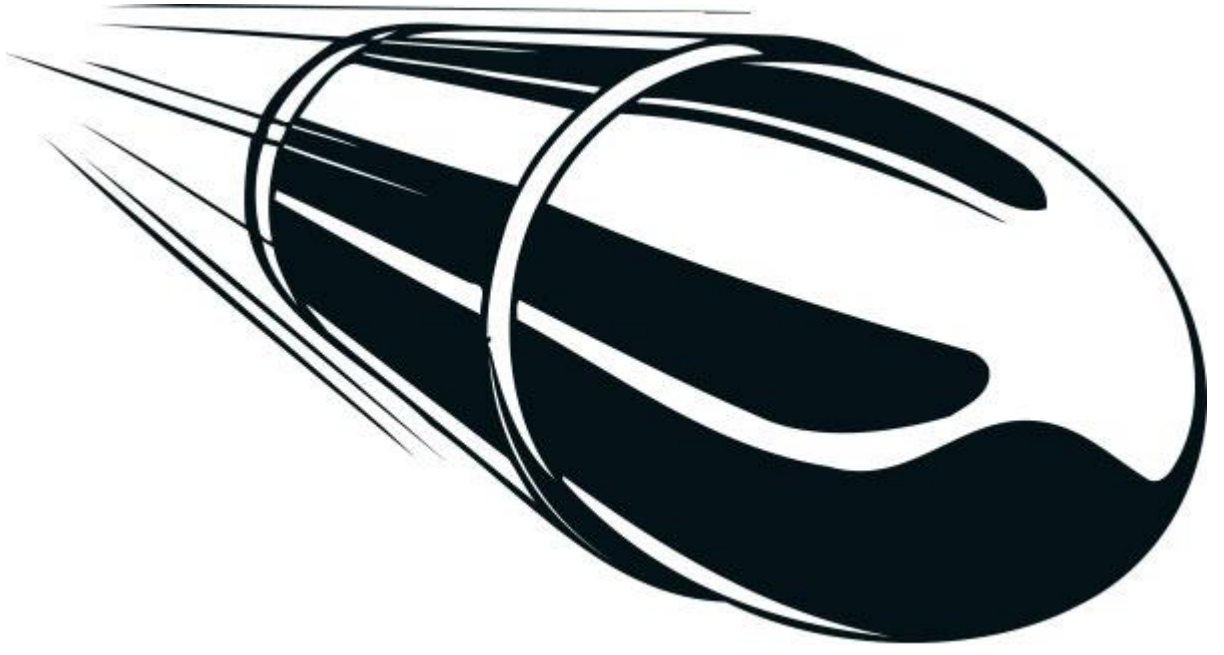
மற்றும் சுதந்திரத்துக்குப் பின்னும், அவர் உண்ணாவிரதம் மேற்கொண்டார்.

இந்து - முஸ்லிம்களிடையே ஒற்றுமை ஏற்பட வேண்டும் என்பது மட்டும்தான் அந்த உண்ணாநோன்பின் ஒரே நோக்கம். அதற்கும், இந்தியா, பாகிஸ்தானுக்குக் கொடுத்த மீதிப் பணத்துக்கும் எந்தத் தொடர்பும் இல்லை. இந்த உண்ணாநோன்பின்போது அந்த மீதித் தொகை கொடுக்கப்பட்டது என்பதை மட்டும் வைத்து அவர் மீது குற்றம் சுமத்தினார் கோட்லே. ஆனால், பணம் கொடுக்கப்பட்ட பின்னரும், மேலும் சிலநாட்கள் காந்தியின் உண்ணாநோன்பு தொடர்ந்தது.

பாகிஸ்தான் பிரிவினைக்கு காந்திதான் காரணம் என்று கோட்லே குற்றம்சாட்டியதிலும் அர்த்தம் இல்லை.

என் பிணத்தின் மீதுதான் நாடு பிளவுபடும் என்று அறிவித்தவர் காந்தி. ஆனால், ஆங்கிலேயர்களின் பிரித்தாளும் சூழ்ச்சியாலும், முஸ்லிம் லீக் தலைவர் முகம்மது அலி ஜின்னாவின் பிடிவாதத்தாலும்தான், பிரிவினைக்கு ஒப்புக்கொண்டார் காந்தி. உண்மையில், பாகிஸ்தான் பிரிவினைக்குக் காரணமானவர்கள் மீது குறி வைக்க வேண்டும் என்றால், பிரிட்டிஷ் கவர்னர் ஜெனரல் லார்ட் மவுன்ட் பேட்டனையோ, முகம்மது அலி ஜின்னாவையோதான் கோட்லே குறி வைத்திருக்க வேண்டும்.

காந்தியை இந்து விரோதி என்பது கேலிக்குரியது. இந்துமத சித்தாந்தங்களில் அவரைவிட அதிக நம்பிக்கை கொண்டவர் வேறு யாரும் இருக்கவே முடியாது. தீண்டாமை போன்ற கொடுமைகளை ஒழித்து, அந்த மதத்தைப் புனிதமாக்குவதைத் தன் வாழ்நாள் குறிக்கோளாகவே கொண்டிருந்தார் காந்தி. செத்து விழும்போதும் “ஹே ராம்..!” என்றவர் அவர்.

சுதந்திர இந்தியாவில், சிறுபான்மையினராக இருந்த முஸ்லிம் குடிமக்களுக்கு இருந்த நியாயமான அச்சங்களைக் களையவே காந்தி, அவர்களுக்காக தியாகங்களைச் செய்யுமாறு இந்துக்களை கேட்டுக்கொண்டார். பிரிவினை வாதத்தை எழுப்பி, முஸ்லிம் தீவிரவாதிகள் நாட்டைத் துண்டாக்கிவிடாமல் இருக்க, இது மட்டும்தான் ஒரே வழி என்று நம்பினார் அவர். ஆனால், அவரது இந்த நல்ல எண்ணத்தைத்

தவறாகப் பயன்படுத்தி, இந்து மதத் தீவிரவாதிகள், இளைஞர்கள் சிலர் மனதில் விஷத்தை விதைத்து, காந்திக்கு எதிராகத் திசை திருப்பிவிட்டனர்.

கோட்ஸேயும், அவரது சதிகார நண்பர்களும் இந்து தீவிரவாதிகளின் பிரசாரத்தை நம்பி, காந்தி மீது கோபம்கொண்டு அவரைக் கொன்றுவிட்டனர்.

தீவிரமாக நடைபெற்ற வழக்கு முடிந்தது. 1949 நவம்பர் 8-ம் தேதி தீர்ப்பு வெளியானது. கொலைகாரர் நாத்துராம் கோட்ஸேவுக்கும், கூட்டாளி நாராயண் ஆப்தேவுக்கும் தூக்குத் தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. போதுமான ஆதாரங்கள் இல்லாததால், வினாயக் சாவர்கர் விடுவிக்கப்பட்டார். மற்ற சதிகாரர்களுக்கு ஆயுள் தண்டனை விதிக்கப்பட்டது.

தூக்குத் தண்டனை விதிக்கப்பட்டவர்கள் மீது கருணை காட்டவேண்டும் என்று எழுந்த கோரிக்கைகள் நிராகரிக்கப்பட்டன. இவ்வாறு கோரிக்கை விடுத்தவர்களில், மகாத்மா காந்தியின் மகன்களும், பிரதமர் நேருவும் இருந்தனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இறுதியில், 1949 நவம்பர் 15-ம் நாள், கோட்ஸேயும், ஆப்தேயும் அம்பாலா சிறையில் தூக்கிலிடப்பட்டனர்.

மனித குலமே போற்றிய ஒரு மகானின் சகாப்தம், ஒரு மதவெறியரின் அடாத செயலால் திடீரென முடிவுக்கு வந்தது.

மகாத்மா இறந்துபோவதற்கு இரண்டே நாட்கள் முன்பு, 1948 ஜனவரி 28 அன்று, உங்களைத் துப்பாக்கியால் சுட்டுக் கொல்ல சதி நடக்கிறது என்று காந்திஜியிடம் சொல்லப்பட்டது.

காந்திஜி அதைக் கேட்டு, புன்னகை செய்தார். புறங்கையை வீசி அந்தக் கூற்றை அலட்சியப்படுத்தினார்.

“மனநிலை சரியில்லாத மனிதன் செலுத்தும் துப்பாக்கிக் குண்டினால் உயிர் துறக்க நேர்ந்தால், நான் புன்னகையுடன் மரணமடைய வேண்டும். என் மனதில் கோபம் இடம்பெறக் கூடாது. இறைவனின் நாமம் என் மனதிலும் உதட்டிலும் நிறைந்திருக்க வேண்டும்” என்றார் அவர்.

உண்மையில் யார் குற்றம் புரிந்தவர்? ஆங்கிலேயர்களா? முகம்மது அலி ஜின்னாவா? மதவெறியாளர்களா?

ஒன்றுக்கும் உதவாத மதவெறி ஒரு மகாத்மாவின் உயிரை காவு வாங்கியதோடு நின்றதா? மதவெறியின் பேய்த்தாண்டவம் இன்று வரை அடங்கவில்லையே?

ஓர் உயிர் ஜெருசலேமில் உதித்தால் அது கிருத்துவம் என்று பெயர் சூட்டப்பட்ட மதத்தைச் சார்்கிறது. அரபுநாடுகளில் அவதரித்தால் அது இஸ்லாம் என்று பெயரிடப்பட்ட மதத்தைச் சேர்ந்ததாகிறது. அதுவே இந்தியாவில் பிறந்தால் இந்து என்ற பெயரைக்கொண்ட

மதத்தைத் தழுவியதாகிறது. அத்தனை மதங்களும் இறை நிலையை எய்த போதிக்கும் வழி ஒன்றே.

அன்பு என்னும் ஆயுதத்தைத் தவிர, மதத்தின் பெயரால் வேறு எந்த ஆயுதத்தையும் எடுப்பதில்லை என்று அழுத்தமான தீர்மானத்துக்கு வராதவர்கள் அனைவரும் குற்றம் புரிந்தவர்கள்தாம். மதம், இனம், குலம், நிறம், மொழி இவற்றைப் பின்தள்ளி, சக மனிதனிடத்தில் நிபந்தனையற்ற அன்பு காட்டத் தொடங்கிவிட்டால், குற்றங்கள் நிகழ ஏது வாய்ப்பு? இந்த உண்மை தெரிந்திருந்தும், அதை உணர மறுக்கும் **நாமெல்லோரும் குற்றம் புரிந்தவர்கள்தாம்.**

